

**LUNGUL DRUM
SPRE MÂINE**

**NORA
ROBERTS**

O seară liniștită de vară într-un mall din Portland, Maine, Simone, Mi și Tish, trei prietene, se decid să meargă la cinema – ca o încercare de a alina inima frântă a lui Simone. Reed Quartermai, un tânăr student, flirtează cu o fată în pauza de masă. Mame și copii fac împreună cumpărături. Asta... înainte de sosirea celor trei atacatori cu arme automate care declanșează haosul.

Trei ani mai târziu, supraviețuitorii încearcă să treacă peste urmările coșmarului pe care l-au trăit. Reed a decis să devină polițist, iar Simone ajunge o artistă cunoscută, care onorează victimele atacului prin sculpturile ei. Cei doi sunt aduși împreună de niște legături surprinzătoare, dar povestea de dragoste care se naște între ei are de înfruntat umbrele trecutului.

Căci, deși cei trei ucigași sunt morți, creierul din spatele planului criminal, încă nedescoperit, este furios și jură răzbunare – iar țintele sunt supraviețuitorii.

Acum Reed și Simone trebuie să îl găsească pe criminal cât mai curând, căci numele lor sunt pe listă – iar drumul spre o nouă zi devine dintr-odată foarte lung.

„Ultimul roman al Norei Roberts se ridică la nivelul standardelor cu care și-a obișnuit fanii – suspans de calitate, o poveste de dragoste incitantă și o explorare profundă a legăturilor puternice de familie și de prietenie care se pot crea între femei.”

Booklist

NORA ROBERTS a scris peste 225 de romane, publicate în 35 de țări, în peste 500 de milioane de exemplare. Este autoarea distinsă cu cele mai multe premii RITA – peste 20.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

Shelter in Place
Nora Roberts
Copyright © 2018 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Lungul drum spre mâine
Nora Roberts

Copyright © 2018 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROBERTS, NORA

Lungul drum spre mâine / Nora Roberts;
trad.: Diana Țuțuianu - București: Lira, 2018

ISBN 978-606-33-3009-4

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111(73)-31-135. 1

NORA ROBERTS

Lungul drum spre mâine

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

În amintirea bunicii mele cu părul roșu aprins

Partea întâi

Pierderea inocenței

Nici un fel de sentiment de vinovăție nu poate compensa pierderea liniștii depline a minții care caracterizează inocența și virtutea; și nici nu poate sta în balanță cu răul, oroarea, depresia pe care, la rândul ei, vinovăția ni le strecoară în suflet.

HENRY FIELDING

capitolul 1

Era vineri, 22 iulie 2005, când Simone Knox comandă o Fanta mare – de portocale – la pachet cu niște bombonele gumate și o cutie de pop-corn. Această alegere, de fapt cea obișnuită când se ducea să vadă un film, îi schimbă și, foarte posibil, chiar îi salvă viața. Și cu toate astea, nu avea să mai bea vreodată Fanta.

Dar în acest moment nu voia altceva decât să se așeze confortabil în fotoliul din cinematograful împreună cu prietenele ei cele mai bune, *best friends for-EVER*, cum ar veni, și să se piardă în întuneric.

Căci viața ei, în momentul de față și cu siguranță pentru tot restul verii – și poate pentru totdeauna, era de cel mai mare rahat posibil.

Băiatul pe care îl iubea, băiatul cu care se întâlnise în ultimele șapte luni, două săptămâni și patru zile – cu el și cu nimeni altcineva –, băiatul pe care și-l închipuia alături de ea în ultimul an de liceu ce urma – mână în mână și inimă lângă inimă – o părăsise.

Printr-un SMS:

*am terminat-o cu tine k tb să fiu cu cineva care vrea
să fie cu mine în toate sensurile și asta nu ești tu deci
asta a fost hai pa*

Sigur nu vorbea serios, nu avea cum, astfel că încercase să îl sune – doar că el nu-i răspunsese. Așa că se umilise și îi trimisese trei SMS-uri.

Pe urmă intrase pe pagina lui de MySpace. Umilința era un cuvânt prea slab ca să descrie ce suferise.

*Am schimbat modelul mai vechi și DEFECT cu unul
nou și foarte tare.*

Adio, Simone!

Bună, Tiffany!

Am scăpat de-o RATATĂ și acum sunt gata să petrec toată vara și ultimul an de liceu cu cea mai tare tipă din promoția 2006.

Postarea aceasta – cu poze – primise deja comentarii. Și chiar dacă era destul de deșteaptă să-și dea seama că el îi pusese pe prietenii lui să spună chestii nasoale despre ea, asta nu o făcea deloc să simtă mai puțin înțepăturile din inimă sau să scape de rușine.

Așa că jelise zile întregi. Se bucurase de sprijinul necondiționat și indignarea justificată a celor două prietene apropiate. Se făcuse foc și pară când soră-sa mai mică făcuse mișto de ea, se târâse la slujba de vară pe care o avea și la orele de tenis de la club pe care maică-sa insistă să le facă.

Un SMS de la bunică-sa o făcuse să bufnească în plâns. Căci indiferent dacă CiCi era în Tibet să mediteze cu Dalai Lama, în Londra la un concert Rolling Stones sau în studioul ei de pe Tranquility Island, pictând, mereu găsea o cale prin care să afle tot ce mișca.

Știu că acum suferi și că durerea îți este cât se poate de reală, așa că te îmbrățișez, comoara mea. Dar stai să treacă numai câteva săptămâni și îți vei da seama că nu a fost decât un dobitoc și-atât. Dă-l dracului și namaste.

Ei nu i se părea că Trent era un dobitoc (deși și Tish și Mi fuseseră de acord cu CiCi). Poate că se descotorosiseră de ea ca de o măsea stricată, și încă și mai urât – numai fiindcă nu era dispusă să o facă cu el. Pur și simplu nu era gata să o facă. Și în plus, Tish o făcuse cu fostul ei prieten – după balul bobocilor – și pe urmă încă de două ori, și tot o părăsise.

Cel mai rău era că încă îl iubea pe Trent și în inima ei disperată de șaisprezece ani știa că nu va mai iubi

niciodată pe nimeni, chiar pe nimeni. Chiar dacă își făcuse bucățele mici paginile din jurnal unde își exersase semnăturile viitoare – Doamna Trent Woolworth, Simone Knox-Woolworth, S.K. Woolworth – și pe urmă le dăduse foc împreună cu toate fotografiile pe care le avea cu el la grătarul de pe terasă în cadrul unei ceremonii feministe cu prietenele ei, tot îl iubea.

Dar, după cum îi repetase Mi, trebuia să trăiască, chiar dacă o parte din ea își dorea să moară, așa că își lăsase prietenele să o târască la film.

Se săturase să stea îmbufnată în camera ei și nici nu avea chef să colinde prin mall cu maică-sa și cu soră-sa cea mică, așa că varianta cu filmul fusese câștigătoare. Și la fel și Mi, căci era rândul ei să aleagă, așa că Simone trebuia să îndure un film SF numit *The Island* pe care Mi era înnebunită să îl vadă.

Pe Tish nu o deranjase alegerea. Ca viitoare actriță, avea senzația că orice film sau piesă la care mergea era o datorie și un fel de pregătire pentru cariera ei. Plus că Ewan MacGregor era în top cinci actori mișto preferați.

– Hai să ocupăm locuri. Vreau unele ca lumea.

Mi, delicată, fără forme, cu ochi negri, dramatici, și părul negru tuns scurt, își luă pop-cornul – fără aromă artificială de unt – băutura și bombonelele ei favorite M&M cu alune.

Împlinise șaptesprezece ani în mai, ieșea rar cu băieți căci în momentul de față prefera mai degrabă să învețe și nu era socotită chiar o tocilară numai datorită însușirilor remarcabile de gimnastă și locului solid pe care îl ocupa cu mândrie în echipa majoretelor.

Din nefericire, cea a cărei căpitan era una, Tiffany Bryce, amatoare de prietenii altora și mare panaramă.

– Trebuie să mă duc la baie, spuse Tish și își puse snack-urile – pop-corn cu dublă aromă artificială de unt și bombonele Junior Mints – în brațele prietenelor ei. Vă găesc eu.

- Să nu pierzi vremea cu părul și cu machiajul, o avertiză Mi. Oricum nu o să le vadă nimeni după ce începe filmul.

Și oricum era deja perfectă, se gândi Simone în timp ce bălângănea cutia cu pop-corn a lui Tish în drum spre una dintre sălile din DownEast Mall Cineplex.

Tish avea părul lung, castaniu și mătăsos - cu șuvițe aurii făcute la coafor, fiindcă maică-sa rămăsese undeva în anii cincizeci sau ceva. Avea fața - lui Simone îi plăcea la nebunie să studieze fețe - un oval clasic la care se adăuga farmecul jucăuș al gropițelor, iar gropițele apăreau ca să farmece audiența deseori, căci Tish găsea mereu un motiv să zâmbească. Simone se gândea că și ea ar fi zâmbit la fel de des, dacă într-o bună zi s-ar fi trezit înaltă și cu forme, cu ochi albaștri și gropițe în obraji.

Pe deasupra, părinții lui Tish îi susțineau pe deplin ambiția de a face o carieră în actorie. Așa că în mintea lui Simone, fata avea totul. Era frumoasă, deșteaptă, cu personalitate și niște părinți ca lumea.

Dar Simone tot o iubea pe Tish.

Ele trei își făcuseră deja planuri - pe care deocamdată le țineau secrete, căci părinții lui Simone habar nu aveau - să-și petreacă vara de după absolvire la New York. Poate că aveau chiar să se mute acolo - cu siguranță ar fi fost mult mai tare decât Rockpoint, Maine. Simone avea impresia că și o dună de nisip în Sahara trebuia să fie mai tare decât Rockpoint, Maine. Darămite New York? Lumini strălucitoare, mulțimi de oameni.

Libertate!

Mi putea să învețe la Facultatea de Medicină la Columbia, Tish putea să facă Facultatea de Teatru și să se ducă la audiții. Iar ea... putea să studieze și ea ceva.

Ceva care să nu fie dreptul, așa cum voiau părinții ei complet învechiți. Ceea ce, desigur, nu era de mirare, dar era în schimb *atât* de patetic și de *cliché* dat fiind că tatăl ei era un mare avocat.

Ward Knox avea să fie dezamăgit, dar asta era.

Poate că se avea să se îndrepte spre Facultatea de Arte și să ajungă o pictoriță faimoasă precum CiCi. Asta i-ar fi scos fără îndoială din minți pe ai ei într-un mare fel. Și, ca și CiCi, să-și ia iubiți și pe urmă să scape de ei după bunul ei plac. (Când avea să se simtă în stare.)

Așa, ca să-l învețe minte pe Trent Woolworth.

- Revino! se răsti Mi și îi dădu un cot.

- Ce? Sunt chiar aici.

- Ba nu, ești în Zona Gândurilor lui Simone. Hai, revino și distrează-te!

Poate că îi plăcea să se afle în ZGS, dar...

- Trebuie să deschid ușa cu puterea minții fiindcă am amândouă mâinile ocupate. OK, gata. M-am întors.

- E fascinant să ai de-a face cu mintea lui Simone Knox.

- Trebuie să o folosesc numai pentru a face bine și să mă abțin să o transform pe Tiffany într-o mângă de panaramă ce este.

- Nu e nevoie. Deja are creierii mângă de panaramă.

Prietenele, se gândi Simone, știau mereu ce trebuiau să spună. Avea să se întoarcă în lumea reală cu Mi - și cu Tish, atunci când Tish binevoia să nu-și mai aranjeze atâta părul și machiajul deja perfecte și ieșea de la baie - și să lase ZGS în urmă.

Vineri seara la film însemna să intri într-o sală deja pe jumătate plină. Mi ocupă trei locuri chiar în centrul sălii și se așează pe al treilea de la culoar pentru ca Simone - care suferea încă - să poată sta între ea și Tish, ale cărei picioare mai lungi îi rezervaseră locul de la margine.

Mi se foi pe scaun. Deja calculase că mai aveau șase minute până se închideau luminile.

- Trebuie să mergi mâine la petrecerea lui Allie.

Din ZGS se primi un mesaj.

- Nu sunt încă gata pentru o petrecere, și știi că va fi și Trent acolo cu Tiffany aia și cu mintea ei de panaramă.

- Tocmai *asta* e, Sim. Dacă nu te duci, toată lumea va crede că te ascunzi, că încă nu ți-a trecut.

- Păi mă ascund și nu mi-a trecut.

- Tocmai *asta* e, insistă Mi. Nu trebuie să-i dai satisfacție. O să mergi cu noi - Tish vine cu Scott, dar e de treabă - și o să te îmbraci cu ceva supertare și o să o lași pe Tish să te machieze, că se pricepe. Și o să te porți ceva de genul - cine, ce, ăla? Știi că ți-a trecut și nu mai ai nici o treabă. Te porți așa ca să vadă toată lumea *asta*.

Simone simți cum ZGS era gata să o atragă înspre ea.

- Nu cred că sunt în stare. Tish e actrița, nu eu.

- Ba tu ai jucat rolul lui Rizzo în *Grease* când am pus în scenă musicalul, astă-primăvară. Tish a fost o Sandy fabuloasă, dar și tu ai făcut o Rizzo de excepție.

- Asta pentru că am luat lecții de dans și fiindcă mă pricep puțin și la cântat.

- Ba cânti foarte mișto - și te-ai descurcat absolut minunat. Așa că poți să fii Rizzo la petrecerea lui Allie, știi ce vreau să spun, adică superîncrățoare în tine și sexy și să le-o tragi.

- Nu știu, Mi.

Dar deja își putea imagina scena. Cum Trent avea să o vadă așa superîncrățoare în sine și sexy și le-o trăgea și o voia din nou.

Atunci apăru Tish în grabă, se aruncă pe scaunul ei și o apucă pe Simone de mână.

- Stai liniștită, nu cumva să o iei razna acum!

- De ce s-o iau... O, nu. Te rog!

- Târfa își dă cu ruj pe bot și nemernicul ăla stă în fața toaletei pentru femei ca un câine credincios.

- Rahat! spuse Mi prinzând-o pe Simone de braț. Poate se duc la unul dintre celelalte filme.

- Ba nu, vin încoace, că așa e soarta mea. De rahat, superrahat și megarahat până la capăt.

Mi o strânse și mai tare.

- Nici să nu-ți treacă prin cap să pleci. Te-ar vedea, și atunci te-ai simți ca o ratată. Și nu ești o ratată. Așa

că poți să zici că e repetiția generală pentru petrecerea lui Allie.

- Merge și ea? sări Tish arătându-și instantaneu gropițele din obraji. Ai convins-o tu?

- Mă ocup. Stai așa, spuse Mi întorcându-se exact cât era nevoie să vadă intrarea. Stai așa, șuieră ea când simți brațul lui Simone tremurând sub palma ei. Nici să nu te uiți la ei, da? Suntem noi aici cu tine.

- Aici cu tine, acum și pentru totdeauna, repetă și Tish și strângându-i mâna. Suntem pur și simplu un... un zid de dispreț. Ai înțeles?

Și-atunci trecură pe lângă ele, blonda cu o cascadă de bucle pe spate și blugi trei sferturi mulați și blondul - înalt, atât de frumos și plin de mușchi - cel mai tare fundaș al echipei campioane Wildcats.

Trent îi zâmbi lui Simone cu zâmbetul acela al lui molcom care odinioară îi topise inima și intenționat îi trecu o mână lui Tiffany în jos pe spate, alunecând până pe fund și rămânând acolo. Tiffany întoarse capul; Trent îi șopti în ureche și aruncă o privire peste umăr. Rânji cu buzele acelea perfecte proaspăt rujate.

Cu inima frântă, cu viața pustie fără Trent, Simone avea totuși prea mult din bunica ei ca să îndure o asemenea insultă. Așa că rânji și ea la ei și ridică degetul mijlociu.

Mi izbucni într-un râs zgomotos.

- Foarte tare, Rizzo.

Deși inima frântă a lui Simone îi bubuia în piept, se sili să-i privească așezându-se trei rânduri mai în față și începură imediat să se mozelească.

- Bărbații nu vor altceva decât sex, spuse Tish sfătoasă. Și la urma urmei de ce nu ar vrea? Dar, când asta e tot ce urmăresc, nu merită să fii cu ei.

- Și noi suntem mai tari decât ea, spuse Mi întinzându-i lui Tish bombonelele mentolate și cola. Fiindcă ea nu mai are altceva.

- Ai dreptate.

Poate că ochii o înțepau puțin din pricina lacrimilor, dar în inimă simțea o arsură, și arsura aceea era precum fierul încins pe o rană deschisă – vindecătoare.

– Merg și eu la petrecerea lui Allie.

Tish începu să râdă – intenționat batjocoritor și foarte sonor. Suficient încât să o facă pe Tiffany să se întoarcă spre ele. Zâmbi larg către Simone.

– O să-i dăm gata.

Simone își băgă cutia de pop-corn între picioare ca să le poată lua pe amândouă prietenele ei de mână în același timp.

– Vă iubesc, fetelor.

Până să se termine avanpremierele, deja nu se mai uita la siluetele aflate trei rânduri mai jos. Aproape. Se așteptase să se cufunde în gânduri în timpul filmului – de fapt, chiar plănuise să facă asta –, dar se trezi prinsă de acțiune. Ewan MacGregor era *absolut* de vis și îi plăcea felul în care personajul lui Scarlett Johansson se dovedea atât de puternic și curajos.

Dar după cincisprezece minute își dădu seama că mai bine s-ar fi dus mai devreme la baie cu Tish – chiar dacă asta ar fi însemnat o întâlnire dezastruoasă cu Tiffany care se ruja acolo – sau măcar ar fi trebuit să nu se grăbească atâtă cu Fanta aia.

După douăzeci de minute, cedă.

– Trebuie să fac pipi, șopti ea.

– Hai, mări! șopti Mi înapoi.

– Vin repede.

– Vrei să merg cu tine?

Clătină din cap înspre Tish, îi întinse ce mai rămăsese din pop-corn și Fanta să le țină.

Trecu pe lângă ea și pe urmă o luă repede în sus pe culoar. După ce o luă la dreapta, se grăbi spre toaleta femeilor și deschise ușa larg. Nu era nimeni acolo, deci nu trebuia să aștepte. Ușurată, intră într-o cabină și își lăsă gândurile să-i umble haihui în timp ce își golea vezica.

Făcuse față situației. Poate CiCi avusese dreptate. Poate că era într-adevăr prea băgată în chestia asta ca să-și dea seama că Trent nu era decât un dobitoc. Dar era și atât de nemaipomenit de drăguț și avea zâmbetul acela care... și...

- Nu contează, murmură ea. Și dobitocii pot fi drăguți.

Și totuși, se gândi în timp ce se spăla pe mâini și se studia în oglinda de deasupra chiuvetei. Nu avea buclele lungi și blonde ale lui Tiffany, nici ochii ei albaștri și strălucitori și nici trupul acela ucigător. Era, din câte se vedea cu ochiul liber, o fată pur și simplu obișnuită.

Cu un păr șaten obișnuit pe care maică-sa nu o lăsa să îl strice cu șuvițe. Dar stai să ajungă la optsprezece ani și va face exact ce-o să aibă chef cu părul ei. I-ar fi plăcut să nu și-l fi strâns așa într-o coadă de cal, căci brusc se simți ca și cum ar fi avut doar doisprezece ani. Poate că trebuia să îl tundă. Să își facă țepi, să-l dea cu gel. Poate.

Avea gura prea mare, chiar dacă Tish spunea că este sexy, ca Julia Roberts.

Ochi căprui, dar nu adânci și dramatici ca ai lui Mi. Pur și simplu căprui, de aceeași nuanță ca și părul ei stupid. Sigur că Tish, fiind așa cum era Tish, spunea că au culoarea chihlimbarului. Dar și aceasta era doar o comparație ce exprima în mod frumos nimic altceva decât culoarea maro.

Nici asta nu conta. Poate că era absolut obișnuită, comună, dar măcar nu era falsă. Cum era Tiffany, al cărei păr era și el șaten pe sub decolorant.

- Eu nu sunt falsă, spuse ea în oglindă. Și Trent Woolworth e un dobitoc. Tiffany Bryce e o panaramă și o târfă. Amândoi pot să se ducă dracului.

Dând din cap hotărâtă, ridică bărbia și ieși din baie.

Crezu că zgomotele puternice - ca de artificii - și țipetele erau în film. Începu să se mustre că stătuse atâta și ratase vreo scenă importantă și grăbi pasul.

Când se apropie de ușa sălii, aceasta se deschise brusc. Bărbatul cu ochii înnebuniți făcu un pas în afară și se prăbuși la pământ.

Sânge – oare acela era sânge? Mâinile i se încheștară pe mocheta verde – mocheta pe care începuse să se întindă o pată roșie – apoi rămaseră neclintite.

Flash-uri de lumină, văzu flash-uri de lumină prin ușa deschisă numai câțiva centimetri de picioarele bărbatului prăbușit. Împușcături, și împușcături, și țipete. Și oameni, umbre și siluete, căzând, fugind, căzând.

Și silueta aceea întunecată în întuneric, care înainta încet, metodic, în sus pe culoar.

Privi incremenită cum silueta se întoarce și împușcă în spate femeia care alerge pe culoar.

Nu putea să respire. Dacă ar fi fost în stare să tragă aer în piept, l-ar fi eliminat printr-un urlet. Parte din mintea ei refuza să creadă ceea ce văzuse. Nu putea fi real. Trebuia să fie ca în film. Să se prefacă cu toții. Dar instinctul de supraviețuire se dovedi mai puternic decât orice, așa că alergă înapoi în toaletă și se ghemui în spatele ușii.

Mâinile aproape că nu o ascultau; se chinui înnebunită să-și deschidă poșeta și să scoată mobilul.

Tatăl ei insistase ca 112 să fie cel dintâi număr memorat pe tastatură.

Nu prea mai vedea limpede și găfâia luptându-se în continuare să respire.

– 911. Ce urgență aveți?

– Îi omoară. Îi omoară. Ajutor! Prietenele mele. O, Doamne, o, Doamne! E un bărbat. Trage în oameni.

Reed Quartermaine detesta să lucreze în weekend. Nu îi plăcea prea tare nici faptul că lucra în mall, dar voia să se ducă la colegiu din toamnă. Iar colegiul includea acel detaliu minuscul, și anume taxele. Asta pe lângă ce îi trebuia pentru cărți, chirie, mâncare și așa mai departe, ceea ce însemna că trebuia să lucreze în weekend la mall.

Ai lui acopereau cea mai mare parte a sumei, dar nu se descurcau cu totul. Cu atât mai puțin cu cât soră-sa mai avea și ea un an până să meargă la colegiu, iar frate-său era deja în anul trei la American University în D.C.

Nici mort nu avea de gând să-și petreacă toată viața servind pe la mese, așa că era clar că trebuia să meargă la facultate. Și poate înainte să-și pună încă o robă și o tocă de absolvent reușea în sfârșit să-și dea seama ce dracului voia să facă totuși pentru tot restul vieții.

Dar verile servea la mese și încerca să vadă partea plină a paharului. Faptul că restaurantul era în mall era un lucru bun, iar bacșișurile nu erau deloc nesemnificative. Poate că nu avea nici un fel de viață socială fiindcă trebuia să lucreze cinci seri pe săptămână și o tură dublă sâmbăta la Manga, dar măcar mânca bine.

Bolurile cu paste, pizzele uriașe, porțiile consistente din renumitul tiramisu de la Manga nu îl ajutaseră să pună prea multă carne pe trupul lui lung și osos, dar asta nu pentru că nu încercase.

La un moment dat tatăl lui nutrise speranțe că fiul lui mijlociu avea să îl urmeze și să devină o vedetă a fotbalului, la fel cum o făcuse fiul cel mare, și încă una răsunătoare. Dar completa lipsă de îndemânare a lui Reed pe teren și constituția slăbănoagă îi risipise speranțele. Totuși, faptul că fusese dintotdeauna pe terenul de fotbal american și că îi plăcuse tot timpul să alerge, toată ziua dacă era nevoie, îl făcuse un fel de vedetă la atletism, chiar dacă nu la fel de faimoasă, așa că asta compensa într-un fel situația.

Pe urmă soră-sa restabilise echilibrul prin talentul extraordinar pe care îl avea la fotbal feminin.

Servi la o masă de patru aperitivele comandate – salată mixtă pentru mamă, gnocci pentru tată, mozzarella pane pentru băiat și ravioli prăjit pentru fată. Flirtă nevinovat cu fata care îi zâmbi lung și timid. Nevinovat, căci nu arăta mai mare de paisprezece ani și prin urmare

era complet neinteresantă pentru un băiat de facultate, aproape, aproape gata să treacă în anul doi.

Reed știa cum să flirteze nevinovat – cu fetele foarte tinere, cu femeile mai mature și cam cu toate categoriile de vârstă dintre ele. Bacșișurile erau importante și, după patru ani în care vara făcuse pe chelnerul, știa cum să-și folosească din plin farmecul personal.

Își acoperi suprafața care îi revenea – niște familii, câteva perechi mai în vârstă, foarte puține cupluri în jur de treizeci și ceva, ieșite la întâlnire. Probabil la cină și să vadă un film, ceea ce îl duse cu gândul să-l întrebe și el pe Chaz – asistent la Game Stop – dacă vrea să prindă ultima rulare a filmului *The Island* după ce-și terminau turele.

Se ocupă de plățile cu carduri de credit – se bucură că masa trei fusese atât de volubilă că îi trecuseră și lui un bacșiș generos de 20% – întoarse mesele, intră și ieși în nebunia din bucătărie de câteva ori, după care în sfârșit veni timpul de pauză.

– Dory, vezi că-mi iau zece minute.

Ospătărița-șefă aruncă o privire spre zona lui de servire și încuviință din cap.

Ieși pe ușile duble de sticlă în iadul de vineri seara din mall. Se gândi să îi trimită mesaj lui Chaz și să-și petreacă cele zece minute în bucătărie, dar voia să iasă. Plus că știa că Angie lucra la chioșcul Fun In The Sun vinerea seara și că-și putea rupe patru sau cinci minute din cele zece pentru puțin flirt nu-atât-de-inocent.

Fata avea un prieten cu care se certa adesea, dar ultima oară când vorbise cu ea îi spusese că o terminase definitiv cu el. Își putea încerca norocul acolo și poate reușea să obțină o întâlnire cu o fată al cărei program era la fel de nenorocit ca și al lui.

Făcea pași mari cu picioarele lui lungi, strecurându-se printre cumpărători, printre grupuri întregi de adolescente și adolescenți care umblau după ele, pe lângă mamele care împingeau cărucioare sau își mânau

de la spate copilașii de câțiva ani, prin muzica neîncetată ce-ți amortește nervii, pe care nu o mai auzea.

Avea o claie de păr negru – de la maică-sa, care avea origini italienești. Dory nu-l bătea la cap să se tundă, iar taică-său renunțase într-un târziu. Ochii lui destul de înfundați în orbite, un verde-deschis pe pielea-i măslinie, se luminau când o văzu pe Angie la chioșc. Încetini pasul, își băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni – relaxat – și se apropie.

– Salut. Ce faci?

Ea îi zâmbi scurt, dându-și peste cap frumoșii ochi câprui.

– Sunt foarte ocupată. Toată lumea are chef să meargă la plajă, în afară de mine.

– Și de mine.

Se sprijini de vitrina chioșcului unde erau expuși o mulțime de ochelari de soare, sperând că arăta bine în cămașa albă și vesta cu pantaloni negri cu care era îmbrăcat.

– Mă gândeam să merg la *The Island*, că ultimul spectacol este la zece patruzeci și cinci. Ar fi cam la fel cu mersul la plajă, ce zici? Vrei să mergi?

– O... nu știu. Adevărul e că aș cam vrea să îl văd.

Se jucă cu părul ei blond nisipiu care se potrivea de minune cu bronzul auriu pe care suspecta că și-l făcuse cu ajutorul autobronzantului din cealaltă vitrină.

Speranța încolți în sufletul băiatului, și Chaz își pierdu locul de pe listă.

– Trebuie să te și distrezi, nu?

– Mda, dar... i-am cam spus lui Misty că merg cu ea undeva după ce închidem.

Chaz sări la loc pe listă.

– Foarte tare. Eu mă duceam să văd dacă vrea să vină și Chaz. Am putea merge toți patru.

– Poate, spuse ea zâmbindu-i din nou scurt. Da, poate. O s-o întreb.

– Super. Eu mă duc până la Chaz.

Se mișcă de acolo ca să îi facă mai mult loc femeii care aștepta răbdătoare în timp ce puștoaica ei – alta care se apropia de paisprezece ani – încercase în jur de jumătate de miliard de perechi de ochelari de soare.

- Oricum poți să-mi trimiți mesaj.

- Dacă aș putea să iau două perechi, începuse fata, studiindu-se în oglindă cu o pereche de ochelari albaștri metalizați pe nas, atunci aș avea unii de rezervă.

- O pereche, Natalie. Asta e cea de rezervă.

- Îți trimit mesaj, murmură Angie, după care își reluă tonul de serviciu. Aceștia îți vin excelent.

- Pe bune?

- Da, absolut, o auzi Reed pe Angie spunând în timp ce se îndepărta.

Mări pasul – trebuia să se încadreze în timp.

Game Stop era plin de hordurile obișnuite de tocilari și împătimiți de computere, iar cei mai tineri tocilari și împătimiți de computere mai erau și cu părinții după ei care încercau să îi ia de acolo.

În monitoare se vedeau o mulțime de jocuri – ale căror indicații de vârstă erau specificate pe marginea ecranelor. Cele mai puțin prietenoase erau pe laptopuri individuale – ce trebuiau folosite cu un act de identitate care să ateste vârsta majoră sau în prezența părinților.

Dădu cu ochii de Chaz – regele tocilarilor –, care îi explica un joc unei femei cu expresie confuză.

- Dacă îi plac chestiile militărești, jocurile de strategie și forță, o să-i placă acesta, spuse Chaz împingându-și ochelarii cu lentile groase ca fundul de sticlă în sus pe nas. N-a ieșit decât de câteva săptămâni.

- Dar pare atât de... violent. Este potrivit, oare?

- Mi-ai spus că e pentru aniversarea de șaisprezece ani, răspunse dând iute din cap spre Reed. Și că îi place seria cu Splinter Cell. Dacă se pricepe la acelea, înseamnă că i se potrivește și ăsta.

- Mda, cred că băieților întotdeauna le va plăcea să joace jocuri de război, oftă ea. Îl iau, mulțumesc.

- Atunci mergeți la casă. Vă mulțumim că ați ales să cumpărați de la Game Stop. Nu pot vorbi, prietene, îi spuse lui Reed în timp ce clienta se îndepărta. Sunt copleșit.

- Doar treizeci de secunde. Ultimul spectacol, *The Island*.

- De acord. E cu clone, frățioare.

- Super. I-am zis și lui Angie să vină, dar vrea să o aducă și pe Misty.

- Atunci eu... ă...

- Nu mă lăsa, frate. Nu am ajuns niciodată atât de aproape să obțin un fel de întâlnire de la ea.

- Bine, dar Misty aia e cam firoasă. Și... va trebui să plătesc și pentru ea?

- Nu e o întâlnire romantică. Abia încerc eu să o transform pe a mea în una. Deci, pentru mine, nu pentru tine. Tu doar vii cu mine, și Misty este cu Angie, îi repetă el lui Chaz.

- Atunci, bine. Cred. Dumnezeu! Nu mă gândeam cum să...

- Super, spuse Reed înainte să apuce să se răzgândească. Trebuie să plec. Ne vedem acolo.

Ieși în goană. Reușise! Genul acesta de întâlniri de grup, în care nimeni nu era cu nimeni, puteau fi preambulul unora personale în care fiecare era cu fiecare și unde exista și posibilitatea unor mici pipăieli. I-ar fi plăcut ceva pipăieli. Dar acum nu avea decât trei minute să se întoarcă la Manga, sau Dory avea să-i rupă picioarele.

Dădu să o ia la fugă când auzi zgomote ca de artificii sau împușcături. Îl făcură să se gândească la jocurile cu împușcături de la Game Stop. Mai degrabă confuz decât alarmat, se uită în spate.

Atunci începură urletele. Și tunetul.

Nu din spate, realizează el, ci de deasupra. Tunetul erau zecile de oameni care fugeau. Sări la o parte când o femeie se năpusti spre el împingând un cărucior cu un copil care plângea.

Oare pe fața ei era sânge?

- Ce...?

Ea alergă mai departe, cu gura larg deschisă, ca într-un țipăt mut.

În spatele ei se porni avalanșa. Oameni călcându-se în picioare, împleticindu-se, împiedicându-se de sacose de cumpărături aruncate pe jos, căzând unii peste alții. Un bărbat alunecă pe gresie și îi săriră ochelarii de la ochi, ca să fie zdrobiți în picioare de altcineva. Reed îl apucă de braț.

- Ce se petrece?

- Are o armă. A tras... a tras...

Bărbatul sări în picioare și o luă la fugă cât putu de repede, schiopătând. Un grup de adolescente intrară plângând și țipând într-un magazin în stânga lui.

Și atunci realizează că zgomotul - *împușcăturile* - nu veneau din față, ci din spatele lui. Se gândi la Chaz, aflat în spate cam la distanță de treizeci de secunde de fugă, și la familia lui de la restaurant, aflat cam la șaiszeci în față.

- Ascunde-te, frate, îi murmură în gând lui Chaz. Găsește un loc unde să te ascunzi.

Și o luă la fugă spre restaurant.

Zgomotul de artificii continuă la nesfârșit, acum părând că vine de peste tot. Cioburi zburau în toate părțile, o femeie cu un picior însângerat se aruncă gemând sub o bancă. Auzi alte țipete - și mai rău, urlete care se curmau brusc, ca și cum cineva ar fi întrerupt brusc sonorul.

Pe urmă îl văzu pe băiețelul cu pantaloni scurți roșii și tricou cu Elmo clătinându-se pe picioare ca un bețiv pe lângă Abercrombie and Fitch.

Vitrina explodează. Oamenii se împrăstiară, aruncându-se la pământ, să se adăpostească, și copilul începu să țipe după maică-sa.

În partea cealaltă a mallului îl văzu pe atacator - un puști, oare? - râzând în timp ce trăgea fără să se oprească.

Pe jos, trupul unui bărbat se cutremură, lovit de rafala de gloanțe.

Reed apucă copilul în tricoul cu Elmo, îl vârî la subraț ca pe mingea de fotbal american cu care nu se descurcase niciodată.

Împușcăturile – și niciodată, niciodată nu avea să uite zgomotul acela, se auziră și mai aproape. Din spate și din față. De peste tot. Gata, nu avea cum să ajungă la Manga, nu cu copilul în brațe. Coti la un moment dat, alergând din instinct și intră alunecând în chioșc.

Angie, fata cu care flirtase cu cinci minute în urmă, parcă cu o viață în urmă, zăcea cu membrele în toate părțile, într-o baltă de sânge. Frumoșii ei ochi căprui se holbau în gol, iar copilul de sub brațul lui începu să plângă.

– O, Doamne, o, Dumnezeuule!

Împușcăturile nu se opreau, pur și simplu nu se opreau.

– Liniștește-te, liniștește-te. Cum te cheamă? Eu sunt Reed, pe tine cum te cheamă?

– Brady. O vreau pe mami!

– Bine, Brady, o s-o găsim imediat, dar acum trebuie să stăm foarte, foarte cuminți. Brady! Câți ani ai?

– Atâția, spuse el ridicând patru degete în timp ce lacrimi mari i se prelingeau pe obraji.

– Ce băiat mare! Trebuie să facem liniște. Sunt niște bandiți pe-aici. Știi ce înseamnă bandiți?

Cu fața plină de șiroaie de lacrimi și muci, cu ochii imenși din cauza șocului, Brady dădu din cap.

– O să facem liniște ca bandiții să nu ne găsească și pe noi. Și o să sun la poliție. Să vină să ne ajute.

Încercă pe cât putu să-i blocheze vederea lui Angie, încercă pe cât putu să-și blocheze și propria minte să nu se mai gândească la ea și la faptul că murise. Smuci într-o parte una din ușile glisante de la dulap și scoase toată marfa de acolo.

- Bagă-te aici, bine? Ca și cum ne-am juca de-a v-ați ascunselea. Eu rămân aici, dar tu bagă-te înăuntru până îi sun eu pe polițiști.

Împinse copilul înăuntru, își scoase telefonul și atunci văzu cât de tare îi tremurau mâinile.

- 911, ce urgență aveți?

- În DownEast Mall, începu el.

- Vine poliția. Sunteți în mall?

- Da. Am și un copil cu mine. L-am băgat în dulapul de marfă în chioșcul Fun In The Sun. Angie - fata care lucra aici. E moartă. Dumnezeu. Sunt cel puțin doi. Împușcă oameni.

- Îmi poți spune numele tău?

- Reed Quartermaine.

- OK, Reed, crezi că ești în siguranță acolo unde te afli?

- La dracu', îți bați joc de mine?

- Scuze. Ești într-un chioșc, deci ești într-o câțva la adăpost. Te sfătuiesc să rămâi unde ești, să încerci să rămâi în siguranță. Ai un copil cu tine?

- Mi-a zis că îl cheamă Brady și că are patru ani. E despărțit de maică-sa. Nu știu dacă ea e..., începu el după care se întoarse și îl văzu pe Brady ghemuit, cu ochii lucioși și degetul în gură. Cred că e în stare de șoc sau așa ceva.

- Încearcă să rămâi calm, Reed, și nu face zgomot. Poliția a ajuns la fața locului.

- Trag în continuare. Pur și simplu nu se opresc din împușcături. Și din râs. L-am auzit eu râzând.

- Pe cine, Reed?

- Trăgea, geamul a explodat, bărbatul acela a căzut la pământ și el continua să-l împuște și să râdă. Dumnezeu mare!

Auzi strigăte - nu urletele de teroare -, ci acum ceva ce semăna cu strigătele din timpul unei lupte. Ceva care aducea cu strigătele triumfătoare de victorie ale unor triburi. Și pe urmă alte împușcături, apoi...

- S-au oprit. Împușcăturile s-au oprit.

- Rămâi unde ești, Reed. Vine ajutor imediat. Rămâi unde ești.

El se uită din nou în jos la băiețel. Ochii lucioși îi întâlniră pe ai lui. Rosti:

- Mami.

- O s-o găsim imediat. Vin polițiștii să ne salveze.

Aceasta fusese partea cea mai grea, avea să se gândească mai târziu. Să aștepte acolo, cu aerul din jur încins de la împușcături, cu țipetele după ajutor, și gemetele, și suspinele. Și cu sângele fetei cu care nu mai apucase să iasă la cinema pe pantofi.

capitolul 2

La 19.25, pe 22 iulie, agentul Essie McVee termină procesul-verbal de contravenție, la fața locului, în parcare de la DownEast Mall.

Nu fuseseră răniți, pagubele fuseseră minime, dar șoferul Lexusului devenise destul de agresiv cu cele trei studente din Mustangul decapotabil. Deși Mustangul fusese evident în culpă - după cum recunoscuse plângând șoferița de douăzeci de ani - fiindcă dăduse în spate din locul de parcare fără să se asigure, tipul spilcuit și prietena lui cea teribil de supărată din Lexus luaseră la bord ceva mai mult.

Îl lăasă pe partenerul ei să se ocupe de Lexus, știind că Barry avea să bage din nou poanta cu babele la volan. Avea să ignore asta, mai ales știind că Barry avea să îi întocmească o plângere tipului pentru conducere sub influența alcoolului.

Ea calmă fetele, le luă declarații și scrise amenda. Tipului cu Lexus nu îi plăcură deloc acuzațiile din plângere și nici taxiul pe care îl chemase Barry - dar Barry se ocupă de tot fără să zică altceva decât „o, ce păcat” și zâmbind compătimitor.

Când se auzi un țuit în radio, își ajustă casca și se concentră să audă ce se spunea. După patru ani

de muncă tot nu-și putea stăvili emoțiile ce o cuprindeau când îl auzea.

Întoarse brusc capul spre Barry și văzu după fața lui că și el își ajustase casca. Apropie gura de microfon.

- Echipajul patru-cinci la fața locului. Suntem chiar în fața cinematografului.

Barry deschise portbagajul și îi aruncă o vestă.

Cu gura ca iasca, Essie și-o puse pe ea, o închise și își verifică arma de la subraț - cea cu care nu trăsesese nicio dată în afara poligonului.

- Vin întăriri. În trei minute. Au fost mobilizate unitățile SWAT. Dumnezeu, Barry.

- Abia aștept.

Ea știa procedura, știa ce trebuia să facă, se antrenase în sensul acesta - deși nu se așteptase să fie nevoită vreodată să acționeze în realitate. Atacator activ însemna că fiecare secundă conta. Împreună cu Barry o luară la fugă spre ușile largi de sticlă.

Cunoștea mallul și se întrebă ce ironie a sorții îi puse pe ea și partenerul ei chiar atunci acolo, afară, la câteva secunde distanță de intrarea în cinematograf. Nu se întrebă dacă avea să mai ajungă acasă ca să-și hrănească bătrâna pisică sau să termine cartea pe care o începuse. N-ar fi avut cum.

Localizează, capturează, distrage, neutralizează. Își repetă în minte scena înainte să ajungă la ușă.

Holul cinematografului ce dădea în partea centrală a mallului, în dreapta caselor de bilete, pe lângă standurile cu răcoritoare, în stânga, pe coridorul ce ducea spre cele trei săli. Atacatorul despre care se anunțase la 911 începuse să tragă în Sala 1 - cea mai mare dintre cele trei.

Aruncă o privire rapidă prin geam, intră, o făcu la stânga în timp ce Barry o lua spre dreapta. În difuzoare se auzea muzica din mall și peste tot tropăitul cumpărătorilor.

Cei doi tipi de la standurile cu răcoritoare dădura cu ochii de perechea de polițiști cu armele scoase.

Amândoi ridicară mâinile instantaneu. Paharul uriaș cu suc din mâna unuia dintre ei lovi tejgheaua, se răsturnă și sucul se vărsă peste tot.

- Mai e ceva aici? strigă Barry.

- Doa...doa...doar Julie, la vestiare.

- Luați-o și ieșiți de-aici. Acum! Haide, haide!

Unul dintre cei doi se aruncă spre o ușă din spatele tejghelei. Celălalt rămase cu mâinile sus, bâlbâindu-se în continuare.

- Ce? Ce? Ce?

- Mișcă!

Se mișcă.

Essie o făcu la stânga, se asigură, dădu colțul și văzu corpul căzut cu fața în jos chiar la intrarea în Sala 1 și dâra de sânge din spatele ei.

- Am găsit o victimă, spuse ea în microfon, mergând mai departe.

Încet, cu atenție. Pe lângă râsetele ce se auzeau în sala din dreapta și spre zgomotele ce se izbeau de ușa Sălii 1.

Împușcături, țipete.

Schimbă o privire cu Barry, păși peste trupul căzut. Când el dădu din cap, ea se gândi: „Să-i dăm drumul“.

Când traseră de uși să le deschidă, zgomotele teribile de violență și de frică se revărsară în afară și lumina difuză de pe coridor se strecură în întunericul dinăuntru.

Îl văzu pe atacator - bărbat, cu vestă Kevlar, cască, ochelari cu infraroșu, cu o armă automată într-o mână și un pistol în cealaltă. În clipa ce îi trebui ei să înregistreze mintal toate astea, teroristul împușcă în spate un bărbat care încerca să fugă spre ieșirea laterală.

Pe urmă se răsuci cu arma automată spre uși și deschise focul.

Ea se lăsă instantaneu la pământ în spatele peretelui din spatele ultimului rând și-l văzu pe Barry lovit în vestă și aruncat pe spate.

Nu în centrul țintei, își spuse în timp ce adrenalina pompa în ea nebunește, nu în centrul țintei, fiindcă la fel ca Barry, teroristul purta vestă antiglonț. Trase adânc

aer în piept de trei ori, se rostogoli și văzu șocată că bărbatul trăgea în sus pe coridorul înclinat dintre scaune, spre ea.

Trase și ea jos – șolduri, zona genitală, glezne și nu se opri, chiar și după ce el căzu. Trebui să-și înăbușe instinctul de a se repezi spre partenerul ei și se apropie de atacator.

– Am doborât atacatorul.

Ținându-și arma ațintită asupra lui, așa cum fusese instruită, îi trase pistolul din mână și puse piciorul pe pușca căzută pe jos.

– Ofițer lovit. Partenerul meu a fost lovit. Avem nevoie de ambulanță. Dumnezeuule, sunt nenumărate victime împușcate. Avem nevoie de ajutor aici! Avem nevoie de ajutor!

– A fost raportată prezența încă unui atacator activ, posibil doi sau mai mulți, în zona mallului. Confirmați unul doborât?

– E doborât. Cercetă cu atenție partea de jos a trupului lui însângerat și balta din jur. Nu se mai ridică.

Chiar în timp ce spunea asta, respirația întretăiată și zgomotoasă a bărbatului se opri.

Avea un coș pe bărbie. Se holbă la el până ce putu să ridice capul, până ce putu să se uite la dezastrul pe care îl făcuse în jur.

Corpuri împrăștiate pe culoarul dintre scaune, prăbușite în fotolii, înghesuite în spațiile înguste dintre rânduri, acolo unde căzuseră sau încercaseră să se ascundă. Nu avea să uite nicicând imaginea asta.

Când un alt echipaj de poliție intră în goană pe ușă, ridică o mână.

– Agent McVee. Atacatorul a fost neutralizat. Partenerul meu.

În timp ce spunea asta, Barry tuși și gemu. Ea dădu să se ridice din poziția ghemuită, cu capul vâjâindu-i.

– Ești lovită, McVee?

– Nu. Nu, doar că... Nu.

Ușor aplecată, se apropie de Barry.

- Data viitoare când te bat la cap cu vestele astea că sunt grele și foarte călduroase, să-mi dai una-n cap, șuieră el dintr-o suflare. Mă doare al dracului de tare.

Ea înghiți în sec, amar, și îl luă de mână.

- Te-ar fi durut și mai tare fără ea.

- L-ai nimerit, Essie. L-ai nimerit pe nemernic.

- Da. Trebui să înghită iar în sec, dar încuviință din cap. Cred că e doar un puști. Barry, nu este singurul, însă.

Apărură și alți polițiști și primii paramedici. În timp ce alte echipaje se răspândiseră prin mall în căutarea celui alt sau a celorlalți atacatori, Essie începu împreună cu Barry să verifice băile, zonele de depozitare, vestiarele.

- Ai nevoie de ajutor medical, îi spuse ea în timp ce se apropiau de toaleta pentru femei.

- Lasă că văd mai târziu. Cea care a sunat la 911, spuse făcând semn din cap către ușă.

Ea o deschise larg, intră cu arma scoasă și dădu cu ochii de fața ei reflectată în oglinda de deasupra chiuvetei. Era palidă ca o moartă, dar tot mai bine decât nuanța cenușie pe care o căpătase pielea lui Barry pe sub pigmentul maro-închis.

- Poliția, strigă Essie. Simone Knox? Poliția.

Nu îi răspunse decât liniștea ce se lăsase.

- Poate a ieșit.

Ușa de la cabină era deschisă, dar doar câțiva centimetri.

- Simone, repetă Essie apropiindu-se. Sunt agentul McVee de la poliția din Rockpoint. Ești în siguranță acum.

Împinse ușa ușor, văzu fata ghemuită pe vecu, cu mâinile apăsate pe urechi.

- Simone. Stai liniștită, ești în siguranță acum.

Aplecându-se, Essie puse mâna pe genunchiul lui Simone.

- Țipă, țipă. Le omoară. Tish, Mi, mama, sora mea.

- Au venit ajutoare. O să le găsim noi. Hai să ieșim, de-aici, bine? Ai fost foarte isteată. Ai salvat vieți în seara asta, Simone! Ai sunat după ajutor!

Atunci ea ridică ochii, ochii aceia uriași și căprui plini de lacrimi și de șoc.

- Mi-a murit telefonul. Am uitat să îl încarc și a murit, așa că m-am ascuns aici.

- Foarte bine, foarte bine. Hai cu mine acum. Eu sunt agentul McVee. Acesta este agentul Simpson.

- Bărbatul, bărbatul ăla a fugit afară și a căzut. Sânge peste tot. Am văzut... am văzut... Tish și Mi sunt la film. Mama și sora mea sunt prin magazine.

- O să le găsim noi pentru tine. Își trecu brațul peste umerii lui Simone, o ajută să coboare. O să mergi cu agentul Simpson. Iar eu mă duc să le găsesc pe mama, pe sora și pe prietenele tale.

- Essie.

- Ești rănit, Barry. Scoate copilul de aici. Du-o să o vadă un medic.

O conduse pe fată de-a lungul coridorului, pe lângă sălile de cinema. La radio auzise că fuseseră doborâți încă doi atacatori. Spera că aceștia erau toți, dar trebuia să fie sigură. Dar când Barry o luă înainte, conducând-o spre ușile de sticlă, unde clipeau luminile și girofarurile aprinse ale mașinilor de poliție și ale salvărilor, Simone se opri și se uită drept în ochii lui Essie.

- Tulip și Natalie Knox. Mi-Hi Jung și Trish Olsen. Trebuie să le găsești. Te rog. Te rog să le găsești.

Essie o apucă în direcția opusă. Nu se mai azeau împușcături, și cineva, slavă Domnului, oprise muzica. Radioul se azea hârâind întruna în legătură cu zonele verificate și cereri de ajutor medical.

Se opri și se holbă la mallul în care făcuse cumpărături și mâncase practic de când se știa. Avea să dureze foarte mult, se gândi ea, să scoată toți morții de aici și să îngrijească și să transporte răniții la spitale, să ia declarații celor care scăpaseră - celor care scăpaseră fără răni

fizice, se corectă ea. Se îndoia că cineva care supraviețuise acestei nopți avea să iasă complet nevătămat.

Acum era un șuvoi de paramedici peste tot, dar erau foarte mulți cei pentru care era prea târziu.

O femeie cu șiroaie de sânge pe braț strângea în poală trupul unui bărbat – pentru care era prea târziu. Un bărbat îmbrăcat cu o jachetă pe care scria Red Sox zăcea cu fața în jos. Prin rana de la cap se vedea materie cenușie. O femeie foarte tânără, douăzeci și ceva de ani, plângea în fața cafenelei Starbucks, cu șorțul pătat de sânge.

Văzu un pantof sport mic și roz și îi sfâșie inima, deși se rugă ca fetița ce îl pierduse să fie teafără. Văzu un bărbat – tot foarte tânăr, în jur de nouăsprezece, douăzeci de ani, ieșind împleticit din Game Stop. Avea ochelarii cu dioptrii groase așezați strâmb pe ochi și privirea în transă.

– S-a sfârșit? întrebă el. S-a sfârșit?

– Ești rănit?

– Nu. M-am lovit la cot. Am... Ochii aceia în transă trecură de ea și apoi peste morții de pe jos, peste sânge. Of, Doamne, of, Doamne. În... în încăperea din spate. Am băgat niște oameni în încăperea din spate. Cum mi s-a spus să fac dacă... Sunt în încăperea din spate.

– Stai puțin. Se întoarce să întrebe în radio dacă putea scoate un grup și unde să-l ducă, spre care punct de triere. Cum te cheamă? îl întrebă ea.

– Eu... Chaz Bergman. Sunt responsabilul de tură în seara asta.

– Foarte bine, Chaz, te-ai descurcat de minune. Hai să scoatem acum oamenii de acolo. Sunt destui ofițeri care să-ți ia declarații mai încolo, dar hai mai întâi să scoatem pe toată lumea de aici.

– Am un prieten. Reed, Reed Quartermaine. Lucrează la Manga – la restaurant. Îl puteți găsi?

– O să-l găsesc.

Essie îl adăugă pe lista ei.

– S-a sfârșit? întrebă Chaz iarăși.

– Da, îi spuse ea, știind bine că mințea.

Pentru cei atinși de violență, nu avea să se termine niciodată.

Reed îl ținea în brațe pe Brady când dădu cu ochii de câțiva dintre angajații de la Manga. Stăteau rezemați de o balustradă, ținându-se unii de ceilalți. Rosie, cu șorțul ei de bucătăreasă dinainte, își acoperise fața cu mâinile.

„Mănâncă pastele alea”, îi spunea ea întotdeauna. „Mai pune niște carne pe tine, slăbuțule.”

– E în regulă, e în regulă.

Reed închise ochii și vru să se ghemuiască lângă ea. Ea sări în sus și îl îmbrățișă.

– Nu ești rănit, strigă Rosie luându-i fața în mâini.

El clătină din cap.

– E toată lumea teafără?

Rosie scoase un sunet sfâșietor.

– A intrat înăuntru și..., se întrerupse Rosie dându-și seama de băiețelul pe care îl avea Reed în brațe. Vorbim mai târziu despre asta. Cine e flăcăul acesta chipeș?

– El e Barry, spuse Reed, gândindu-se că nu, nu toată lumea era teafără. Am, ăăă... am fost împreună. Trebuie să-l ajut să o găsească pe maică-sa.

Și să o sune și el pe a lui, se gândi Reed. Îi trimisese un mesaj dinăuntru, îi spusese că e bine, să nu-și facă griji. Dar trebuia să sune acasă.

– Au venit polițiștii. Așa a zis Reed.

– Da, au venit, reuși să zâmbească Rosie, deși pe față i se prelingeau în continuare lacrimile.

– Vreau la mami.

– O să rog un polițist să ne ajute.

Se ridică din nou și se apropie de o polițistă – o femeie –, căci se gândi că Brady ar fi vrut să meargă cu o femeie.

– Doamnă? Mă puteți ajuta? El este Brady și nu o găsește pe mămica lui.

– Bună, Brady. Cum se numește mămica ta?

– Mami.

- Cum o strigă tati?

- Dragă.

Essie zâmbi.

- Sunt sigură că mai are încă un nume.

- Lisa Dragă.

- Bine, și care este numele tău întreg?

- Brady Michael Foster. Am patru ani. Tati este pompier și am un câine pe nume Mac.

- E pompier și cum îl cheamă?

- El e Michael Dragă.

- Bine. Stai puțin.

Pompierii fuseseră printre primii ajunși la fața locului, așa că Essie dădu imediat de unul.

- Am nevoie de un tip pe nume Michael Foster. Fiul lui e la mine.

- Foster e în echipa mea. Îl aveți pe Brady? E rănit?

- Nu.

- Maică-sa e pe drum spre spital. La dracu', are două gloanțe în spate. Acum Foster caută băiatul. Nu știa că sunt aici până ce paramedicii noștri au dat de Lisa. Își frecă fața cu degetele. Nu se știe dacă va supraviețui. Uite-l!

Essie văzu bărbatul alergând prin mulțimea de oameni devastați de șoc. Înalt, cu părul scurt, șaten. Părea pierdut, dezolat, când brusc dădu cu ochii de ei și se apropie.

În brațele lui Reed, Brady scânci:

- Tati!

Michael îl smulse de la Reed, îl îmbrățișă strâns, îl acoperi cu sărutări pe față, pe cap.

- Brady, slavă Domnului, slavă Domnului. Ești teafăr? Ai pățit ceva?

- Mami a căzut și eu nu am mai putut să dau de ea. M-a găsit Reed și mi-a spus să nu fac deloc gălăgie și să așteptăm să vină poliștii. Eu am fost foarte cuminte și nu am făcut deloc gălăgie, cum mi-a spus, chiar și atunci când m-a băgat în dulap.

Ochii lui Michael înotau în lacrimi când îi întâlnește privirea lui Reed.

- Tu ești Reed?

- Da, domnule.

Michael întinse mâna și i-o prinse pe-a lui Reed, scuturându-l disperat.

- Nu o să pot niciodată să-ți mulțumesc îndeajuns. Trebuie să-ți spun ceva, dar..., se întrerupse când mintea i se limpezi suficient încât să observe sângele de pe pantalonii și pantofii lui Reed. Ești rănit!

- Nu, nu cred. Nu e de la mine. Nu e..., cuvintele îi muriră pe buze.

- Bine. Bine, Reed. Ascultă-mă, trebuie să îl scot pe Brady de aici. Tu ai nevoie de ajutor?

- Trebuie să-l găsesc pe Chaz. Nu știu dacă e bine. Trebuie să-l găsesc.

- Stai puțin.

Michael îl mută pe Brady într-o parte și își scoase radioul.

- Vreau la mami.

- Bine, prietene, dar trebuie să-l ajutăm și pe Reed.

În timp ce Michael vorbea în microfon, Reed se uita în jur. Atâtea lumini, totul strălucitor și încețoșat în același timp. Atâta zgomot. Vorbe, strigăte, plânsete. Văzu un bărbat care sângera, gemând pe o targă ce era urcată într-o ambulanță. O femeie cu un singur pantof și cu sânge curgându-i încet pe-o parte a feței șchiopăta în cerc, strigând pe cineva pe nume Judy, până când cineva în uniformă o luă de acolo.

O fată cu părul lung strâns în coadă stătea rezemată de o balustradă, vorbind cu un polițist. Clătina întruna din cap și ochii - aurii, ca de tigru - scânteiau în luminile ce păreau să se rotească în jur.

Văzu carele de reportaje ale televiziunilor și alte lumini strălucitoare dincolo de banda galbenă împrejmuitoare a poliției. Și oamenii care se adunaseră în spațiile lui, și cum strigau unii dintre ei niște nume...

Simți ca o lovitură în plex, bruscă și foarte puternică, gândul că unele dintre persoanele ale căror nume erau strigate nu aveau să mai răspundă niciodată. Începu să tremure din interior. Nervii, inima, toate organele. Urechile începură să-i vâjâie și vederea să i se încețoșeze.

- Hei, Reed, ce-ar fi să stai puțin jos? Mă duc să întreb de prietenul tău.

- Nu, trebuie să..., dădu el să spună când îl văzu pe Chaz, ieșind cu un grup de oameni și niște polițiști care îi conduceau. Dumnezeule! Chaz!

Îi strigă numele la fel ca oamenii din spatele bandei galbene și o luă la fugă.

Lipită de balustradă, Simone așteaptă să-și simtă iar picioarele. Să simtă iar orice. Trupul îi amortise complet, ca și cum cineva i-ar fi făcut o injecție cu anestezic peste tot.

- Mama și sora ta sunt bine.

Auzi cuvintele polițiștei McVee și încercă să le simtă.

- Unde sunt? Unde sunt?

- O să le scoată curând. Mama ta are niște răni superficiale. Superficiale, Simone. Este bine. Au intrat într-un magazin să se adăpostească. Are niște tăieturi de la cioburile vitrinei și o lovitură la cap. Dar e teafără, înțelegeți?

Simone nu reuși să facă altceva decât să clatine din cap.

- Mama are o lovitură la cap.

- Dar o să fie bine. Au fost în siguranță și acum o să iasă, dintr-un minut în altul.

- Mi, Tish.

Știu, știu din felul în care polițista McVee își puse brațul pe după umerii ei. Îl simțea, sau poate nu chiar greutatea brațului. Greutatea.

- Mi e în drum spre spital. O să fie îngrijită, o să se facă tot ce se poate.

- Mi. A împușcat-o? Vocea i se auzi ascuțită, spărgându-i propriile timpane. A împușcat-o?

- Merge la spital și acolo e așteptată și va primi îngrijiri...

- A trebuit să mă duc la baie, făceam pe mine. Nu am fost acolo. Făceam pe mine. Tish era acolo. Unde e Tish?

- Trebuie să așteptăm până este scoasă toată lumea și pe urmă să vedem cine unde e.

Simone continua să clatine din cap.

- Nu, nu, nu. Stau împreună. Eu făceam pe mine. A împușcat-o pe Mi. A împușcat-o. Pe Tish. Stăteau împreună.

Se uită la Essie și știu. Și știind, brusc începu să simtă din nou. Să simtă tot.

Reed îl prinse pe Chaz într-o îmbrățișare uriașă și simți că inima îi revine la loc, măcar puțin. Rămaseră unul lângă altul în fața fetei cu părul lung strâns în coadă și cu ochi de tigru.

Și când fata scoase un țipăt lung, Reed își lăsă capul pe umărul lui Chaz.

Țipătul acela fără vorbe conținea în el numele cuiva care nu avea să mai răspundă niciodată.

Nu o puteau face să meargă acasă. Totul în jurul ei se încălcea și se recompunea în mii de imagini, dar știa că stătea în sala de așteptare a unui spital, pe un scaun de plastic. Avea o coca-cola în mână.

Sora și tatăl ei stăteau lângă ea. Natalie se lipise de tata, dar Simone nu voia să fie ținută în brațe, nici măcar atinsă.

Nu știa de cât timp așteptau acolo. Mult? Cinci minute?

Așteptau și alții.

Auza numere, diferite numere. Trei atacatori. Optzeci și șase de răniți. Uneori numărul creștea, alteori cobora. Treizeci și șase de morți. Cincizeci și opt. Numele se schimbau, se schimbau tot timpul.

Tish murise. Asta nu avea să se mai schimbe.

Trebuiau să aștepte pe scaunele acelea tari cât timp cineva scotea cioburile din capul mamei ei și îi îngrijeau tăieturile de pe față.

Avea în fața ochilor imaginea ei, toate rănilile acelea mici și față palidă, palidă, palidă, sub machiaj. Părul blond al mamei – mereu perfect aranjat – plin de sânge și încurcat. O aduseseră afară pe o targă din aceea cu roți, cu Natalie agățată de mâna ei și plângând.

Natalie nu fusese rănită fiindcă mama o împinsese în magazin și apoi mama căzuse. Natalie o trăsese înăuntru și pe urmă pe jos, în spatele unei mese pline de tricouri și maiouri de vară.

Natalie era curajoasă. Simone avea să îi spună cât de curajoasă era după ce își recupera capacitatea de a vorbi. Dar acum medicii trebuiau să scoată cioburile din capul mamei ei și să o examineze fiindcă se și lovisese la cap și fiindcă rămăsese inconștientă pentru câteva minute.

Contuzie la cap.

Știa că Natalie voia să plece, acasă pentru că tata îi tot spunea că mama o să fie bine și ca va ieși din spital curând, și să meargă acasă.

Dar ea nu voia să plece, și ei nu o puteau sili.

Tish era moartă, și Mi era în sala de operații și nu puteau să o facă la loc.

Ținea cutia de coca-cola cu ambele mâini ca tatăl ei să nu o ia din nou de mână. Nu voia să o țină nimeni de mână sau să o ia în brațe. Nu încă. Poate niciodată. Voia doar să aștepte acolo, pe scaunul tare de plastic.

Doctorul ieși primul, și tatăl ei sări în picioare.

Era așa de înalt, se gândi Simone vag, așa de înalt și de frumos. Era îmbrăcat încă în costum cu cravată fiindcă tocmai ajunsese acasă de la o cină de afaceri când deschisese televizorul și auzise știrile.

Pe urmă se repezise în mașină și gonise ca nebunul până la mall.

Doctorul îi dădu niște detalii tatălui ei. O contuzie minoră la cap, niște copii.

Când ieși și mama ei, Simone se ridică pe picioarele tremurânde. Până în momentul acela nu își dăduse seama că de fapt se temea că maică-sa nu era cu-adevărat în afara oricărui pericol.

Că mama ei era ca Mi, sau, mai rău, ca Tish.

Dar ea veni în camera de așteptare. Avea pansamentele acelea ciudate pe față în mai multe locuri, dar nu era palidă, palidă, palidă, așa cum fusese mai devreme. Așa cum își închipuise Simone că arătau oamenii morți.

Natalie sări în sus și o îmbrățișă.

- Fata mea curajoasă, murmură Tulip. Fetele mele curajoase, spuse ea întinzându-se spre Simone.

Și, în sfârșit, Simone își dori să fie atinsă, își dori să fie îmbrățișată, își dori să se lipească de cineva. O cuprinse în brațe pe maică-sa cu Natalie cu tot.

- Sunt bine, am doar un cucui. Hai să le ducem acasă pe fete, Ward.

Simone auzi lacrimile din glasul mamei și se agăță și mai strâns de ea pentru încă o clipă. Și închise ochii când tatăl ei le luă în brațe pe toate trei.

- Mă duc după mașină.

Simone se trase înapoi.

- Eu nu merg. Eu nu merg acasă acum.

- Draga mea...

Dar Simone clătină din cap cu putere și se mai dădu încă un pas înapoi de lângă fața obosită a mamei cu toate pansamentele și micile tăieturi rămase.

- Eu nu merg. Mi... chiar acum o operează pe Mi. Nu merg.

- Draga mea, încercă din nou Tulip, nu ai cum să o ajuți acum și...

- Pot să stau aici.

- Nat, tu mai știi unde am parcat mașina?

- Da, tati, dar...

- Ia-o pe mami și mergeți acolo, spuse întinzându-i cheia lui Natalie. Așteptați-mă în mașină. Lăsați-mă puțin cu Simone aici.

- Ward, fetele au nevoie să ajungă acasă. Au nevoie să plece de aici.

- Mergeți la mașină, repetă el în timp ce Simone se așeza din nou cu brațele încrucișate, nefericită și sfidătoare în același timp.

El își sărută soția pe obraz și murmură ceva, pe urmă se așează lângă Simone.

- Știu că ești speriată. Toți suntem.

- Tu nu ai fost acolo.

- Știu și asta.

Îi auzi nefericirea din voce, dar o îndepărtă pe dată. Alese să o îndepărteze pe dată.

- Simone, îmi pare nespus de rău pentru Tish. Îmi pare nespus de rău și îmi este foarte teamă și pentru Mi. Îți promit că o să verificăm de acasă ce face și cum se simte și o să te aduc să o vezi mâine. Dar mama are nevoie să meargă acasă, și la fel și Natalie.

- Du-le acasă.

- Nu pot să plec și să te las aici.

- Trebuie să rămân. Eu am plecat și le-am lăsat acolo.

O trase spre el. Ea se opuse, încercă să se desprindă din îmbrățișare, dar el era mai puternic și o ținu strâns până ce ea cedă.

- Îmi pare nespus de rău pentru Tish și Mi, mi-e groază să mă gândesc la ce li s-a întâmplat. Și o să fiu recunoscător tot restul vieții destinului care a făcut să nu te afli și tu în sala aia. Dar acum trebuie să mă ocup de mama și sora ta. Trebuie să mă ocup de tine.

- Nu o pot părăsi pe Mi. Nu pot, nu pot. Te rog, nu încerca să mă forțezi.

Probabil că el ar fi făcut-o, iar Simone se temu că ar fi făcut-o, într-adevăr, dar tocmai când încerca să se tragă de lângă el, CiCi apăru ca o furtună. Cu părul ei lung și roșu fluturându-i pe spate, cu vreo șase șiraguri de mărgele și cristale la gât, cu o cămașă albastră diafană și sandale Doc Marten. O cuprinse pe Simone și o ridică în brațele ei frumos conturate de yoga și o învălui

un nor de parfum cu aromă de piersici cu doar un foarte vag iz de marijuana.

- Mulțumesc lui Dumnezeu! Of, iubita mea! Of, slavă tuturor zeilor și zeițelor. Tulip? îl întrebă pe Ward. Natalie?

- Tocmai s-au dus spre mașină. Tulip are câteva cucuie și niște zgârieturi, asta e tot. Nat e bine.

- CiCi rămâne aici cu mine, spuse Simone apropiindu-și buzele spre urechea bunică-sii. Te rog, te rog.

- Sigur că da. Ai pățit ceva? Ești...

- A ucis-o pe Tish. Mi... pe ea o operează.

- O, nu, începu să jalească și CiCi alături de ea, legănând-o. Ce fete minunate, ce fete frumoase și atât de tinere...

- Tata trebuie să le ducă pe mama și pe Natalie acasă. Eu trebuie să aștept aici. Trebuie să aștept să văd ce este cu Mi. Te rog.

- Sigur că trebuie. Mă ocup eu, Ward. Rămân eu cu ea aici. Și o s-o aduc acasă când iese Mi din operație. Mă ocup eu de ea.

Auzi inflexiunile de oțel din cuvintele ei, dar crezu că tatăl ei era gata să obiecteze.

- Foarte bine. Simone, spuse el luându-i fața în mâini și sărutând-o pe frunte. Să mă suni dacă ai nevoie de mine. O să ne rugăm cu toții pentru Mi.

Ea îl privi până plecă și pe urmă își strecură mâna în mâna lui CiCi.

- Nu știu unde este. Poți să afli tu?

CiCi Lennon avea un fel de a-i face pe oameni să îi spună ce voia să știe și să facă ceea ce considera ea că trebuie făcut. Nu îi luă prea mult să o conducă pe Simone sus, în altă cameră de așteptare. Aceasta avea scaune moi, canapele și bănci tapițate și chiar automate de băuturi și snackuri.

Îi văzu pe părinții lui Mi, sora mai mare, fratele mai mic, bunicii. Tatăl lui Mi o văzu primul. Arăta cu o mie de ani mai bătrân decât fusese când o luaseră pe Mi să meargă la film.

Bărbatul lucra în grădina din față, își aminti ea, și le făcuse semn cu mâna la despărțire. Se ridică, se apropie de ea cu lacrimi în ochi și o îmbrățișă.

- Mă bucur mult că tu nu ai pățit nimic.

Avea o engleză perfectă și precisă și mirosea a iarbă proaspăt tunsă.

- Le-am lăsat acolo. A trebuit să mă duc la baie și le-am lăsat acolo. Pe urmă...

- Ah. Mă bucur. Doamnă Lennon, ce amabil din partea dumneavoastră să veniți.

- CiCi, îl corectă ea. Acum suntem toți o mare familie. Am vrea să așteptăm alături de voi și să ne rugăm, să trimitem lumină și energie vindecătoare către Mi.

Lui îi tremură bărbia în timp ce încerca să-și recapete stăpânirea de sine.

- Simone, comoara mea, mergi să stai puțin cu mama lui Mi, bine? spuse bunica punând un braț pe umerii domnului Jung. Noi hai să mergem să ne plimbăm puțin.

Simone se duse să se așeze lângă doamna Jung și când aceasta o apucă de mână, o strânse puternic și rămase așa. Știa că CiCi credea în vibrații și lumină, în meditație și în fumul de salvie care alunga spiritele rele. Tot felul de lucruri care o făceau pe fiica ei să-și dea ochii peste cap.

Simone mai știa și că, dacă era să existe cineva care să o facă bine pe Mi prin simpla forță a voinței, aceea era CiCi.

Așa că se agăță de speranța aceasta la fel cum se agățase de mâna mamei lui Mi.

capitolul 3

Când CiCi se întoarse, Simone se ridică pentru ca domnul Jung să poată sta lângă soția lui. Înainte să se așeze în altă parte, sora lui Mi, Nari o apucă de braț.

- Ajută-mă să iau niște ceai.

Simone se duse cu ea în partea cealaltă a încăperii la o masă unde erau așezate termosuri cu apă fierbinte și ceai, pliculețe de ceai și pahare de unică folosință.

Nari, subțire, studioasă, în anul al doilea la MIT, scoase iute o tavă de carton și începu să pună ce trebuia pe ea.

– Nu vor să-ți zică, vorbi ea încet, aruncând-i lui Simone o privire lungă prin lentilele ochelarilor ei cu rame întunecate. E rău. Mi a fost împușcată de trei ori.

Simone deschise gura să spună ceva, dar nu ieși nici un cuvânt. Nu existau cuvinte.

– Am auzit un polițist vorbind cu o asistentă după ce au băgat-o în sala de operații. A pierdut atâta sânge... E așa de micuță și a pierdut atâta sânge... Vrei să mergi cu mine să donăm sânge pentru ea? Poate că nu va ajunge la ea, dar...

– Da. Ce trebuie să facem? Unde să mergem?

Fiindcă era minoră, avea nevoie de CiCi. Trebuiră să stea la rând fiindcă o mulțime de oameni așteptau acolo să facă exact același lucru.

Se uită într-o parte înainte ca asistenta să-i bage acul în venă fiindcă mereu se simțea cam rău când vedea ace. Pe urmă bău păhărelul cu suc de portocale așa cum i se spusese. Pe drum, înapoi, îi spuse lui CiCi că vrea să meargă la baie.

– Merg cu tine.

– Nu, nu ai de ce. Vin imediat.

Voia să meargă singură mai ales pentru că simțea nevoia să vomite suc de portocale.

Dar când ajunsese înăuntru văzu o femeie plângând în fața unei chiuvete.

Mama lui Tiffany. Doamna Bryce fusese profesoara ei de desen în clasa a cincea. În același an – după cum știa toată lumea –, domnul Bryce divorțase să se însoare cu femeia (mult mai tânără) cu care avusese o aventură, pentru că rămăsese însărcinată.

Simone realizează că nu se gândise deloc la Tiffany sau la Trent – băiatul pe care credea că-l iubește.

- Doamnă Bryce.

Suspinând încă, femeia se întoarce.

- Îmi pare rău. Sunt Simone Knox. V-am fost elevă în gimnaziu. O știu pe Tiffany. Am văzut-o în seara asta înainte să... Înainte.

- Ai fost și tu acolo?

- Cu Mi-Hi Jung și Tish Olsen. La film. Pe Mi o operează acum. A fost împușcată. A fost împușcată. Pe Tish a omorât-o.

- Of, Doamne! exclamă ea cu lacrimile șiroindu-i pe obraji și ei. Tish? Tish Olsen? Of, Doamne, of, Doamne!

Când o cuprinse în brațe pe Simone, Simone se agăță de ea și o strânse cu putere.

- Tiffany e în operație. Nu... ei nu-mi pot spune.

- Trent? Era cu Trent.

Doamna Bryce se dădu înapoi, își apăsă podul palmei pe ochi și clătină din cap.

- O să mă rog pentru Mi.

Se întoarce din nou spre chiuvetă, dădu drumul la apă și își dădu cu multă apă rece pe față, stropind totul în jur.

- Tu să te rogi pentru Tiffany.

- Așa voi face, îi promise ea din toată inima.

Nu mai simțea nevoia să vomite. Deja se simțea goală pe dinăuntru.

În camera de așteptare, adormi cu capul în poala lui CiCi. Iar când se trezi, rămase în continuare acolo, ghemuită, cu mintea atât de încetoșată, că părea că un val de fum plutea prin aer blocând priveliștea.

Prin fumul acesta văzu un bărbat cu părul cărunt și salopetă albastră de medic vorbind cu doamna Bryce. Și cu domnul Bryce, realizează ea, și cu femeia pe care acesta o lăsase însărcinată și cu care se căsătorise apoi.

Doamna Bryce plângea iarăși, dar nu așa cum plânse în baie. Avea mâinile strânse în poală, buzele strânse, dar continua să dea din cap. Și chiar și prin amețeaua aceea teribilă ce o cuprinsese, Simone văzu recunoștința din privirea ei.

Tiffany nu murise, așa ca Tish. Ca Trent.

Nici Mi nu putea să moară. Nu avea cum.

Așteptară. Ațipi din nou, dar acum foarte ușor, căci o simți pe CiCi mișcându-se.

Doctorița era o femeie cu părul negru ca smoala, prins la spate. Avea un accent puternic - poate indian. Simone îl sesiză, dar îl îndepărtă imediat din minte când înțelesul cuvintelor pătrunse prin ceață și ajunse la ea în timp ce încerca să se ridice.

Mi rezistase operației. Plagă împușcată în brațul drept. Nu a fost afectat mușchiul. Un glonț a atins rinichiul drept. A fost rezolvat, nu există un pericol prea mare să rămână cu sechele.

Rană în piept. Plămânii plini de sânge. Drenaj, intervenții, transfuzii. Următoarele douăzeci și patru de ore critice. Mi - tânără și puternică.

- După ce iese din sala postoperatorie și e dusă la Terapie Intensivă, o puteți vedea. Foarte scurt, doar două persoane odată. Este sedată, continuă medicul. Ar trebui să mai doarmă câteva ore. Ar trebui să vă odihniți și dumneavoastră.

Doamna Jung plângea, dar la fel cum plânse și doamna Bryce.

- Mulțumim. Mulțumim. O să așteptăm și o să intrăm să o vedem, spuse domnul Jung punându-și brațul pe umerii soției lui.

- O să trimit pe cineva să vă ducă la Terapie Intensivă. Dar numai familia, adăugă ea aruncând o privire spre Simone și CiCi.

- Fata asta face parte din familie, spuse domnul Jung.

Zăbovind, medicul se uită în urmă spre Simone.

- O să am nevoie de numele tău pentru a-l trece pe lista aprobată cu vizitatorii.

- Simone Knox.

- Simone Knox? Cea care a sunat prima la 911?

- Habar n-am. Eu pur și simplu i-am sunat.

- Simone, trebuie să afli că sunând după ajutor atât de repede, i-ai dat lui Mi șansa să se lupte pentru viața ei. O să-ți trec numele pe listă.

După ce Simone se duse acasă, la patul ei, unde o aștepta un somn întrerupt de vise întunecate, Michael Foster se așeză lângă patul de spital în care dormea soția lui.

Se trezise și îl întrebase din nou despre Brady. Avea probleme cu memoria recentă, dar avea să-și revină, i se spusese lui. Deocamdată trebuia să aibă grijă să o liniștească, de fiecare dată când interveneau crâmpie de amintiri, că fiul lor nu pățise nimic.

Reed Quartermaine. Îi erau datori lui Reed Quartermaine pentru asta.

„Avea să se trezească“, se gândi el. „Avea să supraviețuiască.“

Și, din cauza unui glonț în coloană, nu avea să mai meargă vreodată. Un glonț o lovise chiar sub omoplat, dar celălalt o lovise în coloană, în zona șalelor.

Încercă să se convingă că avuseseră noroc fiindcă trebuia să creadă el mai întâi asta, înainte să o convingă și pe ea. Dacă glonțul ar fi lovit mai sus, era posibil să nu-și mai simtă trupul deloc, și nici brațele. Poate că ar fi avut nevoie să respire printr-un aparat, poate că nu ar fi fost în stare să-și întoarcă gâtul.

Dar ei avuseseră noroc. Fusesse cruțată de trauma de a nu-și mai putea controla vezica sau colonul. Cu timpul, și cu terapie de recuperare, avea să poată folosi un scaun cu roțile cu motor și chiar și să conducă mașina.

Dar frumoasa lui soție, soția lui cea căreia îi plăcea la nebunie să danseze, nu avea să mai meargă niciodată. Nu avea să mai alerge niciodată cu Brady pe plajă, să facă drumeții, să urce și să coboare într-un suflet pe scările casei pentru care se chinuiseră atâta vreme să economisească și să și-o facă.

Asta numai și numai pentru că trei nemernici bolnavi se hotărâseră din senin să-i omoare la întâmplare

pe toți cei din jur. Nici măcar nu știa care dintre cei trei îi rănise soția, pe mama copilului lui, pe dragostea vieții lui, fir-ar al dracului!

„Nu conta care“, se gândi el. „Toți sunt vinovați.“

John Jefferson Hobart, alias JJ, șaptesprezece ani.

Kent Francis Whitehall, șaisprezece ani.

Devon Lawrence Paulson, șaisprezece ani.

Adolescenți. Sociopați, psihopați. Nu îi păsa ce etichetă le-ar fi pus psihiatrui.

Știa numărul morților, cel puțin la ora patru dimineța când verificase ultima dată. Optzeci și nouă. Și Lisa lui, una dintre cei două sute patruzeci și doi de răniți.

Fiindcă trei puști nebuni înarmați până în dinți intraseră în mall într-o vineri seara cu misiunea de a uide și schilodi. Misiune îndeplinită.

Nu îi numără și pe ei printre cei morți - nu meritau să fie incluși în rândurile lor. Dar putea să îi fie recunoscător polițistei care îl doborâse pe Hobart, și recunoscător că ceilalți doi se sinucisese - sau se omorâseră unul pe celălalt.

Amănuntul acela rămăsese încă neclar la ora patru dimineța.

Putea fi recunoscător că nu avea să fie vreun proces. Recunoscător că el, omul care își dedicase întreaga existență salvării vieții semenilor săi, nu avea să-și petreacă nenumărate nopți fără somn închipuindu-și cum îi va uide el cu mâna lui.

Lisa se mișcă, așa că se apropie mai tare de ea. Când deschise ochii, el îi duse mâna la buze.

- Brady?

- E bine, iubito. E cu mama și tatăl tău. E bine.

- Îl țineam de mână. Am vrut să îl iau în brațe și să fug, dar apoi...

- E bine, Lisa, iubito, e bine.

- Atât de obosită.

Când ea adormi din nou, el continuă să o vegheze.

Reed se trezi în zori, cu capul vâjâindu-i, cu ochii arzându-i în orbite și cu gâtul uscat iască. Avea cea mai teribilă mahmureală din lume fără să fi pus un strop de alcool în gură.

Făcu un duș – al treilea de când se întorsese acasă la părinții lui terminați și atât de recunoscători, la sora sa care se agățase de el plângând. Pur și simplu nu își revenea după senzația aceea teribilă pe care o simțise când sângele lui Angie i se îmbibase în pantaloni și i se lipise de piele.

Băgă în gură o pastilă analgezică și dădu pe gât gâlgâind apă direct de la robinet.

Pe urmă deschise computerul. Nu îi fu greu deloc să găsească relatări ale atacului. Studie cele trei nume, apoi pozele. Whitehall i se păru vag familiar, dar nu își dădu seama de unde.

Cu siguranță îl recunoscuse pe Paulson. Îl văzuse brăzdând cu gloanțe trupul unui bărbat și râzând. Unul dintre ei o omorâse pe Angie, căci rapoartele spuneau că al treilea, Hobart, nu ieșise deloc din sala de cinema.

Unul dintre ei îl ucisese pe Justin, piccolo la Manga, un puști care își luase pentru prima oară o slujbă pe timpul verii. Și pe Lucy, o chelneriță care avea de gând să se pensioneze la sfârșitul anului și să plece cu soțul ei într-un tur al țării cu rulota.

Și niște clienți. Nu știa exact câți.

Dory era în spital. La fel și Bobby, și Jack, și Mary.

Rosie îi spusese că puștiul cu armele intrase pe ușile de sticlă, măturase întregul restaurant cu gloanțe și pe urmă ieșise din nou. Zece secunde, douăzeci. Nu mai multe.

Citi relatările martorilor de la fața locului, se opri și o citi de două ori pe cea de la Game Stop.

Am auzit împușcăturile, dar nu ne-am dat seama exact ce este. E gălăgie în magazin de regulă. Pe urmă a intrat un bărbat în fugă și a strigat că afară e cineva

care trage în oameni. Sângera, dar nici măcar nu părea să-și dea seama că fusese împușcat.

Atunci, șeful magazinului – nu știu cum îl cheamă – a început să le spună tuturor să intre în încăperea din spate. Unii au vrut să o ia la fugă, să iasă, dar împușcăturile s-au apropiat. Se auzeau distinct, iar șeful le tot striga oamenilor să se ducă în spate. Era mare înghesuială acolo, căci magazinul fusese plin de oameni. În viața mea nu mi-a fost mai frică decât atunci, așa cum eram înghesuit acolo. Oamenii începuseră să plângă și să se roage, și el ne-a spus să facem liniște.

Pe urmă am auzit împușcăturile foarte tare. Chiar acolo, în magazin. Am auzit cum geamurile și vitrinele s-au făcut țandări. Am crezut că o să murim cu toții, dar apoi s-a oprit. Sau, poate că s-a îndepărtat. El ne-a spus să stăm acolo până vine poliția, dar cineva a făcut un atac de panică, cred, și a deschis ușa. Unii au fugit afară. Pe urmă a venit poliția și ne-a luat de acolo. Puștiul acela ne-a salvat viața, tânărul șef cu ochelari foarte groși. Sunt convins că ne-a salvat viața.

– Bravo, Chaz, murmură Reed.

În mica bucătărie a micului ei apartament, Essie tocmai făcuse un filtru întreg de cafea. Avea tot timpul din lume să o bea fiindcă fusese scoasă din tură.

Comandantul ei o asigurase că va fi trimisă înapoi – și foarte probabil că avea să primească o medalie – după ce lucrurile aveau să revină la normal. Nu numai că trăsesese cu pistolul din dotare, ucisese pe cineva.

Îl credea pe comandant, știa că își făcuse meseria, dar se gândi că mai bine rămânea în alertă până ce se lămurau lucrurile în ceea ce o privea. Nu realizase până atunci, când apăruse șansa – chiar infimă, cum era – să fie dată afară, cât de important era pentru ea să rămână polițist.

În timp ce bătrâna ei pisică dormea pe o pernă, Essie își încălzi un covrig și își luă ultima banană. Cum mărimea și felul în care era dispus apartamentul ei îi permiteau să vadă ecranul din bucătărie, de la masa de lucru ce-i servea și pentru mâncat, și ca birou, se așeză jos și deschise televizorul.

Știa că presa îi aflate numele și, când se uitase mai devreme pe fereastră, văzuse că îi și dăduseră de urmă. Nu avea chef să iasă din apartament și să fie asaltată pur și simplu de o avalanșă de întrebări și camere de luat vederi. Cineva îi dăduse și numărul telefonului fix, așa că îl scosese din priză. Soneria constantă o enervase îngrozitor.

Până acum, mobilul îi rămăsese neatins. Dacă partenerul sau comandantul ei voiau să dea de ea, puteau să o facă în felul acesta. Plus că mai avea și e-mailul.

Deschise laptopul în timp ce mânca și se uita în același timp la știri să vadă dacă mai apăreau informații noi. Pe laptop făcu o listă cu numele pe care le avea în minte.

Simone Knox, mama ei, sora ei. Reed Quartermaine, Chaz Bergman, Michael, Lisa și Brady Foster. Mi-Hi Jung, Tish Olsen.

Voia să vadă ce se întâmplase cu fiecare dintre ei, chiar dacă avea să o facă pe cont propriu.

Notă numele atacatorilor. Intenționa să scoată totul la lumină, să găsească tot ce putea despre ei, despre familiile lor, profesorii, prietenii, patronii, dacă îi angajase cineva vreodată. Voia să îi cunoască.

Scrise numerele – cele de acum – ale morților, ale răniților. Adăugă nume acolo unde existau. Avea să le afle și pe celelalte.

Își făcuse meseria, se gândi în timp ce se uita la televizor, în timp ce mânca, în timp ce lucra. Dar asta nu însemna că acum totul nu se transformase în ceva personal.

CiCi Lennon își ducea existența conform propriilor reguli. Două dintre cele mai importante: Încearcă să Nu Faci Rău Nimănui și Ai Curajul de A Spune Verde În Față Oricui Ceea Ce Gândești intrau adesea în contradicție una cu cealaltă, dar rezultatele se amestecau cu regula Fii O Nemernică Atunci Când Este Nevoie, așa că de fiecare dată îi ieșea cum trebuia.

Fusese crescută de niște părinți foarte sobri, republicani și metodiști practicanți în Rockpoint, un fel de suburbie de lux a clasei lumii bune din Portland, Maine. Tatăl ei, director de bancă, și mama, casnică (după cum se autointitulase cu mândrie) făceau parte din club, mergeau în fiecare duminică la biserică și primeau adesea invitați la cină. Tatăl ei cumpăra un Cadillac nou la fiecare trei ani, juca golf sâmbăta dimineața, tenis (la dublu cu soția lui) duminica după-amiaza și colecționa timbre.

Mama ei se ducea la coafor luna, juca bridge miercurea și făcea parte din Garden Club. Deborah (niciodată Deb ori Debbie) Lennon își ținea banii într-o mănuișă albă în sertarul de sus al comodei, nu scrisese în viața ei un cec și nici nu plătitise vreo factură în alt mod și își improspăta machiajul ca să-și aștepte soțul când se întorcea de la serviciu. Îi făcea băutura de seară – un martini sec, cu o felie de lămâie, în afară de vara când trecea la gin și tonic cu un strop de lămâie – ca să se poată destinde până la cină.

Familia Lennon avea o menajeră care venea în fiecare zi pentru treburile din casă, un om de serviciu pentru treburile din curte și grădină, care venea o dată pe săptămână și – când era cazul, vara, un băiat care se ocupa de piscină. Aveau o casă de vacanță în Kennebunkport și erau considerați, de ei înșiși și de alții, adevărați stâlpi ai comunității.

Normal că CiCi se revoltase împotriva a tot ce erau și simbolizau oamenii aceștia.

Ce era să facă un copil al anilor șaiszeci decât să-și îngrozească pur și simplu părinții îmbrățișând o cultură

cu totul și cu totul distinctă? Se opuse rânduiei patriarhale a bisericii – și stilului de viață impus de aceasta, mărșalui împotriva guvernului, protestă activ împotriva războiului din Vietnam și își dădu foc sutienului, la propriu.

La șaptesprezece ani, își împachetă o gentuță cu haine și făcu autostopul până la Washington ca să participe la marșuri. De acolo, atrasă de noul curent cu sex, droguri și rock and roll, călători. Își petrecu primăvara la New Orleans împărțind o casă dărăpănată cu un grup de artiști și muzicieni. Picta pentru turiști – era foarte talentată.

Ajunse la Woodstock cu o camionetă pe care o pictase și o transformase, cu puțin ajutor, într-o minune de artă psihedelică. La un moment dat, în timpul acelui weekend de august scăldat în binecuvântata ploaie de vară, concepă un copil.

Când își dădu seama că era gravidă, renunță la droguri și alcool și își modifică dieta vegetariană (așa cum avea să o mai facă de nenumărate ori de-a lungul timpului și pentru nenumărate motive) și se alătură unei comunități hipiote din California.

Pictă, învăță să țeară, plantă și culese diverse legume, încercă, fără să reușească, să intre într-o relație lesbiană – dar măcar încercă.

O născu pe fiica ei într-un pat dintr-o casă dărăpănată de la țară, într-o după-amiază frumoasă de primăvară cu muzica lui Janis Joplin pe fundal la magnetofon și lălelele de-afară ce se legăneau gingașe în briza blândă dincolo de fereastra deschisă.

Când Tulip Joplin Lennon împlini șase luni, CiCi, căreia îi lipseau teribil suprafețele verzi de pe Coasta de Est, plecă împreună cu un grup de muzicieni. Pe drum, se încurcă pentru scurt timp cu un alt artist/compozitor care, mort de drogat, îi oferă trei mii de dolari ca să-l picteze.

Ea se conformă și îl pictă purtând doar o chitară electrică de supermarcă dinainte și o pereche de cizme de cowboy foarte șmechere.

CiCi plecă mai departe, iar subiectul tabloului ei obținu un contract cu o casă de discuri și folosi pictura ei pentru coperta albumului proaspăt produs. Și după cum se dovedi, norocul le surâse, single-ul *Rămas-bun*, CiCi deveni un mare hit în Top 40, iar albumul se vân-du ca pâinea caldă.

Doi ani mai târziu, în timp ce CiCi și Tulip locuiau într-o casă comună în Nantucket, compozitorul muri din cauza unei supradoze. Tabloul fu scos la licitație și vândut pentru trei milioane de dolari.

Și astfel debută cu adevărat cariera de mare artistă a lui CiCi.

La șapte ani după ce își luase tălpășița făcând auto-stopul până la D.C., tatăl ei se îmbolnăvi de cancer la pancreas. Deși le trimisese tot timpul vederi și scrisori în care băgase și poze cu nepoata lor și îi suna de două sau trei ori pe an, relațiile dintre ea și părinți rămăseseră încordate și comunicarea destul de precară.

Dar faptul că maică-sa nu mai rezistase și izbucnise în plâns la telefon povestindu-i toată istoria o făcuse pe CiCi să-și impună încă o altă regulă. Ajută Atunci Când Poți.

Așa că făcu totul pachet – pe fiica ei, pensulele, culorile și celelalte lucruri trebuincioase, plus bicicleta –, le înghesui în camioneta amărâtă la mână a treia pe care o avea și plecă acasă.

Aici află câteva lucruri. Află că părinții ei se iubeau profund și din toată inima. Și că iubirea aceea imensă nu însemna că maică-sa nu se putea ocupa de treburile murdare. Află că acea casă în care crescuse nu avea să mai fie vreodată căminul ei, dar că putea locui acolo atâta vreme cât avea un țel.

Află că tatăl ei voia să moară acasă la el și pentru că îl iubea – surpriză – avea de gând să facă tot ce-i stătea în putință să i se împlinească dorința. Puse piciorul în prag când maică-sa îi repetă *insistent* că trebuia să o trimită pe Tulip la o școală particulară, o înscrise la școala primară publică. În timp ce ea îl ducea pe tatăl ei la ședințele

de chimioterapie, la programările de la medic sau îi spăla voma de peste tot, mama ei se ocupa cu drag de Tulip.

CiCi angajă un infirmier a cărui compasiune, bună-tate și pasiune pentru muzica rock îl făcu să-i devină unul dintre cei mai buni prieteni pe viață.

Timp de douăzeci și una de luni, îl îngriji cu devotament pe tatăl ei muribund și se ocupă de tot ce ținea de casă, în timp ce mama ei nu făcea altceva decât să nege adevărata stare de fapt și să o răsfete pe Tulip.

Tatăl muri acasă cu soția care îl iubea atât de mult lipită de el în patul lor și cu fiica lor ținându-l de mână.

În lunile care urmară, ea acceptă că mama ei nu avea să devină niciodată o femeie independentă, să învețe să facă o balanță contabilă sau să înlocuiască un robinet care picură. Și acceptă și că o va lua complet razna dacă va continua să locuiască în suburbii, într-o casă destul de impunătoare, cu o femeie care abia dacă înțelegea cum se schimbă un bec.

Cum taică-său îi lăsase destui bani pentru ca maică-sa să nu aibă grija zilei de mâine, CiCi angajă pe cineva să se ocupe de afaceri, un om bun la toate care putea fi chemat oricând și o menajeră tânără și harnică, fiindcă cealaltă se pensionase, care să locuiască acolo și să servească și ca însoțitoare.

Când află că în timpul acelor douăzeci și una de luni, tatăl său își schimbase testamentul și îi lăsase un milion de dolari – după plata tuturor taxelor –, nu reacționează altfel decât printr-o mare indignare. Nu avea nevoie și nici nu voia banii lui conservatori și nici filosofia lui de dreapta. Putea să se întrețină și să o întrețină și pe fiică-sa – așa cum făcea deja, de altfel.

Indignarea îi păli însă când o luă pe Tulip să facă o plimbare cu feribotul până pe Tranquility Island și văzu casa. Îi plăcu nespus aerul sălbatic pe care îl emana, terasele largi și la parter, și la etaj. Priveliștea apei, bucata îngustă de plajă din față, curbura țărmului stâncos.

Acolo ar fi putut picta pentru tot restul vieții.

Iar semnul cu *De vânzare* în ochii lui CiCi fu exact acest lucru. Un semn.

La numai patruzeci de minute cu feribotul din Portland – suficient de departe (slavă Domnului!) de mama ei, dar destul de aproape ca să-și înăbușe orice urmă de vinovăție. Un sătuc cu o comunitate veselă de artiști la doar câteva minute de mers cu bicicleta.

O cumpără, după o negociere la sânge, cu bani cash, și așa începu următorul capitol din viața ei.

Acum se afla din nou în suburbiile luxoase unde locuia lumea bună – spera că pentru puțină vreme –, în casa unei fiice care mereu semănase mai degrabă cu bunică-sa și mai puțin cu maică-sa, care încercase mereu să-i imprime spiritul ei de aventură, independență și libertate.

Pentru că „Ajută atunci când poți” era în continuare una dintre regulile ei. Și pentru că își iubea peste măsură nepoatele.

Făcu micul dejun pentru fiica ei și Ward în bucătăria lor modernă și aranjată cu mult gust. Scosese telefoanele din priză, trăsese perdelele și draperiile căci afară se adunaseră o mulțime de reporteri.

Ascultase știrile la televizorul din camera de oaspeți și auzise de câteva ori înregistrarea apelului pe care îl dăduse Simone la 911. O făcuse să-i înghețe sângele în vine. Cineva răsuflase către presă nu numai apelul, ci și numele lui Simone.

Se așeză cu Ward și Tulip la masă să ia micul dejun și își începu pledoaria.

– Lăsați-mă să o duc pe Simone pe insulă, măcar până începe școala.

– Trebuie să rămână acasă, începu Tulip.

– Dar presa nu o va lăsa în pace. Ea a fost prima care a sunat după ajutor, e o fată frumoasă de șaisprezece ani. Una dintre prietenele ei a murit, cealaltă este în spital. Mi a reușit să supraviețuiesc după noaptea asta, adăugă CiCi. Este încă în stare critică, dar măcar trăiește.

Ward răsuflă ușurat.

- Mie nu au vrut să-mi dea nici o informație despre ea când am sunat.

CiCi se uită la el. Era un om cumsecade, se gândi ea. Un bărbat bun, un soț bun, un tată bun. Iar în momentul acesta părea epuizat.

- Hwan le-a spus să ne pună mie și lui Simone numele pe lista cu membrii familiei, zise CiCi, și fiindcă el era un om cumsecade, se întinse spre el și îl mângâie pe mână. Ar trebui să îi dai un telefon.

- Da. Da, o să-i dau.

Acum, CiCi își puse mâna pe mâna fiicei sale, Tulip.

- Știu că ai nevoie de fiicele tale și că ele au nevoie de tine în clipa asta. O să rămân aici cât pot face ceva pentru voi. Oricum, Simone nu va pleca până nu se asigură că voi sunteți bine și că Mi este bine. Și îmi închipui că și poliția va dori să îi ia o declarație.

- Va trebui să facem o declarație pentru presă, adăugă Ward. Ai dreptate. Nu o vor lăsa în pace.

- Și tu ai dreptate. Dar după toate acestea, lăsați-mă pe mine să o iau de aici, să îi ofer câteva săptămâni de pace și liniște. Chiar și cu nebunia care e vara pe insulă, pot să îi ofer asta - și pe urmă și lui Mi, când se reface. Nimeni nu le va deranja. O să am eu grijă de asta. Iar Simone va avea nevoie de cineva cu care să vorbească despre tot, în afară de noi. Am eu un prieten. Își petrece mereu o parte din vară pe insulă. Este psiholog terapeut, are cabinetul în Portland. Puteți să îi verificați recomandările. Puteți să vă întâlniți cu el, să vorbiți.

- Da, va trebui să fac toate astea.

- Știu, dar vei afla doar că este foarte bun. Va avea nevoie să vorbească cu cineva. Și la fel și tu, și Natalie, iubito.

- Eu nu vreau să vorbesc cu nimeni și nici să văd pe nimeni în momentul acesta. Vreau doar să fiu acasă, cu familia mea.

CiCi dădu să spună ceva, dar Ward clătină din cap înspre ea.

- Bine, atunci gândiți-vă la altceva. După ce petreceți ceva timp acasă, cu familia, câteva săptămâni pe insulă s-ar putea să o ajute pe Simone să se rupă de toate astea. Și pe Natalie, dacă vrea să vină, dar știu că gândul ei este la tabăra de călărie, unde va merge în curând. Îi place și ei să stea pe insulă, dar Simone pur și simplu e înnebunită după locul acela.

- Mai vorbim despre asta, spuse Ward. Îți suntem recunoscători, CiCi, pentru...

- Aiurea, nu aveți pentru ce! Orice familie ar reacționa la fel în condiții similare, de-aia e familie. Iar acum cred că încă o ceașcă de cafea ar merge de minune pentru familia mea.

Când se ridică, intră Simone. Avea privirea ușor pierdută și cearcăne negre sub ochi, contrastând puternic cu paloarea feței.

- Mi s-a trezit. Asistenta spunea că doctorul era acolo cu ea și tatăl ei a spus că... mi-a zis că a întrebat de mine. Trebuie să mă duc să o văd.

- Sigur că te duci, doar că trebuie să mănânci ceva mai întâi. Nu ai vrea să te vadă Mi atât de palidă. Asta nu o va face deloc să se simtă mai bine, nu-i așa, Tulip?

- Hai să te așezi, iubito.

- Nu mi-e foame.

- Doar puțin. CiCi o să-ți facă ceva de mâncare.

Simone se așază, uitându-se la fața mamei. La bandaje, la vânătăi.

- Te simți mai bine?

- Da, răspunse ea, dar ochii i se umplură de lacrimi.

- Nu plânge, mamă.

- Nu știam unde ești. M-am lovit la cap și biata Nat... a fost doar pentru un minut, spuse ea, dar eram atât de confuză și de speriată. Auzeam împușcăturile și țipetele și nu știam dacă tu ești teafără, dacă ești în siguranță. Știu că Mi vrea să te vadă, dar mai întâi am eu nevoie de tine pentru puțin timp.

- Nici eu nu știam dacă tu și Nat... nu știam, spuse ea așezându-se lângă mama ei, apăsându-și fața pe umărul

lui Tulip. Când m-am trezit, am crezut că a fost doar un coșmar. Dar nu a fost.

- Acum suntem bine.

- Nu și Tish.

Tulip o mângâie și începu să o legene.

- O s-o sun pe mătușa ei. Aș suna-o pe mama ei, dar... cred că o s-o sun pe mătușa ei. S-o întreb dacă putem face ceva pentru ei.

- Și Trent a murit.

- Oh, Simone!

- Am văzut la știri. M-am uitat înainte să cobor și am văzut numele, pozele celor vinovați. Au fost la școala mea. Îi cunosc. Am fost la aceeași școală cu ei. Am avut și ore cu unul dintre ei, și ei i-au omorât pe Tish și pe Trent.

- Nu te gândești la asta acum.

Negare, se gândi CiCi, exact aceeași atitudine ca bunica ei. „Închide ochii ca să nu vezi realitatea îngrozitoare până ce nu mai ai încotro.” CiCi o privi pe Simone ridicându-se și așezându-se pe cealaltă banchetă, cu fața spre părinți.

- Au spus și numele meu la știri. M-am uitat afară și am văzut o mulțime de oameni, de reporteri.

- Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, îi răspunse Ward. Mă ocup eu de ei.

- E numele meu, tati. Și vocea mea... au pus înregistrarea cu telefonul pe care l-am dat la poliție. Aveau chiar și poza cu mine din albumul școlii. Nu vreau să vorbesc cu ei, nu acum. Trebuie să o văd pe Mi.

- Va vorbi tatăl tău cu ei, spuse CiCi vioaie aducându-i o farfurie cu un ou făcut omletă, două fâșii de bacon și o felie de pâine cu unt. Iar mama o să te ajute cu puțin machiaj. Tulip a mea mereu s-a priceput de minune la machiaj. O să-ți punem o șapcă de baseball să nu ți se vadă părul, îți iei hanoracul cu glugă pe tine și pe urmă amândouă o să ieșim prin spate în timp ce tatăl tău îi va ține ocupați în față. Traversăm repede curtea din spate și ne ducem pe alea din fața casei

familiei Jefferson unde am parcat eu mașina. l-am sunat aseară să le cer voie. Pe urmă nu trebuie să facem altceva decât să sunăm la spital și să-i rugăm să ne lase să intrăm pe intrarea secundară din lateral.

- Ce plan bun, murmură Ward.

- Când ești nevoit în mai multe rânduri să ieși foarte repede de la hoteluri, moteluri, mă rog, înveți niște chestii. Lasă că te duc eu la Mi, zise CiCi netezindu-i o şuviță încâlcită de păr. Doar mănâncă puțin mai întâi.

capitolul 4

Funcționează, exact așa cum spusese CiCi că se va întâmpla, și lui Simone îi păru ca un vis ciudat, la fel ca cele pe care le avea când se afla la granița dintre somn și veghe, fără să doarmă și fără să fie trează cu totul. Totul i se părea plin de viață și estompat în același timp, iar zgomotele păreau că-i ajung la urechi printr-un fel de tunel cu ecou.

Dar când CiCi o conduse în secția de Terapie Intensivă, Simone își simți inima bătându-i în piept atât de repede și de tare că avea senzația că i-o strângea cineva în pumni. Și senzația asta o trimise instantaneu înapoi pe veceul acela din toaleta femeilor unde se ghemuise cu telefonul care îi murise și cu teroarea-i nemărginită.

- CiCi.

- Respiră. Trage aer pe nas ca și cum burtica ți-ar fi un balon pe care îl umfli și pe urmă lasă-l să iasă ca și cum s-ar dezumfla. Înăuntru și afară, spuse ea liniștitor, cu brațul pe după mijlocul lui Simone. Așa. Ești bine. Și Mi va fi bine, așa că trebuie să respiri pentru ea. Uite-o pe Nari.

Nari, palidă la față de oboseală, cu ochii parcă arși în orbite, se ridică și se apropie de ele.

- Ai mei sunt înăuntru cu Mi. Doctorul a spus că o vor duce în curând într-o rezervă fiindcă starea ei s-a îmbunătățit.

- Este mai bine? reuși Simone să articuleze. Chiar e mai bine?

- E mai bine, îți dau cuvântul meu. Pare... Nari se strădui să-și stăpânească tremurul buzelor. ... pare foarte fragilă, dar e mai bine. A trebuit să îi spunem despre Tish. Are foarte mare nevoie să te vadă pe tine, Simone.

- Nari, draga mea, tu ai fost aici toată noaptea? o întrebă CiCi.

- Bunicii l-au dus acasă pe fratele meu. Eu am rămas cu părinții. Doar nu puteam să o lăsăm aici, așa.

- Mă duc să-ți iau o cafea. Sau un ceai? Un suc?

- O cafea mi-ar plăcea mult.

- Simone, stai jos lângă Nari. Și, Nari, când mama și tatăl tău ies, ar trebui să mergeți toți trei acasă și să trageți un pui de somn. Rămânem eu și Simone. O să stăm aici prin rotație ca să nu fie singură niciodată. Hai, du-te să stai jos.

- Nu știu dacă vor să plece, spuse Nari când CiCi se duse după cafea.

- O să-i convingă CiCi. Se pricepe la chestii de-astea.

Chiar din momentul acesta trebuia să înceapă să fie curajoasă pentru Mi, se gândi Simone, și o conduse pe Nari înapoi la scaune.

- O să facem cu rândul aici pentru ca Mi să nu rămână deloc singură.

- Își amintește. Sau, mă rog, ceva-ceva își amintește. Cei de la poliție au venit să vorbească în dimineața asta cu ea. Doctorul i-a lăsat să stea numai câteva minute. Tu ai vorbit cu ei?

- Azi nu. Nu încă.

CiCi se întoarse cu o cola pentru Simone și cafea pentru Nari.

- Mult lapte și puțin zahăr, corect?

- Da, răspunse Nari reușind să zâmbească. Ți-ai amintit.

- Am băgat la cap, spuse CiCi bătându-se ușor cu degetul la una dintre tâmpile și așezându-se. Eu am fost pe drumuri cu intermitențe câțiva ani buni. În cazuri

dintr-astea ajungi până la urmă să bagi la cap foarte ușor cum le place unora cafeaua, băutura, sexul.

- CiCi!

- Sunt aspecte de viață, fetelor. Tu te întâlnești cu vreun băiat, Nari?

Simone nu își dădea seama cum reușise bunica ei să facă asta, dar chiar și așa, în momentul acela își dădu cu ușurință seama de ce o făcuse. O scoase pe Nari din momentul acela îngrozitor și o introduse în normalitate căci în trei minute află mai mult decât își închipuia Simone că știa Mi sau părinții lor despre băiatul cu care începuse să se vadă Nari. Un băiat irlandez, catolic, din Boston, care chiar în acest moment era pe drum ca să fie alături de ea.

Când ieșiră părinții lui Mi, CiCi se ridică și se apropie repede de ei să-i îmbrățișeze pe amândoi. În timpul conversației lor murmurate, Simone o văzu pe doamna Jung uitându-se înapoi spre ușă cu lacrimi în ochi, dar CiCi continuă să vorbească cu glasul acela al ei scăzut și mângâietor.

Ca într-un vis, se gândi din nou Simone, când, în câteva minute, familia Jung conveni să se ducă acasă pentru puțin timp. Când asta se întâmplă, CiCi se așează din nou și o bătu ușor pe genunchi pe Simone.

- Se îndoiesc că vor dormi, dar adevărul e că o vor face. Și trupul, și spiritul au nevoie să-și reîncarce bateriile, iar spiritul va îndruma trupul.

- Nu știam că Nari are un prieten adevărat.

- Cred că nici ea nu știa, asta până ce el a spus că lasă tot și vine să fie alături de ea. Acum vreau ca tu să te gândești cu putere la lucruri pozitive.

Mișcându-și degetul în aer amenințător, CiCi aruncă spre Simone o privire atotcunoscătoare cu ochii aceia pe care Simone îi considera aurii, dar aveau, de fapt, aceeași nuanță ca și a ei.

- Și să nu crezi că nu văd faptul că te strâmbi în sinea ta. Nu te mai gândi la nimic altceva în afară de asta. O să plângeți împreună, dar asta face parte din procesul

de vindecare, indiferent dacă acum ți se pare sau nu așa. O s-o asculți, indiferent ce are nevoie să îți spună. Și o să îi spui adevărul, orice te va întreba, căci dacă vă pierdeți în momentul acesta încrederea una în cealaltă, s-ar putea să nu o mai recuperați niciodată.

- Dar eu nu aș vrea să spun ceva care să înrăutățească lucrurile.

- Deja sunt mai rele decât oricând și o să treceți prin ele împreună. Aveți nevoie ca între voi să nu fie nimic în afară de adevăr. Uite-o pe asistenta ei. Du-te să o vezi pe sora ta, iubito. Ești puternică și curajoasă.

Ea nu se simțea deloc puternică și curajoasă, dat fiind zumzetul pe care îl auzea în cap și senzația de strânsoare din piept. Dădu din cap înspre asistentă, dar fără să înțeleagă ce i se spunea.

Și totul se înrăutăți când o văzu pe Mi prin geam. Părea atât de mică, atât de bolnavă. Fragilă, spusese Nari, dar în ochii lui Simone, Mi părea sfârâmată. Ca și cum ceva ca un bibelou căzuse și se spărsese, iar bucățelele se împrăștiaseră în toate părțile.

Ochii istoviți ai lui Mi îi întâlneau pe ai ei și lacrimile începură să-i curgă la vale.

Nu-și amintea momentul când intrase. Nu-și amintea dacă asistenta îi spusese să nu o atingă pe Mi. Dar trebuia să o facă, trebuia să o facă. Își apăsă obrazul pe obrazul lui Mi și o apucă de mâinile care îi păreau la fel de delicate precum aripile unei păsări.

- Am crezut că... mi-a fost teamă că m-au mințit, se auzi glasul lui Mi, la fel de slăbit ca și mâinile ei, înecat de suspine. Mi-a fost teamă că și tu ai murit și că ei nu îmi spun. Mi-a fost teamă că...

- Nu am murit. Nu am pățit nimic. Am plecat...

Se auzi vorbind - și în urechi auzi vorbele lui CiCi: „Ascult-o“.

- Tish chiar a murit?

Cu obrazul lipit în continuare de al lui Mi, Simone încuviință din cap. Plânsesă împreună cu trupul firav al lui Mi cutremurându-se sub al ei.

Simone se îndepărtă și se așază pe o parte a patului, ținând-o în continuare de mână.

- A intrat. Eu nu l-am văzut de la început. Pe urmă ai auzit și tu împușcăturile și țipetele, dar s-a întâmplat totul atât de repede și nu ne-am dat seama ce se petrece. Tish a zis: „Ce se petrece?” Și pe urmă... Mi se întrerupse închizând ochii. Îmi dai niște apă?

Simone ridică paharul cu paiul acela ciudat și i-l ținu la gură să bea.

- A împușcat-o. Simone, a împușcat-o și pe urmă eu am simțit durerea... durerea asta groaznică, și Tish a căzut pe mine, pur și simplu s-a prăbușit peste mine și m-a durut și mai rău că ea, nu știu de ce, parcă se smucea involuntar. Simone, și el a continuat să tragă în ea și cum ea era peste mine a murit, așa a murit. Eu, nu. Ea m-a salvat. Le-am spus polițiștilor. Nu am putut s-o ajut. Nu am putut să mă mișc. Și eram trează, dar nu mi se părea real ce se întâmplă. Și el a tras și a tras mai departe până ce totul s-a oprit. Împușcăturile. Dar oamenii au continuat să țipe și să plângă. Eu nu puteam să țip și nu mă puteam mișca. Am crezut că eram moartă și pe urmă... cred că mi-am pierdut cunoștința. Nu-mi amintesc altceva decât că m-am trezit aici.

Degetele ei le strânseseră - ușoare ca păsările acelea - pe cele ale lui Simone.

- O să mor?

„Spune-i adevărul.”

- Ai fost rănită foarte, foarte grav, iar noi ne-am speriat îngrozitor. A durat ore întregi până ce a venit doctorița, dar ne-a spus că te-ai descurcat foarte bine. Și azi mi s-a zis că o să te scoată de la Terapie Intensivă pentru că nu mai ești în stare critică. CiCi e aici cu mine și i-a convins pe ai tăi să se ducă acasă să doarmă puțin. Sigur nu ar fi plecat acasă dacă era să mori.

Mi închise din nou ochii.

- Tish a murit. De ce?

- Nu știu. Nu pot să... în continuare am impresia că nu e real ce se întâmplă.

- Tu te-ai dus la baie. Ce s-a întâmplat?

- Tocmai mă întorceam când am auzit zgomotele și am crezut că sunt din film. Dar cineva - un bărbat - a încercat să fugă afară și a căzut. Atunci am văzut că era plin de sânge. M-am uitat înăuntru, doar pentru o clipă și am văzut - am văzut pe cineva care trăgea și am auzit totul. Am alergat înapoi la baie și am sunat la 911. Mi s-a spus să rămân unde eram, să mă ascund și să aștept și, în timp ce vorbeam, mi-a murit telefonul.

Mi zâmbi ușor.

- Iar ai uitat să-l încarci.

- Nu o să mai uit niciodată. Și pe urmă a venit poliția. O polițistă. I-am dat numele voastre și numele mamei și al lui Natalie.

- Erau la mall. Uitasem.

- Au fost trei atacatori, Mi, așa s-a spus la știri. Doi în mall, unul în sala de cinema.

- Mama ta și Natalie? Nu, Simone, nu...

- Sunt bine. Mama s-a lovit la cap și are niște tăieturi de la sticla spartă care a zburat în toate părțile. Nat a tras-o după o tejghea. Acum e bine. Sunt bine amândouă, repetă ea ezitând o clipă, după care continuă: Au fost trei, trei care au ucis oameni. Care au ucis-o pe Tish. Și noi îi cunoșteam.

- Noi îi cunoșteam? repetă Mi încet.

- Sunt morți. Mă bucur că sunt morți. JJ Hobart.

- O, Doamne...

- Kent Whitehall și Devon Paulson au fost cei din mall. JJ, cel din cinema.

- A omorât-o pe Tish. Îi vedeam la școală aproape în fiecare zi. Au omorât-o pe Tish.

- Și pe Trent. Și el a murit. Tiffany e grav rănită. Am văzut-o pe mama ei azi-noapte. Tiffany. JJ a împușcat-o. E posibil să rămână cu sechele la creier, și fața ei... Am auzit doar câteva lucruri. Nu știu cât de grav este.

- Știam că JJ era rău, că era rău complet gratuit uneori, dar... Din ochii vineți ai lui Mi începură din nou să se prelingă lacrimi. Eu sunt cea care a ales filmul

acela. Eu am ținut morțiș să îl vedem, iar acum Tish e moartă.

- Nu e vina ta. Nu e vina mea că m-am dus la baie și că nu am fost acolo și eu. Dar așa am senzația. Chiar asta e senzația mea. Dar e vina lor, Mi. Îi urăsc. O să urăsc toată viața.

- Sunt așa obosită, murmură Mi închizând ochii. Nu pleca.

- Aștept afară, spuse Simone când intră asistenta și i făcu semn că i se terminase timpul. Nu plec.

O dată sau de două ori, Reed avusese niște vise foarte interesante în care o dezbrăca pe Angie. Acum, după ne numărate frânturi de coșmar în care se ascundea după cadavrul ei, se așează în ultimul rând din biserica meto distă ca să ia parte la slujba ei de înmormântare.

Aproape că se convinsese singur să nu vină. Nu fusese seră chiar prieteni. De fapt, nici măcar nu o cunoscuse prea bine. Așa cum nu știuse că părinții ei erau divorțați sau că știa să cânte la flaut sau că avea un frate în infanteria marină.

Poate că ar fi aflat toate astea dacă ar fi apucat să iasă la un film sau la o pizza sau să se plimbe pe plajă. Dar nu făcuseră nimic din toate astea.

Acum se simțea pierdut, și vinovat, și stupid, așa cum stătea acolo, cu toți oamenii aceia care o cunoscuseră și care acum plângeau.

Dar trebuise să vină. Probabil că fusese ultima persoană - care să nu fi fost un client - care discutase cu ea. Petrecuse minutele acele îngrozitoare ascunzând ur băiețel în chioșcul ei, cu trupul ei chiar... acolo.

Avusese sângele ei pe pantofi, pe pantaloni.

Așa că rămase acolo, în mijlocul rugăciunilor, al bocetelor, al cuvântărilor care-ți rupeau inima, în costumul acela prea strâmt la umeri. Maică-sa îi spusese când se întorsese acasă în vacanța de vară să-și ia un costum nou, dar lui i se păruse pierdere de bani, așa că ignorase ideea aceasta.

Ca de obicei, mama lui avusese dreptate.

I se păru o lipsă de respect să se gândească la costum în momentele acestea. Așa că se gândi la cele trei chipuri pe care le văzuse iar și iar la știri.

Erau mai mici decât el, cu toții, și unul dintre ei o omorâse pe Angie. Nu Hobart, își aminti el. El fusese cel din sala de cinema și îl împușcase polițista – agentul McVee – și îl omorâse. Relatările spuneau că Hobart lucra la cinematograful acela. Că el pusese la cale grozăvia.

Dar pe Angie o omorâse Whitehall sau Paulson.

Păreau niște puști normali în imagini, la televizor, pe internet. Doar că nu fuseseră normali.

Cel pe care îl văzuse – și îl mai vedea încă în coșmarurile pe care le avea – îmbrăcat cu vesta antiglonț și râzând în timp ce împușca un bărbat în cap – nu fusese deloc normal.

Acum știa mai multe despre ei, cei trei care uciseseră o fată de care îi plăcea în timpul celor opt minute de măcel. În urma unui divorț urât, Hobart rămăsese cu tatăl lui. Sora lui rămăsese la mama lor. Tatăl, colecționar împătimit de arme, își învățase copiii să vâneze, să tragă cu arma.

Whitehall locuise cu mama, tatăl vitreg, fratele vitreg și sora vitregă. Tatăl, în momentul de față șomer, fusese arestat de câteva ori. Pentru tulburarea liniștii publice, pentru conducere sub influența alcoolului. Whitehall – spuneau vecinii – era un tip retras care avusese câteva probleme cu drogurile.

Paulson părea să fi fost un elev model. Cu note bune, fără probleme, cu o familie cum trebuie, singurul copil la părinți. Fusese cercetaș – și obținuse un trofeu la o competiție de tir. Făcuse parte din echipa de tir juniori a USA Shooting Organization și se antrenase să participe la Olimpiadă. Tatăl lui participase și el pentru Statele Unite la Olimpiada de la Sydney în 2000 și la Atena în 2004. Oamenii care îl cunoșteau spuneau că observaseră o schimbare la el (dacă se gândeau retrospectiv)

poate cu șase luni în urmă, când păruse a fi mai abătut și închis în sine.

Asta fusese probabil cam la momentul în care fata pe care o plăcea hotărâse că plăcea pe altcineva mai tare, așa că el ajunsese să se înhăiteze cu Hobart. Probabil cam când cei trei care aveau să devină criminali în serie începuseră să-și hrănească reciproc ura și furia pe care le simțeau.

Se documentaseră, sau cel puțin așa sunau relatările presei, pe internet, după cum arătau fișierele pe care și le salvaseră în computere și pe care autoritățile le studiau încă. La rândul lui, Reed, studiase relatările, urmărise și discuțiile, și speculațiile de pe net, se uitase la o mulțime de știri și vorbise o grămadă despre asta cu Chaz și cu ceilalți.

Oricât ar fi vrut să știe de ce, doar atât, de ce, se aștepta că avea să dureze o veșnicie până când să iasă totul la iveală. Dacă avea să iasă ceva la iveală vreodată.

După cum se vedea din frânturile de informații pe care le puse la un loc, din relatări, bârfe, conversații, Hobart ura pe toată lumea. Pe maică-sa, pe profesori, pe colegii de muncă. Îi ura pe negri și pe evrei și în general ura pur și simplu. Și îi plăcea să ucidă vietăți.

Whitehall își ura viața pe care o ducea, voia să fie cineva și considera că totul și cu toții îi stătuseră împotrivă. Primise o slujbă pe timpul verii - la mall - și fusese concediat după două săptămâni. Pentru că venea la muncă drogat, pretinsese un coleg, atunci când venea.

Paulson își ura soarta. Ajunsese la concluzia că făcuse totul exact cum trebuia în viața lui de până atunci și tot o pierduse pe iubita lui, și în plus nu era absolut la nimic la fel de bun ca taică-său. Așa că hotărâse că venise momentul să fie rău de-a dreptul.

Aleseseră mallul ca țintă pentru impactul pe care aveau să-l aibă, iar Hobart alesese cinematograful fiindcă voia să distrugă locul unde ar fi trebuit să muncească pentru a-și câștiga existența.

Zvonurile spuneau că repetaseră de trei ori planul, fără arme, desigur, pentru a se cronometra, a se sincroniza și a rafina totul. Aveau de gând să se reunească la Abercrombie and Fitch, să se baricadeze înăuntru și să ia ostatici ca monedă de schimb, după care să ucidă cât mai mulți polițiști posibil.

Whitehall și Paulson aproape că reușiseră, dar făcuseră un jurământ. Dacă unul dintre ei era doborât, trebuiau să fie cu toții.

Când Hobart nu-și făcuse apariția și polițiștii îi încercuiseră, Whitehall și Paulson – după cum sunau relatările martorilor – își făcuseră salutul lovindu-și pumnii, urlaseră *La dracu'!* și pe urmă își îndreptaseră armele unul înspre celălalt, trăgând.

Poate exista ceva adevăr în toate astea. Poate cea mai mare parte era adevărată. Doar că el se aștepta să iasă la iveală alte și alte detalii. Sigur avea să se scrie o carte și urma poate chiar un film. Și își dori din suflet să nu se întâmple asta.

Își reveni în momentul în care oamenii începură să se ridice și simți un val de rușine inundându-l pentru că se pierduse în gânduri în loc să fie atent. Se ridică și el în picioare, așteptând ca sicriul cu Angie să fie scos afară. Nu și-o putea închipui în cutia aceea de lemn, nu voia să și-o închipuie acolo. Urmară membrii familiei, toți ținându-se strâns unii de ceilalți, ca și cum le era frică să nu se prăbușească.

Văzu câțiva pe care îi cunoștea de-acum – prietena lui Angie, Misty, alți angajați de la mall. Nu ar fi trebuit să fie deloc surprins să o vadă pe Rosie. Stătuse alături de ea cu o zi înainte la înmormântarea picoloului Justin.

Știa că Rosie își petrecuse ultimele zile la înmormântări sau prin camere de spital.

Se trase înapoi, lăsând-o să-și vadă de drum. Probabil la o altă slujbă sau să viziteze unul dintre cei răniți, sau poate să ducă ceva de mâncare cuiva care suferise o pierdere sau era în convalescență acasă.

Așa era Rosie. Exact opusul celor trei care uciseseră.

Când ieși afară, se trezi într-o după-amiază perfectă de vară. Soarele strălucea pe un cer albastru, albastru, punctat ici-colo cu nori pufoși și albi. Iarba creștea într-un verde viu, așa cum numai vara se întâmpla. O verităț topăia din creangă în creangă într-un copac.

Nimic nu părea real.

Văzu reporterii peste stradă, făcând fotografii sau filmând. Ar fi vrut să-i disprețuiască pentru ce făceau, dar oare nu vânase și el însuși cu aviditate fiecare cuvânt scris de aceștia, fiecare poză publicată?

Cu toate acestea, se îndepărtă de ei și o luă pieziș spre mașina pe care o parcase la aproape două străzi distanță. Când își auzi numele strigat, îi veni să-și bage capul între umeri și să o ia la goană în loc sa se întoarcă. Dar o mână îl atinse ușor pe braț.

– Reed. Sunt eu, agentul de poliție McVee.

Reed se uită la ea parcă privind în gol. Avea părul blond prins la spate într-o coadă de cal ce-i sălta vesel pe umeri. Era îmbrăcată într-un tricou alb simplu și o pereche de pantaloni de vară. Părea mai tânără.

– Scuze că nu v-am recunoscut. Nu aveți uniformă. Ați fost la înmormântare?

– Nu. Am așteptat aici. Am sunat la tine acasă. Mama ta mi-a spus unde ești.

– Am dat declarația, am spus tot ce știu. De mai multe ori.

– Nu sunt în timpul serviciului. Pur și simplu încerc să văd ce s-a mai întâmplat cu toți cei cu care am venit în contact în noaptea aceea. Doar pentru mine. Tu te duci la cimitir?

– Nu, nu mi se pare că s-ar cuveni. Acolo o să fie familia și așa mai departe. Eu nu o cunoșteam pe Angie atât de bine. Eu... doar încercam să o conving să iasă cu mine. Urma să mergem la același film, la ultimul spectacol și... Dumnezeu!

Își pipăi ochelarii cu mâinile tremurânde.

- Vrei să mergi în parc? Să stăm și să ne uităm la apă un timp? Pe mine mă ajută întotdeauna chestia asta să mă liniștesc.

- Nu știu. Poate. Mda, cred că da.

- Ce zici, ce-ar fi să mergem amândoi cu mașina mea și apoi te aduc înapoi să ți-o iei pe a ta?

- OK, bine.

Mai târziu, când se gândi la asta, se întrebă de ce oare mersese cu ea. Nu o cunoștea. Fusesse doar o față cu trăsături estompate și o uniformă în mijlocul nebuniei și al șocului pe care îl trăise. Dar fusesse acolo. Fusesse parte din toate astea, la fel ca el.

Când se urcă în mașina ei, îi trecu pentru o clipă prin cap că era mai veche și mai rablagită decât a lui - chiar dacă era mult mai curată. Apoi își aminti.

- L-ați omorât pe Hobart.

- Da.

- Frate, sper că nu v-au concediat pentru asta sau ceva de genul, nu?

- Nu. S-a terminat ancheta. Mă întorc mâine la lucru. Cum se simt părinții tăi?

- Sunt destul de dați peste cap, dar reușesc să facă față cât de cât.

- Și cei de la restaurant?

- Cred că pentru ei e mai greu. Cu toții am fost acolo și am văzut. Și nu ne putem împiedica să avem tot timpul în fața ochilor scenele alea. Dar suntem bine. Cum ar fi Rosie - bucătăreasa-șefă? Se ocupă de o mulțime de lucruri. Se duce la înmormântări, în vizite la spital, le duce mâncare unora și așa mai departe. Cred că o ajută să se simtă mai bine, nu știu.

- Dar pe tine ce te ajută, Reed?

- Nu știu.

Simți aerul pe față prin geamul deschis - și briza ce venea dinspre apă. Era reală. Mașinile treceau în viteză, pe trotuar o femeie împingea un cărucior cu un copil. Totul era cât se poate de real. Viața mergea mai departe.

Și el era parte din ea. Avea norocul să fie în continuare parte din ea.

- Eu vorbesc mult cu Chaz. Prietenul meu de la Game Stop.

- Îmi amintesc. A fost unul dintre cei care au salvat vieți. Ca și tine, de altfel.

- Puștiul? Brady? Da, m-a sunat tatăl lui. Vrea să-l aducă pe Brady să mă vadă săptămâna viitoare poate. Zicea că soția lui se simte mai bine.

Essie nu spuse nimic imediat, dar, la fel ca CiCi, și ea credea în ideea de adevăr și încredere.

- O să supraviețuiască, dar va rămâne paralizată. Nu va mai putea merge niciodată. Probabil că nu a vrut să-ți spună asta ca să te împovăreze și pe tine cu ideea, dar vei afla oricum.

- Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului!

Își lipi capul de tetiera scaunului până ce putu iar să respire normal.

- Tot încerc să ascult muzică sau să joc baschet în curtea din spatele casei, dar nu pot deloc să încetez să mai citesc despre asta sau să ascult la știri. Nu pot să mă opresc.

- Ai fost și tu acolo.

- Ai mei vor să merg să vorbesc cu cineva. Cum ar fi un psiholog, știți, ceva de genul ăsta.

- E o idee bună. Trebuie să merg și eu la unul. Așa sunt regulile noastre și există o explicație foarte bună pentru ele.

El deschise ochii și se încruntă spre ea.

- Trebuie să vorbești cu un psiholog?

- Deja am vorbit. Ancheta s-a terminat și acum sunt aptă - m-am descurcat bine când am tras - pentru munca de birou. Și am programări la psihologul secției. Peste ceva timp o să pot să mă întorc complet la munca mea de teren, să devin complet activă din nou. Nu am nimic împotriva să parcurg procesul acesta. Adevărul este că am omorât un om. Parcă și opri motorul. Am făcut-o ca să salvez vieți, inclusiv pe a mea și pe cea

a partenerului meu. Dar am omorât un puști de șaptesprezece ani. Dacă aș fi în stare să trec peste asta ca și cum nu s-a întâmplat nimic, fără nici o strângere de inimă, n-ar trebui să fiu polițistă.

Se dădu jos din mașină și-l așteptă.

Se plimbară o vreme, trecură pe lângă un loc de joacă, de-a lungul unei alei, apoi se așezară pe o bancă de unde se vedeau pescărușii rotindu-se și țipând și golful azuriu și limpede ca cerul.

Bărci pluteau peste tot și se auzeau copii râzând. Trece pe lângă ei în fugă o femeie cu un trup de vis în pantaloni mulați de spandex și tricou scurt. O pereche de bătrânei uitați de vreme se plimbau pe-acolo, ținându-se de mână.

- E adevărat ce se spune la televizor și în presă că el - că Hobart - a fost cel care a pus la cale totul?

- O să-ți spun doar că așa este cel mai probabil, că era cel mai puternic dintre ei și prin urmare cel care s-a implicat cel mai tare în planul acesta. Dar în rest? După părerea mea, toți trei erau parte a unui puzzle bolnav și trist și că o coincidență tragică i-a făcut să se asocieze în momentul cel mai nepotrivit. Câteva luni mai devreme sau mai târziu, Paulson probabil că nu s-ar fi încadrat în peisaj.

Reed știa ce se spusese în ziare și la televizor despre Paulson, ce spuneau profesorii și colegii. Cât de șocați erau, cum că el nu fusese niciodată violent. Mereu amabil și vesel.

Al dracului cercetaș.

Acum o coborau pe Angie în mormânt. În urmă cu o zi, îl coborâseră în mormânt pe puștiul acela aflat la prima lui slujbă de vară. Câți alții mai urmau?

- Eu nu cred că poți pur și simplu să omori oameni dacă nu există ceva în tine care să te facă capabil. Adică, poate... probabil oricine este capabil să omoare, dar așa ca dumneavoastră? Să salveze vieți, să apere oameni. În legitimă apărare sau ca militar, dar asta e altceva.

Ce au făcut ei însă... ca să faci așa ceva trebuie să existe ceva aparte în tine.

-Nu te înșeli. Eu cred că dat fiind mediul de unde provenea Paulson, familia lui, dacă ar fi știut, ar fi găsit o cale să-l ajute. Dar s-a înhăitât cu ceilalți într-un moment de cumpănă și așa toate piesele au format puzzle-ul acela nenorocit.

El ascultă susurul ușor al apei, țipetele păsărilor, un radio ce se auzea în depărtare. Lumea îi părea mai reală așa cum stătea acolo, de vorbă cu ea. Și se simți și el mai degrabă parte din lumea asta așa, alături de ea.

-Cum a fost? Când l-ai împușcat?

-Nu mai trăsesem cu arma niciodată în afara poligonului înainte de vineri seara. Eram moartă de frică, îi spuse ea, dar am simțit asta mai mult înainte și după. În momentul acela? Cred că totul a fost o chestie de instinct și antrenament. A tras în partenerul meu. În jur erau o mulțime de oameni morți sau pe moarte. A tras în mine, iar eu am făcut ceea ce fusesem antrenată să fac. Să elimin amenințarea. Pe urmă a trebuit să iau la rând totul. Partenerul meu fusese doborât - dar nu era rănit grav. Era puștoaica din baie. Cea care a sunat la 911.

-Adică, ăă... Simone Knox.

-Exact. O cunoști?

-Nu, doar că nu... nu pot să mă împiedic să citesc și să urmăresc știri despre asta. Îmi amintesc numele ei.

-E și ea în clubul tău. A salvat vieți omenești. Și-a păstrat cumpătul, a sunat la poliție. Eu și Barry - partenerul meu, adică - eram chiar în parcare, afară.

-Am citit și asta. Erați chiar acolo.

-S-a dovedit că apelul lui Simone a venit cam la un minut sau două după ce Hobart a pătruns pe ușa de ieșire din sala de cinema pe care o lăsase descuiată. Fata a pierdut o prietenă în seara aceea și o alta e la spital, încearcă să-și revină. Pare că face față situației, dar îți dai seama că-i este greu.

- Ați vorbit și cu ea.

- Cu ea, cu prietena ei Mi, cu Brady și tatăl lui, spusese Essie oftând și ridicându-și fața către soare. Îmi face bine și îmi place să cred că poate le face bine și lor.

- De ce v-ați făcut polițistă?

- Pentru că la momentul acela mi s-a părut o idee bună, zise ea zâmbind, după care oftă din nou privind înspre apă. Îmi place ordinea. Cred în aplicarea legii și cred în ideea de siguranță și încredere. Mi se potrivește de minune sloganul acesta. Și regulile și procedurile și faptul că încerc să ajut niște oameni. Nu m-am imaginat niciodată într-o situație cum a fost cea de vineri, dar acum știu că pot să trec de ea, să o depășesc. Pot face față acestei slujbe.

- Și cum ajungi polițist?

Ea întoarse capul spre el și îl privi ridicând dintr-o sprânceană.

- Te-ar interesa?

- Poate. Nu. Ba da, realizez el. Chiar da. Nu m-am gândit niciodată prea mult la calea pe care s-o urmez. Mă gândeam doar să-mi iau o slujbă la un moment dat. Îmi place la colegiu. Am note bune, dar îmi place acolo, așa că nu m-am gândit prea serios la ce se va întâmpla când termin. Deci da, mi-ar plăcea să aflu cum să devin polițist.

Până când se întoarse să-și ia mașina, Reed se trezi că pentru prima oară în viață are un plan de viitor. Era un plan ce se clădise pe moarte și distrugere, dar acum avea senzația că propria viață putea renaște din el.

Seleena McMullen avea ambiții mari și obiceiul de a fuma mult. Ambiția sa de a ajunge celebră ca blogger pe internet fusese cea care o trimisese să aștepte afară, lângă biserică, în timpul înmormântării. Ca reporter pentru *Hot Scoops* cu reputația aceea destul de dubioasă, nu avea parte de prea multă considerație din partea presei scrise și a canalelor de televiziune ale căror reporteri de teren erau adunați afară.

Ceea ce nu o deranja. Într-o bună zi avea să fie mai tare decât toți ăia.

Își construise și ambiția, și atitudinea potrivite pentru asta în timpul școlii și apoi al colegiului. Nu avusese nici cel mai mic dubiu că era mai deșteaptă decât oricare dintre colegii ei – așa că nu avea nici o problemă să-și facă cunoscută această credință.

Asta însemna că nu avea prieteni adevărați, și ce dacă? Avea clienți. Îl apreciasse pe Jimmy Rodgers în clasa a opta că o ajutase să-și croiască un drum clar. Prin faptul că se prefăcuse că o place, spunându-i că era drăguță – și toate astea numai pentru ca ea să-i facă temele cu multă naivitate, în timp ce el râdea de ea pe la spate – îi oferise imboldul de a-și începe propria afacere.

Desigur, avea să facă temele altora, contra unei sume anume.

Până ce terminase liceul, adunase deja clientelă și experiență considerabile și continuase să le sporească și la facultate.

Imediat după ce absolvise, cu diploma de jurnalist proaspătă în mână, apucase o slujbă la *The Portland Press*. Nu stătuse prea mult acolo. Îi considerase și pe redactor, și pe colegii ei niște idioți și nu se deranjase să facă prea mult uz de tact.

Cu toate acestea, i se păruse că internetul reprezenta viitorul în meseria asta și la douăzeci și patru de ani intrase în sarabanda aceasta a știrilor de scandal denumită *Scoop*. Lucra mai ales de acasă și cum își considera poziția actuală nu mai mult decât un pas necesar ce trebuia parcurs pentru a ajunge să-și facă propriul blog de succes, toleră interferențele editoriale și sarcinile de rahat.

Și pe urmă îi căzu în brațe Masacrul de la DownEast.

Din întâmplare se dusesse la mall, ca să-și caute niște adidași de alergare, chiar cu câteva secunde înainte să fie trase primele focuri. Îl văzuse pe unul dintre atacatori – identificat drept Devon Lawrence Paulson – croindu-și poteca sângeroasă printre cadavre și se ascunsese

în spatele unei hărți a mallului, unde își scosese camera de luat vederi și reportofonul.

Și apoi transmisese totul la toate ziarele, rețelele, site-urile de știri și de scandal.

După care, umblase după victime, membri ai familiei, personal medical. Mituise un brancardier și avusese acces suficient timp încât să facă câteva poze cu pacienții, chiar se strecurase într-o rezervă după ce unul dintre aceștia fusese transferat de la Terapie Intensivă.

Reportofonul din buzunarul ei prinsese ceva din discuția dintre Mi-Hi Jung și – bonus – Simone Knox ca să-i permită să facă o altă poveste.

După calculele ei, mai avea nevoie de doar câteva ca să poată să facă pasul din poziția în care se afla spre următoarea, mult mai bună. Și deja avea oferte.

Iar acum, obiceiul de a fuma mult făcuse să-i cadă în brațe o altă pradă.

Se retrăsese față de ceilalți reporteri ca să tragă un fum și se îndepărtase cam la o jumătate de cvartal distanță ca să se rezeme de un copac, să fumeze și să se gândească. Putea să o apuce spre cimitir când se termina partea de la biserică, dar câte persoane ar mai fi fost dispuse să facă click să deschidă un reportaj cu alți și alți oameni în doliu?

Poate cineva avea să leșine – cum făcuse mama puștiului mort cu o zi înainte –, dar scena era deja fumată, trebuia să găsească altceva. Era momentul să găsească chestii noi despre atacatori, hotări ea, și aproape că porni spre mașină când dădu cu ochii de polițistă.

Agentul McVee, se gândi ea, dându-se după copac. Încercase să o prindă într-un cadru favorabil pe McVee de câteva ori deja – tânăra polițistă care îl împușcase mortal pe John Jefferson Hobart reprezenta o mare momală pentru click-uri de accesare. McVee nu era genul cooperant, dar chiar în momentul acesta, polițista se afla în apropiere, ferindu-se de masa gălăgioasă a reporterilor și de camere.

Așteptând.

„Interesant“, se gândi Seleena, și se puse și ea pe așteptat.

Leși sicriul și făcu și ea câteva poze cu obiectivul cel lung în caz că nu punea mâna pe ceva mai de soi. O văzu pe McVee înaintând și pe urmă dădu cu ochii de încă un personaj cu mare potențial.

Reed Quartermaine - adolescentul care avusese grijă de copilul pompierului, copilul a cărui mamă fusese împușcată în coloană.

Le făcu câteva poze vorbind, apoi mergând unul alături de celălalt, urcând în mașina polițistei. În timp ce tot restul lumii se îndrepta spre cimitir, ea fugi spre propria mașină.

Aproape că îi pierdu în două rânduri, dar consideră că și acesta fusese un noroc. Dacă i s-ar fi părut că e urmărită, probabil că polițista s-ar fi prins.

În timp ce în cap i se derulau deja vorbele pe care le va include în articol, parcă la o distanță considerabilă și urmări din mașină cum țintele ei se așază pe o bancă.

Mulțumită că investise atâția bani în obiective foto, se apropie cât de mult îndrăzni. Părea încă o persoană care făcea poze aiurea, cu golful și cu bărcile.

Poate că nu putea să se apropie suficient încât să audă conversația - polițista în nici un caz nu fusese dispusă să vorbească cu ea -, dar măcar așa își lua revanșa, își spuse căutând cele mai avantajoase cadre.

Într-o altă zi îndurerată în Rockpoint, moartea unește eroii de la Masacrul din DownEast Mall.

O, da, cu siguranță avea să facă pasul acela următor, foarte curând.

capitolul 5

Trei ani mai târziu, Simone se trase în sus, ridicându-se în capul oaselor și îl înghionti pe bărbatul din patul ei.

- Trebuie să pleci.

El mormăi.

Îi știa numele, știa până și de ce se hotărâse să facă sex cu el. Părea a fi un tip curat, într-o formă fizică bună și își dorise să aibă parte exact de ceea ce tocmai avusese. În plus, avea o față interesantă, genul de chip ciobit, cizelat și ascuțit. În mintea sa îl văzuse ca pe un Billy The Kid al zilelor noastre. Aprigul tâlhar din Vestul Sălbatic.

Îi trebuise ceva timp ca să îmbrățișeze ideea că partidele de sex de o noapte au anumite avantaje mai neobișnuite comparativ cu drama și bătaia de cap a relațiilor de cuplu – sau pretextul acestora. Nu îi trebuise foarte mult timp să își dea seama că, de asemenea, lăsau în urma lor multă plictiseală.

Tipul – Ansel – se îmbracă în lumina palidă ce intra pe geam. Ea nu mai trăsese jaluzelele – de ce să se mai deranjeze? Îi plăcea să se uite afară pe geam și nu o deranja dacă cuiva din New York îi plăcea se uite înapoi la ea.

– M-am simțit bine, spuse el.

– Și eu la fel, replică ea, suficient de serios cât să nu poate fi considerată o minciună.

– O să te sun.

– Super.

Poate că avea să o facă, poate că nu. Nu conta prea mult, indiferent de variantă.

Cum ea nu se deranja să se ridice, el își găsi de unul singur drumul spre ușă și ieși. Când auzi ușa închizându-se cu putere, ea înșfăcă în grabă un tricou de dormit și se duse în grabă să o încuie.

Voia să facă un duș, așa că intră în baia pe care o împărțea cu Mi în micuțul lor apartament. Plusurile, cum ar fi cele două dormitoare și o distanță suficient de mică de campusul studentesc, erau compensate din plin de faptul că trebuiau urcate și coborâte cele patru etaje, apa caldă mai deloc fierbinte și o chirie lunară usturătoare.

Dar erau împreună, în New York. Și câteodată uitau să se mai uite după fantoma prietenei care nu era acolo.

Simone se spală și îndepărtă urmele partidei de sex, apoi își băgă capul sub jetul relativ zgârcit de apă caldă. Își tunsese părul scurt, îl coafase bob și îl vopsise în violet, ca vânăta.

Asta o făcea să se simtă diferit. Și se părea că avea să caute pe vecie ceva care să o facă să se simtă diferită de fata din Rockpoint, Maine. Ceva ce avea să o facă să se uite într-o bună zi în oglindă și să spună: Oh, iată-te!

Îi plăcea orașul New York, îi plăcea aglomerația, graba, zgomotul și culoarea din jur. Și, Dumnezeuule, da, libertatea față de criticile, întrebările și așteptările părinților.

Însă știa că venise ca să îi îndeplinească visul lui Tish.

Îi plăcea Universitatea Columbia, se străduise din răspuțeri să intre, dar știa că făcuse asta ca să facă parte din visul lui Mi.

Nu putuse să își găsească propriul vis și nu era sigură că avea unul.

Însă faptul că era aici, chiar și urmărind niște visuri de împrumut, tot era mai bine decât să fie acasă, unde totul o făcea să își aducă aminte. Unde mama ei s-ar fi uitat la alegerea făcută pentru culoarea părului ei cu o dezaprobare perplexă sau tatăl ei ar fi întrebat, cu un aer degajat, de unde naiba îi venea privirea aceea îngrijorată din ochi.

Îi era bine. De câte ori trebuia să o spună? Mi era cea care încă mai suferea de atacuri de panică și coșmaruri. Deși acestea erau mai puțin frecvente acum.

Ea făcuse tot ce fusese posibil să îngroape acea seară împreună cu prietena sa. De la externarea lui Mi din spital, Simone nu mai citise nimic legat de acea seară, nu mai urmărise nici un fel de reportaje la știri cu privire la ea. La fiecare comemorare, nu se mai uita și nu mai asculta nimic în cazul în care dădea din întâmplare peste vreo știre în care se menționa masacrul.

Se dusesse acasă numai în vacanța de iarnă și o săptămână vara - iar săptămâna de vară și-o petrecuse

pe insulă cu CiCi. Când nu era la cursuri, lucra, când nu era la cursuri sau la muncă, se juca și făcea sex la greu.

Ieșind de la duș, se înfășură într-un prosop de baie – din bumbac egiptean, grație mamei sale – după care șterse oglinda micuță de deasupra chiuvetei în formă de bol.

Nu, se gândi ea, nu încă. Văzu o fată cu ochi obosiți și păr ud și nimic mai mult.

Atârnă prosopul și își trase din nou tricoul pe ea. Când ieși, o văzu pe Mi în spațiul amenajat de ele pe post de bucătărie cum pune un ceainic la fiert pe aragazul lor cu două ochiuri.

- Nu poți dormi?

- Eram doar agitată. Am auzit ușa.

Mi își lăsase părul drept să crească, iar acum era lung, cu șuvițe negre, întinse. Când se întoarse, Simone văzu altă pereche de ochi obosiți.

- Îmi pare rău.

- Nu contează. Îl cunosc?

- Nu prea cred. Oricum nu contează.

Apropiindu-se, Simone scoase două cești.

- Muzica a fost bună, iar el n-a fost un dansator rău.

Aș fi vrut să fi venit și tu cu mine.

- A trebuit să învăț.

- Ești foarte bună la toate materiile – din nou.

- Datorită studiului.

Simone așteptă, în timp ce Mi se ocupa de ceai.

- Se întâmplă ceva cu tine, îmi dau seama de asta.

- Am fost acceptată pentru un program de cercetare pe timpul verii.

- O, minunat – ca astă-vară? Dr. Jung, biolog în medicină.

- La asta visez. Nu-i exact ca astă-vară. Programul este în Londra.

- Fir-ar, Mi! Apucându-și prietena în brațe, Simone dansă cu ea în jurul camerei. Londra! O să te duci la Londra.

- Nu până la sfârșitul lui iunie, iar... familia mea mi-a cerut să vin acasă înainte de asta. Ca să-mi petrec timpul cu ei după ultimul semestru, deci plec acasă. Trebuie să fac asta pentru ei.

- OK.

Poate că i se frânse puțin inima, însă Simone încuviință din cap.

- Vino acasă cu mine. Vino acasă, Simone.

- Am o slujbă...

- Urăști slujba aia, o întrerupse Mi. Dacă vrei să fii chelneriță în nu știu ce bombă de cafenea, poți s-o faci oriunde. Nu ești fericită aici. Te descurci onorabil la Columbia, însă asta nu te face fericită. Faci sex cu tipi care nu te fac fericită.

- Rockpoint n-o să mă facă fericită.

Zveltă, micuță, cu grația unei gimnaste, Mi se duse înapoi să facă ceaiul.

- Trebuie să afli ce te face fericită. Ești aici din cauza mea și a lui Tish, iar eu n-o să fiu aici toată vara. Ar trebui să afli ce te face fericită. Talentul tău artistic - nu face asta! se răsti ea când Simone își dădu ochii peste cap. Ai atâta talent!

- CiCi are talent. Îmi pierd și eu timpul aiurea.

- Atunci încetează să-ți mai pierzi timpul aiurea! se răsti Mi. Încetează să mai pierzi timpul aiurea, încetează să te mai prostesti aiurea, încetează să ți-o mai tragi aiurea!

- Mamă!

Simone luă ceaiul pe care nu îl mai voia și se sprijini de un frigider fabricat în secolul trecut.

- Îmi place să-mi pierd timpul aiurea, să mă prostesc aiurea, să mi-o trag aiurea! N-o să-mi petrec viața studiind, făcând cercetare, închisă într-un laborator fiindcă nu vreau să am o viață. Iisuse, când a fost ultima oară când ai făcut sex?

- Faci tu suficient pentru amândouă.

- Poată că dacă ți-ai trage-o n-ai mai fi atât de nesuferită. Nu mergi la petreceri, nu umbli prin cluburi,

nu ți-ai mai dat o întâlnire de luni întregi. E vorba doar de școală, de laboratoare sau de mizeria asta de apartament. Fericită, pe naiba!

Ochii îi scăpărară flăcări, și Mi își strânse mâna, făcând-o pumn.

– Am de gând să fac ceva cu mine. N-am murit și am de gând să fac ceva cu viața mea. Sunt fericită. Câteodată sunt aproape fericită, iar uneori chiar ating fericirea, însă știu că lucrez la ceva anume și mă uit cum prietena mea cea mai bună îmi taie tot elanul.

– Mă duc la cursuri, mă duc la muncă, umblu prin cluburi. Cum face asta să-ți taie în vreun fel elanul, cu atât mai puțin tot elanul?

– Te duci la cursuri, dar nu-ți pasă suficient de mult de nici unul dintre ele încât să faci mai mult decât să treci pe-acolo. Te duci să muncești la o slujbă ce pentru tine înseamnă mai puțin decât nimic în loc să cauți ceva care chiar ar însemna ceva pentru tine.

Dădea pe afară și se descărca acum, asemenea apei peste un baraj fisurat.

– Umbli prin la cluburi pentru că nu poți suporta să fii singură, să nu vorbești mai mult de-o oră. Și te cuplezi cu tipi pe care n-ai să-i revezi, fiindcă n-ai nici o intenție să-i mai revezi. Nelăsându-te să te implici sau să te apropii de ceva sau de cineva este chiar definiția nenorocită a tăiatului elanului celor din jur.

Simone zâmbi atotștiutor – înrăutățind situația.

– Am fost al naibii de apropiată de tipul care abia a plecat.

– Care-i numele lui?

Austin, Angel, Adam . . . la naiba, la naiba, la naiba!

– Ansel, își aduse ea aminte.

– A trebuit să te chinuiești să ți-l amintești. Ai adus un tip acasă, ai făcut sex cu el, iar o oră mai târziu a trebuit să te chinuiești să-ți amintești numele lui.

– Ei și ce? Așa, ce mama naibii? Dacă sunt o mare boarfă, de ce-ți pasă ce fac eu, ce simt eu?

- Fiindcă, fir-ar să fie, ești boarfa mea!

Simone deschise gura să țipe și îi ieși un râs timid. Și deși Mi se uita lung la ea, cu fața roșie și aprinsă de la nervi și cu lacrimi de furie strălucindu-i în ochi, râsul timid se transformă în hohote. Chiar când Mi lăsă să îi scape un oftat infuriat, Simone toastă cu ceaiul ei:

- Asta da reclamă pe un tricou. Boarfa lui Mi-Hi.

Se bătu ușor în piept cu mâna liberă. În timp ce își ștergea lacrimile de furie din ochi, absurditatea situației scoase un râset palid și din partea lui Mi:

- Și l-ai purta cu mândrie.

- De ce n-aș face-o?

- Oh, fir-ar, Sim. Mi își puse ceaiul deoparte și își trecu mâinile peste față. Te iubesc.

- Știu. Știu.

- Te irosești aici, participând la cursuri la care în general dormi.

- N-o să fiu niciodată un nenorocit de biolog în medicină, Mi. Majoritatea dintre noi încă încearcă să înțeleagă ce vor de la viață.

- Singurele cursuri la care ai manifestat un interes real sunt cele legate de artă. Așa că concentrează-te într-acolo și înțelege odată ce vrei. Te irosești aici singură cu un serviciu care nu-ți place, de care n-ai nevoie, unde ești atât de ridicol de supracalificată încât tu ar trebui să fii cea care conduce întreaga afacere.

- Nu vreau să conduc eu afacerea aia. Există o mulțime de oameni cărora nu le place serviciul lor. Și am nevoie de el deoarece am de gând să-mi plătesc cel puțin o parte din cheltuieli.

- Atunci găsește-ți o slujbă care să-ți placă. Te irosești aici singură făcând sex cu bărbați de care nu-ți pasă.

Acum Simone avu propriile lacrimi de care să scape.

- Nu vreau să-mi pese de nimeni în momentul de față. Nu știu nici dacă o să-mi pese vreodată. Poate să-mi pese de tine, de familia mea și asta-i tot ce am.

- Cred că-i trist că eu te apreciez mai mult decât o faci tu însăși, așa că-i un lucru bun să fiu prin preajmă ca să te bat la cap și să te cicălesc.

- Chiar ești bună la asta.

- Sunt președinta Clubului de profil. Tu abia dacă te califici pe post de membru onorific. Profită de vară, Sim. Putem să ne facem veacul la plajă până când plec la Londra. Poți să-ți petreci timpul cu CiCi, chiar s-o lași să te ia cu ea în prin Europa așa cum a vrut după absolvire. Putem să subînchiriem apartamentul. Nu sta singură aici!

- O să mă gândesc la asta.

- Asta-i ceea ce spui când vrei să tac.

- Uite, sunt obosită și trebuie să fiu la cafenea la opt ca să fac treaba aia care nu-mi place. Vreau să dorm puțin.

Mi dădu din cap, turnând în chiuvetă ceaiul pe care nici una dintre ele nu îl terminase. Simone cunoștea calitatea acelei tăceri și o asocia mereu cu anxietatea.

- E timpul să mergem la culcare împreună? sugeră ea.

Umerii lui Mi căzură în semn de ușurare.

- Ar fi bine.

- O să folosim patul tău virginal din motive evidente.

Își petrecu un braț în jurul lui Mi în timp ce se duceau spre celălalt dormitor.

- Am numărul lui Aaron. Poate că are un prieten.

- Ai spus că-l cheamă Ansel.

- La naiba.

Se strecurară în patul lui Mi, culcușindu-se împreună pentru propriul confort.

- Mi-e dor de ea, murmură Mi.

- Știu. Și mie.

- Cred că aș simți altceva în legătură cu New Yorkul, doar fiind aici, dacă ar fi și ea. Dacă Tish ar fi aici, ar fi altceva.

„Totul ar fi“, se gândi Simone.

Visă la asta, la cum ar sta cu Mi, privind-o pe Tish, în viață și mai ales, pe scenă. În lumina reflectoarelor.

Pur și simplu dominând scena. Visă la Mi, muncind în laboratorul ei, atât de bătoasă și de genială în halatul ei alb. Iar când visele se îndreptară spre ea, se văzu stând pe o plută pe o mare calmă și liniștită. Plutind în derivă fără o destinație anume.

Se trezi la realitatea servirii studenților cu cafeaua sofisticată, mult prea scumpă față de prețul real, plătită de marea majoritate cu carduri de credit date de părinții lor – și pe care nu îi interesa mai deloc să lase un bacșiș decent.

După ce se trezi, pentru a doua oară în această săptămână, frecând toaleta din baia unisex, își aruncă încă o privire lungă în oglindă.

Știa că jegul acela de manager îi pusese în cărcă curățarea băii de două ori mai des decât oricui altcuiva fiindcă nu era dispusă să facă sex cu el. (Era căsătorit, în vârstă de cel puțin patruzeci de ani, cu părul prins în coadă la spate, deci căh!)

– Și-atunci să-l ia dracu', își spuse ea.

Ieși afară din aerul ce mirosea a clor și lămâi artificiale, în zumzetul constant al aparatelor de făcut espresso și al conversațiilor pline de suficiență referitoare la politică sau plângerilor legate de relații.

Iși scoase porcăria aia de șorț roșu pentru care trebuise să dea bani ca să îl dea la spălat, își scoase geanta din dulăpiorul îngust cu încuietoare – pentru a cărui închiriere i se reținea de asemenea din mizeria de plată cu cec bancar primită pe post de salariu.

Jegul de Manager surâse batjocoritor spre ea.

– Nu-i ora la care să-ți iei pauză.

– Ba te înșeli. A trecut de mult de ora la care trebuia să-mi iau pauză. Demisionez.

Ieși agale în lumea plină de zgomot și culoare și își dădu seama că simte ceva ce îi lipsea de atâta timp.

Se simțea fericită.

La șase luni de la absolvirea Academiei de Poliție, Reed patrula în mașină cu Bull (Taurul) Stockwell.

Ofițerul Tidas Stockwell își dobândise numele de Bull nu numai datorită fizicului, dar și personalității. Un veteran cu o vechime de cincisprezece ani, Bull era slobod la gură, injurând întruna, dur și inflexibil când venea vorba de aplicarea legii și susținea că avea un nas cu care putea detecta vrăjeala de la trei kilometri distanță.

Avea numeroase indicii ce îl determinau să acuze pe oricine că era antiamerican (pe scară descrescătoare), găozar (cu un spectru larg de calificări) și jeg uman. În topul său de candidați la titulatura de jeguri umane era oricine care le făcea rău copiilor, bătea femei sau abuza animale.

El, unul, nu votase cu Obama - nu votase în viața lui cu un candidat al Partidului Democrat și nu văzuse nici un motiv să se îndepărteze de crezul său. Însă omul era președintele Statelor Unite și ca atare el își dovedea respectul și loialitatea.

Nu manifesta nici un pic de bigotism. Știa că găozarii și jegurile umane erau de toate culorile, convingerile și credințele religioasă. Poate că nu înțelegea deloc chestia asta cu homosexualitatea, însă de fapt nu dădea doi bani indiferent dacă persoana în cauză era homo sau heterosexuală. Înțelegea că dacă doreai să începi o relație sexuală cu cineva construit la fel ca tine, asta era treaba ta.

Avea la activ două divorțuri sub centura lui de polițist, o fată de zece ani din prima căsătorie pe care o adora fără nici un fel de jenă și o pisică cu un singur ochi și un singur picior în față, pe care o salvase după un raid antidrog.

În majoritatea zilelor îl beștelea și admonesta verbal pe Reed pentru că este prea stupid, prea încet, un puști de colegiu și un începător prostovan. Iar în cele șase luni de când își începuse serviciul, Reed învățase mai multe despre dedesubturile, realitățile crude și aspectele practice, cele mai importante, ale muncii de polițist decât o făcuse în toate cursurile de la colegiu și lunile petrecute la academie.

Și era al naibii de sigur că învățase că atunci când răspundea la un apel de violență conjugală se interpună între Bull și agresor (bărbatul respectiv) înainte ca acel semnal de alarmă referitor la un pericol iminent să îl facă pe partenerul său să bată din „copite” și să fornăie.

Așa că în drum spre un potențial caz de violență conjugală la o casă din oraș pe care o mai vizitaseră de patru ori înainte pentru același motiv, Reed se pregăti să facă asta de la sine.

- Ea a obținut un ordin de restricție acum, așa că-l belesc.

Reed și-o aminti pe femeia în cauză - o anume LaDonna Gray - care își primise înapoi soțul - un anume Vic Gray - după un ochi învinețit și o buză spartă și încă o dată după o mână ruptă și un viol marital foarte clar. Însă al treilea incident - când fusese bătută până când își pierduse cunoștința - împreună cu doi dinți - la două luni după ce îl născuse pe copilul lor, atrăsese de la sine un ordin de restricție.

- Spre binele lui, sper să nu se fi atins de copilașul acela.

Bull își trase pantalonii în sus în timp ce o porniră spre ușă, de-a lungul unei poteci cu denivelări datorate gheții, plină de zăpadă în curs de topire. O femeie ieși în fugă din casa învecinată.

- O omoară! Jur că de data asta o omoară.

Reed le auzi acum - țipetele, strigătele, bocetul sfâșietor al copilului.

Avu timp să se gândească: „Oh, ce porcărie”. Văzu și el că ușa de la intrare fusese deja deschisă cu forța.

Intră pe ușă cu partenerul lui, văzu semnele de violență de la parter, unde se vedeau o masă răsturnată cu fundul în sus și o veioză spartă.

La etaj, bebelușul țipa de parcă cineva îi băgase un spărgător de gheață prin ureche, însă urletele, injurăturile, suspinele și loviturile înfundate veneau dinspre spatele casei.

Se mișcă mai repede decât Bull – era mai tânăr, cu picioare mai lungi și avu timp să îl vadă pe Gray luând-o la goană pe ușa din spate. Femeia zăcea gemând, suspirând și sângerând pe podeaua bucătăriei.

– L-am văzut.

Reed se duse în fugă spre spatele casei. În timp ce fugea, apelă prin stație:

– Ofițerul de poliție Quartermaine în urmărirea unui suspect de violență fizică. Suspectul este Victor Gray, bărbat alb, în vârstă de douăzeci și de opt ani, ce se îndreaptă spre sud, pe jos, pe Prospect. Suspectul are 1,78 și nouăzeci de kilograme. Poartă un hanorac negru, o șapcă roșie și blugi. A luat-o înspre est, pe Mercer.

Gray traversă o curte, croindu-și calea prin cei doi centimetri și jumătate de zăpadă rămasă de la ninsoarea din noaptea anterioară, escaladă un gard. Reed se gândi cu cât ar fi fost mai rapid dacă ar fi avut pantofi sport Nike în locul celor de la uniformă.

Scoțând niște nori vizibili pe gură când expira, Reed sări gardul, căzând în zăpadă. Auzi țipete și mări brusc viteza. Nu purtase degeaba în liceu gecile alea de sportiv numerotate.

Văzu o femeie întinsă pe zăpada din curtea ei, lângă un om de zăpadă pe jumătate făcut. Îi curgea sânge din nas și strângea la piept un copil mic ce plângea tânguitor.

– A-ncercat să-mi ia copilul!

Reed continuă să meargă, îl văzu pe Gray luând-o spre est, raportă asta în timp ce câștiga teren. Sări peste un alt gard, îl văzu pe Gray luând-o spre ușa deschisă a altei case arătoase de unde se auzea muzică și râsul unei femei. O auzi pe femeie spunând:

– N-am nevoie să văd cât de bine ai curățat curtea interioară cu lopata. Închide ușa. E rece!

El se gândi doar la un singur lucru: individul nu o să intre acolo ca să mai rănească pe altcineva. Poate că nu fusese vedeta de fotbal american dorită de tatăl său, însă știa cum să facă o interceptare, cu placare.

Sări, ieși din perimetru și îl doborî pe Gray în curtea interioară, chiar lângă ușa deschisă, apucându-l de la genunchi. Când fața lui Gray șterse betonul de pe jos, acesta țipă.

– Hei, hei, ce mama dracului!

Un bărbat ieși afară, cu un pahar de vin într-o mână și un iPhone în cealaltă.

– Iisuse, omul ăsta sângerează peste tot. Filmez asta, filmez asta. Asta-i dovada brutalității poliției.

– Dă-i drumul și filmează.

Rămas fără suflu, cu propriile oase zdruncinate de pe urma loviturii, Reed își scoase cătușele.

– Dă-i drumul și filmează-l pe nenorocitul care și-a rupt soția în bătaie câteva străzi mai încolo, a agresat fizic o a doua femeie și-a încercat să-i răpească copilul pe post de ostatic. Pe individul care se îndrepta direct spre casa dumitale. L-am prins, raportă Reed în stația sa radio. Suspectul este imobilizat, s-ar putea să necesite îngrijiri medicale. Ce adresă-i aici?

– Nu trebuie să ți-o spun ție, nemernicule!

– Tacă-ți fleanca, Jerry! Femeia care râsese îl împinse pe bărbatul cu telefonul într-o parte. E Gilroy Place, nr. 5237, domnule polițist.

– În spatele casei de pe Gilroy Place, nr. 5237. Vă mulțumesc, doamnă. Victor Gray, ești arestat pentru două acte de agresiune fizică, pentru molestare, spuse el pe un ton tăios în timp ce îi punea cătușele lui Gray la încheieturile mâinilor. Pentru tentativă de răpire a unui copil, pentru opunerea rezistenței la arestare și pentru încălcarea prevederilor ordinului de restricție.

– Omul are drepturile sale.

Reed se uită în sus.

– Ești avocat, domnule?

– Nu, însă știu...

– Atunci de ce nu încetezi să te mai bagi în treburile poliției?

– Ești pe-o proprietate privată.

- Proprietatea mea, spuse femeia, așa că taci dracului din gură, Jerry. Și dumneavoastră sângerați, domnule polițist.

El simțise gustul sângelui în gură, îl simțise pe podurile palmelor ce îl usturau îngrozitor.

- Sunt bine, doamnă. Victor Gray, ai dreptul să nu spui nimic.

În timp ce el îi spunea pe de rost drepturile suspectului, Jerry zâmbi batjocoritor.

- Ți-a luat ceva timp.

- Nu ești avocat?

Reed îl ridică pe Gray în picioare.

- Deci în general un dobitoc și-atâta tot.

- O să fac plângere!

- Asta a pus capac. Afară! Ieși afară din casa mea, Jerry!

Reed auzi sirenele în timp ce femeia îl tăbăcea pe băgăciosul ăla nenorocit. Întrucât se părea că ea are situația sub control, îl conduse cu pași fermi pe Gray până în fața casei.

- O să te dau în judecată de-or să-ți meargă fulgii, murmură Gray.

- Îhî, s-o faci, Vic.

LaDonna Gray suferea de pe urma a trei coaste rupte, o încheietură fracturată, nasul spart, ochii învinețiți, un pomete făcut zob și leziuni interne. Fiul ei nu pățise nimic.

Sheridan Bobbett, care fusese în curtea ei jucându-se cu fiul în vârstă de doi ani suferise răni ușoare, iar copilul ei minor avea niște vânătăi pe brațe și umeri. Potrivit declarației ei, Gray se repezise în curte și o lovise cu pumnul, punând-o la pământ. Ea se luptase cu el când încercase să îi smulgă fiul din brațe, după care el o luase la fugă, când un polițist sărise gardul și venise în urmărirea lui.

Eloise Matherson, locatara reședinței din Gilroy Place, nr. 5237, servi pe post de martor ocular al prinderii și arestării acestuia, declarând că îl văzuse prin ușa deschisă pe bărbatul identificat ca Victor Gray fugind

spre casa ei, îl văzuse pe polițist cum îl prinsese la numai jumătate de metru de ușă și îl încătușase când Gray încercase să opună rezistență. Își exprimă recunoștința față de ofițerul de poliție pentru că oprise un om violent să îi intre în casă.

Și îi dădu în secret numărul ei de telefon lui Reed.

Bull lăsa responsabilitatea hârțogăriei pe umerii lui Reed – pentru că așa stătea treaba cu bobocii în ale meseriei. Iar Reed îl auzi fără să vrea cum vorbea cu cei de la spital, verificând starea în care se afla LaDonna Gray.

Până în momentul în care completează toate hârtiile, înregistrarea video făcută cu telefonul de Dobitocul de Jerry ajunsese la televiziunile locale de știri.

Reed suportă miștoul făcut – pentru că așa stătea treaba cu polițiștii –, se schimbă ușor la față la vederea furiei pline de răceală de pe fața lui Bull și își dădu seama că el era cel ce avea să tragă ponoasele din partea comandantului cu privire la remarca cu dobitocul.

– Deja ai ajuns pe internet, Quartermaine.

Un altul dintre cei în uniformă bătut ușor pe ecranul calculatorului.

– Pe blogul lui McMullen.

– Ce căcănărie!

– Au, tipa spune că ești tânăr și plin de hormoni și...

– Ce?

– Aduce în discuție DownEast Mall. Să nu te taie transpirațiile, bobocel. Nimeni nu-i citește rahatul ăla de blog.

Toată lumea îl citea, se gândi Reed. Inclusiv polițiștii. Exact așa cum o mulțime citeau cartea pe care ea o publicase cu un an în urmă. Masacrul de la DownEast. Cu modul ei de a răspândi zvonurile, posibilitatea ca mizeria aia de înregistrare video să devină virală – și asta la nivel național – creștea până la cer.

Știu că așa se întâmplase când – Essie – acum doamna detectiv McVee de la Departamentul de Poliție din Portland – intră, făcându-i semn. Ea îl conduse

în încăperea, actualmente goală, ce găzduia telefonul de la care puteau suna cei reținuți.

- Ești bine?

- Îhm, desigur.

- Ți-a rămas un semn de la ceva.

Bătu ușor cu degetul pe vânătaia de pe maxilarul lui.

- M-am lovit de partea din spate a capului lui când l-am pus la pământ.

- Pune-ți niște gheață pe ea. Mass-media o să se ocupe puțin de povestea asta. Tânărul erou de la DownEast devine un polițist erou - cu o ușoară critică. Și chestii de genul.

El își trecu mâna prin păr - cu o tunsoare atât de scurtă pe cât insistase sergentul lui să își mențină claia de păr încrețită, ce avea tendința să îi crească haotic.

- La naiba, Essie.

- O să te descurci. Sergentul tău o să te muștruluiască puțin pentru remarca cu dobitocul. Însă el și toți polițiștii din Portland și din suburbii o să te aplaude tacit în legătură cu asta. Nu-ți face griji în privința asta și cu privire la McMullen sau la restul mass-mediei. Ține-ți capul plecat și fă-ți treaba.

- Ei bine, mi-am făcut-o, sublinie el.

- Asta așa este. Și ce-a arătat înregistrarea video a dobitocului ăluia a fost un polițist făcându-și treaba, păstrându-și calmul și autocontrolul - cu excepția unui singur cuvânt - unul care din film reiese că a fost pe deplin meritat de așa numitul dobitoc. Ai făcut ce trebuia, Reed, și-am vrut să auzi asta de la mine întrucât am senzația că am pus umărul la obținerea uniformei ăsteia.

- Ai pus umărul la greu. Am simțit... că trebuie să-l prind. Când am văzut-o pe femeia aceea sângerând pe podea, a trebuit să-l prind. N-a fost ca și cum mi-aș fi adus aminte brusc de trecut. Nu m-am gândit la noaptea aia sau la ceva de genul, însă a fost ceva similar, ca atunci când am știut că trebuie să-l iau pe puștiul acela cu mine.

- Instincte, Reed, tu chiar le ai. În semn de aprobare, ea se prefăcu că-i dă un pumn în maxilarul învinețit. Continuă să le folosești și învață de la Bull. E un ticălos de încredere, în ciuda gargarei sale.

- Mă freacă întruna - asta nu înseamnă că mă plâng. Nu în mod intenționat. A fost blând ca un preot cu LaDonna Grey. Bănuiesc că asta-i ceva ce învață de la el - cum să te ocupi de victime astfel încât ele să nu se simtă atât de victimizate.

- Asta-i un lucru bun. Ce zici dacă ai veni la cină săptămâna viitoare?

- Aș putea să mănânc. Încă te mai vezi cu profesorul ăla?

- Halal polițist mai ești.

Ea își ridică mâna stângă, își rășchiră degetele ca să îi arate inelul.

- La naiba, Essie.

Dădu să se întindă spre ea, după care se opri singur.

- Nu pot să îmbrățișez un detectiv în secția de poliție. O să mai aștept. Tipul ăsta-i norocos!

- Ai al naibii de multă dreptate. Dacă ai nevoie să stai de vorbă cu cineva, știi pe cine să suni. O să-ți trimit un mesaj legat de cină.

El se duse direct la vestiar ca să se schimbe de uniformă. Ieșise din tură de dinainte să completeze toată hârțogăria. Îl găsi pe Bull atârându-și propria haină de la uniformă.

- Ai terminat să fii sărutat de doamna detectiv?

- Nu o pot săruta. Doar ce s-a logodit.

- Aha. Polițiștii ar trebui să știe că nu e cazul să se căsătorească.

El își puse un tricou alb.

- L-ai făcut dobitoc pe acel martor când știai bine că te filmează?

- Chestia asta-i în înregistrare așa că-ș fi idiot să neg că-am spus-o.

- Bine. Studiindu-se în oglinda dulapului din vestiar, Bull își trecu mâna peste tunsoarea lui militărească, scărpinându-se. Se pare că o să-ți cumpăr o bere.

Reed își închise dulapul personal.

- La urma urmei, s-ar putea să ajungi un polițist cât de cât.

capitolul 6

Patricia Jane Hobart devoră blogul lui McMullen împreună cu un bol de legume tăiate fâșii lungi și câteva guri de humus.

Copil fiind, fusese plinuță, răsfățată în mod obișnuit de mama ei cu prăjiturile de casă, dulciuri cumpărate și favoritele ei, bomboanele M&M. Preocupările ei - calculatoarele, cititul și uitatul la televizor - și ocazional câte un joc video - se contopeau cu poftetele ei. Adesea mânca o pungă întreagă de Oreo (prefera cu cremă dublă - băgate în frigider la rece) și bea un litru de coca-cola în timp ce se lăsa absorbită de câte o carte de spionaj, de una cu crime misterioase, ocazional de una de dragoste sau își testa la calculator abilitățile de hacker.

În timp ce tatăl (un bădăran ratat) și mama (o idioată nefericită) își făceau praf mariajul, ei îi făcea plăcere să îi ațâțe unul împotriva celuilalt și să culeagă recompensele a și mai mult haos - și mai multe prăjiturile de casă.

Până la vârsta de doisprezece ani ajunsese la optzeci de kilograme la o înălțime de un metru și jumătate.

Își manipula profesorii și vecinii cu la fel de multă viclenie ca și pe părinții ei, purtând masca copilului ce suporta cu stoicism hărțuirea celorlalți copii. De fapt, ea chiar era hărțuită și intimidată, însă invita la asta, o accepta și o folosea în avantajul ei.

În timp ce adulții o cocoleau și o protejau, ea pune la cale, respectiv în aplicare, răzbunarea cu o discreție și o concentrare pe care un agent operativ al CIA le-ar fi admirat din plin.

Băiatul care o poreclise Patty Purceaua zburase peste bicicleta lui Schwinn când lanțul compromis de ea plesnise. Ea considerase că maxilarul fracturat, dinții spărți, spitalizarea și miile cheltuite de părinții lui pe lucrări stomatologice reparatorii probabil că erau o plată aproape suficientă pentru ceea ce făcuse el.

Instigatoarea fetelor care îi furaseră chiloții în timp ce era la duș după ora de educație fizică, iar apoi îi atașaseră în mod creativ la desenul unui elefant înainte să îi pună la avizier, aproape că murise de la alunele măcinate de Patricia și strecurate în termosul cu cacao fierbinte, ce îi provocaseră un șoc anafilactic.

Până la vârsta adolescenței, Patricia ajunsese un virtuos al răzbunării.

Ocazional, se bucura de ajutorul fratelui ei, singura persoană din lume pe care o iubea aproape la fel de mult pe cât se iubea pe ea însăși. Planurile ei conspirative îl angajau și pe el – la fel de bine, ea pusese la cale numeroase și pentru el – suficient ca să le mențină legătura puternică și după divorțul părinților.

Ura faptul că JJ locuia cu tatăl lor cel nevolnic, ura faptul că în realitate băiatul prefera varianta asta. Înțelegea rațiunea, însă. Putea să facă absolut ce-i trecea prin cap fără repercusiuni, să sustragă bere și marijuana, în timp ce ea rămăsese blocată cu mama lor ce se martiriza și se tânguia întruna.

Dar JJ se baza pe ea. Nu era prea deștept, așa că avea nevoie de ajutorul ei cu temele de la școală. Avea probleme să-și controleze pornirile și avea nevoie de ea să îi reamintească mereu că revanșa funcționa cel mai bine când era pusă la cale cu multă grijă.

Și nimic nu îi făcea mai multă plăcere decât să-și ia revanșa după un plan pus la cale cu multă grijă.

La șaptesprezece ani, fratele ei se înfățișase mult prea adesea lumii ca o bestie furioasă, violentă și feroce. Pe de altă parte, copilul liniștit și studios din Patricia, cu probleme cu greutatea, ascundea o psihopată perfidă și brutală.

Puștii adolescenți, pe deplin inconștienți – iar ea îi considera pe toți bărbații ca aflându-se la acest nivel – și-ar fi tras-o cu oricine îi accepta, așa că ea făcuse sex atât cu Whitehall, cât și cu Paulson. Se gândise să o facă doar ca pe o modalitate de a-i controla – ca pe niște unelte folositoare – și să îi facă să creadă că ei erau cei care dețineau controlul asupra ei.

JJ știa mai bine cum stătea treaba, însă legătura lor de sânge era mai puternică.

Ea pusese la cale planul. Un masacru armat ce avea să clatine nu doar nucleul comunității pe care ea o disprețuia, al orașului, ci al întregii țări. Lucrase la el luni bune, alegând și renunțând la locații, îmbunătățind în mod repetat momentul optim ales și armele folosite.

Nu spusese nimănui, nici măcar lui JJ, până când nu alesese mallul. Mallul la care își făceau veacul, în grupuri și grupulețe, tinerele adolescente care chicoteau întruna și o tratau mizerabil. Unde părinții perfecți cu copiii lor perfecți mâncau pizza și mergeau la film. Unde persoanele în vârstă, care deja ar fi trebuit să fi murit de mult, se plimbau pe jos în treningurile lor urâte sau călare pe scutere.

Prin urmare, considerase mallul ca fiind locația perfectă să se răzbune pe toată lumea și pe tot ceea ce ea disprețuia.

Chiar și după ce îi spusese lui JJ, îl pusese să jure că va păstra secretul. El nu putea spune nimănui, nu putea să scrie nimic din ceea ce discutaseră ei. Când avea să vină momentul, când avea să aibă totul la poziție, luate deciziile cu privire la toate eventualitățile, putea să îi implice și pe cei doi prieteni ai lui.

Ea parcursese kilometri întregi la mall – alăturându-se acelor persoane revoltător de bătrâne pentru exercițiile lor fizice de dinaintea deschiderii și lăsându-le să o transforme în animălușul lor de casă.

Făcuse fotografii, făcuse hărți, studiasse dispozitivul de securitate de la mall. Și slăbise puțin ca și acoperire, punându-l pe JJ să își ia o slujbă part-time la mall.

El alesese cinematograful, așa că ea pregătise acel sector pentru el.

După calculele ei, Operațiunea Născut Să Ucizi avea să aibă undă verde la mijlocul lunii decembrie, dându-i timp să rezolve micile probleme și să tragă foloasele de pe urma mulțimilor de oameni prezente cu ocazia sărbătorilor de iarnă, pentru cel mai mare impact.

Aveau să răpună sute de oameni.

Însă mai apoi JJ furase startul. La propriu. Și nici măcar nu îi spusese și ei.

După toată munca făcută de ea, el se lăsase condus de impulsuri și porniri. Aflase de împușcături la un buletin de știri când fuseseră afișate știri locale la o reluare a serialului *Friends*.

Trebuise să se miște rapid, să își distrugă notițele, hărțile, fotografiile, fiecare bucățiță din munca ei de șase luni. Ascunsese laptopul pe care îl cumpăraseră – cu banii jos – când își vizitase bunicii în căsoiul lor îngrijit din Rockport și pe care îl folosisese în exclusivitate pentru acest proiect, într-un șopron de grădină dărăpănat, din vecini.

Polițiștii urmau să vină, ea știa asta. Să le chestioneze pe ea și pe mama ei, să scotocească de la temelie până în vârful podului prin casa lor ponosită, aflată în zona sărăcăcioasă a orașului. Să stea de vorbă cu vecinii, cu profesorii, cu alți elevi.

Din cauză că JJ avea să fie prins. Chiar dacă ar fi urmat planul ei – așa cum îl gândise ea până acum –, avea să fie prins. El, unul, nu ar fi implicat-o vreodată, însă cei doi imbecili de prieteni ai lui aveau s-o facă.

Însă polițiștii nu vor avea nimic în afară de asta, de cuvântul a doi imbecili împotriva unei fete de cincisprezece ani, o fată evidențiată la panoul de onoare pentru notele mari obținute, fără să aibă măcar o singură pată la dosar.

În timp ce mărise pasul, așteptând următorul buletin de știri, lucrase la ce anume va spune, cum va reacționa,

la fiecare cuvânt și fiecare expresie facială în parte, la limbajul trupului.

Șocul și o durere sinceră și profundă o trântiseră la podea când reporterul cu un aer grav anunță că atacatorii – despre care se credea că sunt în număr de trei – sunt morți.

Nu JJ. Nu singura persoană din lume care o cunoștea și căreia îi păsa câtuși de puțin de ea. Nu fratele ei.

Acea durere adâncă se exteriorizase într-un singur geamăt tânguitor. După care o îngropase în ea. Urma să o păstreze pentru poliție. Urma să o păstreze pentru idioata ei de mamă când polițiștii o vor scoate de la cea de-a doua ei slujbă – femeie de serviciu la birourile unei găști de avocați mincinoși.

Avea să o păstreze pentru camerele de luat vederi.

Iar când veniseră, când o anunțaseră, când o chestionaseră – având-o lângă ea pe mama ei tremurândă –, când le scotociseră casa de la temelie până în vârful podului, când vorbiseră cu vecinii, ei văzuseră doar o fetișcană de cincisprezece ani în stare de șoc. O fetișcană care se agățase de mama ei plângând și suspinând. O fetișcană la fel de nevinovată pe cât era de vinovat fratele ei.

După cum se așteptase, mama sa fusese distrusă, tatăl ei se înfuriase și luase o sticlă de care nu avea să se mai despartă vreodată. Ea rezistase, îi ceruse unui avocat pentru care lucra mama ei să o ajute să scrie o declarație de presă prin care să își exprime șocul, groaza și durerea profundă, o declarație, după cum insistase ea plină de lacrimi, prin care își cereau iertare față de toată lumea.

Și fiindcă părinții ei nu făcuseră față, citise ea însăși declarația printre suspine înăbușite.

Trebuieră să se mute. Ascunsese în secret laptopul într-o cutie cu animale de pluș. Nu puteau să se mute departe – mama ei avea nevoie de locurile ei de muncă, iar angajatorii ei o păstrasera la slujbă. Ea își terminase anii de liceu cu un profesor particular – plătit de bunicii bogați din partea tatălui ei.

Continuase să își țină capul plecat și să adune în ea o dorință acută de răzbunare, pregătindu-se să o servească rece ca gheața.

La optsprezece ani se subțiasse brusc, având numai cincizeci și șase kilograme la o înălțime de un metru șaizeci și trei centimetri. Familia ei atribuisse pierderea ei inițială în greutate stresului și durerii, însă Patricia muncise să se transforme singură într-un fel de armă lungă și subțire.

Avea niște oameni de ucis și le întocmise tuturor dosare.

Timpul, după cum își făcuse ea calculul, rămânea de partea ei, iar ea trebuia să își termine facultatea. Cu mintea ei avea numeroase opțiuni și se decisese asupra Universității Columbia așa cum două dintre țintele sale – una dintre ele fiind ținta sa principală – o aleseseră.

Cum putea cel mai bine să țină sub observație persoana care pentru ea era cea mai responsabilă – chiar mai responsabilă decât polițista care trăsese două gloanțe în el – de moartea fratelui ei?

Fără Simone Knox, polițiștii nu ajungeau acolo atât de rapid, nu intrau în cinematograful și nu îl ucideau pe fratele ei. El ar fi ieșit de acolo așa cum intrase dacă n-ar fi fost Simone Knox.

Ar fi putut deja să o omoare de o mie de ori pe Knox și să termine treaba începută de JJ în privința micii ei prietene asiatice. Însă era prea devreme pentru asta.

Iar ele aveau să fie departe de a plăti primele.

În grupul celor vizați de răzbunarea ei, îi plasase în primul rând pe părinții săi. Însă acum, citind blogul lui McMullen în garsoniera pentru care plăteau buncii ei – ea pur și simplu nu putea să trăiască cu alți oameni! – reconsiderase această opțiune.

Nici polițista și nici puștiul erou care devenise la rândul lui polițist. Ei se plasau prea sus în top ca să fie coborâți atât de mult. Însă poate, pur și simplu, poate putea să aleagă pe cineva mai puțin important, să facă un fel de test.

Își mestecase humusul și legumele tăiate în bețișoare lungi într-un apartament vizavi de strada unde locuia ținta ei principală și începuse procesul de selecție.

Pe 22 iulie 2005, Roberta Flisk împlinise treizeci și șase de ani. Se dusese la mall cu sora ei și cu nepoțica ei Caitlyn, în vârstă de zece ani, pentru a îi face acesteia găuri în urechi, pentru cercei.

Plănuiseră să încheie ritualul cu înghețată asortată cu fructe și sirop. Însă în timp ce Caitlyn, cu noii săi cerceluși de aur, Shelby cărând sacul de haine curățate zilnic la un preț piperat și Roberta ieșeau din acel butic ce vindea cercei, totul se schimbaseră.

Roberta se oprise la un chioșc ca să îi cumpere băiețelului său niște jucării de plajă pentru weekendul prelungit pe care avea să-l petreacă la bunici. Ea și soțul său își planificaseră propriul weekend prelungit pe Mount Desert Island în speranța revitalizării căsniciei lor cu probleme.

Mai târziu, relatase poliției, familiei sale, reporterilor cum îl văzuse pe băiatul identificat drept Kent Francis Whitehall intrând în mall în timp ce ea, sora și nepoata ei mergeau spre aceleași uși.

Crezuse că purta un costum pentru vreun eveniment. Asta până când el își ridicase pușca. Sora ei fusese prima victimă a atacului.

În timp ce ea se prăbușise, Caitlyn țipase și căzuse la pământ cu mama ei. Roberta se aruncase ea însăși peste nepoata și sora ei. Whitehall o împușcase de două ori – în umărul stâng și în piciorul stâng – înainte să treacă mai departe, la alte ținte.

Cu sora moartă, nepoata traumatizată, propriile răni necesitând două intervenții chirurgicale și luni de terapie – fizică și emoțională –, Roberta nu fusese deloc timidă în a vorbi cu presa.

Devenise o avocată pasionată și vocală a regularizării regimului armelor. Ajutase la lansarea unei organizații activiste, numită Pentru Shelby, dedicată: Siguranței, Soluțiilor Raționale.

Website-ul lor și pagina de Facebook afișau zilnic totalul numărului de morți cauzate de arme în țară – crime, sinucideri, morți accidentale.

Căsnicia sa muri și ea, o altă victimă de la DownEast.

Ținu discursuri, organiză adunări, marșuri, apăru la televizor, purtând întotdeauna medalionul în formă de inimă în care avea o fotografie a surorii sale.

În urma tragediei devenise o luptătoare, un nume și o față, o voce bine-cunoscută nu numai pe plan local, ci și național.

Pentru acest motiv, se potrivea perfect nevoilor Patriciei.

Patriciei îi trebui o lună întreagă să studieze, să o urmărească, să își ia notițe, să facă fotografii, să planifice. Întoarsă în Rockpoint pentru majoritatea verii, pentru a-și petrece în mod ostensiv timpul cu bunicii săi, făcu niște adnotări meticuloase asupra obiceiurilor și activităților de rutină ale Robertei.

La final, i se păru ridicol de ușor.

Într-o dimineață devreme, înainte de mijirea zorilor, ea se strecură afară din casa bunicilor, alergă opt sute de metri până la casa uneia dintre prietenele bunicii sale. După ce își puse o perucă blondă cu păr scurt și mănuși de latex, scoase cheia de rezervă a mașinii din cutia magnetică plasată sub scobitura din suportul volanului. Conduse cu grijă, la limita de viteză, spre cartierul liniștit al Robertei, parcă mașina, scoase arma și amortizorul – una luată de la tatăl ei pe timpul uneia dintre dățile când îl găsisese beat criță – din rucsacul ei.

La răsărit, asemenea mecanismului unui ceas, Roberta ieși pe ușa din spatele casei. Într-o zi normală ea și-ar fi traversat propria curte interioară, spre poarta unui vecin și s-ar fi întâlnit cu prima dintre companioanele ei de alergare.

Însă în dimineața aceasta, Patricia aștepta.

Ea ieși din spatele unui arțar roșu, destul de solid.

În timp ce Roberta, ajustându-și căștile în urechi, îi aruncă o privire surprinsă, Patricia îi trase două împușcături rapide în piept și o doborî. Amortizorul

menținu zgomotul la nivelul unui pocnet inofensiv. Cea de-a treia împușcătură – o împușcătură letală în cap, răsună mai tare, însă trebuia făcută.

Scoase din rucsac pancarta pe care o făcuse și o aruncă pe corpul neînsuflețit al Robertei.

UITE-ȚI AL DOILEA AMENDAMENT, NEMERNICO!

Adună cartușele de alamă, le băgă împreună cu arma și amortizorul în rucsacul său pe care îl închise bine. Lumina se revărsa în raze cu nuanțe de roșu și roz de-a lungul cerului din partea estică în timp ce conducea înapoi spre casa vecinei, apoi puse cheia la loc.

Cu peruca și mănușile băgate înapoi în rucsac, își puse căștile pe urechi și începu să alerge. Nu simțea... nimic special, după cum își dădu seama. Se așteptase să simte ceva bună dispoziție sau măcar uimire. Ceva. Însă nu simțea nimic mai mult decât simțea de obicei când aducea cu bine la îndeplinire o sarcină necesară.

Puțină satisfacție.

Alergă, așa cum își făcuse un obicei de când îi observase rutina de dimineață a Robertei, spre o brutărie aflată la un kilometru și jumătate.

Ascultă reportajele de știri – și speculația că modul vizibil și vocal în care militase Roberta o transformase într-o țintă pentru vreun nebun de legat în privința dreptului de a avea armă.

Era timpul să aștepte din nou, hotărî ea. Să aștepte să pună planuri la cale și să studieze. Însă testul? Îl trecuse cu brio. Să omori era ușor dacă îți făceai pur și simplu un plan și te țineai de el.

Intră în brutărie, primi un zâmbet mare de bun venit din partea femeii – Carole – care deschidea în fiecare dimineață.

– Bună, Patricia. Ai venit la țanc.

– Ce zi minunată!

Zâbind larg la rândul ei, Patricia alergă ușor pe loc.

– Ce zici de cele trei briose cu mere pentru azi, Carole.

- Bună alegere. E chiar drăguț din partea ta să le iei o mică tratație bunicilor tăi în fiecare dimineață.

- Cei mai buni bunici care au existat vreodată. Nu știu ce m-aș face fără ei.

Patricia scotoci după bani și îi scoase din buzunarul lateral al rucsacului, apoi înclinându-l într-o parte, desfăcu fermoarul secțiunii principale a acestuia ca să bage punga de briose înăuntru, lângă perucă și armă.

Ajunse acasă la timp ca să ascundă peruca, mănușile, arma și amortizorul. După un duș rapid, duse briosele la bucătărie și le puse într-un mic bol pe blat.

Doar ce începuse să pregătească cafeaua când bunica ei intră agale.

- Ai fost deja la alergare! spuse ea, așa cum o spunea în fiecare din afurisitele astea de zile.

- M-am trezit devreme și uite ce dimineață minunată. Azi avem briose cu mere, buni.

- Nu faci decât să ne răsfeți, scumpo. Pur și simplu ne răsfeți până la moarte.

Patricia nu făcu decât să zâmbească. Îi răsfățase așa cum trebuia, iar când ei aveau să moară în cele din urmă, ea avea să obțină tot.

Și putea să facă o grămadă de chestii odată ce avea totul.

În acea seară, Essie și logodnicul ei fură gazdele unui grătar de vară în micuța curte din spatele casei pe care își promisese în sinea ei că și-o va cumpăra când va ajunge detectiv.

Îi cam afectase bugetul, însă pentru numele lui Dumnezeu, o făcea fericită faptul că avea o casă frumoasă cu trei dormitoare cu mica sa grădină plină de voioșie.

Iar de când se mutase și Hank în casă, cu bugetul puteau să își mai tragă puțin sufletul - iar totul era și mai super.

Chiar în momentul de față avea casa și grădina plină de polițiști și de profesori - printre care se mai

amestecau niște membri de familie și niște vecini. Și totul mergea al naibii de bine.

Hank, adorabil privirii sale cu bărbița lui tunsă scurt, ochelarii de dascăl și șorțul cu buzunar în față pe care scria Mâncare Contra Sex, se ocupa de grătar. Tot el făcuse și salata de cartofi, ouăle condimentate și alte feluri. Ea curățase și tăiasse ingredientele, chiar amestecase în mâncare, însă șorțul lui Hank spunea adevărul – iar el se dovedise un bucătar al naibii de bun.

Își turnă o margarita – din aceea din care putea face și ea – și se uită cum bărbatul pe care îl iubea glumea cu fostul ei partener.

Ea și Barry nu își separaseră drumurile, nu în plan personal, când ea își dăduse uniforma de polițist pe o insignă aurită¹ de detectiv. O liniștea să vadă cât de bine se înțelegea polițistul de care ei îi plăcea și pe care îl respecta cu bărbatul ei.

Poate că o surprinsese faptul că ei se înțelegeau, chiar dacă și ea însăși se înțelegea neașteptat de bine și cu profesorul Coleson, cel expert în Shakespeare, cu ochelarii lui stilați cu ramă din corn.

Ea în mod sigur nu căutase iubirea și nu făcuse decât să meargă la o întâlnire cu un necunoscut (prima și ultima ei întâlnire de acest gen) deoarece o prietenă o sâcâise până când nu mai rezistase.

Se îndrăgostise lunea pe timpul băuturilor de la aperitiv, îl plăcuse sincer pe timpul felului principal și căzuse pradă dorinței pe durata desertului. Și căzuse la pat după scuza cusută cu ață albă a unui ultim pahar înainte de a merge la culcare – un cuvânt pe care ea nu îl folosisese niciodată în viața ei.

Când el îi pregătise micul dejun a doua zi dimineată, își dăduse seama că îl iubea de-a binelea.

Se duse spre grătar și întregul ei corp zâmbi când el se aplecă să îi dea obișnuitul lui sărut.

¹ *Gold shield* – insigna primită de un ofițer de poliție american cu ocazia promovării în funcția de detectiv-investigador, în baza experienței dobândite în domeniul investigațiilor. (n.tr.)

- Ai nevoie de ceva ajutor aici?

- De îndată ce pun hamburgerii ăştia pe platou, poţi să-i iei împreună cu crenvurştii şi să-i duci la masă.

- Pot să fac asta. N-ai mâncat încă crenvurşti făcuţi la grătar, Barry?

- Am mâncat doi. Locul acesta arată al naibii de bine, Essie. Problema este că Ginny s-a uitat prin jur şi-a început să se plângă că n-avem şi noi nişte straturi de flori la fel de frumoase.

- Are nevoie de Terri. Essie făcu un gest expresiv spre o blondă energică care se ocupa de o pereche de copilaşi gemeni. Vecina de lângă noi este un geniu în domeniul plantelor. Ea ne învaţă.

- În vara asta a reuşit să împiedice numeroase masacrări ale plantelor de-aici, adăugă Hank. Essie este din ce în ce mai pasionată. Eu sunt încă incert. Iată-vă, frumuşeilor.

Mută hamburgerii pe platou şi adăugă crenvurştii.

- I-am luat, iar asta ar trebui să ţină gaşca ocupată o vreme. Ar trebui să iei şi tu o pauză, să-ţi iei nişte mâncare, Hank.

- Bună idee. Ce zici mai întâi de o băutură rece de adulţi, Barry?

- Mă bag.

Ea îşi croi calea spre masă - pierdu câţiva hamburgeri şi crenvurşti pe drum în timp ce lumea îi culegea direct de pe platoul cu care erau mutaţi.

Îl puse în cele din urmă jos şi luă bolul aproape golit de salată de cartofi. Îl luă împreună cu o farfurie pe care fuseseră felii de roşii (din grădina lui Terri) şi le duse în bucătărie ca să le umple din nou.

Îl găsi pe Reed sprijinindu-se de blatul ei de bucătărie, bând o bere şi fiind implicat în ceea ce părea să fie o discuţie serioasă cu fiul de zece ani al partenerului ei actual.

- Nici o şansă, pur şi simplu nici o şansă, amice, spuse Reed. Sunt alături de tine în această mare încercare,

însă nu-i nici o șansă ca Batman să-l doboare pe Ironman. Ironman are costumul.

Quentin – cu fața rotundă, plină de pistrui – avea un punct de vedere diferit:

– Batman are și el costum.

– El nu-și poate pune costumul și să zboare, frate.

Essie ascultă discuția în contradictoriu în timp ce umplea bolul și farfuria.

– Am de gând să scriu eu povestea, susținu Quentin cu tărie. Și o să vezi tu. Cavalerul Negru e cel mai tare.

– Tu scrie-o, iar eu voi fi cel care va judeca ce-a ieșit.

În mod evident încântat, Quentin fugi înapoi afară.

– Te pricepi să te pui la mintea lui, fu observația lui Essie.

– Mi-e ușor să o fac. Copilul ăsta-i pur și simplu minunat. Chiar dacă se înșală în privința lui Tony Stark.

– Cine-i Tony Stark?

– Nici măcar nu cred că stau cu tine de vorbă în momentul de față.

Clătinând neîncrezător din cap, Reed își dădu berea pe gât. Cu toate acestea, se întinse după bol ca să îl ducă el, după care se auzi telefonul din buzunarul lui Essie. Ea îl scoase, se încruntă, apoi oftă.

– Ce porcărie!

– Nu ești de serviciu.

– Nu-i vorba de asta. Am o alarmă setată care mă notifică dacă apare la știri numele oricui implicat în împușcăturile de la mall. Și avem pe cineva.

– Cine? Ce?

– E Roberta Flisk. A fost găsită moartă în curtea din spatele casei sale azi-dimineață devreme. Împușcată de trei ori. Ea a fost...

– Mi-amintesc.

Reed își ținea și el propriile evidențe. Se aplecase asupra fiecărui articol și reportaj de știri, citise fiecare carte în parte referitoare la acea seară și încă o mai făcea.

– Sora ei a fost înregistrată ca prima victimă din afara sălii de cinema. A încasat și ea vreo două gloanțe. Acum

era un actor principal în procesul de regularizare a regi-
mului armelor.

- Niște detalii scurse în presă susțin că pe cadavrul ei
a fost lăsat o pancartă. „Uite-ți Al Doilea Amendament,
nemernico“. Fir-ar al dracului!

- Cine a găsit-o?

- Două prietene. Se spune că făceau jogging împreu-
nă în fiecare dimineață, la răsăritul soarelui.

- În fiecare dimineață?

Ochii de polițist întâlniră cealaltă pereche de ochi
de polițist când Essie ridică privirea, dând afirmativ
din cap.

- Îhm, rutina. Cineva îi știa rutina zilnică. Fie o cu-
noștea, fie urmărea cu atenție tot ce face. Deci ceva mai
mult decât un nebun nenorocit cu un fetiș legat de
Al Doilea Amendament.

- Era divorțată, am dreptate? S-a remăritat vreodată?
Avea vreun prieten? Fostul soț?

- Te agiți ca să te faci detectiv?

- Nu este decât logica a ceea ce-o să trebuiască să
cercetezi acolo mai întâi.

- Da, așa este.

Nu mai era un boboc, se gândi ea, iar Reed avea alua-
tul unui anchetator inteligent, de încredere.

- Nu-i cazul meu.

- Însă o să arunci o privire, o contră el. Ea a fost
acolo. Noi am fost acolo. Trebuie s-arunci o privire.

- Ai din nou dreptate, însă nu acum. Nu astăzi.

Ea îi dădu bolul și luă farfuria.

- Mâine o să-i dau o mână de ajutor celui care s-a dus
să vadă cum stă treaba.

- Poți să mă ții și pe mine la curent?

Ea dădu aprobator din cap și se uită afară prin cadrul
de plasă al ușii din spate.

- N-o să se termine niciodată cu-adevărat povestea
asta. E genul de lucru pe care pur și simplu îl închizi și
îl pui deoparte într-o cutie. Însă nici nu poți trăi zilnic
cu asta-n cap.

- Cei din mass-media o să aducă iar în discuție tot ce s-a întâmplat. Fiindcă așa merg lucrurile.
- Tu stai departe de asta și vezi-ți de treaba ta.
- Dar o să mă ții și pe mine la curent? insistă el.
- Da, da, azi lasă asta deoparte. Hai să-ți mai găsim o bere.

De-a lungul următoarelor câteva zile, Reed își petrecu orice bucată de timp avută la dispoziție să sape după informații pe care să le pună cap la cap în ancheta Flisk. Ținându-se de cuvânt, Essie îl ținu la curent și chiar îi convinse pe cei care conduceau investigația să îi aprobe ca el să viziteze locul crimei.

El studie grădina – copacii și tufișurile crescute acolo ofereau o grămadă de spațiu în care să te ascunzi în așteptarea cuiva.

Victima ieșise pe ușa din spate a casei, se gândi el căci numeroase declarații confirmau această activitate de rutină. Parcurse traseul de unul singur, pornind de la ușa din spate, traversând curtea interioară, oprindu-se la iarba pătată de sânge.

Ucigașul o răpusese mai departe în curtea interioară, trase el concluzia. Astfel se reducea șansa ca ea să alerge înapoi în casă, era mult mai dificil pentru oricine din casele învecinate să fie martor la omucidere, iar vederea dinspre stradă era obturată.

Inteligent lucrat. Trei lovituri, două în corp după care împușcătura în cap.

Apoi se duse spre locul desemnat de medicul legist și echipa de investigații. Suficient loc în care să te ascunzi, observă el, retras undeva în dreapta, în timp ce ținta se mișca spre poarta din gard.

Oare ucigașul spusese ceva? Lui Reed i se părea că dacă cineva decisese să omoare o femeie din cauza poziției adoptate de ea în privința regularizării regimului armelor, atunci ar fi fost normal să vrea ca victima să știe motivul.

Însă tot ceea ce auzi, așa după cum își imaginase, fu tăcere.

Oare ei îi trecuse retrospectiv prin minte, se întreabă el, acel moment din mall, momentul în care îl văzuse pe Whitehall ridicând pușca automată AR-15?

Câteodată se surprindea singur gândindu-se și întrebându-se dacă soarta aștepta să îi trimită un glonț ce îl ratase în seara aceea. Unul oprit în aer, asemenea unei înregistrări video pe care o pui pe pauză, ce avea să-l sfârtece când soarta apăsa pe butonul Play.

Oare ea făcuse acest lucru?

Întrucât ajunsese la concluzia că el, unul, nu ar fi putut face nimic să schimbe pe ce buton anume opta soarta să apese, se străduise să trăiască și să nu îi fie totuna, să încerce să facă asta. Se gândi că Roberta Flisk făcuse același lucru.

El își fixă imaginea ei în minte. O șapcă neagră cu logo-ul unui pistol într-un cerc tăiat de o bară, cu mesajul clar de interzicere a armelor, păr bond de lungime medie, căști în urechi. Un corp athletic îmbrăcat cu un maiou și șort de alergare de un albastru-închis - cu cicatricile de pe picior ce îi reaminteau permanent coșmarul trăit - cheia de la casă băgată în buzunarul interior de la brâu. Pantofi de sport Nike cu o combinație de roz și alb, respectiv șosete albe.

În mintea lui, ea se opri din mișcare înainte de asta doar pentru o fracțiune de secundă.

Șoc, conștientizare, resemnare? El nu avea niciodată să știe acest lucru.

Două pocnituri ușoare, se gândi el în timp ce cei de la balistică verificau dacă proveneau de la o armă calibrul .32, cu amortizor. Amândouă loviseră direct în corp. Victima cade, se gândi el, îndreptându-se încă o dată spre petele de pe iarbă, uscate de soarele de vară.

A treia lovitură - mai puternică deoarece amortizorul se slăbise - orientată de sus spre ceafă.

După care apariția pancartei, mesajul.

Pur și simplu i se păru deplasat. Omuciderea avea toate elementele unei lovituri făcute cu sânge-rece, chiar profesionist, iar pancarta era plină de ură – demonstrând furie și nervi.

Criminalul își alocase timpul necesar și își luase ca măsură de prevedere să adune cartușele, să nu lase nici o urmă în afara gloanțelor din corp, după care adăugase o pancartă scrisă de mână anunțându-se ca un apărător supărat al celui de Al Doilea Amendament?

Era enervant, căci criminalul nu fusese supărat, crima nepărând a avea o tentă personală.

Toate acestea indicau că fostul ei soț era nevinovat, se gândi Reed în timp ce mergea încă o dată la locul crimei. El și cu victima menținuseră o relație cordială. El nu avea nici o armă în proprietate și de fapt făcea anual o donație organizației ei în numele fiului lor.

La momentul crimei, el ajutase la pregătirea micului dejun – cu o grămadă de martori de față – pentru vreo douăzeci și patru de băieți din rândul cercetașilor, inclusiv fiul lui, la o tabără din Mount Desert Island.

Ea nu avusese nici un fel de prieten, ieșise arareori sau neintenționat la întâlniri în oraș, nu avusese probleme cu vecinii, cu voluntarii sau personalul organizației sale. Desigur că avusese parte de niște amenințări cu moartea din partea unora aidoma celui care scrisese mesajul. Însă doar că nu se potrivea.

Sau că se potrivea prea bine.

Se duse înapoi la mașina lui, aducându-și aminte de două persoane care în momentul în care parcase ieșiseră din propriile curți ca să îl întrebe ce face aici. Trebuise să le arate legitimația de polițist.

Și deși declarațiile vecinilor susțineau că ori se aflau încă în pat, ori tocmai ce se treziseră la ora comiterii crimei, lui i se părea că ucigașul, pentru a putea să stea la pândă și să își vâneze prada, trebuise să se potrivească și să se amestece ușor printre locuitorii cartierului liniștit, persoane din clasa medie superioară.

Se sui în mașină și făcu niște adnotări minuțioase asupra observațiilor și teoriilor. Poate că teoria lui principală nu era decât o greșeală de începător novice, însă el oricum o contură și o expuse cu argumente.

Criminalul avea răbdare și control, se putea amesteca ușor printre locuitorii cartierului victimei, ucisese cu eficiență și precizie. Și mesajul?

O măsură menită să îndrepte totul în altă direcție decât cea reală.

Bineînțeles că nici una din adnotările, teoriile și speculațiile sale nu o ajutau câtuși de puțin pe Roberta Flisk sau pe fiul ei rămas acum fără mamă. Însă el transcrise totul și îndosarie hârtiile.

Și nu avea să uite vreodată.

Când Simone află despre Roberta Flisk și moartea violentă a supraviețuitoarei de la DownEast Mall, opri televizorul.

Își propusese în mod deliberat să uite.

Îi făcuse pe plac lui Mi, subînchiriasse apartamentul, venise acasă. Și după scurta săptămână în care împărțise casa cu părinții și sora ei, fugise pe insulă.

Chiar își iubea cu adevărat părinții. Și dacă n-ar fi fost vorba de perfecțiunea surorii sale – așa mamă, așa fiică în cazul acesta – ce o enerva la culme, putea spune că o iubea din tot sufletul și pe Natalie. Doar că nu putea trăi cu ei.

CiCi îi dădea spațiul de care avea nevoie, la propriu, în camera de oaspeți cu baie proprie, asemenea unei căsuțe de păpuși de deasupra studioului de artă cu pereți din sticlă. Și la fel de bine îi asigura spațiu și din punct de vedere emoțional.

Dacă voia să doarmă jumătate din zi, CiCi nu o întreba dacă se simte bine. Dacă voia să se plimbe pe plajă jumătate din noapte, CiCi nu o aștepta trează cu o privire îngrijorată pe față. Nu era supărată că își lăsase slujba de izbeliște, nu ofta prelung în privința culorii părului ei.

Îi făcea lui CiCi cât de multe comisioane putea, pregătea unele din mese, deși nu era nimic de lăudat în modul ei de a găti. Fusese de acord să pozeze când i se cerea.

Drept rezultat, după două săptămâni, Simone îi transmise lui Mi un mulțumesc virtual. Se simțea mult mai relaxată și mai liniștită decât fusese de luni bune încoace. Și dacă nu era suficient, începu și să picteze câte puțin.

Își lăsa pensula jos când CiCi ieși în curtea interioară cu o tavă pe care era o carafă de sangria, pahare, un bol de salsa și chipsuri.

- Dacă nu vrei o pauză, duc asta la mine-n în studio și beau întreaga carafă.

- Nu poți face asta.

Simone se dădu înapoi ca să studieze peisajul marin la care lucrase în ultimele trei ore.

- E bun, îi spuse CiCi.

- Nu este.

- Este. Cu siguranță.

Întrucât CiCi, cu pălăria cu boruri pleoștite peste părul ei făcut șuvițe în nuanțe de alb și negru (cea mai nouă înfățișare a ei) turnă sangria, Simone se lăsa să cadă într-unul din șezlongurile din grădina interioară.

Ultimul tatuaj al lui CiCi încolăcea niște simboluri celtice în jurul încheieturii mâinii ei stângi, asemenea unei brățări.

- Cea care vorbește este bunica mea, nu artista din tine.

- Ba-s amândouă.

Ea își ciocni ușor paharul de cel al lui Simone, se așeză, își întinse picioarele și își încrucișă sandalele Birkenstock în zona gleznelor.

- Este bine - ai imprimat un sens al mișcării și o stare bună de spirit.

- Lumina nu este potrivită, și faptul că m-am prostit în cazul ei a făcut-o și mai puțin potrivită. Îmi plac mult peisajele tale marine. Portretele tale sunt pur și simplu

incredibile, de fiecare dată, și probabil de-asta nu pictezi marea prea des. Dar când o faci, tablourile tale sunt atât de neașteptate și de magice...

- În primul rând, tu nu ești eu și-ar trebui să-ți valorifici individualitatea. În al doilea rând, eu fac peisaje marine și terestre, natură moartă când am nevoie de calm sau când propria mea stare de spirit e-n grevă. În majoritatea cazurilor mai degrabă aș sta pur și simplu aici și m-aș uita la apă. Portretele? Oamenii sunt nemărginit de fascinanți, iar pictatul lor, pictatul și atât este pasiunea mea. Nu-i a ta.

- În mod clar.

- Tu ai nouăsprezece ani. O grămadă de timp să-ți găsești pasiunea.

- Am încercat cu sex.

După un râs gutural, CiCi toastă și bău.

- Și eu. Este un hobby al naibii de bun.

Amuzată, Simone luă niște salsa.

- Iau o pauză în domeniul ăsta.

- Și eu. Tu ești artistă - și nu-ți contrazice bunica. Ești artistă, cu talent și cu viziune. Pictatul este o disciplină bună pentru tine, însă nu-i pasiunea ta și n-o să fie modul tău principal de exprimare. Experimentează.

- Cu ce? Tata încă încearcă să mă încurajeze să mă apuc de cursuri pregătitoare pentru Facultatea de Drept, iar mama crede c-ar trebui să-mi găsesc un prieten drăguț, pe care te poți baza.

- Ei sunt niște oameni tradiționaliști, scumpo. Nu se pot abține. Eu nu sunt, dar nici eu nu mă pot abține. Așa c-o să-ți spun că vei fi proastă să faci oricare din chestiile astea două. Experimentează, repetă ea, cu toate cele. În domeniul artelor, o să-ți dau ceea ce nu vrea nimeni: sfaturi. Ți-amintești luna august pe care ți-ai petrecut-o aici după oroarea aia?

Simone se uită lung la întinderea de plajă, la stâncile de pe marginea ei, la apa de dincolo de stânci ce parcă nu avea sfârșit.

- Cred că mi-a salvat sănătatea mentală, așa că da, mi-o amintesc.

- Tu și Mi ați petrecut o grămadă de timp pe plajă în săptămâna în care ea a fost aici. Ați făcut castele de nisip. Ale lui Mi erau precise, frumoase și tradiționale - foarte asemănătoare ei. Iar ale tale erau fascinante, denotau imaginație și fantezie.

Simone luă altă gură de băutură.

- Așadar, ar trebui să fac castele de nisip?

- Încearcă să crezi ceva. Încearcă lutul pentru început, vezi unde te duce. Ai făcut cursul de bază anul trecut.

- De unde știi?

CiCi nu făcu decât să zâmbească, sorbind din paharul ei.

- Știi o mulțime de lucruri. Și știind că o să avem conversația asta, am comandat niște chestii. Sunt la mine-n studio. Putem să-l folosim la comun, o să lucrăm prin rotație. Încearcă asta. Dacă n-o să fie lutul, o să fie altceva. Folosește vara ca să începi, vezi dacă o să afli care ți-e pasiunea.

capitolul 7

După ce o scoase pe Roberta Flisk de pe lista ei, Patricia se hotărî că făcuse destulă facultate. Pe lângă faptul că o plictisea complet inutil, faptul că participa la cursuri și își făcea temele îi limita timpul și îi afecta concentrarea, acum că experimentase prima ei crimă.

Se mută înapoi la Rockpoint și, cu puțin efort, împreună cu bunicii ei. Ei aproape că-și ieșiseră din fire de bucurie să o aibă sub acoperișul lor pe nepoata lor cea scumpă, amabilă și serviabilă.

Ea se asigură de acest fapt, întrucât în nici un caz nu s-ar fi mutat înapoi în nu știu ce rahat de locuință închiriată sau împreună cu nepriceputa ei mamă care se plângea într-una.

Ca să satisfacă curiozitatea bunicilor referitoare la educația ei, la viitorul său, Patricia făcu niște cursuri online și participă regulat la cursurile organizate la facultatea locală. În plus, acestea îi serveau ca paravan pentru cercetările ei concentrate asupra modalității de obținere a unor cărți de identitate și carduri de credit false.

Avea planuri.

De asemenea, trebuia să se ocupe de propria aripă din vechiul și maiestuosul lor conac, de un BMW decapotabil și deja avea destule cunoștințe cât să sustragă bani din conturile lor.

Cu fondurile suplimentare, începu să facă provizii de arme și să adune o rezervă considerabilă de bani gheață.

Râdea la glumele lor, le făcea tot felul de comisioane, o ducea pe bunica sa cu mașina la programările de la coafor și se făcea indispensabilă. Discuția vagă despre căutarea unei slujbe, investirea într-o carieră, pălise asemenea ceții la răsărit.

Iar ei nici măcar nu băgară de seamă.

În același timp, ea îi cumpără și îi livră mamei sale produse de băcănie, își făcu vizitele obișnuite, după cum era dator să o facă, aranjă să i se dezăpezească nenorocitul ăla de trotuar și alea de acces cu mașina nenorocitei ăleia de locuințe închiriată.

Și își ținu capul plecat ca să nu iasă în evidență.

Făcu asta în decursul celor doi ani în care așteptă să își ucidă mama. Consideră asta ca pe o recompensă pentru răbdarea ei și efortul depus de a juca rolul de fiică și nepoată devotată.

Toată lumea știa că Marcia Hobart era o femeie slabă, măcinată de griji. O femeie care nu scăpase niciodată de vina acțiunilor fiului ei sau de durerea provocată de moartea lui.

Chiar și când se dedicase credinței în Dumnezeu, ea alesese cea mai răzbunătoare și greu de suportat formă a Lui. Penitența ei – ca Fiică a Evei – cerea o viață întreagă de suferință și regret.

Singura lumină în bezna ei personală venea de la fiica ei (Avusese grijă Patricia de asta). Cu siguranță faptul că născuse un copil plin de bunătate și compasiune, un copil cu o minte scilpitoare și un comportament discret nu avea cum să nu compenseze, în parte, faptul că născuse un monstru.

Și cu toate astea, ea iubea monstrul.

Patricia se folosisese de această iubire ca de o armă invizibilă în cei cinci ani ce trecuseră de la DownEast Mall.

Ea făcuse ca articolele cu privire la împușcături, scrisorile deranjante ce o înfierau cu ură pe Marcia ca responsabilă pentru toate cele întâmplate și amenințările cu moartea să ajungă pe mâna mamei ei. Pe unele dintre ele le trimisese ea prin poștă, pe altele le lipise cu bandă adezivă pe ușa de la intrare sau le băgase pe sub ea. În noaptea de dinaintea plecării sale la Columbia, aruncase o piatră prin geamul de la camera de zi înfășurată într-un bilet deosebit de violent în limbaj, după care intrase în fugă în casă să se ghemuiască plângând în spatele canapelei.

Un pont anonim îl făcuse pe McMullen să îi creeze probleme Marciei – acasă și la muncă. Marcia își pierduse cea de-a doua slujbă. Deși avocații ar fi păstrat-o, ea se mutase și mai departe – într-o altă nenorocită de locuință de închiriat – autoizolându-se.

Lua pastile ca să doarmă și alte și alte pastile ca să-și țină sub control anxietatea constantă și din ce în ce mai mare. Patricia plantă în mintea bunicilor săi semințele propriilor ei îngrijorări. Câteodată mama ei amesteca pastilele sau lua o doză dublă din cauză că uitase că o luase deja pe prima.

Aceștia, care rupseseră legătura cu Marcia pentru că divorțase de nemernicul lor de fiu, o învăluiră pe Patricia în multă compasiune.

Fata montase în casa mamei camere speciale de supraveghere pentru bebeluși ca să o poată țină sub observație. Așa știa pur și simplu la momentul oportun să sune de pe telefonul cu cartelă pe care îl cumpărase,

să își trezească mama amețită din somnul provocat de Xanax și să îi șoptească în receptor numele fratelui ei.

Când o vizita, mai adăuga o pastilă sau două, amestecându-le și dizolvându-le în supa preparată de conștiincioasa ei fiică, după care rula înregistrări video vechi de pe vremea când JJ era bebeluș.

Le spunea bunicilor său cu lacrimi în ochi că își găsisese mama pe canapea în stare de semiconștiență, cu înregistrările video rulând. Cât timp încă mai era la facultate, le ceruse sfatul instructorilor și profesorilor săi – avusese psihologia ca materie principală de studiu. Aranjă astfel la un moment dat o supradoză accidentală, anunță asta printr-un apel de urgență plin de disperare și își ținu mama de mâna ei inertă în ambulanță.

Lăsă impresia unei fiice iubitoare, pline de îngrijorare, cu o mamă distrusă din cauza pastilelor și a sentimentului de vinovăție. Chiar când participă la grupurile de sprijin pentru copiii celor dependenți de droguri, găsi modalități noi de a o manipula pe mama ei prin mijloace psihologice și a o determina să-și pună la îndoială sănătatea mintală.

Cu o seară înaintea zilei de naștere a fratelui ei, se strecură în casă și făcu la cuptor tortul lui favorit de ciocolată. În mod intenționat, lăsă ingredientele împrăștiate pe blatul de bucătărie, cu bolul de mixer și tava în chiuvetă, creând condițiile pentru ce avea să urmeze.

Apoi stinse lumina minusculă a cuptorului.

După ce își trezi mama complet confuză din cauza medicamentelor, o conduse într-o bucătărie mirosind a ciocolată și a cuptor încins.

– E întuneric.

Marcia își târșâia picioarele și mergea legănat.

– Cât e ceasul?

– E momentul perfect pentru un tortuleț! Ai făcut unul atât de bun!

– Am făcut eu așa ceva? Nu-mi amintesc.

– E tortul favorit cu ciocolată al lui JJ. El vrea să aprinzi lumânările, mamă.

Ochii Marciei scrutară încăperea de jur împrejur.

- El e-aici?

- Vine. Deschide televizorul. Uite telecomanda.

Docilă, Marcia luă telecomanda, iar cu Patricia ghidându-i degetele de la mână, apăsă pe butonul de pornire. Pe ecranul TV apăru un JJ cu un zâmbet larg ce îi dezvelea dinții lipsă, în timp ce mama sa îi aprindea lumânările pentru tort.

- Aprinde lumânările, mamă. Pentru JJ.

- El a fost băiețelul meu cel dulce.

Lacrimi, simțăminte și sentimentul de vinovăție îi umplură ochii Marciei. Luă bricheta lungă cu gaz lichid și aprinse lumânările.

- El n-a vrut să fie rău. Îi pare rău. Uite, uite, e-atât de fericit. De ce a-ncețat să mai fie fericit?

- Trebuie să-ți iei pastilele. JJ vrea să-ți iei pastilele. Sunt chiar acolo. Trebuie să-ți iei pastilele.

- Le-am luat. Nu le-am luat? Sunt atât de obosită. Unde-i JJ? E-ntuneric afară. Băieții mici ca el n-ar trebui să umble pe-afară prin întuneric.

- Vine și el. Trebuie să-ți iei pastilele pentru ziua de naștere a lui JJ. Cred c-ar trebui să iei câte una pentru fiecare lumânare în parte.

- Șase lumânări, șase pastile. Băiețelul meu are șase ani.

Cu ochii umezi în timp ce se uita fix la ecranul TV, Marcia își luă pastilele, una câte una, împreună cu vinul pe care Patricia îl pusese lângă el.

- Bine, bine, foarte bine. JJ are nevoie de mai multă lumină. Are nevoie de mai multă lumină ca să-și găsească drumul spre casă. Cred că s-a rătăcit!

- Nu. Nu! Unde-i băiețelul meu? JJ!

- Trebuie să aprinzi perdelele. Dac-o să le stropești cu puțin gaz lichid pentru brichetă, vor face o lumină atât de strălucitoare... El o s-o vadă și o să vină acasă.

Ea luă cutia cu lichid inflamabil. Pentru un moment scurt, Patricia se întrebă dacă nu cumva văzuse un fel de îngrijorare în ochii mamei sale. Poate că un fel de ușurare. Marcia turnă lichidul pe perdele și le dădu foc.

- Vezi cât este de strălucitoare? Trebuie să pornești cuptorul, mamă.

- Eu am făcut tortul la cuptor?

- Așa cum faci întotdeauna.

Luând-o pe Marcia de braț, Patricia o conduse la cuptor.

- Pornește cuptorul.

Și îi ghidă mâna spre butonul de pornire.

- Îmi este atât de somn. Trebuie să dorm.

- Doar să pornești cuptorul și după aia o să poți să tragi un pui de somn.

- Și după-aia o să vină și JJ?

- Oh, o să-l vezi în curând pe JJ. Pornește cuptorul, asta-i tot ce trebuie să faci! De ce nu te întinzi chiar aici pe canapea?

În timp ce mama ei se prăbușea pe canapea, Patricia folosi o a doua brichetă - una pe care o luase cu ea - ca să aprindă perdelele deja îmbibate din camera de zi.

În timp ce se ducea spre ușă, se uită la fața neîngrijită a mamei sale.

- Cântă-i „La mulți ani“ lui JJ, mamă.

Cu vocea nearticulată, cu ochii închiși, Marcia încercă să cânte.

Până în momentul în care vaporii de gaz își făcură treaba, când se întâlniră cu flacăra și se aprinseră, Patricia era deja întinsă în patul ei, din casa bunicilor săi.

Dormi ca un prunc.

Telefonul de pe noptiera lui Reed îi semnală un mesaj de alertare. Se rostogoli și se întinse după el, îl ridică în palmă și se uită mijindu-și ochii.

- Ah, rahat!

- Chestii de la muncă? întrebă Eloise Matherson, care se mișcă ușor lângă el.

- Îhm.

Nu în mod direct, se gândi el, însă cum împrumutase de la Essie ideea privind mesajele de alertă asupra

incidentelor implicând victime de la DownEast Mall, nici nu era unul pe care să vrea să-l ignore.

- Îmi pare rău.

- Așa merge treaba.

Ea se mișcă din nou.

- Vrei s-o iau din loc?

- Nu, culcă-te la loc. Ți trimit un mesaj mai târziu.

O bătău ușor pe fund în timp ce cobora din pat.

Statutul lor de prieteni și parteneri ocazionali de sex, fără obligații, li se potrivea amândurora. Nimic serios atât timp cât aspectul prieteniei rămânea o prioritate în această ecuație.

Luă niște haine în grabă, așa pe întuneric, și în timp ce făcea rapid un duș se gândi la Marcia Hobart.

Îi făcuse și ei un dosar și avea să își actualizeze datele înscrise acolo, însă își aminti că femeia era divorțată în momentul în care fiul ei deschisese focul în sala de cinema de la DownEast. Hobart locuise cu tatăl lui, iar sora lui mai mică cu mama.

Lucrase ca îngrijitoare și femeie de serviciu, își aminti în timp ce își trăgea blugii pe el. Se mutase de două ori - din câte știa el - de la împușcăturile de la mall încoace.

Mesajul de alertă anunța că în momentul de față pompierii se luptau cu un incendiu detectat de sistemul de alarmă de la actuala ei locuință - una care punea în pericol proprietățile învecinate. Aceștia recuperaseră un singur cadavru din interiorul reședinței Hobart.

Își prinse în toc arma pe care o folosea în afara programului, își înșfăcă cheile și o sticlă de Mountain Dew din frigider. Bând pe nerăsuflate o parte din ea, coborî în grabă cele două șiruri de trepte ce duceau de la apartamentul său până la parcare cu pietriș invadat de buruieni și la mașina lui.

Mașina, același Dodge Neon pe care i-l dăduseră părinții la absolvirea liceului, era destul de rablagită. Exact așa cum clădirea de apartamente în care locuia era o cloacă. Optase să plătească chirie și să urmeze calea

aleasă de Essie. Să economisească indiferent de cât de mult putea ca să aibă un avans și să își cumpere o casă.

Și întâmplarea făcu cloaca aceea de apartament în care locuia să se afle la cinci minute distanță de adresa Marciei Hobart. În mai puțin de două minute auzi sirenele.

Când observă mașinile de patrulare ale poliției, trase pe dreapta. Îl recunosc pe unul dintre indivizii în uniformă care lucrau la montarea baricadelor perimetrale și se îndreptă spre el.

- Hei, Bushner.

- Quartermaine. Locuiești în cartier?

- Nu departe de-aici. Ce știi?

- Mai nimic.

- E bine c-ai confirmat asta. Altceva?

- Am auzit că la 911 s-au raportat o explozie urmată de incendiu. Casa de-acolo e prăjită toată și-năuntru cineva s-a făcut crocant. Pompierii încă se luptă cu rămășițele fumegânde. Casa de pe latura estică a fost afectată, însă toată lumea a ieșit de-acolo.

- Te deranjează dacă mă plimb puțin pe-aici?

- Din partea mea, n-ai decât.

Se vedeau pompierii în echipamentul de protecție specific, profilați pe fundalul flăcărilor mușcătoare ce pulsau. Jeturi de apă se arcuiau prin perdeaua de fum și valul de cenușă ce cădea parcă din cer. Populația civilă stătea retrasă în spate, strângându-și copiii în brațe sau unul pe celălalt. Unii plâneau.

Auzi ordinele răstite, pâraiturile stațiilor radio.

Și văzu că Bushner avusese dreptate. Casa în care locuise atât de blamata și de încercata Marcia Hobart era arsă. Se uita cum zidurile parcă se chirceau și se retrăgeau la interior, împrôscând flăcări și scântei incandescente în întunericul înecat de fum. Mai multe furtunuri cu apă atacau flăcările ce se urcau pe peretele vestic al casei de pe latura estică, iar și mai multe scăldau abundent zidurile casei dinspre vest ca să împiedice răspândirea incendiului.

Întinderea peluzei din fața tuturor celor trei case și suprafețele înguste dintre ele se transformaseră într-un teren mlăștinos înnegrit, mustind de cenușă imbibată în apă și noroi.

El trecu rapid în revistă mulțimea, se uită mai atent la cuplul de tineri cu un copilăș în brațele femeii și cu un labrador gălbui la picioare. Femeii i se prelingeau lacrimi pe față în timp ce se uitau la casa de pe latura estică.

Reed se duse spre ei.

– Este casa dumneavoastră?

Bărbatul, în jur de douăzeci și șapte, douăzeci și opt de ani, după aprecierea lui Reed, cu o chică de păr blond ciufulit de la somn, dădu din cap aprobator în timp ce își înfășura un braț în jurul taliei femeii.

– Acum arde. Casa noastră e-n flăcări.

– O sting ei. Iar dumneata ai reușit să ieși. Dumneata și familia dumitale ați reușit să ieșiți.

– Abia ne-am mutat aici acum două săptămâni. Nici măcar n-am reușit să despachetăm.

Reed se uita cum apa îneca flăcările.

– O saveți parte de ceva stricăciuni, dar nu de ceva ce să nu se poată repara.

Femeia își reprimă un hohot de plâns și își îngropă fața în umărul soțului ei.

– E proiectul nostru de renovare, Rob. Am cumpărat o casă care necesită reparații.

– O să fie totul bine, Chloe. O să facem astfel încât totul să fie bine.

– Var deranja să-mi spuneți ce s-a întâmplat? Ce știți. Îmi cer scuze.

Reed își scoase legitimația.

– Nu că mi-aș băga aiurea nasul unde nu-mi fierbe oala.

Chloe își șterse lacrimile.

– Dumnezeule! Dumnezeule! Custer, câinele nostru a început să latre și-a trezit copilul. M-am enervat atât de tare fiindcă abia reușisem s-o culcăm. Nu doarme noaptea și doar ce îi dădusem să mănânce în jur de două.

Nu era decât trei și ceva când Custer a început să latre iar bebelușul a început să plângă.

- M-am trezit. Era rândul meu, spuse Rob. M-am trezit și am țipat la câine. Am țipat la el.

Rob se aplecă acum ca să îl mângâie pe labradorul care se sprijinea de el.

- Însă el nu s-a dat bătut. Mi-am aruncat privirea afară pe geam. Prima oară am sesizat lumina - după care m-am uitat și am văzut următoarea casă de lângă noi. Am văzut focul. Se vedeau flăcări ieșind prin ferestrele casei de lângă noi.

- Rob a țipat la mine să mă scol și să iau copilul. Am luat-o în grabă pe Audra, iar Rob a luat telefonul ca să sune la 911 în timp ce noi ieșeam în fugă din dormitor.

- A explodat ceva.

Focul se reflectă în ochii lui Rob înainte ca el să î acopere apăsându-se cu degetele.

- N-a fost decât bubuitura asta. Ferestrele de la dormitorul nostru s-au făcut țandări.

- Ferestrele de sticlă. Dacă Custer n-ar fi lătrat - sticla aia ar fi zburat peste tot. Audra fusese în pătuțul ei pe partea de lângă geam a patului nostru. Dacă Custer n-ar fi lătrat, geamul...

- Ce câine bun!

- Noi am ieșit în goană, continuă Chloe. Nu ne-am oprit măcar să luăm ceva, doar am ieșit în fugă în timp ce Rob suna la 911.

- Ați făcut exact ce trebuia. V-ați scos familia afară. Asta-i ceea ce contează. Gata, s-a stins și focul, le spuse el.

- Oh, Doamne. N-a ars de tot. Rob, n-a mistuit focul.

- O s-o reparați și fac pariu că o s-o transformați într-un cămin cu totul special. Poftim, dacă aveți nevoie de ceva. Provizii, haine, o mână de ajutor ca să vă aranjați lucrurile la loc?

Scoase o carte de vizită din buzunar.

- Maica-mea organizează tot timpul câte-o strângere de fonduri de genul acesta, și astfel cunoaște o grămadă de lume. Pot să vă pun în legătură.

- Mulțumim.

Chloe își șterse cu putere altă lacrimă în timp ce Rob își strecură cartea de vizită în buzunar.

- Știți când o să ne lase să intrăm înapoi în casă? Să intrăm să vedem ce-i acolo?

- Asta o să decidă unitatea de pompieri, iar ei o să dorească să se asigure că totu-i în siguranță. Dați-mi voie să văd dacă pot să aflu ceva, poate să aduc pe cineva care să vorbească cu dumneavoastră.

Se duse spre una din mașinile de pompieri și îl localiză pe Michael Foster, care era transpirat learcă și acoperit de funingine.

- Michael.

- Reed. Ce cauți pe-aici?

- Mama lui JJ Hobart - asta a fost casa mamei lui.

Ochii lui Michael se măriră brusc, vii, pe fața lui acoperită de funingine.

- Ești sigur?

- Așa spun informațiile mele.

- Nenorocitul dracului!

Michael trase aer în piept.

- Nenorocitul dracului! Iar apoi expiră șuierând. Hobart, murmură el, din nou.

- Știu ce zici, amice. Uite ce este, ai un minut la dispoziție?

- Nu acum, însă o să am peste câteva momente.

- Te aștept până termini. Între timp, vezi cuplul de-acolo cu câinele și bebelușul? Casa pe care tocmai ați salvat-o e a lor. E cineva care poate sta de vorbă cu ei?

- Îhm, o să trimit pe cineva. Mama lui Hobart? Lo-cuia singură?

- Din câte știu, da.

- Atunci n-a mai rămas mare lucru din ea.

Reed își dădu seama că nu era nici o problemă să stea de vorbă cu unii dintre oamenii încă adunați acolo,

afară pe stradă, pe propriile lor peluze cu gazon, pe propriile lor verande.

Prima impresie pe care și-o formă cu privire la Marcia Hobart era că femeia nu numai că nu fusese deloc socială, dar, de fapt, chiar se izolase complet. Cea de-a doua lui impresie era că vecinii nu știuseră care era relația ei cu cel care organizase masacrul de la DownEast Mall.

– Hei, tu, de-acolo!

Se întoarse și văzu o femeie bătrână într-un balansoar scârțâitor pe o verandă ce scârțâia la fel de tare.

– Da, doamnă.

– Ești vreun reporter sau ceva de genul?

– Nu, doamnă, sunt polițist.

– Nu prea aduci a polițist. Ia vino-încoace.

Femeia avea fața precum o stafidă, de un maroniu auriu și plină de încrețituri pe sub clăia de păr cărunt ca un bulgăr de zăpadă. Ochelarii i se sprijineau pe vârful nasului în timp ce îl scruta cu privirea, în sus și în jos.

– Măi arătosule, o să te întreb ceva. Ce fel de polițist ești?

– Sunt ofițerul de poliție Reed Quartermaine, doamnă.

– Nu asta te-am întrebat.

– Încerc să fiu un polițist bun.

– Ei bine, unii sunt, alții nu. Poate că tu o să fii. Stai jos aici fiindcă îmi înțepenește gâtul așa cum mă uit în sus la tine.

El se așeză în scaunul de lângă, ce scârțâia la fel de tare ca al ei.

– Fiindcă ești polițist, știi cine-i femeia care a murit în casa aia azi-noapte? Ea își împinse ochelarii înapoi pe nas ca să se uite prin ei la rămășițele fumegânde de vizavi. Poate că nu ești un polițist prost atâta timp cât îți ții gura așteptând să vezi dacă știu ceva. Biata femeie a avut un fiu care a luat-o pe căi greșite și care a omorât oameni. La DownEast Mall.

– Pot să vă întreb cum de știți asta?

– Sunt atentă, de-aia știu. Am tăieturi din ziare de pe vremea când s-a întâmplat asta, iar unele dintre ele sunt

cu poza ei. N-a îmbătrânit prea frumos de-atunci încoace, însă am văzut cine era.

- Ați vorbit cu ea sau cu altcineva despre asta?

- De ce-aș fi făcut-o? Clătinând trist din cap, reveni cu privirea înapoi la Reed. Nu încerca decât să-și trăiască propria viață, să se descurce cum putea. Am și eu un fiu care a luat-o pe căi greșite. N-a ucis pe nimeni, din câte știu până acum, însă tot timpul a călcat în străchini. Am un alt fiu și o fiică care mă umplu de mândrie în fiecare zi. Am făcut tot ce-am putut mai bine pentru toți, însă am un fiu care a luat-o pe căi greșite. Era o femeie tristă, cu probleme.

- V-ați împrietenit?

- Ea, una, n-a fost prietenă cu nimeni. N-a făcut decât să se ascundă acolo ca să nu fie găsită, să se ducă la muncă, să se întoarcă și să se închidă în ea.

- Dar avea ceva vizitatori? o îmboldi Reed.

- Singura persoană pe care am văzut-o vreodată intrând a fost fiica ei. Mai venea din când în când și stătea un timp. Îi aducea tot felul de cumpărături la fiecare două săptămâni. Am văzut-o aducându-i flori cu ocazia ultimei Zile a Mamei¹. Își făcea datoria de fiică.

Patricia Hobart, își aminti Reed. Sora mai mică a lui JJ.

- Ați vorbit vreodată cu fiica?

- Aăă, o dată sau de două ori. Politicoasă, însă tot timpul tăcută. M-a întrebat dacă ar putea fi vreun puști dornic să taie iarba, să dea zăpada cu lopata și genul acesta de lucruri, așa că i-am spus să întrebe de Jenny Molar, două case mai jos de-aici. E-o fată bună care mă ajută când am nevoie - și te poți baza pe ea mai mult decât pe majoritatea băieților. Jenny mi-a spus că fiica a plătit-o cu exact cât i-a cerut și i-a spus să nu îi deranjeze mama. Cum că femeii nu îi era prea bine și că nu se topea să cunoască lume nouă. Așa că fiica și-a făcut datoria față de mama ei, nici mai mult, nici mai puțin.

¹ Mother's Day - zi sărbătorită anual în SUA în a doua duminică a lunii mai (n.tr.)

El surprinse tonalitatea folosită.

- Nu mai mult?

- Așa am văzut eu lucrurile, dar eu am standarde înalte. Zâmbi, după care se uită din nou pe partea opusă a străzii. Păcat de casă. Nu era cine știe ce de ea, dar ar fi putut fi cu puțină grijă. Proprietarul nu merită nici măcar un scuipat, așa că nu l-a deranjat să o închirieze cuiva care nu avea să-i facă probleme cu privire la reparații. Bănuiesc că o să-și ia banii de asigurare și o să vândă bucata de pământ.

În timp ce Reed se gândea la acest lucru, ea îi aruncă o altă privire prin care îl studie îndelung.

- Și nepotul meu e polițist. Ofițerul Curtis A. Sloop.

- Pe bune? Ei, hai. Îl cunosc pe Sloopy.

Ea își trase ușor ochelarii în jos, din nou:

- Oare așa să fie?

- Da, doamnă. Am mers împreună la academie și am terminat în același an. E un polițist bun.

- Încearcă să fie. Dacă vorbești cu el înaintea mea, spune-i că ai cunoscut-o pe bunică-sa. Îi întinse o mână, mică și delicată precum a unei păpuși. Miss Leticia Johnson.

- Fiți sigură că o s-o fac și sunt încântat de cunoștință, doamnă Johnson. Eu sunt Reed Quartermaine.

- O să fii un polițist bun, tinere și arătosule Reed Quartermaine. Și poate că o să mai treci cândva să mă vezi.

- Da, doamnă.

El o lăasă balansându-se mai departe pe scaunul ei și se duse pe urmele lui Michael. Și îl găsi vorbind cu Essie.

- E cazul tău? întrebă el.

- Acum, da.

Cu mâinile în șolduri, femeia studia ruinele și rămășițele arse.

- Cel care investighează dacă incendiul a fost premeditat sau nu este deja aici, așa că vom vedea. Identificarea oficială a cadavrului o să ia ceva timp.

- Am auzit că proprietarul nu se omora după reparații și lucrări de întreținerea casei.

Essie se uită pieziș la el.

- Asta-i ce ai auzit?

- Leticia Johnson - nepotul ei e polițist. Îl cunosc, e un tip de încredere. Femeia stă pe verandă, peste drum. Poate ar trebui să stai de vorbă cu ea. Chloe și Rob, de la casa alăturată au fost treziți de lătratul câinelui lor pe la trei dimineața. Rob s-a dat jos din pat în timp ce lătratul le-a trezit copilul aflat în pătuțul de lângă patul lor. El a văzut focul, și-a trezit soția, a luat telefonul ca să sune în timp ce ieșeau din casă. Explozia a urmat imediat după, făcându-le țândări geamurile de la dormitor.

Sprâncenele lui Essie se arcuiră.

- Văd c-ai fost ocupat, domnule polițist.

- Ei bine, oricum eram aici. Ea locuia singură, nu socializa, nu avea vizitatori, cu excepția fiicei sale. Fiica trecea pe aici ocazional, îi aducea tot felul de cumpărături de două ori pe săptămână, și a angajat o puștoaică din zonă să tundă gazonul, să curețe zăpada cu lopata iarna.

- Încerci din răputeri să ajungi detectiv, Quartermaine?
El zâmbi.

- La anul.

Se întoarse spre Michael.

- Crezi c-a fost incendiere premeditată?

- Nu-mi dau seama acum. Pot spune că pare a avea două puncte de origine - bucătăria și camera de zi, iar cea mai mare bănuială a mea e c-au fost perdelele. N-a fost o scurgere de gaz, ci cel mai probabil gaz de la cup-tor. De fapt, explozia a fost cât se poate de bine ținută sub control, iar asta îi va ajuta pe investigatori să determine cauza.

- Partenerul meu stă de vorbă cu vecinii. Cred că o să mă duc peste drum să am o mică discuție cu doamna Johnson. Ofițer Quartermaine?

- Doamnă detectiv McVee?

- Cer să fii transferat în această unitate de investigație.
- Fir-ar să fie!
- Începe prin a sta de vorbă cu oamenii din zonă. Și să-ți iei notițe.

Ea traversă strada, lăsându-l să zâmbească larg.

Simone cedă sub presiunea benignă și continuă a familiei. În timp ce tatăl ei renunțase la gândul că cel mai mare copil al său o va lua pe urmele lui în ale avocaturii, schimbarea tacticii funcționează.

Ea avea să își concentreze studiile asupra managementului afacerilor. Avusese perioada ei de rebeliune și chestii periculoase, făcute la întâmplare, după cum îi spusese părinții, iar acum trebuia să se apuce să muncească din greu. O diplomă în managementul afacerilor avea să o țină ocupată, să îi deschidă toate ușile în domeniu și să îi consolideze o carieră de viitor.

Iar ea încercă. Se forță atât de tare în semestrul următor, încât până și Mi cea responsabilă o îndemnă să o lase mai moale și să mai facă niște pauze. Încheie anul cu note care îi făcură pe părinții săi să radieze și își petrecu vara lucrând pe post de asistentă a asistentului managerului de la serviciul de contabilitate al firmei tatălui său.

Până la sfârșitul lunii iunie, ajunse din nou să aibă nevoie de terapie.

În august, chinuită de dureri de cap, mai slabă cu cinci kilograme, cu o garderobă plină de costume pe care le ura, se gândi la fata care fusese cândva, cea care sunase după ajutor, după care se ascunsese într-o cabină de toaletă.

Cea care se temuse că avea să moară înainte să apuce să trăiască. Și își dădu seama că mai erau și alte feluri de a muri. Alese să trăiască.

În noaptea de dinaintea plecării sale la New York, stătu de vorbă cu părinții ei și cu Natalie.

- Nu pot să cred că fetele noastre amândouă se duc în-
apoi la facultate, începu Tulip. Ce-o să ne facem, Ward,
de cine o să mai avem noi grijă? Cu Natalie plecată la
Harvard, iar Simone la Columbia...

- Nu mă întorc la Columbia.

- Noi suntem atât de . . . poftim?

Simone își ținea mâinile strânse laolaltă în poală.
Căci aveau tendința să tremure.

- Mă întorc la New York, însă nu mă întorc la
facultate.

- Bineînțeles că te întorci. Ai avut un an trei
sclipitor.

- Am urât fiecare minut din el. Am urât să lucrez la
firma de avocatură în vara asta. Nu pot continua să fac
ceva ce urăsc, ceva ce nu mă reprezintă.

- Asta e prima oară când aud așa ceva.

Ward se ridică brusc în picioare și traversă încăperea
ca să-și pună ceva de băut.

- Evaluările tare au fost strălucite. Exact așa cum au
fost ale lui Natalie în perioada ei de rezidență. Noi nu
ne dăm bătăuți în familia asta, Simone, și nici nu luăm
de bune avantajele pe care le avem. Mă dezamăgești.

Asta o durea, desigur dar o durea așa cum el inten-
ționase să fie o durere usturătoare. Însă se pregătise
pentru asta.

- Știu că o fac și știu că s-ar putea să te dezamăgesc
pentru totdeauna. Însă ți-am dat un an din viață. Am
făcut tot ce-ai vrut să fac, dar, gata, nu mai pot.

- De ce trebuie să strici totul?

Ea se întoarse spre Natalie ațintind o parte din dure-
rea usturătoare spre sora ei.

- Ce-ți stric eu ție? Tu faci ceea ce vrei, ceva la care te
pricepi și ești bună. Continuă s-o faci, fii bună la asta.
Fii cea perfectă, oaia albă comparativ cu mine, oaia nea-
gră a familiei.

- Sora ta este suficient de matură ca să înțeleagă că
are nevoie de o bază, că are nevoie de țeluri în viață

și că are părinți care i-au oferit și continuă să îi ofere o bază și să îi sprijine țelurile.

– Ele se potrivesc cu ale tale, îi spuse Simone mamei sale. Ale mele, nu.

– De când anume ai tu țeluri în viață? murmură Natalie.

– Lucrez la asta. O să mă întorc la New York. Am de gând să fac niște cursuri de artă...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Tulip își ridică brusc mâinile în aer.

– Știam eu că asta-i mâna lui CiCi.

– Nici măcar n-am vorbit cu ea despre asta. În timp ce tot încercam să vă mulțumesc pe voi, am dezamăgit-o pe ea. Însă, uite cum stă treaba. Ea nu mi-a spus-o niciodată verde în față, nici măcar o dată. Asta-i diferența. Ea n-a încercat niciodată să mă bage forțat într-o cutie în care nu mă regăsesc fiindcă asta era ceea ce voia ea. Am de gând să fac cursurile de artă, am de gând să aflu dacă-s bună de ceva la asta. Am de gând să aflu dacă pot fi mai bună decât pur și simplu bună de ceva.

– Și cum te-ai gândit să te întreții de una singură? o întrebă Ward răspicat. Nu poți să renunți la educația ta și să te aștepti ca noi să plătim pentru asta.

– Nu m-așteptam la asta. O să-mi iau o slujbă.

– La vreo porcărie de cafenea? o întepă Natalie.

– Dacă va fi necesar.

– E evident că nu te-ai gândit la toate implicațiile.

– Mamă, nu m-am gândit la nimic altceva de săptămâni bune. Uită-te la mine. Te rog, pe bune, uită-te la mine. Nu pot să dorm. Nu pot să mănânc. Am un dulap plin de haine pe care tu le-ai ales și le-ai cumpărat. Viața mea socială din vara asta s-a învățit în jurul fiului adecvat al unei prietene pe care tu l-ai ales special pentru mine. Hainele nu mi se potrivesc, iar fiul prietenei mă plictisește de moarte. Însă le port și ies cu el în oraș, iar noaptea zac în pat, fără să dorm, cu capul bubuindu-mi. Am tot fost la doctorul Mattis din iunie încoace, de trei

ori pe săptămână și l-am plătit din economiile mele ca voi să nu știți.

- O să iei pauză un semestru, hotărî Tulip cu lacrimi sclipindu-i în ochi. O să te odihnești, iar noi o să mergem în călătorie. O să...

- Tulip. Ward vorbi cu vocea blajină acum și veni să se așeze la loc fără băutura pe care și-o turnase. De ce nu ne-ai spus c-ai început să te duci din nou la doctorul Mattis?

- Deoarece știam că o parte din motivul pentru care am avut nevoie să mă duc înapoi la el era tu, iar asta nu din vina ta. Pur și simplu așa e realitatea. Eu nu sunt ceea ce sperai tu să fiu. Eu sunt cea care în minte se închide în cabina aia de toaletă și îi este frică să deschidă ușa. Trebuie să deschid ușa. Îmi pare rău, spuse ea în timp ce se ridica, dar trebuie să mă lăsați. Sunt majoră și am ales ce voi face. Plec în seara asta.

- Trebuie să discutăm despre asta, insistă Tulip.

- Nu mai e nimic de spus, așa că voi pleca în seara asta. Am gențile în mașină, adăugă ea, fără să le spună și că intenționa să se ducă pe insulă mai întâi.

Avea nevoie de puntea aceasta înainte să pășească în necunoscut.

- Natalie pleacă mâine și trebuie să vă petreceți seara asta cu ea. Vă iubesc, dar nu pot rămâne aici.

Ieși ca o furtună din casă, iar Natalie alergă după ea.

- Cum poți să te porți cu ei în halul ăsta? strigă furioasă, apucând-o pe Simone de braț. Ești nerecunoscătoare și rea. De ce naiba nu poți fi și tu normală?

- Ai luat tu orice strop de normalitate de pe-aici, de-aia. Bucură-te de ea.

Își trase brațul din strânsoare și se sui în mașină în timp ce Natalie urla la ea: egoistă, proastă, nebună.

Iar când demară, se gândi la ziua în care ieșise din cafenea. Nu putea spune că de data asta se simțea fericită, dar își dădea seama că liberă, da.

Timp de un an lucră ca ospătăriță ca să-și plătească partea ei de chirie. Nu era atât de mândră și de independentă ca să refuze cecurile de la CiCi ca să o ajute să se descurce cu celelalte cheltuieli, printre care cursurile și materialele de care avea nevoie. Dar contribui ea însăși și la asta, lucrând ca model pentru studenți.

Așa cum făcea de două ori pe săptămână – trei dacă avea noroc –, Simone păși și acum pe platforma din fața clasei, își scoase halatul și se așeză în poziția în care i se spusese să stea. În seara asta, cu brațul drept îndoit la cot, palma deschisă și ridicată, și mâna stângă așezată puțin mai sus, între sâni.

Nu o făcea să se simtă jenată să pozeze goală mai mult decât o jena să schițeze sau să sculpteze ea însăși modele nud. Iar banii pe care îi făcea din modeling o ajutau să plătească pentru cursuri, caietele de schițe, argila, uneltele trebuincioase și așa mai departe.

Află că era bună, și crezu că putea fi și mai bună de-atât.

Iar în timp ce Patricia făcea un tort în amintirea fratelui ei mort, ca să comemoreze moartea mamei sale, Simone se întoarse în apartamentul ei după o zi lungă și își turnă fericită un pahar de vin.

capitolul 8

În aprilie 2013, Essie dădu naștere unui băiețel sănătos pe care ea și tatăl absolut extatic îl numiră Dylan. Cum partenerul ei se pensionă chiar în luna aceea, îl solicită pe detectivul Reed Quartermaine în calitate de nou partener la întoarcerea din concediul de maternitate.

Deși își luă cu bucurie concediul acela, ținu legătura constant cu ce se întâmpla la secție discutând, comentând, primind regulat rapoarte de la viitorul ei partener.

Viața ei, se gândi Essie strecurându-se afară din dormitorul unde soțul și fiul ei erau adânciți în somn, luase de atâta amar de ori turnuri neașteptate.

Nu se așteptase niciodată să ajungă detectiv cu gradul II, și cu atât mai puțin să facă parte din Brigada Infracțiuni Majore. Nu se așteptase niciodată să aibă un bărbat atât de drăguț, amuzant, deștept și sexy precum Hank în viața ei. Și, la dracu', în nici un caz nu se așteptase să fie copleșită de valul acela de dragoste pură, fără seamăn, de fiecare dată când se uita sau se gândea măcar la fiul ei.

Viața ei luase o turnură aparte în noaptea aceea de iulie și, deși începută printr-o tragedie, existența ei din momentul acela încolo fusese cu adevărat extraordinară.

Își turnă un pahar de ceai de plante peste niște cuburi de gheață, luă o revistă dintr-un teanc și se duse să se așeze pe veranda din față, să se uite cum mica ei lume se mișca în jurul ei.

Probabil că avea să adoarmă acolo – și adevărul era că ar fi trebuit să se afle sus în momentul acesta – să facă exact acest lucru. Să doarmă atunci când dormea bebelușul, așa îi spusese maică-sa. Dar voia aerul de primăvară și puțin timp să stea la soare.

Poate se duceau la plimbare cu bebelușul mai târziu. Și poate că aerul curat avea să îl facă pe micul Dylan, la cele trei săptămâni ale lui, să doarmă mai mult decât recordul de până atunci de două ore și treizeci și șapte de minute.

Se putea întâmpla.

Poate că ea și Hank puteau să se ghemuiască pe canapea, să se uite la un film – și dacă se mulgea mai întâi ca să aibă copilul lapte, să bea puțin vin.

Poate...

Ațipi pe fotoliul ei de răchită. Se trezi brusc, întinzând din reflex mâna după arma pe care nu o avea la ea.

– Scuze, strigă Reed ridicând mâinile. Într-una dintre ele avea un buchet de lalele roz cu striții albe. Nu am vrut să te trezesc. Încercam doar să las astea aici.

- Cât e ceasul?

- În jur de cinci și jumătate.

- Bine, bine, oftă ea. Am apucat să moșăi câteva minute. Mi-ai adus lalele.

- Știu din surse de încredere - soră-mea - că oamenii au tendința să uite de mamele atât de chinuite de lipsa de somn după primele câteva săptămâni. De ce nu dormi înăuntru?

- Nu voiam să dorm încă. Stai jos. Băieții mei trag un pui de somn, sus. Mi-ar face plăcere să stau cu cineva aici ca să nu m-apuc să moșăi din nou ca o băbătie. Adică, du-te mai întâi și ia-ți ceva de băut. Este și ceai, e și bere.

- Mi-ar prinde bine o bere.

Intrând în bucătărie ca la el acasă, se duse, scoase o bere din frigider și o desfăcu. Se întoarse și se așeză lângă ea.

- Ce mai faci?

- Sincer, nu am crezut vreodată că e posibil să fiu atât de fericită. Și lucrurile bune continuă să vină. Hank mi-a mărturisit astăzi că a hotărât să-și ia un an sabatic. O să stea acasă cu fiu-său și o să lucreze de-aici printre picături. Nu trebuie să-mi fac griji că o să-l las pe Dylan cu vreo bonă sau la creșă.

Când ochii i se umplură de lacrimi, își trase o palmă ușoară peste obraz.

- Doamne sfinte, hormonii ăștia! Oare o să-și revină vreodată, să intru în normal? Haide, povestește-mi chestii legate de muncă. Ce mai e pe la poliție? Asta ar trebui să ajute.

- Am închis cazul Bower.

- I-ai venit de hac.

- Da, văduva aia manipuloare și lacomă a dat de dracu'. Prietenul ei a dat-o în gât. Așa a fost înțelegerea, iar ea s-a ales cu acuzația de crimă.

O puse la curent cu stadiul câtorva altor cazuri aflate în cercetare și o făcu să râdă cu amănunte privind bârfele de la birou.

- Am mai fost să văd câteva case în weekend.

- Reed, a trecut aproape un an de când tot mergi la vizionări de case.

- Da, dar nici una nu s-a uitat la mine să spună: Iată-mă, sunt a ta.

- Poate că ești tu prea pretențios și o să ajungi să-ți trăiești toată viața în cutia aia de conserve pe care o numești apartament.

- Un apartament este doar un loc în care să pui capul jos seara. O casă trebuie să fie ca lumea.

Nu avea cum să-l contrazică în privința asta, și totuși...

- Casa pe care am văzut-o împreună cu tine acum câteva luni mi s-a părut super.

- Mda, a fost destul de aproape de ceea ce-mi doresc. Doar că nu tocmai. O să știu atunci când o s-o văd.

- Poate că nu o vrei în Portland.

- Ba e OK în Portland. Sunt aproape de familia mea, o să lucrez cu tine. Compensează faptul că stau într-o cutie de conserve până dau lovitura.

- Aș spune că tocmai acest gen de atitudine te împiedică să ai o relație serioasă, dar și eu am fost exact la fel până l-am întâlnit pe Hank.

- Pe-aproape, dar nu ceea ce-mi doresc, încuviință el. Am primit invitație la nunta lui Eloise. În iunie.

- Deci va merge până la capăt.

- Așa se pare. Eloise e hotărâtă să se mărite, iar eu cred că e un lucru foarte bun pentru ea.

- Mai e ceva, spuse ea împungându-l în braț. Îmi dau seama că te frământă ceva.

El își studie berea pentru o clipă - după care își scutură părul dându-l pe spate, acum că nu mai trebuia să îl tundă atât de scurt.

- Nu ai văzut mesajul de alertă?

- Rahat! Nici nu știu unde mi-e telefonul în momentul acesta. Cine?

- Marshall Finestein. Cel care a primit un glonț în sold, dar a reușit să se târască de acolo.

- Și a servit apoi ca martor ocular capabil să ofere detalii considerabile despre Paulson. A participat în calitate de consultant la alcătuirea unui documentar. Este invitat să vorbească la televiziune în fiecare an, în preajma acelei date.

- La următoarea nu va ajunge. A fost o lovitură țintită. Omul obișnuia să facă jogging în fiecare dimineață, a început după ce s-a pus din nou pe picioare când i s-a vindecat rana. Mașina nici nu a încetinit, a intrat în el cu toată viteza, l-a aruncat practic din adidași și pe urmă și-a continuat drumul.

- Martori, ceva?

- O bucată de șosea pe unde nu trecea nimeni, dat fiind că era dimineața devreme. Dar o Toyota Land Cruiser cu avarii la partea din față și bara turtită plină de sânge, piele, fibre, a fost găsită abandonată la aproape un kilometru de la locul faptei. Proprietarii - o familie cu doi copii, el contabil, ea medic pediatru, depuseseră plângere privind furtul mașinii exact la momentul când îl secera pe Finestein. O să investigăm totul în amănunt, Essie, dar oamenii sunt curați, sigur!

- Cineva știa programul zilnic al lui Finestein și ruta lui obișnuită, așa că a furat mașina asta ca să-l elimine.

- E a șasea moarte a unei victime care să fi avut legătură cu DownEast Mall. Trei crime cu aceasta, două sinucideri și accidentul Marciei Hobart. Mie mi se pare că există un tipar, Essie.

- Una dintre sinucideri a avut loc în Delaware, cealaltă în Boston, una dintre crime - despre care s-a spus că a fost comisă de o bandă de tâlhari - în Baltimore, răspunse ea ridicând o mână înaintea ca el să apuce să obiecteze. Nu spun că te înșeli, Reed. Totuși, mi se pare cam forțată concluzia ta. Da, probabil că există un tipar care leagă toți acești oameni, dar statistic vorbind, în orice eșantion de public numeros, nu ai cum să nu te confrunți cu morți, inclusiv sinucideri sau accidente. Iar metoda nu este deloc aceeași. Un pistol cu amortizor, un cuțit, un accident de mașină.

- Exagerarea în fiecare caz poate fi considerată un tipar, insistă el. Trei gloanțe în Roberta Flisk. Treisprezece răni de cuțit în Martin Bowlinger, doborârea lui Finestein cu un SUV imens la viteză maximă. Bowlinger, în prima lui lună ca agent de securitate la mall intră în panică și fuge când încep împușcăturile. Nu poate trăi cu chestia asta, se mută din localitate, începe să ia droguri. E clar sub influența acestora când este înjunghiat și moare după primele lovituri, dar ucigașul continuă să bage cuțitul în el de câteva ori. Exagerarea asta. Iar sinuciderile..., continuă încălzit. Dacă nu au fost sinucideri? Iar cu accidentul suferit de mama lui Hobart, care tot nu mi se pare că are sută la sută sens, deja sunt mult prea multe semne de întrebare.

- Tiparul se strică la mama lui Hobart. Femeia nu făcea parte dintre victime. Nu era o supraviețuitoare a tragediei.

- Ba era o victimă, insistă el cu ochii lui verzi, acum duri ca oțelul. Poate că nu fusese cea mai bună mamă, poate că era slabă, dar sigur era o victimă. Fiu-său a transformat-o într-o victimă.

- Mobilul?

- Uneori un nebun nu are nevoie de un alt mobil. Știu că pare ușor forțat totul, dar de fapt totul are sens, totul se învâрте în cerc.

Deși gheața se topise și diluase ceaiul, Essie mai luă o gură.

- Și acesta e posibil să fie adevăratul motiv pentru care tu te afli încă în cutia aia de conserve. Nu se poate să te tot învâрти în cerc, Reed. Să nu pierzi legătura cu lucrurile astea, asta e una. Eu însămi nu am cum să pierd legătura cu toate astea. Dar trebuie să mergi mai departe cu viața ta și tu.

- Dacă nu ar fi fost noaptea aceea, dacă nu ai fi fost tu, eu nu aș fi acum polițist. Iar polițistul din mine spune că i se pare că există un tipar, de la un capăt la altul. Vreau să studiez mai în detaliu sinuciderile și accidentul

acela. În afara orelor de serviciu, adăugă iute. Dar vreau să știi că o să cercetez totul în detaliu.

- OK, în regulă. Dacă găsești ceva, voi fi cea dintâi care să te sprijin să continui ancheta.

- Pentru mine e suficient.

Amândoi auziră plânsul iritant de bebeluș dinspre ferestrele de la etaj.

- Trebuie să plec, spuse Essie. Vrei să intri, să rămâi să iei cina cu noi?

- Nu în seara asta, mersi. Data viitoare vin și aduc eu cina.

- Perfect, răspunse ea luând lalelele. Mulțumesc pentru flori, partenere.

- Cu plăcere. Distracție plăcută, mămico!

- Aș putea dormi din picioare, spuse ea oprindu-se puțin la ușă. Îmi curge lapte din sâni ca la robinet și nu am făcut sex de o lună. Și știi ce? Chiar îmi este bine. Mai vino pe la noi și adu niște pizza.

- Cu siguranță.

Se înapoie la mașină, decise să se întoarcă la cutia lui de conserve, să arunce o pizza congelată în cuptor și să studieze puțin sinuciderile alea.

Simone își coborî valizele și cutiile cele patru rânduri de trepte până la Priusul lui Mi. Era la o răscruce de drumuri, își spuse hotărâtă să nu se întristeze. Aceasta era doar o răscruce de drumuri și o oportunitate excelentă pentru Mi - cu mutarea aceasta la Boston și postul obținut la Spitalul Municipal de acolo.

Mi merita totul, muncise din greu și era absolut imposibil să nu aibă mare succes.

- Cum o să bagi toate chestiile astea aici? Ar fi trebuit să faci pachet și să trimiți prin poștă cărțile.

- Ba o să intre totul, spuse Mi bătându-se ușor cu un deget pe tâmplă. M-am gândit eu la tot. Ca într-un joc de Tetris.

- Eu n-am înțeles niciodată jocul acela, dar tu, odată tocilară, nu ai cum să rămâi altceva decât o tocilară.

Realizând că priceperea ei mergea numai până la momentul căratului, Simone se dădu înapoi și se uită cum Mi, cu părul strâns într-o coadă lungă petrecută prin deschizătura șepcii cu Boston Red Socks (primită în dar), calculează, aranjează și mută totul.

Era îmbrăcată cu blugi până la genunchi și un tricou Columbia. Avea mâini mici, se gândi Simone, înregistrând fiecare detaliu. Unghii scurte, niciodată date cu oă. Micuțul simbol vietnamez tatuat sub degetul cel mare de la mâna dreaptă care semnifica speranța.

Părul minunat, ochii întunecați, bărbia delicată, nasul îngust și subțire. Un ceas mare pe încheietura delicată a mâinii stângi, cerceuși mici de aur în urechile apropiate de cap. Și, desigur, mintea sclipitoare, căci în câteva minute Mi reuși să încarce absolut tot.

- Poftim! Vezi?

- Mda. Cum naiba de m-am îndoit? Doar că mai e ceva, spuse Simone întinzându-i cutia pe care o ținuse la spate. Poți găsi puțin loc pentru ea și să o deschizi când ajungi acolo.

- O să-i gălesc loc, dar vreau să o deschid acum.

Mi scoase sfoara de rafie, luă capacul și dădu la o parte învelișul de vată.

- Oh. Oh, Sim!

Sculptura, nu mai mare decât mâna lui Mi, întruchipa trei fețe. Mi, Simone și Tish între ele.

- Mă gândeam să te fac pe tine doar cu mine, dar... ar fi vrut să fie și ea acolo. Cel puțin așa cred eu că ar arăta acum. Dacă...

- E atât de frumos, exclamă Mi cu lacrimi în glas, aproape înăbușindu-i vorbele. Suntem frumoase. Iar ea este cu noi.

- Ar fi fost atât de mândră de tine. Aproape de a deveni doamna doctor Jung.

- Mai am cale lungă de bățut până acolo. Ar fi fost atât de mândră și de tine! Uite cât ești de talentată!

Blând, încet, Mi trecu cu degetele peste trăsăturile delicate ale prietenei ei.

- Ar fi fost o mare stea de cinema, murmură ea.

- Cu siguranță.

- Va fi primul lucru pe care mi-l voi pune în noul meu apartament, continuă Mi punând la loc statueta, vata, capacul. Of, Sim, o să-mi fie așa de dor de tine!

- O să vorbim la telefon și prin mesaje și prin e-mailuri și pe FaceTime. Și o să ne vizităm.

- Cu cine o să vorbesc când nu voi putea dormi?

- Cu mine. O să mă suni pe mine, răspunse Simone prinzând-o pe Mi într-o îmbrățișare largă, legănând-o împreună cu ea. Poți să-ți faci alți prieteni. Așa că dă-i drumul, du-te. Doar că nu ai voie să găsești pe altcineva care să-ți fie cea mai bună prietenă.

- Nici tu.

- Nici vorbă! Trebuie să pleci. Trebuie să pleci, continuă fără să-i dea drumul din brațe. Trimite-mi mesaj când ajungi acolo.

- Te iubesc.

- Și eu te iubesc, spuse Simone forțându-se să se tragă înapoi. Haide, du-te! Arată-le de ce ești în stare, Mi-Hi. Arată-le de ce ești în stare, găsește leacul pentru gripă și fii fericită!

- Arată-le și tu de ce ești în stare, Simone. Arată-le de ce ești în stare, fă opere de artă grozave și fii fericită!

Mi se urcă la volan, își puse ochelarii peste ochii înlăcrimați și, cu un ultim gest de rămas-bun, o apucă pe drumul ei din răscrucea de drumuri.

Simone intră înapoi, urcă în apartamentul de sus unde pentru prima dată în viața ei era silită să locuiască singură. Își putea permite asta - și nu voia o colegă de apartament. Avea o slujbă, avea veniturile pe care le primea pentru modeling, și chiar mai și vânduse câteva piese ici-colo, printr-o galerie locală. Plus că îi intrase în posesie și fondul de economii făcut pe numele ei, așa că putea - când era la ananghie - să recurgă și la banii de acolo.

Dormitorul lui Mi avea să devină studioul, atelierul ei.

Deși plânse mai mult decât ar fi vrut când o făcu, își duse acolo materialele din dormitor și din partea de living ce fusese a ei. Trase după ea și scaunul, bancul de lucru și rafturile. Acum, se gândi în timp ce așeza totul în noua configurație, avea să poată urca și coborî din pat fără să se cațare sau să trebuiască să ocolească materialele de pe jos.

Lumina din camera lui Mi – corecție, din studioul ei – îi era foarte bună. Putea aduce modelele aici în loc să trebuiască să plătească pentru a închiria spațiul din studiourile altora.

În timp ce aranja și rearanja totul, își făcea planuri. Fără compania lui Mi, nu avea să mai fie tentată să piardă timpul fără să facă altceva în afară de a sta de vorbă ori să iasă pe nepusă masă să petreacă seara în oraș. Avea să folosească tot timpul acela ca să muncească.

Nu că nu mai avea și alte prietene, încercă să se îmbărbăteze. Nu cele mai bune prietene, desigur, și poate că nici nu își făcea cu ușurință prieteni noi, dar erau oameni cu care putea ieși sau petrece timpul în mod plăcut.

Nu era nevoită să stea singură; pur și simplu, alegea să stea singură.

După două ore de stat singură în apartament, își luă poșeta și ieși. Trei ore mai târziu, se întoarse cu părul tăiat în dreptul bărbiei și buclat, vopsit într-o culoare pe care cei de la salon o numeau indigo înghețat. Își făcu un selfie și i-l trimise lui Mi, care ajunsese deja la Boston.

Apoi se uită în jur și oftă. Luă una dintre schițele pe care și le fixase pe tabla de plută, se așeză și începu să facă măsurători mai precise ale unui nud prins ghemuit, cu părul revărsat în spirale pe spate, cu o mână sprijinită pe pământ, iar cealaltă cu palma în sus, ușor întinsă.

„Ce face?” se întrebă Simone. „La ce se uită? Unde oare se află?”

Și în timp ce lucra la măsurători, se jucă cu poveștile în mintea ei, cântărind, respingând. Alegând.

- A sărit deja, murmură Simone. S-a avântat în necunoscut, fără să aibă de partea ei credința neapărat, ci curajul. S-a avântat în necunoscut cu nimic altceva decât curajul pe care îl avea în sine. Te văd.

Fără cursuri, fără să trebuiască să se ducă să servească la mese, își luă sârma pentru armătură și o montă pe silueta ce-i servea drept suport.

Era prea liniște, hotărî brusc și porni muzica. Nu rock, realiză ea, nu clasică. Muzică tribală. Femeia asta era în căutarea unui trib. Pe care să-l conducă apoi.

Cu imaginea asta clară în minte și tiparul pregătit, Simone își alese argila și uneltele și se apucă să elibereze femeia ce avea să conducă un trib. Picioarele lungi și suple, gleznele puternice, dar subțiri, mușchii zvelți ai pulpelor bine definiți.

Construi, tăie, șterse cu o pensulă, stropi argila cu apă, netezi genunchii.

Și în timp ce silueta se contura încet, urcă din ce în ce mai sus până ce observă că lumina se schimbase. Seara se strecura înăuntru.

Acoperi silueta și se sili să se ridice de pe scăunel, să se plimbe puțin și să se întindă. Puțin vin, hotărî ea, apoi comandă niște mâncare chinezească știind că dacă se întorcea la treabă avea să uite să mai mănânce.

Să uite să mănânce, să se hidrateze, să se miște și așa mai departe cum se întâmpla de cele mai multe ori când neglija totul și trebuia să suporte consecințele.

Își petrecu cea dintâi noapte singură bând vin, apoi apă și iar vin, mâncând tăiței și porc la tigaie și dând viață viziunii pe care o avea în minte.

Timp de trei săptămâni își urmă exact același program. Muncă - genul de muncă de pe urma căreia își câștiga traiul - cursuri, muncă - genul de muncă ce îi umplea sufletul. După o zi de cincisprezece ore, din care cea mai mare parte în picioare, se întorcea acasă la liniștea sumbră a apartamentului.

Îi lipsea Mi așa cum i-ar fi lipsit o parte din ea, o mână sau un picior, asta nu putea nega, dar adevărul

era că nu aceasta era esența problemei. Se așeza, studia sculptura pe care o începuse în acea primă noapte. Era bună – chiar foarte bună. Una dintre cele mai reușite opere pe care le făcuse vreodată, dar nu se putea hotărî să o ducă la galerie.

– Pentru că am nevoie de ea, murmură. Îmi transmite ceva, îmi spune ceva și așa a fost de la început, continuă oftând și lăsându-și capul pe spate. Și ce? Și ce? Și eu am ceva de spus. E timpul să fac un salt, să mă avânt în necunoscut. Am făcut ceea ce intenționez să fac aici, în New York. E timpul să merg mai departe. Închise ochii. Fără să mai servesc la mese, fără să mai slujesc drept model de artă și fără să mai merg la cursuri. La urma urmei, sunt o artistă, la dracu’.

Mai avea încă o lună sau două din contractul de închiriere. Trebuia să reziste până atunci sau să suporte costurile de penalizare. Va suporta, decise ea.

Își scoase telefonul, văzu cât era ceasul și își făcu iute socoteala privind șansele să o mai prindă pe CiCi trează. Așteptă și, când vocea bunicii răsună în telefon clară și alertă, zâmbi.

– Dai o petrecere?

– Nu, și știi că e târziu.

– Nu e niciodată târziu.

– Exact. Deși uite ce e, cred că a venit momentul să plec în Europa. Știi pe cineva, să zicem în Florența, de exemplu, care să aibă un apartament de închiriat?

– Iubito, eu știu pe cineva oriunde în lumea asta. Ce-ar fi să facem o excursie în Europa și să te prezint?

Zâmbetul se transformă în râs.

– Ce-ar fi să mă apuc să-mi fac bagajele?

În timpul celor opt luni pe care Simone le petrecu în Florența, învăță limba, se apucă să cultive roșii și mușcate pe balconul micuț al apartamentului ei ce dădea deasupra pieței San Marco și își făcu un iubit italian pe nume Dante.

Dante, aproape ireal de chipeș, cânta la violoncel și îi plăcea să îi gătească lui Simone paste. Și cum călătorea mult cu filarmonica la care lucra, relația nu o sufoca deloc și îi lăsa tot timpul din lume să și-l dedice muncii.

Faptul că avea alte femei în timpul turneelelor nu o privea. Pentru ea, Dante era o bucătică din interludiul minunat de soare, sex și sculptură de care avea parte aici. Își făcuse acest cadou, acest timp și acest spațiu, așa că încerca să se umple până la refuz de tot ce i se oferea.

Studia, petrecea timp în prezența altor artiști, cu maeștri, cu artizani și tehnicieni. Și transpira copios într-o turnătorie, ca să învețe ce se putea despre lucrul în bronz.

Iar în timp ce învăța, experimentă, descoperi totul, își clădi suficientă încredere în ea ca să-și construiască în timp o expoziție la o galerie de artă foarte la modă, după care petrecu patru luni completând-o cu alte piese pentru ceea ce denumise Zei și Zeițe.

Simone își invită familia la vernisaj din obligație. Aceștia declinară invitația, dar trimiseră la galerie două duzini de trandafiri roșii cu un card în care îi urau mult succes.

Faptul că ajută ea însăși la transportarea operelor de artă și că dezbătu destul de mult locul și ordinea în care trebuiau expuse cu managerul galeriei o ținu ocupată destul timp, nelăsându-i prea mult ca să-și facă griji. Deja își spusese, de nenumărate ori, că dacă vernisajul nu avea succes însemna că nu era suficient de bună.

Încă.

Ceea ce nu însemna că avea să plece acasă ca o ratată. Poate că părinții ei – ba nu, se gândi ea în timp ce cântărea dacă să-și pună o rochie neagră și serioasă sau una roșie îndrăzneată și sexy –, cu siguranță părinții ei aveau să o considere o ratată.

Pe de altă parte, oricum nu se ridicase niciodată la înălțimea așteptărilor lor. O aveau pe Natalie pentru asta. Ea avea să rămână pentru totdeauna fiica lor cea

care renunțase la facultate și care dăduse cu piciorul la toate avantajele pe care i le oferiseră.

Mama ei ar fi ales-o pe cea neagră, se gândi Simone. Să fie discretă, să fie sofisticată.

Ea însă o alege pe cea roșie și o asortă cu sandalele ei aurii cu niște tocuri uriașe ce aveau să-i ucidă picioarele. Dar așa putea să-și arate unghiile de la picioare date cu aceeași oja de culoarea rodiei ca și părul. Mai adăugase în păr și niște șuvițe de culoare turcoaz, grenă, roșu aprins, ca să-i definească pieptănătura prin unghiuri. Și ca să sporească impresia boemă, mai adăugă și niște discuri mari aurii la urechi și o infinitate de brățări pe braț.

Era exagerată? Poate că până la urmă era mai bine să o ia pe cea neagră.

Înainte să apuce să o smulgă din șifonier, îi sună interfonul. Încă o atenție trimisă de Dante, își închipui ea topăind din dormitor prin salonul deja plin cu trandafirii albi pe care îi trimisese cu o seară înainte, crinii roșii din dimineața asta, orhideele de după prânz și lalelele roz de după aceea.

Deschise ușa, scoase un țipăt și sări de gâtul bunicii ei.

– CiCi! CiCi! Ești aici!

– Unde în altă parte?

– Ai venit! Ai bătut atâta amar de drum!

– Caii sălbatici, cara. Caii sălbatici nu au astâmpăr.

– Oh, dar intră, stai jos! Acum ai sosit? Lasă-mă să-ți iau geanta.

– Am venit direct aici, dar nu-ți face griji, stau la Francesca și Isabel.

– Nu, nu, nu poți sta la ele! Trebuie să rămâi aici! Te rog.

CiCi își dădu pe spate părul care i se revărsa pe umeri – acum de un arămiu-închis.

– Mi-ar plăcea să intru într-un *threesome* cu bucățița aia de patiserie italienească a ta, dar e prea ciudat când unul dintre cei trei este nepoțița mea.

- Dante e în Viena. Nu ni s-a potrivit programul. Dai e peste tot, zise deschizându-și brațele spre camera plină de flori.

- Bărbatul e romantic. Pe de altă parte, dacă suntem doar noi două, sigur că rămân. O să le anunț pe Francesca și Isabel. Vin în seara asta și o să vă scot pe toate în oraș după ce se termină totul ca să sărbătorim. Dumnezeu! exclamă CiCi uitându-se la ea cu încântare ca să absoarbă toată frumusețea comorii ei. Uită-te la tine! Părul ăla e o adevărată operă de artă. Și rochia...!

- Tocmai mă gândeam că ar trebui să mă schimb. Am o rochie neagră care s-ar putea să...

- E prea *cliché*, prea de așteptat într-o situație de-asta. Nu fi așa.

- Pe bune? Ești sigură?

- Arăți plină de îndrăzneală și de încredere în tine și pregătită, dar fă-ți un serviciu și scoate-ți pantofii ăia până plecăm. Cât timp mai avem?

- Mai avem peste o oră.

- Bun. Suficient timp să îmi dai un pahar de vin înainte să mă fac și eu frumoasă.

- Ești cea mai frumoasă femeie din lume. Nu-ți pot spune ce înseamnă pentru mine faptul că ai venit până aici pentru asta, pentru mine.

- Fără lacrimi, spuse CiCi bătând-o ușor pe Simone pe vârful nasului. Ochii tăi arată fabulos. De fapt, c să te rog pe tine să mă machiezi și pe mine. După ce beau vinul.

După ce-și scoase pantofii, Simone se duse repede în bucătărie, scoase un vin roșu o marcă locală și aruncă repede pe un platou niște brânză cu pâine și măslina.

- Știu că nu e o expoziție atât de importantă..., începu ea.

- Încetează imediat - nu e voie să apară nici un fel de vibrație negativă. Toate expozițiile sunt importante, și aceasta cu atât mai mult. E expoziția ta. E primul tău vernisaj european, adăugă CiCi scoțând unul dintre scaunele metalice și așezându-se și ridicând paharul pe care

il pusese Simone pe masa de lângă ea. Noroc, comoara mea!

Simone ciocni paharul de al ei.

- Sunt foarte recunoscătoare pentru ocazia asta. Doar că nu vreau să-mi fac așteptări prea mari.

- Ei bine, pot să-ți zic că în mod clar e nevoie de mine aici ca să te împiedic să-ți faci gânduri negre. Steaua ta va străluci în seara asta - de asta poți fi sigură. Știi că am ceva puteri paranormale. Și o s-o lași să strălucească sau o să trebuiască să-ți trag eu o mamă bună de bătaie.

- Mă bucur atât de mult că ești aici. Cât o să stai?

- M-am gândit să rămân câteva săptămâni să vorbesc cu tine, să trec pe la prieteni, să pictez ceva. E un oraș atât de frumos, murmură CiCi uitându-se spre *piazza*, cu acoperișurile ei de țiglă roșie și obloanele de lemn palid de la soare. Cum e, Simone, te simți acasă aici?

- Îmi place mult. Îmi place lumina, îmi plac oamenii și arta de aici. Aici parcă respiri artă odată cu aerul. Iubesc culoarea și istoria și mâncarea și vinul de aici. Cred că simplul fapt că sunt aici nu numai că a deschis ceva în mine, m-a și hrănit cumva. Și cine e în stare să hrănească mai bine un trup și un suflet decât italienii?

- Și totuși?

- Și totuși. Deși este un loc unde mi-ar plăcea oricând să revin, nu este locul meu. Dacă poți sta aici trei săptămâni, o să mă întorc cu tine. Sunt pregătită să o fac.

- În cazul acesta, voi sta.

La vernisaj, Simone își făcu datoria, discutând cu multă lume în italiană și engleză, răspunzând la întrebări în legătură cu anumite piese. Oamenii intrară și se răspândiră printre pedestalele cu obiecte de artă - iar ea își dădu seama cât de mulți erau după păhărelele de vin golite.

Dar venură.

Le salută pe Francesca și Isabel la sosire, schimbă cu perechea asta de o viață împreună îmbrățișări calde și sărutări, căci femeile o luaseră sub aripa lor protectoare de când venise la Florența.

Managerul galeriei – o femeie în jur de cincizeci de ani, care făcea absolut spectaculoase culoarea neagră și sobrietatea unor croieli – se strecură printre oameni și ajunse la Simone, căreia îi șopti în ureche:

– Tocmai am vândut statueta pe nume *Trezirea*.

Simone deschise gura să spună ceva, dar nici un cuvânt nu-i ieși de pe buze. Opera, una dintre cele câteva pe care alesese să le facă în bronz, necesitase câteva săptămâni de planuri – și sute de gânduri în legătură cu poziția, cu locul în care să o expună – apoi cu prețul pe care îl fixă galeria.

Iar acum silueta unei femei pe jumătate ridicată dintr-o grădiniță de flori, cu un braț întins în sus ca și cum ar fi vrut să atingă soarele, cu o umbră de zâmbet pe față, pentru care Simone se dăduse de ceasul morții ca să-l facă exact așa cum voia, aparținea cuiva.

– Cine... O, Doamne, nu-mi spune că a cumpărat-o bunică-mea.

– Nu a fost ea. Vino să cunoști proprietarul.

Urechile îi vâjâiau când traversă galeria șerpuită ca să se întâlnească cu omul de afaceri și soția lui cea stilată care tocmai îi făcuseră lui Simone prima ei mare vânzare. Apoi vâjâitul din urechi se transformă într-o bucurie fără margini când dădu mâna cu ei și schimbă veselă câteva vorbe.

Trebuia să îi zică lui CiCi.

Își croi drum printre oameni și, în cele din urmă, dădu peste CiCi care stătea lângă o operă pe care o intitulase *Apariția*. Și deși considera că piesele din bronz erau cele mai complexe și dificile dintre toate cele pe care le făcuse pentru vernisajul acesta, asta era preferata ei.

Pentru că în ea se afla inima ei.

Femeia ieșea dintr-o piscină, cu partea de sus, umerii și capul dat pe spate, cu părul curgându-i pe umeri, ochii închiși și fața încărcată de o fericire aparte. Zugrăvise totul în nuanțe pale de albastru.

- CiCi, eu... Ce s-a întâmplat? se grăbi spre ea înfrigurată când văzu lacrimile apărute în ochii bunicii ei. Nu ți-e bine? Ai nevoie de aer? Ai nevoie de niște apă?

- Nu. Nu, zise CiCi apucând-o de mână. Vino cu mine puțin afară înainte să mă fac complet de râs.

- Bine. Haide, spuse strecurându-și brațul pe după mijlocul lui CiCi și conducând-o înspre ieșire. E foarte cald și foarte aglomerat aici. O să-ți găsesc un scaun.

- Sunt bine. Sunt bine. Dumnezeuule, nu te purta cu mine ca și cum aș fi vreo babă. Am nevoie doar de o clipă.

Afară, aerul mirosea a flori și a mâncare. Erau o mulțime de oameni așezați pe terasa restaurantului de peste drum, bucurându-se de cină și o conversație reușită. Trecu o femeie pe lângă ei - cu picioare lungi și fustă scurtă - cu un câine în lesă.

- Știam că ești talentată. Știam că ai lucrat cu argilă. Am ceva puteri paranormale, după cum știi, zise CiCi luând paharul de vin pe care Simone și uitase că-l avea în mână și sorbind din el. Am văzut cum avansezi în creațiile tale când te-am vizitat astă-toamnă. Și mi-ai trimis și poze, și filme. Dar nimic nu mi-a arătat adevărul, iubito. Nimic nu mi-a înfățișat realitatea așa cum o văd cu ochii mei. Texturile, detaliile, simțămintele. E atâta strălucire aici, că nici nu am cuvinte să descriu. Și abia ai început. Își șterse iute lacrimile. Îți spun toate astea ca de la artist la artist, așa că nu cumva să începi să te cerți cu mine când o să-ți spun că *Apariția* trebuie să fie a mea. O cumpăr nu pentru că tu ești nepoata mea, o cumpăr pentru că m-a făcut să plâng, pentru că mi-a atins sufletul!

- E... e Tish.

- Da, știu. Și tu, și ea mi-ați atins sufletul în clipa asta.

- Atunci ți-o dăruiesc.

- Ba nu. Nu mi-o dăruiești. Poți să-mi dai altceva, dar nu asta. Acum, intră înapoi și spune-le că este vândută

înainte să mi-o ia cineva de sub nas. Eu trebuie să termin vinul ăsta și să-mi revin. Grăbește-te!

- Mă întorc imediat.

Când se întoarse, o găsi pe CiCi rezemată de perete, zâmbind.

- Încă mai pot. Cel mai fermecător bărbat - nu mult mai mare decât tine de altfel - s-a oprit și m-a invitat să merg cu el la un restaurant unde să beau un pahar de vin adevărat. Ar trebui să intrăm înapoi înainte să devin o atracție sexuală pentru împrejurimile astea.

- Acum am eu nevoie de o clipă, CiCi, spuse pipăind ca să-i apuce mâna bunicii ei. CiCi, am vândut patru opere - cinci, se corectă ea. Cinci cu a ta. Anna-Tereza e încântată. Îți jur că eram gata să caut în repertoriul tău de practici vrăjitoarești, aproape că am aprins lumânări sau să fac farmece ca să pot vinde măcar una și să nu plec umilită de aici.

- Fără vrăjitorii, dacă vrei să-ți meargă bine, spuse CiCi, strângându-i o mână lui Simone cu mâna neocupată cu paharul din care sorbea. E de rău augur.

- Mda. Dante va fi foarte bucuros, căci el a fost modelul pentru două dintre operele vândute.

- Și seara nu s-a terminat încă. Iar când se va termina, o să petrecem și noi de-o să ne meargă fulgii. Și iată cine va ridica paharul să închine alături de noi.

- Cine...

Simone se uită în direcția în care arăta CiCi. Văzu femeia care alerga, cu părul ei negru tuns bob clătinându-i-se în dreptul urechilor. Cu teniși și rucsac în spate.

- Mi! O, Doamne! Mi!

În ciuda tocurilor, o luă și ea la fugă să-i iasă înainte.

- Zborul meu de la Londra a avut întârziere. Nu am avut timp să mă schimb. Arăt ca dracu'. Dar am ajuns. Nu e prea târziu.

Cuvintele i se rostogoliră de pe buze ca o avalanșă și cu ele veniră și îmbrățișările.

- Dar aveai o conferință. Trebuia să susții o lucrare. Tu...

- Nu am decât noaptea asta. Trebuie să iau avionul înapoi mâine la prima oră. Dumnezeuule, arăți fantastic! Eu nici nu pot să-ți stau alături.

- Doamna doctor Jung. Doamna doctor Jung a mea, strigă Simone trăgând-o spre CiCi și cuprinzându-le pe amândouă într-o îmbrățișare. Aceasta este cea mai frumoasă noapte din viața mea.

capitolul 9

În cele optsprezece luni și trei săptămâni pe care Simone le petrecu în Florența, Patricia Hobart omorî trei oameni.

Ca să o omoare pe Hilda Barclay, cea care-și ținuse în brațe soțul agonizând - cu care era de patruzeci și șapte de ani - în timpul atacului, trebuise să meargă până în Tampa, unde Hilda se mutase ca să fie mai aproape de fiică-sa. Dar Patricia consideră că meritaseră din plin și timpul, și efortul.

Detestase din suflet vâlva din presă stârnită de Hilda, mai ales după ce Hilda înființase în numele soțului ei o bursă pentru tinerii lipsiți de posibilități.

Lipsiți de privilegii pe dracu', se gândi Patricia. Toți niște pomanagii buni de nimic cocoloșiți de împuțiii filantropi liberali.

Plus că ținta ei îi oferea zece zile departe de iarna oribilă din Maine - și de bunicii ei pe care nu-i mai lua dracu' odată.

Își făcu temele, desigur, înainte să-și ia rămas-bun de la hodorogii ăia oribil de longevivi, și plecă într-o vacanță binemeritată, după cum considera toată lumea. Poate că aveau s-o mierlească amândoi în somn înainte de întoarcerea ei, și mâța aia la fel de detestabilă, pe care bunică-sa o răsfăța într-un mare fel, avea să le mănânce ochii.

Orice fată avea dreptul să viseze.

Îi plăcu mult în Florida, ceea ce o miră. Îi plăcură soarele și palmierii, albastrul cerului și apa. Și în timp ce studia priveliștea de la fereastra apartamentului ei de hotel – de ce să nu facă un pic de risipă? – și făcea poze pe care să le trimită acasă, își imagină cum ar fi fost să locuiască acolo.

Poate chiar ar fi luat asta ca pe o opțiune dacă nu ar fi fost moșii pe care îi vedea peste tot. Și evreii. Totuși, o luă ca pe o opțiune.

În orice caz, i se păru ridicol de simplu să o urmărească pe Hilda și să țină sub supraveghere bungalow-ul cu trei camere în care locuia – în același cvartal de locuințe cu familia fiicei ei.

După trei zile, concluzionează că era cât se poate de informată cu privire la rutina zilnică a Hildei, până la cel mai mic amănunt. Baba ducea o existență simplă. Îi plăcea să grădinărească, avea câteva căsuțe pentru păsări pe care avea grijă tot timpul să le umple cu hrană și conducea un fel de tricicletă electrică pentru vârstnici prin cartier ca un fel de bebe bătrân.

În a patra zi, cu idei despre accidente tragice de grădinarit sau chiar de bicicletă învârtindu-i-se în cap, Patricia trecu pe lângă locul unde Hilda punea hrană pentru păsări într-o căsuță construită după modelul unui restaurant – în detaliu, până la vitrinele cu ghivece de flori în față și o firmă pe care scria Mâncare pentru Înaripate.

Trase pe dreapta, își aranjă mai bine peruca neagră cu păr scurt, își potrivi ochelarii de soare de culoarea chihlimbarului, apoi se dădu jos din mașină.

– Scuzați-mă! Doamnă?

Hilda, subțire și plină de viață, cu pălăria cu boruri largi bine îndesată pe cap, se întoarse spre ea.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Sper că nu vi se pare prea deplasat, dar ați putea să-mi spuneți și mie de unde ați luat căsuța aceasta pentru păsări absolut adorabilă? Mamei mele i-ar plăcea la nebunie așa ceva.

- Oh, izbucni în râs Hilda făcându-i semn Patriciei să se apropie. Iubește și ea păsările?

- Foarte tare. Doamne, e și mai drăguță privită de aproape. E cumva unicat?

- E cumpărată de aici, din apropiere, de la un magazin artizanal local, dar mai aveau și altele ca aceasta. Se numește The Bird House.

Se apucă să îi dea Patriciei îndrumări detaliate despre cum să ajungă și pe unde să o ia, pe care Patricia și le notă docilă în telefon.

- Super!

- Cred că te-am mai văzut trecând cu mașina pe aici și ieri.

Zâmbetul Patriciei îngheță o fracțiune de secundă.

- Probabil că da. Părinții mei tocmai s-au mutat într-o casă nouă la câteva cvartale distanță. Așa că mă ocup de tot felul de chestii pentru ei. Nu mai suportau iernile din St. Paul.

- Asta zic și eu. De-abia așteptam să scap de iernile din Maine.

- Înseamnă că știți despre ce vorbesc, râse Patricia. Dacă aș putea găsi ceva de genul acesta ar fi un cadou nemaipomenit de casă nouă pentru mama.

- Preferata mea este în spatele casei, ca să o pot vedea pe geamul bucătăriei. E o căsuță englezească.

- Nu mai spuneți! exclamă Patricia inspirată, ridicând mâinile. Mama a crescut într-o căsuță englezească în Lake District. S-a mutat în State când era adolescentă. O căsuță de păsări în formă de căsuță englezească - i-ar plăcea la nebunie.

- Pot și să se stabilească în ea, să facă ouă. Vino în spate, să-ți arăt.

- O, sunteți atât de amabilă! Sigur nu vă deranjez?

- Nu, deloc, mă bucur să pot să te-ajut.

În timp ce porneau, Hilda îi făcu cu mâna unui bărbat care tocmai ieșise din casa de vizavi.

- Bună, Pete!

- 'Neața, Hilda. Mă duc până la băcănie. Ai nevoie de ceva?

- Nu, mulțumesc. Părinții tăi se vor simți foarte bine aici, adăugă femeia în timp ce dădeau colțul casei.

- Sper. Eu o să le duc dorul într-un mare fel, dar cu siguranță le va fi bine.

„Nu pot s-o ucid acum“, se gândi Patricia. „Mașina e în fața casei, mai e și vecinul ăla idiot.“

- Ce piscină frumoasă! Pun pariu că puteți înota în ea tot anul.

- Chiar așa e, confirmă Hilda. În fiecare dimineață înainte de micul dejun.

Patricia zâmbi.

- De asta sunteți așa în formă.

Se minună și se extazie în fața nenorocitei de căsuțe de păsări, complimentă grădina, plantele și ghivecele cu flori din grădină și îi mulțumi femeii moarte din toată inima.

Nu urmă deloc instrucțiunile spre Bird House, ci o luă spre WalMart, de unde cumpără un toaster și un prelungitor.

Fix la șapte și cincisprezece minute, a doua zi, Hilda ieși din casă în grădină, își lăsă jos halatul de baie bleu și alunecă în piscină în costumul ei simplu, ciocolatiu, dintr-o piesă.

În timp ce-și făcea încet turele, Patricia intră în grădină prin ușa cu plasă neîncuiată, băgă prelungitorul într-o priză aflată pe peretele din spate al casei și aruncă toasterul în piscină.

Privi trupul Hildei zvâcnind din apă în timp ce în jur săreau scânteii. Privi cum femeia rămase la suprafață apoi, cu fața în jos, după care scoase din priză prelungitorul și folosi strecurătoarea pentru piscină ca să scoată toasterul.

Aveau să-și dea seama - probabil - de cauza morții, dar ce rost ar fi avut să-i ajute? Îndesă armele crimei în rucsac și, îmbrăcată în costumația obișnuită de jogging - pantaloni

trei sferturi, maiou, șapcă - alergă trei străzi mai încolo unde își lăsase mașina închiriată.

Aruncă toasterul într-un tomberon în spatele unui restaurant și scăpă și de prelungitor câțiva kilometri mai încolo, în parcare a unui mall. După care, își îndesă peruca arămie în rucsac, se întoarce la hotel să se bucure de un mic dejun copios servit în camera de hotel, conștând în omletă cu spanac, bacon de curcan, fructe de pădure și suc de portocale.

Se întrebă cine avea să o găsească plutind pe Hilda. Fiică-sa, oare? Unul dintre nepoți? Pete, vecinul cel îndatoritor? Poate că avea să citească mai târziu ziarul local ca să vadă știrile. Dar, pentru moment, decise - fără nici un fel de ironie - să-și petreacă restul zilei la piscina hotelului.

Bunicii ei nu reușiră să-i facă pe plac și să moară în somn. Așa că pentru moment se hotărî să se consoleze cu faptul că putea medita cât era ziua de lungă la diverse metode prin care să-i ucidă. Pe de altă parte, uciderea propriu-zisă trebuia să mai aștepte, dar măcar taică-său o mulțumi nespun prin faptul că se îmbătă crișă înainte să se suie la volanul camionetei lui Ford.

Seceră viețile unei mame cu doi copii și a fiului ei adolescent când trecu de linia de demarcație între sensurile șoselei și intră în plin în mașina lor, dar acestea erau doar amănunte lipsite de interes în mintea Patriciei.

Acum putea să mai șteargă pe cineva de pe lista ei.

Îl ștersese deja de pe listă pe Frederick Mosebly într-o noapte înmiresmată de vară - înainte de Hilda - cu un dispozitiv explozibil pe care îl fixase sub scaunul șoferului în mașina lui lăsată deschisă.

Faptul că îl bifase pe el o bucura mult, dat fiind că Mosebly avusese ceva succes, pe plan local, cu o carte pe care o scrisese și o publicase el însuși despre ce se petrecuse la DownEast Mall. Și, mai mult decât atât, era prima oară când fabricase o bombă cu mâinile ei.

I se păruse chiar că dovedise mult talent în sensul acesta.

Bifă și un al treilea număr în anul acela – trebuia să le mai rărească, totuși – intrând în el ca din întâmplare într-un bar plin de lume și înțepându-l cu o seringă cu toxină botulinică. I se păru cât se putea de romantic, dat fiind faptul că doctorul David Wu, care tocmai se dusesse să bea ceva înaintea cinei cu soția sa și cu o altă pereche la un restaurant luxos – și care salvase vieți în noaptea aceea fatidică, era chirurg plastician.

Patricia se gândi că, de vreme ce își câștiga existența (și încă una pe picior mare) injectând oamenii cu Botox, putea și muri din cauza unei injecții cu aceeași substanță.

Scăpă de seringă în drum spre casă și se strecură înăuntru în liniște. Pentru o clipă, o clipă magnifică, extraordinară, avu senzația că i se răspunsese la rugăciuni.

Bunica ei zăcea pe podeaua holului de la intrare. Gemând, deci răsuflând încă, dar asta putea fi rezolvat. Gemând încă o dată, bunica ei întoarse capul.

– Patti, Patti. (Dumnezeule, ura din suflet cum îi spuneau!) Slavă Domnului! Am... am căzut. M-am lovit la cap. Cred, oh, oh, cred că mi-am fracturat șoldul.

Putea fi terminată, se gândi Patricia. Nu era nevoie decât să pună o mână peste gura nemernicei, să-i astupe și nasul și...

– Agnes! Nu găsesc telecomanda! Unde naiba ai...

Bunicul ieși târșâindu-și picioarele din dormitorul principal aflat la parter, uitându-se preocupat, chiar nervos, peste ochelari. O văzu pe nevasta lui pe jos și scoase un țipăt, iar Patricia se mișcă imediat.

– O, Doamne Dumnezeule, buni!

Se aruncă înainte, se lăsă în genunchi și o luă de mână.

– Am căzut. Am căzut.

– Nu-i nimic. Totul o să fie bine, zise smulgându-și telefonul din poșetă și formând 911. Am nevoie de o ambulanță! continuă turuind dintr-o suflare adresa, atentă

să adauge și un tremur în glas. Bunica mea a căzut. Grăbiți-vă, vă rog, grăbiți-vă. Bunicule, adu-i o pătură lui buni. Tremură. Ia cuvertura de pe sofa. Cred că e în stare de șoc. Rezistă, buni. Sunt aici, lângă tine!

Deci noaptea nu avea să fie una norocoasă – adică să aibă parte de doi într-unul – se gândi Patricia în timp ce mângâia ușor obrazul bunicii. Dar, o fractură de șold (să speram!) și vârsta femeii de optzeci și trei de ani reprezentau un potențial considerabil.

Patricia își ascunse crunta dezamăgire când Agnes își reveni și câștigă admirația întregului personal medical, a infirmierelor și a vecinilor cu grija pe care și-o manifestă constant și din belșug.

Se folosi de timpul acesta ca să-și convingă bunicii nu numai să o împuternicească – după cum încuviințară și avocații – să se ocupe de tot, ba chiar să facă totul legal, astfel încât să poată manevra conturile de economii, de investiții, de reședința principală și de casa de vacanță/proprietatea închiriată pe care o dețineau în Cape May.

Cum avea să moștenească oricum bijuteriile bunică-sii, scoase din când în când câte o piesă din cutia de valori și o transformă în cash sau în excursii în Augusta ori Bangor – ba chiar o dată într-un weekend liber – la sfatul medicilor – în Bar Harbor.

Preschimbă ceva cash în acte false făcute ca lumea și le folosi pe unele dintre ele ca să-și deschidă un cont la bancă – plus să închirieze o cutie-depoziț la o bancă în Rochester, New Hampshire.

Date fiind bijuteriile și faptul că ea însăși colecta toată suma provenită din închirierea casei de vacanță, ba chiar vânzarea ei la un moment dat fără ca bunicii ei cei idioți să-și fi dat seama măcar că o dăduseră pe mâna ei, ajunse să aibă peste trei milioane în cutia-depoziț, la un loc cu patru seturi de acte false incluzând pașapoarte și carduri de credit.

Își păstră cam o sută de mii cash cu alte obiecte de strictă necesitate într-o geantă pregătită, în caz că trebuia

să fugă, pe raftul de sus al șifonierului ei și începu să umple încă o geantă.

Cum nici unul dintre bunicii ei nu mai urca scările, avea etajul în întregime pentru ea. Pusese încuietori zdravene la intrarea în camera ei și în camera de oaspeți pe care o folosea ca atelier. Dacă menajerei care venea săptămânal i se părea ciudat că nu avea acces la etaj, de spus nu spuse nimic. Era plătită bine și asta însemna și că avea mai puțin de muncă.

Cum se apropia următoarea dată de comemorare a ceea ce se petrecuse la DownEast Mall, Patricia își făcu planuri. O mulțime de planuri.

Și mai bifă câteva nume de pe lista ei.

Seleena McMullen profită pe deplin pe blogul ei de apropierea zilei de douăzeci și doi iulie, și la fel și în cadrul talk-show-ului ei. Îi oferea ocazia de a face mare vâlvă pe seama cărții ei în ediție revizuită și adusă la zi.

Nu se simțea deloc nelalocul ei fiindcă își clădise cariera pe o tragedie. De fapt, era o chestiune de rutină deja ca de fiecare dată când vreun nebun apărea în spațiul public, ea se ocupa să-i ofere spațiu de emisie la TV.

De fiecare dată când avea prilejul, mai trecea încă o dată în revistă ce se petrecuse și câștiga onorarii bunișoare de pe urma acestor emisiuni. Obținuse un contract și în calitate de producător executiv al unui documentar foarte bine primit de public despre atac, iar când vâlva creată fu suficient de mare, reuși să intre ca jurnalist invitat – în transmisiuni de câteva minute – la *Lege și Ordine. Brigada specială*, faimoasa emisiune TV.

Interesul pentru subiect era când mai mare, când mai mic, asta era adevărat, dar avea grijă ca an de an, în apropierea datei respective, să umfle din nou pânzele și să-l conducă pe prima pagină a jurnalelor și pe ea împreună cu el, desigur.

Avea câțiva angajați, un agent și un prieten foarte sexy – după o căsnicie care durase puțin și se terminase cu un divorț urât. Cu toate astea, însă, divorțul

și prietenul cel sexy ridicaseră la cer ratingul și numărul de accesări pe net.

Aveau să bată însă toate recordurile cu ceea ce plănuise pentru săptămâna comemorativă.

Avea asigurată o discuție cu polițista care îl omorâse pe Hobart. Era adevărat, Seleena trebuise să pună presiune pe primar, care trebuise să pună presiune pe căpitanul poliției, care trebuise să pună presiune pe polițistă ca să cedeze și să discute cu ea, dar acum interviul era asigurat. Nu putuse însă să pună mâna pe eroul adolescent de odinioară care între timp devenise polițist, partenerul poliției, și asta o enerva la culme.

Portland PD îi oferise posibilitatea de a alege, fie unul, fie celălalt, dar nu amândoi. O alesese pe polițistă, cea care ajunsese prima la fața locului, și trebuise să renunțe la el.

Avea pe urmă o femeie care fusese în cinematograful în noaptea aceea și aproape că-și pierduse viața – iar acum trebuia să-și ducă existență cu cicatrice pe față și traume neurologice. Vorbise, de asemenea, cu tocarul informatician care salvase un magazin plin de oameni prin faptul că-i baricadase în camera din spate, câteva alte victime, un medic pe ambulanță și unul dintre medicii de la Urgență de gardă în noaptea aceea.

Dar cireașa de pe tort era însăși sora atacatorului, surioara mai mică a liderului celor trei, cel care plănuise totul. O avea pe Patricia Jane Hobart.

Și chiar și așa, iar acest fapt era de mare amploare de vreme ce sora lui Hobart nu dăduse niciodată până la momentul respectiv un interviu formal, în clipa asta Seleena se învârtea precum leul în cușcă, scoțând fum pe nări.

La dracu', ar fi vrut să aibă parte de întregul ansamblu. Polițista, sora lui Hobart și Simone Knox. Cea care sunase la 911, cea care alertase poliția astfel încât McNee ajunsese să îl elimine pe Hobart.

Putoarea aia nici măcar nu era dispusă să-i răspundă la telefon. De fapt, pusese chiar un avocat nemernic

să îi trimită o citație de avertizare când ea dăduse de Simone la o galerie de artă din New York.

Era un eveniment public, se gândi Seleena. Și ea avusese dreptul legal și moral – fir-ar al dracului, conferit de Primul Amendament – să îi vâre un microfon în față.

Nu îi plăcuse deloc că fusese dată afară din galerie pentru că își făcea meseria.

Scrisese un editorial usturător asupra tratamentului de care avusese parte și despre putoare însăși. Și l-ar fi și tipărit dacă fostul ei soț – înainte să afle despre prietenul ei și să devină astfel fostul ei soț – nu o convinsese că asta o va face pe ea să pară o nemernică în ochii tuturor.

Și detesta faptul că trebuise să-i dea dreptate.

Ei bine, măcar putea să vorbească despre telefonul acela la 911 și chiar avea să o facă. Putea să menționeze de câte ori voia numele lui Simone Knox și poate chiar să insinueze că, în calitate de artist cât de cât cunoscut în prezent, domnișoara Knox nu mai voia să aibă nimic de-a face cu tragedia de la DownEast Mall.

– Gândește-te la asta, murmură ea. Gândește-te la cum să spui toate astea, cum să arunci cu noroi în ea, dar foarte discret, păstrându-te în permanență în nota atât de aducătoare de like-uri a compasiunii și nobleței sufletești. Deschise ușa de perete și urlă: Marlie! Unde dracu' e cafeaua mea macchiato?

– Ar trebui să apară Luca din clipă-n clipă; l-am trimis după ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Află unde e Simone Knox și unde va fi săptămâna viitoare.

– O, domnișoară McMullen, avocatul a...

Seleena se răsuci pe călcâie ca o furtună, făcând-o pe Marlie cea timidă să sară înapoi ca arsă.

– Te-am întrebat eu ceva? Ți-am zis doar să afli. Vreau să știu unde se va afla când eu le voi intervieva pe Patricia Hobart și pe polițista care l-a omorât pe frate-său. Și vreau și poze cu ea, de atunci și de acum. Mișcă-ți

fundul, Marlie. Seleena trânti ușa în urma femeii. Mai vedem noi cine câștigă runda asta, murmură ea.

Simone câștigă fiindcă își petrecu săptămânile din preajma comemorării într-o excursie prin Arizona, New Mexico, Nevada. Acolo făcu schițe, făcu fotografii cu desertul, canioanele, oamenii, își imaginează transformând toate culorile, texturile, fețele și formele acelea în artă, în statuete modelate din argilă.

Se bucură de singurătate, se desfătă explorând un teritoriu atât de diferit vederii de coasta estică a statului Maine precum era Marte față de Venus. Fără să aibă pe nimeni căruia să-i dea socoteală în afara propriilor capricii și dorințe, se opri unde și când avu chef și rămase acolo exact la fel de mult timp.

Când în sfârșit o porni spre est, făcu un ocol prin nord, prin Wyoming, până în Montana, de unde mai cumpără niște blocuri de schițe și cedă și impulsului de a-și lua niște cizme de cowboy.

Când trecu din nou granița statului Maine, calendarul arăta deja luna august și, în ciuda faptului că folosisese în permanență loțiune cu factor de protecție solară și o pălărie, era bronzată, iar părul i se decolorase de la soare.

Și, în plus, era în cea mai bună dispoziție.

Voia să se apuce de treabă, să sorteze sutele de schițe și fotografii, de idei și viziuni. Voia să simtă lutul sub palme. Se gândi dacă să îi trimită mesaj lui CiCi, apoi decise să îi facă o surpriză. După ce se opri să ia o sticlă de șampanie – la dracu', chiar două –, se gândi să o ia direct spre feribot.

Dar un junghi de vinovăție în inimă o făcu să-și schimbe direcția. Avea să se oprească puțin acasă la ai ei. Ca un fel de vizită de curtoazie. Poate că relația cu părinții și sora ei rămânea încordată, dar nu putea susține în nici un caz că ea nu avea absolut nici o vină. Din ziua în care ieșise din casa părinților ei ca să-și urmeze propriile visuri, cel mai adesea se ferise să mai aibă de-a face cu ei. Ca să nu se mai certe.

Dar evitarea asta însemna că ocaziile tradiționale de familie cum erau zilele de Crăciun, zilele de naștere, nunțile, înmormântările se transformaseră în ocazii formale și rigide - ca un fel de armistiții pe câmpul de luptă.

De ce să nu facă un efort? își spuse. Să treacă pe acasă într-o după-amiază frumoasă de sâmbătă, să vadă ce mai fac, poate să bea ceva, să admire grădina, să le povestească câte ceva din călătoriile ei. Și cât de trist și chiar jalnic era faptul că avea nevoie de un desfășurător pe care să și-l fixeze în minte înainte să se ducă să-și viziteze propriii părinți?

Așa că nu o va face. Se va descurca ea, exact așa cum făcuse în călătoriile acelea. După ureche.

Cineva dă o mare petrecere în grădină, se gândi ea observând șirul de mașini parcate de-a lungul străzii. Iar când văzu că șirul acela urcă formând un lung U pe aleea din fața casei părintești și că altele erau parcate și de partea cealaltă a casei, își dădu seama că apăruse neinvitată la o petrecere dată de părinții ei.

Nu era cel mai bun moment să intre, decise ea, dar ezită suficient de mult ca unul dintre valeți să îi blocheze calea pe care ar fi putut ieși mai repede. Și în timp ce aștepta să se elibereze drumul ca să poată s-o șteargă, Natalie și câteva femei îmbrăcate cu niște rochii de petrecere foarte elegante traversară gazonul verde și bogat din fața casei.

Îngrozită de primul instinct pe care îl avu să se lase în jos, se forță să zâmbească în momentul când Natalie dădu cu ochii de ea.

Sora ei nu zâmbi, ci își lăsă ochelarii de soare de mare fiță pe nas în jos ca să o vadă mai bine pe deasupra lor. Și atât îi trebui lui Simone.

Cu mișcări deliberate, deschise portiera și coborî din mașină în costumația ei de călătorie - pantaloni scurți kaki, cizme roșii de cowboy, un tricou mulat pe care scria „Red, Wine and Blue“, și o pălărie de pai cu boruri largi.

- Salut, Nat.

Natalie le spuse ceva însoțitoarelor ei și una din ele o bătut pe braț înțelegătoare înainte de a o lua din loc - nu fără să mai arunce în urmă o privire rapidă în care se citea o dezaprobare cruntă. Natalie traversă gazonul până la trotuar.

„Arată exact ca mama“, se gândi Simone, „exemplul perfect al doamnei de familie bună, stilată până în vârful unghiilor“.

- Simone. Nu știam că vii.

- Ceea ce e cât se poate de evident. Tocmai m-am întors. M-am gândit să trec pe aici să vă salut.

- Nu este cel mai potrivit moment.

Lui Simone nu îi plăcu tonul - cel pe care l-ar fi folosit față de o cunoștință pe care trebuia să o suporti ocazional ca prezență.

- Și asta este cât se poate de evident. Poți să le spui că m-am întors și că mă găsesc la CiCi. O să îi sun și eu.

- Asta ar fi o noutate.

- Ultima dată când am verificat, telefoanele funcționau și pentru a da și pentru a primi apeluri. Oricum, tu arăți excelent.

- Mulțumesc. O să le spun mamei și tatei că ai...

- Natalie!

Bărbatul care traversă gazonul cu pantofii lui gri foarte, foarte pal, ca să se asorteze perfect cu pantalonii de vară deschiși la culoare și scoși ca din cutie, avea gropițe și trăsături de actor de cinema. Eleganța lui - cămașa albă cu un blazer bleumarin, părul ondulat și auriu - se potrivea perfect cu ținuta lui Natalie.

Deși îl știa oarecum, lui Simone îi luă un minut să-și aducă aminte cum în chema. Harry (Harrison) Brookefield, unul dintre avocații tineri cei mai incisivi pe care tatăl ei îi adusese la firmă. Și, potrivit spuselor lui CiCi, prietenul lui Natalie făcut cu binecuvântarea părinților.

- Iată-te. Tocmai mă întrebam... Simone? exclamă el zâmbind și făcându-și vizibile gropițele, după care

îi întinse mâna. Nu știam că ești aici. Foarte tare! De când te-ai întors?

- Cam de cinci minute.

- Atunci sunt sigur că ai bea ceva.

Își trecu un braț în jurul taliei lui Natalie în timp ce vorbea - fără să-și fi dat seama încă, după părerea lui Simone, cât de înțepată putea fi fata asta. Pe urmă îi luă din nou mâna lui Simone.

- Oh, mulțumesc, dar nu sunt îmbrăcată pentru petrecere. Eu o să...

- Nu te prosti, zise Harry strângând-o mai tare de mână. Cheile sunt în mașină?

- Da, dar...

- Super, exclamă el făcându-i semn unui valet. Mașina familiei.

- Pe bune, Harry, Simone e cu siguranță obosită după cât a condus.

- Cu atât mai mult are nevoie să bea ceva, spuse el cu voce împăciuitoare, ca să atenueze notele ce răsunaseră aspru în vocea ei. Acum ai toată familia aici ca să sărbătorim, iubito.

Bărbatul avea o voință și o strânsoare de fier, se gândi Simone, dar principalul motiv pentru care îi îngădui să o tragă după el - oricât de meschin suna - era faptul că Natalie se arăta atât de evident deranjată.

- Ce sărbătorim?

- Nu i-ai spus? Doamne, Dumnezeule, Natalie! exclamă Harry uitându-se la Simone și făcându-i cu ochiul. A spus da.

Simone simți cum creierul i se golește complet vreo trei secunde bune.

- Te-ai logodit. Te măriți?

- Ceea ce face din mine cel mai norocos om de pe fața pământului.

Acum se auzea muzică și zgomot de voci, când o luară pe aleea ce ducea pe lângă grădinița laterală spre curtea din spate.

- Felicitări!

Oare cum se întâmplase? se întrebă ea. Cum se întâmplase ca sora ei care odinioară i se strecura în pat seara ca să-i spună secretele ei nu îi împărtășise niște noutăți atât de vitale, care aveau să-i schimbe întreaga existență? Niște noutăți atât de fericite cât să merite sărbătorite printr-o petrecere cu rochii elegante și fețe de masă impecabile, acoperite de aranjamente florale, cu ospătari în uniformă care se perindau de colo-colo, purtând tăvi cu pahare și gustări îmbietoare?

- Minunat! Extraordinar!

„Ești încă atât de tânără și atât de... răsfățată“, se gândi Simone. „Ești sigură că vrei să o faci? Dar oare mi-ai răspunde la întrebarea asta?“

Harry opri un ospătar și luă trei cupe de șampanie.

- Pentru ocazia asta minunată și extraordinară, spuse el după ce le dădu fiecăreia câte unul.

- Absolut! Deci ați fixat data?

- Octombrie - din acest octombrie într-un an, răspunse Natalie.

- Nu am putut să o conving să fie la primăvară. O să aștept. Mă scuzați, vă rog, vreau să o găsesc pe mama. I-ar plăcea mult să te cunoască, Simone. A admirat foarte tare statueta lui Natalie ținând talerele justiției, pe care ai făcut-o când a absolvit Facultatea de Drept. Mă întorc imediat.

- Te-ai logodit! Doamne, Nat, te-ai logodit! Arată super și din câte pare este și un tip foarte de treabă. Eu...

- Dacă te-ai fi deranjat să îl cunoști în ultimii doi ani, ai ști cu siguranță că este un tip foarte de treabă.

- Mă bucur pentru tine, spuse Simone măsurându-și vorbele. Este clar nebun după tine și sunt fericită pentru voi. Dacă aș fi știut despre petrecere, aș fi venit acasă mai devreme și m-aș fi îmbrăcat adecvat. Așa că o să plec acum, o să mă strecor de-aici înainte să mă vadă altcineva și să te fac de rușine.

- Simone! se auzi strigătul vesel al lui CiCi, mai tare decât muzica și rumoarea vocilor din jur.

- Prea târziu, murmură Natalie când bunica lor apărură aproape alergând pe terasă, cu fustele-i de țigancă fluturând în urma ei.

- Ia te uită, mi s-a întors turista! zise prinzând-o pe Simone într-o îmbrățișare strânsă. Uită-te la tine cât ești de bronzată și de tonifiată. Nu-i așa că e excelent? Fetița noastră mai mică a pus mâna pe un logodnic. Și-ncă unul foarte, foarte arătos! Râse veselă și cu putere așa cum râdea întotdeauna și le strânse în brațe pe amândouă. Hai să bem în cinstea acestui eveniment. Cam o cisternă de șampanie.

- Mamă.

- Oh-oh! Chicotind, CiCi se trase înapoi. M-a prins, spuse ținându-și nepoatele pe după talie și zâmbindu-i larg fiicei sale. Ia te uită cine a venit, Tule.

- Văd. Simone, spuse încet a salut Tulip, încântătoare în rochia de mătase de culoarea trandafirilor târzii, înclinându-se să o sărute pe obraz. Nu știam că te-ai întors.

- Chiar acum am ajuns.

- Așa se explică, spuse fără să i se cointească zâmbetul perfect de pe buze, dar cu ochii aruncând scânteii de enervare, după care Tulip se întoarse către Natalie. Iubito, ce-ar fi să te duci cu sora-ta sus ca să se poată aranja puțin? Sunt sigură că ai ceva să-i împrumuți ca să poarte în seara asta.

- Nu fi așa de scorțoasă cu eticheta asta, Tulip.

Tulip se întoarse cu ochii aceia scânteietori spre mama ei.

- Aceasta este sărbătoarea lui Natalie. Nu am de gând să îngădui să o strice ceva.

- Eu nu o s-o stric. Nu rămân, zise dându-i paharul lui Natalie. Spune-i lui Harry că nu m-am simțit prea bine.

- Vin și eu cu tine, începu CiCi.

- Ba nu. E sărbătoarea lui Natalie și trebuie să fii aici. Ne vedem mai încolo.

- Chestia asta a fost de tot rahatul, Tulip, îi spuse CiCi când Simone se îndepărtă. Si ce e cu expresia aia

de pe fața ta, Nat? Așchia nu sare departe de trunchi, văd! Mi-e rușine de rușinea voastră!

Simone trebui să umble după valetul care îi parcase mașina și apoi să aștepte până ce acesta îi aduse cheile.

În timp ce aștepta, îl văzu pe tatăl ei, care se apropie cu pași iuți pe alee.

„O, ce tare“, se gândi ea, „ce mai contează încă un cot în stomac?“

În loc de asta însă, el o trase aproape de el și o îmbrățișă strâns.

– Bine ai venit acasă!

Vorbele și privirile de mai devreme, oricât de supărătoare, nu îi umpluseră ochii de lacrimi, dar gestul lui, da.

– Mulțumesc.

– Abia am auzit că te-ai întors când am aflat și că vrei să pleci. Trebuie să te întorci, iubito. Este o zi mare pentru Natalie.

– Tocmai de asta trebuie să plec. Ea nu mă vrea aici.

– Ei, prostii!

– Mi-a spus-o cât se poate de clar. Sosirea mea neașteptată, în veșminte atât de nepotrivite pentru ocazia asta festivă, le-a făcut să se simtă foarte prost pe soția și fiica ta.

– Ai fi putut veni puțin mai devreme, îmbrăcată în ceva mai adecvat.

– Așa aș fi făcut dacă aș fi știut.

– Dar Natalie a luat legătura cu tine acum două săptămâni, începu el, după care îi văzu expresia de pe față și oftă. Înțeleg. Îmi pare foarte rău, mi-a spus că a făcut-o, altfel aș fi căutat eu însumi să dau de tine. Hai, întoarce-te cu mine. Vorbesc eu cu ea.

– Nu, te rog, nu o face. E clar că nu mă vrea aici și nici eu nu vreau să fiu aici.

Mâhnirea înnegură privirea lui Ward.

– Mă doare să te aud spunând așa ceva.

– Îmi pare rău. Voiam să trec pe aici ca să vă văd pe tine și pe mama, să încerc cumva să schimb lucrurile... Măcar cât se poate. Am avut o vară foarte bună. Voiam

să vă povestesc despre asta. Și poate că ați fi văzut în felul acesta că am făcut ceea ce trebuia să fac pentru binele meu. Poate că ați fi văzut asta.

- Am văzut, spuse el încet. Mi-am dat seama că nu am avut dreptate când m-am încăpățânat că am dreptate și așa te-am pierdut. Și pentru faptul că te-am pierdut a fost mai ușor să dau vina pe tine decât pe mine însumi. Acum fiică-mea mai mică se va mărita. Va fi soția cuiva, nu fetița mea. Așa că brusc am realizat că, în ceea ce te privește, am vrut mai mult să am eu dreptate decât să fii tu fericită. Mi-e rușine să mă privesc în oglindă și să văd asta, dar așa stau lucrurile. Sper că vei putea să mă ierți.

- Tati, strigă ea aruncându-se în brațele lui plângând. A fost și vina mea. Mi-a fost mai ușor să plec și să stau departe de voi.

- Hai să convenim ceva. Eu accept că nu am întotdeauna dreptate, iar tu nu mai stai departe de mine.

Ea încuviință din cap, punându-și fața pe pieptul lui.

- Până la urmă, e bine că m-am întors acasă.

- Atunci hai înapoi, în curte. O să fii partenera mea.

- Nu pot. Pe bune, nu pot. Nat mă enervează teribil și mi-e teamă că n-o să pot să mă abțin. Chiar nu vreau să-i stric petrecerea. Poate poți veni tu pe insulă cândva și atunci o să-ți povestesc despre călătorie și o să-ți arăt cheștiile la care lucrez acum.

- În regulă, spuse el sărutând-o pe frunte. Mă bucur că te-ai întors.

- Și eu la fel.

Se bucura că se întorsese mai ales când, rezemată de balustrada feribotului, văzu insula apropiindu-se.

capitolul 10

Casa lui CiCi dădea înspre golf, oferind priveliștea acestuia, a oceanului din spate și a plajei prăbușite a insulei Tranquility, inclusiv bucata de pământ stâncos

și abrupt din punctul estic cel mai îndepărtat, unde era cocoțat farul.

Când se hotărâse să se stabilească pe insulă, farul fusese vărut alb, neutru și complet neinspirat.

Ceea ce rezolvase ea.

Asociindu-se cu membrii comunității artistice de pe insulă, îi convinsese pe cei din consiliul local și pe afaceriștii și proprietarii de locuințe de pe insule să schimbe lucrurile. Fuseseră și unii mai sceptici, desigur, care se îndoiseră c-ar fi bine să lase un grup de pictori cocoțați pe scări și schele să picteze farul înalt și zvelt cu plante marine, scoici, melci, sirene, pești și corali.

Dar avusese dreptate.

De când fusese terminat – și chiar și în timpul pictării propriu-zise – turiștii se adunaseră să facă poze și alți pictori incluseseră în tablourile lor cu peisaje marine silueta unică ce răspândea lumină. Rareori vreun vizitator părăsea insula fără să ia unul sau mai multe suvenire înfățișând farul din *Tranquility*, *Light Of Tranquility* după cum era denumit, vândute peste tot în magazinele din sat și chioșcurile de pe plajă.

La câțiva ani, comunitatea reîmprospăta vopsea – și adesea mai adăuga alte și alte detalii potrivite.

Lui CiCi îi plăcea să se uite în lungul țărmului, admirând sfera aceea de culoare și creativitate.

Casa ei se afla spre vest, pe un fel de delușor, deasupra unei proiecții în exterior a coastei neregulate. Ferestre mari și terase de piatră confereau grație clădirii cu două etaje – plus mansarda cu micul ei balcon care ridica la trei numărul lor. O verandă generoasă dădea spre apă, partea ei preferată, unde în timpul sezonului puneă ghivece uriașe de flori și arbuști înalți care absorbeau tot soarele, alături de niște șezlonguri imense cu perne viu colorate și măsuțe pictate.

Alte flori și canapele confortabile de exterior mărgineau terasa lată de la al doilea etaj. Acolo se afla și o cadă cu duș – pentru exterior – pe care o folosea tot anul sub o copertină unde se și întindea apoi – goală

și fericită – cu un pahar de vin, să se uite la apă și la bărcile ce se vedeau în zare.

Putea intra în studioul ei cu peretele acela de sticlă care dădea înspre golf – proiectat și construit după ce cumpărase casa – din camera mare sau de pe verandă. Îi plăcea să picteze acolo când apa scliepa albastră ca o piatră prețioasă pe o bijuterie sau când se făcea cenușie și înghețată în mijlocul unei furtuni, iarna.

Transformase podul în mansardă locuibilă – sau, mă rog, Jasper Mink (cel care îi încălzise patul o dată sau de două ori între divorțuri) o făcuse împreună cu echipa lui când Simone fusese plecată în Italia.

Oferea o lumină minunată, mult spațiu și acum avea și o cameră mică de toaletă.

După cum îi plăcea să spună, CiCi avea ceva puteri paranormale. Și-o imaginase pe Simone lucrând în spațiul acela, locuind în casa aceea uluitoare până avea să-și găsească propriul cămin.

CiCi, cu puterile ei paranormale, nu avea nici o îndoială cu privire la locul unde se afla acel cămin, dar fata trebuia să îl găsească de una singură.

Între timp, de fiecare dată când Simone se întorcea în Maine, se întorcea la CiCi.

În ciuda faptului că ambele aveau temperament de artist, le era foarte ușor să trăiască la un loc. Fiecare avea munca și tabieturile ei și uneori treceau zile întregi în care aproape că nu se vedeau. Sau alteori petreceau ore întregi împreună pe verandă, sau mergeau cu bicicleta în sat, sau se plimbau pe limba îngustă de nisip de pe țărm, sau pur și simplu stăteau pe stânci privind în zare fără să spună nimic, bucurându-se de liniște.

După ce Simone se întoarse din vest, petrecu orele acelea cu CiCi uitându-se la fotografiile și schițele lui Simone. CiCi împrumută câteva fotografii – un târg pe stradă în Santa Fe, un deal izolat cu pereți abrupti în Canyon de Chelly – ca să le folosească pentru propriile ei lucrări.

Când Ward venea în vizită, ea se ducea să aprindă lumânări și salvie uscată și să mediteze, mulțumită că tatăl și fiica făceau un efort ca să se împace.

Timp de zece zile, în timp ce turiștii de vară ocupară insula, trăiră fericite în lumea lor, înconjurată de artă, valuri și cocktailuri la apusul soarelui.

Apoi veni furtuna.

Natalie se năpusti în casă ca o forță a naturii. CiCi, încă la prima ceașcă de cafea pe ziua aceea (în continuare prefera să vadă răsăritul ca ultimul lucru înainte de culcare în loc să fie primul la trezire), clipi de câteva ori nedumerită.

- Bună, iubito. Ce ți-a intrat în fund de te-a înfuriat în halul ăsta?

- Unde este?

- Ți-aș oferi o cafea, dar mi se pare că ești destul de agitată și așa. Ce-ar fi să stai jos ca să-ți tragi răsuflarea, drăguța mea?

- Nu vreau să stau jos. Simone! La dracu'! țipă din nou văjâind ca vijelia prin toată casa, împrăștiind în jur energie negativă pe care CiCi deja se gândise că va trebui să o îndepărteze aprinzând salvie albă. E sus?

- Nu am de unde să știu, spuse CiCi rece. Eu abia m-am trezit. Și, deși sunt cât se poate de în favoarea libertății de exprimare, va trebui să ai grijă la tonul pe care îl folosești când vorbești cu mine.

- M-am săturat, pur și simplu m-am săturat de tot și de toate! Ea poate să facă ce vrea, când vrea și dacă vrea, iar tu nu ai nimic împotriva. Eu muncesc de-mi sar capacele, termin printre primii cinci absolvenți din promoția mea - primii cinci - și voi două nu puteți fi deranjate nici măcar să veniți la festivitate.

Sincer uluită, CiCi puse jos cana de cafea.

- Ți-ai pierdut mințile? Am fost amândouă acolo, și încă cu surle și trâmbițe, domnișoară. Și nu-mi vine să cred că m-ai enervat atâta încât să-ți spun domnișoară. Am vorbit exact ca maică-mea! Simone a muncit săptămâni întregi ca să-ți termine cadoul și...

- Simone, fir-ar al dracului, tot timpul Simone.

- Acum vorbești ca un birjar. Potolește-te, Natalie, controlează-te!

- Ce se întâmplă? intră Simone cu pași iuți în cameră. V-am auzit țipând de sus din studio.

- Studioul tău. Al tău, al tău, tu, tot timpul tu! țipă Natalie răsucindu-se pe călcâie și împingând-o pe Simone trei pași în spate.

- Oprește-te! se răsti CiCi pășind între ele. În casa mea nu accept violența fizică. Se poate țipa, se poate injura, dar nu se poate folosi violența fizică. Nu cumva să-mi depășiți limitele!

- Ce mama naibii, Natalie?

Simone se dădu la o parte, punând o mână pe umărul lui CiCi.

- Uită-te la voi. Mereu voi două, strigă Natalie roșie la față de furie, cu ochii albaștri două văpăi, cu degetele arătătoare îndreptate spre ele două. Și de asta m-am saturat până peste cap. Nu e corect, nu e cinstit să o iubești pe ea mai mult decât pe mine.

- În primul rând, când e vorba de iubire nu există noțiunea de „corect”, și în al doilea, să știi că te iubesc și pe tine exact la fel, chiar și atunci când te comporți ca o descreierată. De fapt, e posibil să te iubesc chiar mai mult atunci când te comporți ca o descreierată. E atât de diferit de cum ești tu de obicei.

- Încetează, te rog! strigă fata cu ochii în lacrimi din cauza furiei. Mereu a fost vorba doar de ea. Mereu ea a fost feblețea ta.

- Dacă ai de gând să mă acuzi de ceva, te rog să fii mai clară, fiindcă nu-mi aduc aminte nici măcar de cel mai mic moment în care m-am purtat diferit față de tine.

- Pentru mine nu ai transformat un pod într-o mansardă.

Aproape la capătul răbdării, CiCi dădu pe gât niște guri de cafea. Nu o ajută cu nimic.

- Voiai să o fac?

- Nu asta e ideea!

- Ba exact asta e ideea, fir-ar al dracului. Pe Simone nu am luat-o să o duc la Washington D.C. după ce a terminat liceul și nu am aranjat să viziteze Congresul și să cunoască oameni de acolo fiindcă nu a vrut asta. Tu ai vrut, așa că am făcut-o. Vino-ți în fire!

- Eu nici nu mai pot veni aici fiindcă aici locuiește ea acum.

- Asta nu e treaba ta și din câte se vede ai venit, totuși. Și încă ceva, înainte să dau cafeaua asta pe un Bloody Mary de care am mare nevoie în momentul acesta, Simone poate și va locui aici cât va dori. Nu te interesează pe tine cine stă în casa mea, ai înțeles? Dacă ai vrea să te muți și tu aici, ai fi bine-venită, dar nu este ceea ce vrei, nu-i așa? Se duse la frigider. Mai vrea cineva un Bloody Mary?

- Adevărul e că și eu simt nevoia, începu Simone.

- Poftim! pufni Natalie rânjind. Exact cum spune mama. Tot timpul, la naiba, ca două picături de apă.

- Așa, și ce? Simone își ridică exasperată mâinile. Așa, avem chestii în comun. La fel cum ai și tu cu mama. Și ce?

- Nu ai pic de respect pentru mama mea.

- Mama noastră, Nat cea Râzgâiată, și bineînțeles că am.

- Rahat! Abia dacă petreci puțin timp din când în când cu ea. Nici măcar nu te-ai deranjat să vii să o vezi de Ziua Mamei.

- Eram în New Mexico, pentru numele lui Dumnezeu, Nat. Am sunat-o, i-am trimis flori.

Ochii lui Natalie, același albastru pătrunzător ca și cei ai mamei lor, ardeau.

- Crezi că asta înseamnă ceva? Să comanzi flori cu un amărât de clic pe internet?

Simone lăsă capul într-o parte.

- Ar trebui să le spui asta și mamei și tatălui nostru, de vreme ce asta au făcut ei la fiecare dintre verisajele mele.

- Asta e altceva, și nu încerca să dai vina pe noi. Ție nu îți pasă de ea, de altfel, de nici unul dintre noi, indiferent ce l-ai convins pe tata să creadă. Sau certat din cauza ta. Iar din cauza ta și eu și Harry ne-am certat îngrozitor în noaptea când am avut petrecerea de logodnă.

- Dumnezeu! Nu te zgârci cu votca, îi spuse Simone lui CiCi.

- În nici un caz.

- Voi două, se stropși Natalie. Încrezute și arogante aici în realitatea voastră alternativă. Ei bine, eu trăiesc în lumea reală. O lume în care tu ai dat buzna neinvitată, arătând ca și cum te-a lovit trenul. Dar ai reușit să îi înșeli pe Harry și pe tata, nu-i așa, cu rolul tău de victimă!

- Nu am avut nici un rol și nici nu am înșelat pe nimeni. Poate că dacă nu i-ai fi mințit tu pe amândoi că ai luat legătura cu mine, nu ai fi avut nici o problemă.

- Nu voiam să fii acolo!

Asta îi sfâșia inima, făcând în ea o gaură și mai mare decât cea pe care Simone o știa deja acolo.

- Asta e clar, doar că nu ai fost cinstită în privința asta, ceea ce este numai și numai vina ta.

- Ești egoistă și plină de resentimente și nu îți pasă de nimeni în afară de tine însăși.

- Poate că sunt egoistă după criteriile tale, dar resentimente nu am și, dacă nu mi-ar păsa de nimeni în afară de mine însămi, nu m-aș fi oprit la mama și la tata ca să ajung să ne pun într-o situație aiurea pe amândouă. Tu, pe de altă parte, panaramă urâcioasă ce ești, tu ești o lașă și o mincinoasă și în lumea ta reală nu îți asumi responsabilitatea de a fi nici una, nici cealaltă. La dracu' cu toate astea, Natalie, și la dracu' și cu tine! Nu am de gând să joc rolul de sac de box, nici pentru tine, nici pentru mama. Deși inima îi bătea nebunește în piept și simțea că-i tremură mâinile, Simone ridică paharul pe care CiCi îl lăsase pe blat și îl ridică într-un toast

în bătaie de joc. Bucură-te de versiunea ta a realității, Nat. Eu o să rămân la a mea.

Lacrimi, alimentate de furie, curgeau din ochii lui Natalie.

- Te detest! Știi asta?

- Sunt cât de cât conștientă de ce se petrece în jurul meu, așa că mi-am dat seama, stai fără grijă.

- Bine, fetelor, interveni CiCi. Cred că vă ajunge.

- Mereu îi ții partea, nu?

Deși și pe ea o durea inima, CiCi se forță să vorbească răspicat și calm.

- Am încercat din răputeri aici, la locul meu, să nu țin partea nimănui, dar tu, Natalie, forțezi nota. Acum, că te-ai descărcat suficient, ar trebui să...

- Eu nu însemn nimic pentru nici una dintre voi. Și ai întors-o și pe ea împotriva mea, îi urlă lui Simone. Vă urăsc. Vă meritați una pe cealaltă.

Se întoarse să iasă ca o furtună pe ușă și, oarbă de furie și de amărăciune, împinse statueta cu *Apariția* de pe postamentul pe care i-l făcuse CiCi. Și chiar când Simone țipă de durere, aceasta căzu și se izbi de podea. Fața aceea minunată, plină de bucurie, fața unei prietene pierdute, se sparse în patru bucăți.

- O, Doamne, o, Doamne!

Zgomotul și priveshrea dezastrului o făcu brusc pe Natalie să-și vină în fire, transformându-i furia oarbă în șoc și groază.

- Îmi pare rău, oh, Simone, îmi pare atât de rău. Nu am vrut să...

- Pleacă!

Abia reuși să șoptească vorbele astea izvorâte dintr-o rană atât de adâncă din interiorul ei încât i-ar fi venit să urle. Reuși să pună jos paharul înainte să îl arunce căci știa că dacă se dezlănțuie era posibil să nu se mai poată controla.

- Simone, CiCi, îmi pare atât de rău. Nu pot să...

Natalie făcu un pas în față, cu mâinile întinse, când Simone zvâcni brusc în sus.

-Nu te apropia de mine. Nu! Pleacă! Pleacă!

Sufocată de furie și de durere, Simone se repezi afară pe ușile din spate înainte să apuce să-și folosească pumnii în locul vorbelor. Suspinând, Natalie își acoperi fața cu palmele.

-Îmi pare rău. Îmi pare rău, CiCi. Nu am vrut.

-Ba ai vrut. Ai vrut să o rănești și să mă rănești și pe mine. Părerile de rău nu-ți vor folosi la nimic de data asta.

Când Natalie i se prăbuși în brațe, CiCi o mângâie pe spate un moment, dar apoi o răsuci și o îndreptă spre ușa din față.

-Trebuie să pleci și trebuie să-ți dai seama de ce ai făcut ce ai făcut, de ce ai spus ce ai spus și de ce simți ceea ce simți. Și trebuie să-ți dai seama cum poți schimba lucrurile.

-Îmi pare rău. Iartă-mă, te rog!

-Sunt convinsă că îți pare rău, dar tocmai ai distrus o operă a surorii tale din cauza unui acces de furie nemeritat. Și i-ai frânt inima, la fel și mie.

-Nu mă urî și tu, spuse când CiCi deschise ușa și Natalie se agăță de ea. Ea mă urăște. Nu mă urî și tu!

-Nu te urăsc și nici ea nu te urăște. Urăsc cuvintele pe care le-am auzit ieșindu-ți pe gură. Urăsc ce ai făcut fiindcă ai vrut să ne rănești pe amândouă. Și urăsc faptul că trebuie să spun asta propriei nepoate - și te iubesc, Natalie -, dar nu poți să te întorci aici până ce nu conștientizezi ce ai făcut și până nu găsești o cale să schimbi lucrurile.

-Ba ea mă urăște. Ea...

-Încetează! se răsti CiCi împingând-o pe Natalie. Încetează și privește în adâncul sufletului tău în loc să pui lucruri pe seama cuiva pe care nici măcar nu încerci să o înțelegi. Te iubesc, Natalie, dar în clipa asta nu pot decât să-ți spun că nu te pot suferi. Du-te acasă.

Asta îi mai smulse o bucățică de inimă, dar trânti ușa casei sale în fața propriei nepoate. Și lipindu-se cu spațele de ușă, uitându-se la frumusețea aceea, la acea grație

și bucurie făcute praf cu atâta nepăsare își lăsă lacrimile să-i curgă șiroaie pe obraji.

Și le lăsă să curgă și se duse să o găsească pe cealaltă nepoată.

Simone stătea pe pietrele de pe verandă, cu genunchii la gură, cu fața îngropată în ei, suspinând. CiCi se lăsă și ea pe podea și o cuprinse în brațe și începu să o legene, plângând până ce amândurora li se terminară lacrimile.

- Cum a putut face așa ceva? Cum de mă urăște în halul ăsta?

- Nu te urăște. E geloasă, furioasă și plină de dispreț. Este fiica mamei ei, în privința asta, dar știu, sunt sigură, că Tulip nu ar fi vrut să se întâmple în nici un caz așa ceva. Tu, iubita mea, nu te potrivești deloc în tiparele lor, și asta este perceput ca o ofensă. Noi amândouă le facem să se simtă prost și chestia asta, faptul că le e rușine cu noi, le face să se simtă mici, așa că se refugiază în disprețul acela.

Cu brațul în jurul lui Simone și cu capul lui Simone pe umărul ei, CiCi privi spre apă, spre valurile acelea albastru-închis și verde, spre spuma pe care o făceau când se izbeau de stânci.

- Aș putea să-mi asum și eu o parte din vină, dar ce rost ar avea, cugetă ea cu voce tare. Eu am făcut tot ce am putut. Tulip era un copil vesel și fericit și pe urmă maică-mea... Ei bine, nici pe ea nu o pot învinovăți. Suntem ceea ce suntem și ceea ce alegem să fim.

Cu blândețe, o mângâie pe Simone pe păr.

- Este dezolată, iubito. Îi pare atât de rău.

- Nu, nu, nu face asta! Nu încerca să o justifici.

- O, nici nu-mi trece prin gând să încerc. M-a atacat și pe mine cu vorbele ei și nu avea nici un drept să o facă. Ar fi trebuit de multă vreme să rezolve lucrurile cu copilul din ea, să înceteze să dea vina pe tine sau pe mine sau pe cine știe cine dracu' pentru propriile ei probleme. Dacă acceptă ceea ce a făcut și încearcă să facă tot ce îi stă în putință ca să se revanșeze pentru asta,

e posibil ca momentul acesta să devină unul de cotitură pentru ea.

- Nu-mi pasă.

- Știu. Și nu te condamn pentru asta. Deseori familiile o dau în bară. La dracu', familiile sunt de vină în majoritatea timpului pentru tot. Dar, că au dat-o în bară sau nu, ea va fi mereu sora ta și va fi mereu nepoata mea. Iertarea nu va veni ușor pentru nici una dintre noi și nici nu trebuie. Va trebui să ne câștige iertarea.

- Nu știu dacă pot s-o repar. Este vorba despre Tish și nu știu dacă sunt în stare s-o repar. Nu știu nici măcar dacă voi găsi în mine puterea să încerc. Și dacă o voi găsi, dacă voi fi în stare, tot nu va mai fi la fel.

- Ba o s-o repari. Ai puterea asta în tine. Vei fi în stare să o repari și nu, nu va mai fi la fel. Va însemna altceva, va însemna mai mult. Uite ce-o să facem: mergem înăuntru, culegem bucățile de pe jos, verificăm cât de mari sunt stricăciunile. Ducem statueta în studioul tău și, când ești pregătită, te vei apuca s-o repari. Între timp, o să ardem salvie albă în casă ca să îndepărtăm toată energia negativă.

- Bine, dar putem să mai rămânem aici măcar puțin.

- Sigur că da.

Harry veni acasă de la o rundă de golf plin de avânt. Reușise să marcheze niște puncte în plus față de recordul lui personal de lovituri câștigătoare și considera că astfel își crease premisele pentru o zi excelentă.

Mai avea o oră înainte să trebuiască să o ia pe Natalie ca să meargă la prânz cu niște prieteni, după care intenționa să-și surprindă viitoarea mireasă cu o vizionare, la începutul serii, a unei case despre care considera că li se potrivea amândurora.

O casă, casa lor, însemna trecerea la etapa următoare. Ceva găsit și cumpărat de ei, mobilat, utilat și aranjat în care ei doi să locuiască în sfârșit împreună.

Doamna voia o nuntă toamna, așa că era dispus să aștepte. Voia o nuntă mare, formală, cu fast, fusese

de acord și cu chestia asta. Dar acum voia să treacă mai departe, la etapa următoare.

Descuie ușa apartamentului, intră și își puse crosele lângă ușă. Pe urmă dădu cu ochii de Natalie ghemuită pe canapeaua din living. Senzația de bună dispoziție îi crescuse.

- Hei, iubito, nu știam că... Se opri brusc când îi văzu lacrimile și fața răvășită cu care se ridică și întinse brațele spre el. Ce e? Ce s-a întâmplat? O cuprinse în brațe, iar ea izbucni în suspine. Doamne, Dumnezeu, s-a întâmplat ceva cu părinții tăi? Cu bunica ta?

Ea dădu din cap cu îndârjire.

- Of, Harry. Am făcut ceva îngrozitor.

- Ei, nu cred așa ceva. Șșșt, nu plânge, spuse scoțând din buzunar o batistă - maică-sa îl învățase să aibă întotdeauna o batistă la el - și îi șterse fața de lacrimi. Ai jefuit o bancă? Ai lovit un cățeluș?

- Am fost să o văd pe Simone.

- Bine. Presupun că nu a mers prea bine.

- Mă urăște, Harry. Și CiCi mă urăște și ea.

- Nu au cum.

- Tu nu știi. Nu înțelegi. Simone a fost mereu preferata lui CiCi. Așa că se ocupă mereu de ea - sunt ca două picături de apă, ca două boabe într-o păstaie cum se mai spune, exact cum zice mama - și eu apuc să culeg doar resturile.

- Dacă e adevărat, înseamnă că resturile astea sunt foarte consistente, căci de fiecare dată când te-am văzut cu bunica ta am văzut cu ochii mei cât de mult te iubește și cât de mândră este de tine. N-am văzut nici un fel de ură.

- Ba mă urăsc. Dacă nu au făcut-o dinainte, atunci sigur mă urăsc după ce s-a întâmplat.

- Ce s-a întâmplat?

- Eu nu am vrut, spuse ea apucându-l de cămașă și îngropându-și fața în pieptul lui. Eram doar foarte furioasă, iar Simone îmi spunea lucruri oribile, absolut oribile. Și CiCi făcea niște nenorocite de Bloody Mary

și eu simțeam, pur și simplu simțeam că își bate joc de mine. Mi-am pierdut cumpătul.

- Dumnezeule, Natalie, doar nu ai lovit-o pe sora ta!

- Nu! Eu... eu mi-am pierdut cumpătul, doar, și am dat peste ea și am împins-o și s-a spart. Nu am vrut să fac asta și mi-a părut rău, dar ele nu au vrut să m-asculte.

- Ce-ai împins?

- Statuia. Bustul acela de femeie, începu Natalie simțind că-i vine din nou rău și apăsându-și podul palmelor pe ochi. Statueta lui Simone de la vernisajul acela nenorocit din Florența. A cumpărat-o CiCi și se mândrea cu ea peste tot. Eu am împins-o și a căzut și s-a spart. Și după aceea, adică o clipă mai încolo, am avut senzația că altcineva a făcut-o. Am fost atât de șocată și mi-a părut atât de rău și am încercat să le spun. Dar nu au vrut să m-asculte.

- Femeia ieșind din piscină? Văzuse și el statueta, o admirase. Cea pe care CiCi o are în living?

- Da, da, da. Pur și simplu mi-am pierdut cumpătul. Ele... s-au coalizat împotriva mea și eu mi-am pierdut cumpătul și pe urmă nu au vrut să mă lase să-mi cer scuze.

El împinse canapeaua ca să se poată apropia de fereastră. Vedea cu ochii minții statueta, își amintea cât de tare o admirase și povestea pe care i-o spusese CiCi despre expoziție, despre ce simțise când o văzuse și el însuși.

- Natalie, știai ce însemna statueta aceea pentru buna și pentru sora ta.

- Da, doar că era acolo și eu am atins-o fără să vreau. El se întoarse, se așeză din nou și o luă de mână.

- Natalie, eu te cunosc și știu că nu îmi spui tot ce s-a întâmplat.

- Ești de partea ei.

Încercă să-și smucească mâna din mâna lui, dar el o ținu strâns.

- Ba te ascult pe tine, să știi, dar nu ascunde adevărul.

- Nu am venit aici ca să mă cert cu tine. Nu am venit aici ca să mă cert cu tine din cauza lui Simone. Din nou.

- Dar nu ne-am certat din cauza lui Simone. Ne-am certat fiindcă tu nu mi-ai spus adevărul. Mi-ai spus că sora ta nu poate veni acasă la petrecere. Că este prea ocupată. M-ai făcut să cred că i-ai spus și că ea ți-a zis că nu poate veni.

- Era undeva în vest, așa că am presupus...

- Suntem amândoi avocați, o întrerupse el. Amândoi știm să ne folosim de cuvinte cu mai multe înțelesuri sau de jumătăți de adevăr. Nu le folosi și cu mine acum. Ce s-a întâmplat azi?

În mod evident și real terifiată, ea se apucă din nou de cămașa lui.

- Nu te certa și tu cu mine, Harry. Nu aș putea suporta să te cerți și tu cu mine.

Acum el îi luă fața în palme.

- Asta nu se va întâmpla niciodată. Doar că va trebui să fim cinstiți unul cu celălalt. Să ne spunem totul, direct, adevărul adevărat.

- Părinții mei... Mama este supărată fiindcă, de la petrecere încoace, tata s-a dus de două ori pe insulă.

- Mama ta este supărată fiindcă tatăl tău a petrecut ceva timp cu sora ta?

- Nu înțelegi! Nu ai cum să înțelegi! Pur și simplu Simone este plină de dispreț la adresa mamei și e atât de nerecunoscătoare! După tot ce au făcut ei pentru ea, a renunțat la facultate și a fugit în Europa.

El mai auzise toate aceste lucruri și altă dată, așa că încercă să aibă răbdare.

- Ceea ce s-a dovedit exact decizia potrivită pentru ea. Și dacă există vreo problemă totuși, este între mama și sora ta. Nu e problema ta, Natalie.

- Eu o iubesc pe mama.

- Sigur că o iubești. Și eu la fel, spuse zâmbindu-i și sărutând-o ușor. Sunteți ca două picături de apă. Te-ai dus să o vezi ca să vorbești cu ea sau să te cerți?

- Eu sunt avocat, îi replică ea imediat. M-am dus să vorbesc cu ea și apoi ea...

El continuă să se uite răbdător în ochii ei. Dragostea pentru el o făcea să se simtă și mai vinovată.

- Nu e adevărat. Sau a fost când am plecat de acasă, dar până să ajung pe insulă, la CiCi, eram deja furioasă. Eu am început. Eu am început. Of, Doamne, Harry. Sunt o persoană oribilă.

- Nu spune asta despre femeia pe care o iubesc. O luă în brațe strângând-o ușor la piept, iubind-o la fel de mult pentru defectele ca și pentru perfecțiunea ei. Pur și simplu iubind-o. Stai puțin, draga mea. Mă duc să anulez planurile pentru prânz.

„Și arătatul casei“, se gândi el.

- Am uitat. Am uitat complet de asta.

- O să reprogramăm. Pe urmă o să torn câte un pahar de vin și pentru tine și pentru mine și o să discutăm de-a fir-a-păr totul. Găsim noi o soluție, draga mea.

- Te iubesc, Harry. Chiar te iubesc, spuse agățându-se de el ca de un port în furtună. Ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

- Exact același lucru îl pot spune și eu despre tine.

- Vreau să fie numai și numai vina ei. Vreau să fiu în continuare furioasă pe ea. E mai ușor așa.

- În momentul acesta mă uit la fața ta frumoasă și la lacrimile alea șiroaie. Așa că nu cred deloc că este mai ușor.

CiCi își puse șevaletul pe verandă. Vara avea să se ducă fără veste, așa că avea grijă să profite la maximum de fiecare zi prețioasă. Nu ca să picteze priveliștea, ci ca să continue să lucreze la studiul făcut după una dintre fotografiile lui Simone.

Femeia cu pălăria roșie - cu borul acela lat, plat, umbrind o față brăzdată de riduri de la vârstă și de la soare - care se uita cu atenție la un coș cu roșii, la un colț de piață, cu bătrânul vânzător de la tarabă privind-o cu blândețe și zâmbind.

În versiunea ei, roșiile se transformaseră în niște ouă magice, strălucitoare ca nestematele și cu o pasăre cocotată lângă ele ținând departe un dragon înaripat.

Se jucase cu nuanțele, cu senzațiile, cu mesajul pe care voia să-l transmită tabloul timp de o săptămână. Exact la fel de mult timp cât îi luase lui Simone să repare cu meticulozitate și concentrare bustul.

CiCi spuse în gând o rugăciune pentru ca amândouă să aibă spor la lucru, aprinse o lumânare pentru fiecare dintre ele și începu să amestece vopselurile. Auzi sone-ria sunând și răspunse „Intră!” Rareori încuia ușa – și avea un motiv bun pentru asta: exact acesta. Oricine suna putea să intre pur și simplu în loc să o întrerupă pe ea ca să meargă la ușă.

– Sunt aici.

– CiCi.

Fără să-și poată da seama dacă senzația pe care o simți la auzul vocii lui Natalie era de ușurare sau de îngrijorare, CiCi își puse jos pensulele și se întoarse.

După expresia de pe fața ei, era clar că fata era plină de remușcări. Și de emoții, dat fiind modul în care îl strângea de mână pe băiatul acela pe care CiCi îl numea în gând Harry cel Chipeș.

– De vreme ce mereu ai fost o fată cuminte care ai ascultat de toate regulile, o să consider că te-ai decis să-ți asumi responsabilitatea și să încerci să schimbi ceva.

– Îmi voi asuma responsabilitatea. Voi încerca să schimb ceva. Nu știu dacă pot, dar vreau să încerc. Îmi este atât de rușine, CiCi, pentru ce am spus în ziua aceea, pentru ce am făcut. Sunt o mulțime de lucruri pe care aș vrea să i le spun lui Simone și sper că mă va asculta. Dar trebuie să îți spun și ție că știam cât de mult țineai la statueta aceea. Știi că reprezenta un fel de legătură între tine și Simone. Iar eu am spart-o pentru că nu împărtășesc și eu aceeași legătură. Ceea ce este de neiertat.

– Eu hotărâsc ceea ce pot ierta și ce nu.

– Cred că dacă vreau să schimb lucrurile în ceea ce te privește, va trebui să încep prin a schimba relația mea

cu Simone. Și pentru a încerca asta va trebui să îi spun niște lucruri.

- Atunci asta este ceea ce trebuie să faci. O găsești sus în studioul ei.

Dând din cap, Natalie îi lăasă mâna lui Harry.

- Întotdeauna n-am avut parte de altceva de la tine decât de o imensă bunătate și îmi este rușine pentru ce ți-am spus. Niciodată nu m-ai dezamăgit, nici măcar o singură dată, nici măcar atunci când meritam.

- Are o cale lungă de urmat, murmură CiCi când Natalie intră.

- Da, așa este. Te-am întrerupt din lucru. Pot aștepta afară...

- Nu te prosti. Nu pot să lucrez dacă mă gândesc că s-ar putea să aud din clipă în clipă țipete, strigăte sau injurături. Hai să bem o bere.

- Da, și mie mi-ar prinde bine una.

CiCi urcă treptele spre ușă și, trecând pe lângă el, ridică mâna ca să-l bată ușurel pe obraz.

- Ești un om bun și prezența ta alături de ea îi face bine, Harry. Nu eram sigură până acum, dar acum văd. Îi face bine.

- O iubesc.

- Iubirea e ca un fel de lipici. Dacă o folosești cum trebuie, poți repara aproape orice.

Simone folosisese lipici și ace de metal și șmirghel și vopseluri. După o săptămână de muncă îndârjită, începuse să creadă că era posibil într-adevăr să o aducă înapoi pe Tish. Să aducă iarăși viața pe chipul ei. Auzi pașii când tocmai se trăgea înapoi ca să studieze cât progresase în dimineața aceasta.

- Vino să vezi. Cred că... cred că poate... Apoi ridică privirea și o văzu pe Natalie. Încet, se ridică în picioare. Tu nu ai ce căuta aici.

- Știu. Nu îți cer decât cinci minute. Te rog. Nu este nimic care să... O, Doamne! Ai reparat-o!

- Să nu îndrăznești.

Natalie se opri din mișcarea pe care o făcuse reperezându-se spre masa de lucru și își împreună mâinile la spate.

- Nimic din ce ai putea să-mi spui nu este nemeritat. Faptul că îmi pare rău, că îmi este rușine, că sunt pur și simplu dezgustată de ceea ce am făcut nu e suficient. Și nici faptul că tu ai reușit să reperi ceea ce era gata să distrug eu nu mă absolvă de vină.

- Nu este reparată.

- Dar este... ea este... Este atât de frumoasă, Simone. Nu mi-a plăcut deloc chestia asta, nu mi-a plăcut că ești capabilă să crezi așa ceva dintr-un nenorocit de pământ moale. Îmi este rușine de asta. Nici nu-ți pot explica cât îmi este de rușine. Nu ți-am spus despre petrecerea de logodnă fiindcă nu voiam să vii. Mi-am spus în sinea mea că oricum nu ai fi făcut-o. Că nu avea cum să conteze pentru tine. Eram dispusă să te invit la nuntă numai fiindcă altfel oamenii și-ar fi stricat părerea despre mine. Astfel mi-am îngăduit să gândesc și să simt lucruri oribile în legătură cu tine.

- De ce?

- Pentru că m-ai părăsit. Am simțit că m-ai părăsit. După mall..., începu ea, dar se opri când Simone se făcu albă la față ca varul și se întoarse cu spatele. Exact așa. Nu ai vrut să vorbești cu mine despre asta.

- Am vorbit despre asta la ședințele de terapie. Am vorbit despre asta la poliție. Iar și iar, de nenumărate ori.

- Cu mine nu ai vrut să vorbești și eu aveam nevoie de surioara mea mai mare. Îmi era atât de frică. Mă trezeam țipând, dar tu...

- Am avut și eu coșmaruri, Nat. Mă trezeam udă learcă de sudoare rece, fără să pot respira. Nu țipam, deci mama nu venea alergând într-un suflet să vadă ce am, dar am avut coșmaruri și eu.

Uitându-se țintă la ea, Natalie își șterse lacrimile de pe obraji.

- Nu ai spus niciodată.

- Atunci nu voiam să vorbesc despre asta. Nu vreau să vorbesc despre asta nici acum. Am îngropat amintirea asta.

- M-ai îngropat și pe mine.

- Ei rahat! strigă Simone răsucindu-se pe călcâie. Rahat!

- Nici un rahat. Nu mi se pare un rahat, Simone, nu mie. Înainte mă includeai în viața ta. Mereu erai tu împreună cu Mi și cu Tish, dar mă includeai și pe mine în grupul vostru. Erau și prietenele mele. După, m-ai izgonit complet. Nu ai mai vrut să știi decât de Mi.

- Doamne sfinte! Tish a murit. Mi a stat în spital săptămâni întregi.

- Știu, știu. Aveam paisprezece ani, Sim. Te rog, Dumnezeu! Ai milă de mine! Am crezut că a murit. Când am tras-o pe mama în spatele tejghelei, am crezut că murise. Am crezut că ai murit și tu. Pe urmă am văzut că nu a fost așa, dar am continuat să visez că muriseși. Toată lumea în afară de mine. Tish era și prietena mea. Și la fel și Mi. Și nu am văzut altceva apoi decât cum altcineva mi-a uzurpat rolul de soră a ta. Știu cât de prosteste și de egoist sună chestia asta. Voi două ați venit aici când Mi a fost externată. La CiCi. Și eu nu m-am putut gândi la altceva decât la motivul pentru care nu m-ați luat și pe mine, înțelegi?

- Ea avea nevoie de mine și eu aveam nevoie de...

Natalie nu fusese rănită, se gândise Simone. Dar de fapt fusese. Și încă cât!

- Nu m-am gândit, reuși să îngaime Simone. Nu m-am gândit că asta însemna că te părăsesc, că te exclud din viața mea. Voiam doar să mă îndepărtiez de toate acele lucruri, să las totul în urmă. Reporterii, poliția, discuțiile, privirile. Aveam șaisprezece ani, Natalie. Și eram distrusă pe dinăuntru.

- După aia nu ai mai avut nevoie decât de Mi. Vă aveți una pe cealaltă. Și eu eram distrusă.

- Îmi pare rău, spuse Simone lăsându-se să cadă la loc pe scăunelul ei, frecându-și fața cu mâinile. Îmi pare

rău că nu mi-am dat seama. Poate că nu am vrut să-mi dau seama. Tu îi aveai pe mama și pe tata, pe CiCi, pe prietenii tăi. Erai atât de implicată în activitățile de la școală, în proiecte...

- Mă ajutau să nu mă mai gândesc. Mă ajutau să opresc coșmarurile. Dar te voiam pe tine, Simone. Eram prea furioasă să îți spun. Nu furioasă, se corectă. Mai degrabă îmi plângeam de milă. Pe urmă tu ai plecat la New York, la facultate. Cu Mi. Ai început să-ți vopsești părul în culori ciudate, să te îmbraci cu haine pe care mama le ura. Așa că am început și eu să le urăsc. O voiam pe sora mea înapoi, dar o voiam așa cum o voiam eu. Tu nu erai așa cum te voiam eu sau așa cum credeam că ar fi trebuit să fii. Pe urmă ai început să fii... dar eu nu te mai plăceam. În sfârșit, Natalie expiră zgomotos izbucnind într-un râs amar, nedumerit. Abia acum mi-am dat seama de asta. Nu îmi plăcea Simone aceea care purta costume *office* și se întâlnea cu... cum îl chema oare?

- Gerald Worth al Patrulea, la dracu'!

- O, da, suspină Natalie. Era un bou, dar sunt sigură că nu o făcea intenționat. Nu îmi plăcea de tine în felul acela și în nici un alt fel fiindcă nu mai erai surioara mea cea mare de dinainte ca lumea întreagă să se termine pentru noi. Apoi ai renunțat la facultate și te-ai dus înapoi la New York, după care ai plecat în Italia și eu nu am mai știut pe unde naiba umblai. Nu prea ai mai dat pe acasă.

- Nu eram primită cu prea mare căldură acolo.

- Nici tu nu te străduiai să dregi lucrurile.

- Poate că nu, murmură Simone. Poate că nu.

- Tot ce am spus săptămâna trecută e adevărat. Așa simțeam. Așa credeam. Nu a fost bine din partea mea, dar așa simțeam, sincer. Nu a fost bine că mă așteptasem din partea ta să, nu știu, să încremenești la stadiul în care fuseși înainte ca de fapt noi toți să ne schimbăm după noaptea aceea. A fost atât de urât din partea mea să îi spun toate acele lucruri lui CiCi, care este cea mai iubitoare și minunată ființă de pe pământul acesta

și niciodată nu îmi va trece rușinea pe care o simt pentru asta.

– Ea nu ar vrea să îți fie rușine toată viață, în nici un caz.

– Știu. Și acesta este încă un motiv pentru care îmi este atât de rușine. Am venit aici datorită lui Harry, fiindcă mă face să fiu o persoană mai bună, spuse umplându-i-se din nou de lacrimi ochii aceia de peruzea. Mă face să vreau să fiu o persoană mai bună. Tu ai fost egoistă, Simone. La fel și eu. Dar așa ești tu și așa sunt și eu. Acum o să încerc să devin o persoană mai bună – persoana pe care o vede Harry când se uită la mine. O să încerc să fiu o soră mai bună. Este singura cale pe care o știu prin care aș putea schimba ceea ce am făcut.

– Nu știu dacă am putea fi altfel decât suntem în momentul acesta, dar îmi pare rău. Îmi pare rău că nu am fost alături de tine când ai avut nevoie de mine, că nu mi-am dat seama că nu eram alături de tine. Putem încerca să schimbăm acum ceva, pornind de la cele care am devenit.

– Da. Da, spuse Natalie, cu lacrimile șiroaie ridicându-se în picioare și făcând un pas înainte. Privirea îi căzu pe bust și văzu ceea ce nu mai văzuse până atunci. E Tish.

– Da.

Ea duse mâinile la gură și înțepeni așa. Alte lacrimi îi țâșniră din ochi și i se prelinseră peste degetele încheștate.

– O, Doamne, o, Doamne. Este Tish. Nu m-am uitat niciodată cu atenție... nu am vrut să o fac. Tremurând, Natalie își lăsă mâinile jos și Simone, ridicându-se, îi citi suferința profundă de pe trăsături. E Tish. Ai reușit să faci ceva atât de frumos, și eu... Probabil că ai avut senzația că a murit din nou, încă o dată. Of, Simone.

– Da, așa am simțit.

Dar dădu roată mesei de lucru simțindu-se acum în stare și chiar dorindu-și să o tragă pe Natalie spre ea, să o ia în brațe.

- Așa am simțit. Dar o pot aduce înapoi. O pot aduce înapoi, spuse cu ochii pe bucata de argilă. De data aceasta, în felul acesta, o pot aduce înapoi.

Partea a doua

Pasiunea unui țel

*Când ți-ai pierdut averea, ai pierdut ceva;
Când ți-ai pierdut onoarea, ai pierdut mult;
Când ți-ai pierdut curajul, ai pierdut tot.*

Proverb german

capitolul 11

Reed stătea împreună cu Chaz Bergman pe stânci uitându-se la luna care trimitea raze timide deasupra golfului. Fiecare avea în mână câte o sticlă de bere Summer Pale Ale, ceea ce era nepotrivit pentru momentul acesta al anului. Dar la ora două dimineată, pe fâșia îngustă și pustie a coastei, Reed se gândi că asta nu conta deloc.

Deși Chaz se mutase la Seattle, unde își găsisese o slujbă imediat după facultate, nu pierduseră legătura unul cu celălalt și mai vorbeau când și când prin mesaje pe telefon sau e-mailuri.

Timpul petrecut în realitate cu el era destul de redus, limitându-se la vacanța de Crăciun, când Chaz se întorcea acasă, și uneori și în vreun weekend prelungit de vară.

- Îmi pare rău că nu am putut ajunge mai devreme, spuse Reed după ce se așezară confortabil.

- Rahaturi polițienești?

- Mda.

- L-ați prins pe nemernic?

Dând din cap, Reed dădu cu poftă pe gât prima dușcă.

- L-am nimicit.

- Domnul detectiv Quartermaine. Tot mi se pare su-perciudat titlul ăsta.

- Cel Mai Mare Tocilar, IT-istul suprem Chaz Bergman. Pe mine nu mă miră deloc, spuse Reed după care mai bău o gură lungă din sticlă, încercând să scape de oboseala unei zile lungi. Nu mă așteptam să te mai văd în vara asta. Ai fost aici abia în iulie.

- Da.

Chaz luă o înghițitură mai mică, mai alene, și își împinse ochelarii pe nas.

Își păstrase statura lungă și deșirată, dar pusese și ceva mușchi pe el. Avea acum și mai mult păr, deși îl ținea strâns la spate într-o codiță. Mai adăugase ca să-și completeze ținuta și un mic petic neras sub buza de jos, ciudat, care nu reușea să-i șteargă alura de to-cilar sadea.

Chaz se uită spre apă și ridică din umeri.

- Mama a vrut să vin aici pentru povestea aia cu McMullen. Și cred că și parte din mine voia același lucru. Nu atât ca să vorbesc despre asta, cât mai degrabă să îi văd pe unii dintre cei aflați în magazin în noaptea aia.

- Puștiul acela, își aminti Reed. Avea la momentul acela în jur de doisprezece ani, iar acum învață să devină medic.

- Da, și femeia însărcinată. Cea cu gemenii.

- Tu i-ai salvat, frate.

Reed își ciocni sticla de sticla lui Chaz.

- Mda, cred că da. Că veni vorba, ce face Brady Foster?

- Excelent. A dat 340 de lovituri reușite anul trecut cu echipa lui de baseball de la liceu. Au mai făcut un copil, știi? Lisa și Michael.

- Mda, așa este. Mi-ai spus.

- O fetiță. Are cinci ani. Camille. E groaznic de deșteaptă și seamănă cu mama ei. Îți spun eu, Chaz, Lisa e absolut uimitoare. Trăiește zi după zi cu amintirea acelei nopți, dar nu îngăduie ca asta să, știi tu, să o definească. Și în nici un caz să se oprească din drumul ei. Mă uit uneori la familia asta și la cât de tare i-a afectat noaptea aceea și la cum au reușit nu numai să-i supraviețuiască, să treacă peste ea, ci chiar să fie atât de bine și de strălucitori de-a dreptul... Știi, exact ca luna aia de-acolo...

- Nu te-am întrebat niciodată asta, dar spune-mi, tu te-ai mai întors vreodată acolo? La mallul acela?

- Da.

Făcuse hărți, marcase punctele atacului, victimele, mișcările, numerele. Avea absolut totul inclus în dosarele lui.

- S-a schimbat foarte tare.

- Eu nu pot intra. Nici măcar nu suport să trec cu mașina pe lângă el. Nu ți-am povestit niciodată că am acceptat slujba de la Seattle fiindcă era locul cel mai îndepărtat unde puteam merge fără să părăsesc totuși America. Sau cel puțin zona continentală... și nu am primit oferte din Alaska sau Hawaii. E o slujbă excelentă, o companie excelentă, adăugă Chaz. Dar distanța a fost cel mai mare atu.

- Nu e nimic în neregulă cu chestia asta, spuse Reed după o clipă.

- Nu mă gândesc la asta timp de săptămâni întregi, de luni întregi. Dar apoi mă întorc aici și totul îmi revine în memorie într-o clipă. Ciudat, fiindcă cea mai mare parte din coșmarul acela am petrecut-o încuiat într-o cameră plină de oameni, nu în mijlocul nebuniei, ca tine. Dumnezeu, eram doar niște copii, Reed.

Chaz bău din nou, de data asta ceva mai mult.

- Sau dacă aud despre un alt incident, un alt atac în care sunt omorâți mai mulți oameni la un loc, totul îmi revine automat în minte și asta mă afectează.

- Da, se mai întâmplă chestii dintr-astea.

- Așa că eu m-am dus la Seattle, iar tu te-ai dus în linia întâi.

- Ai acceptat o slujbă, doar, omule. Ți-ai construit o carieră.

- Mda, în legătură cu asta, știi ceva? Motivul pentru care m-am întors? Mă transfer la New York. Mai întâi îmi iau ceva timp liber, mă duc să văd niște apartamente pe care mi le oferă compania ca variante de închiriere, ridică din umeri Chaz. Vor să mă duc să conduc divizia de securitate informatică de acolo.

- Să o conduci? La dracu', Chaz! exclamă Reed entuziasmat dându-i un cot în coaste în semn de felicitări. În mod clar ești cel mai mare tocilar de pe lumea asta.

Vorbele lui îl făcură să zâmbească pe Chaz, dar imediat clătină din cap împingându-și ochelarii pe nas.

- Am fost pe punctul de a refuza oferta. New Yorkul e mult mai aproape decât Seattle, dar nu pot îngădui ca noaptea aceea nenorocită, sau mallul acela nenorocit, mă rog, să-mi influențeze întreaga viață. Așa că mă mut la New York în noiembrie.

- Felicitări, prietene, pentru tot!

- Tu cum ai făcut? Cum ai reușit să-ți iei insigna aia și pistolul și să ieși în linia întâi în bătaia focului în fiecare zi de la Dumnezeu?

- Munca de detectiv are mai degrabă legătură cu deducții logice, cu o grămadă de hârtogărie și o tonă de drumuri de bătut în fiecare zi. Nu e ca la televizor. Nu sunt urmărit cu mașini și nici împușcături în plină stradă.

- O să-mi spui acum și că nu ai fost niciodată implicat în așa ceva, nu?

- Am fost în niște urmărituri cu mașini. Am fost în mai multe urmărituri pe jos - oare de ce fug infractorii ăștia? - dar am fost și în câteva urmărituri cu mașini. Sunt absolut demențiale, asta pot să-ți recunosc.

- Și împușcături?

- Nu ca în seriale, Chaz.

Dar Chaz se uită la el fix, cu ochii aceia ai lui mari și tăcuți în spatele lentilelor dense.

- Am fost implicat de câteva ori în niște incidente când s-a tras asupra noastră.

- Ți-a fost frică?

- Normal că mi-a fost frică. Cum altfel?

- Dar ai făcut-o totuși și o faci în fiecare zi. Vezi, asta e ceea ce te caracterizează pe tine, Reed. Tu ești în stare să faci față acestei frici și să-ți faci datoria și așa ai fost dintotdeauna. Iar New Yorkul nu se compară cu pericolul de a te confrunța cu un nemernic cu pistolul îndreptat spre tine, dar este felul meu de a face față fricii. Făcu o pauză, zâmbi și continuă: Pe lângă faptul că înseamnă o promovare și un salariu mult mai mare.

-Ticălos norocos! Pun pariu că ai celelalte sticle de bere din bax într-o ladă frigorifică din mașina aia închiriată.

-Am fost cercetaș. Suntem oricând pregătiți și gata de acțiune. Dar conduc, așa că nu beau mai mult de una.

-Atunci hai să mergem la mine ca să putem bea. Mâine... mă rog, azi, este duminică și nu sunt de serviciu. Poți dormi pe canapeaua mea.

-Aș putea. Tot în maghernița aia locuiești?

-Nu e chiar așa de rea și se vorbește că în curând cartierul va intra în proces de reabilitare și modernizare. Cine știe, poate că azi, mâine, îți dai seama că stau într-o zonă chiar super. Oricum, nu am de gând să mai rămân prea mult acolo. Mâine după-amiază mă duc să văd o casă. Din câte se vede de afară și mi s-a părut de pe internet, cred că asta este. Are o curte frumoasă, o bucătărie nou utilată.

-Tu nu știi să gătești.

-Nu contează. Are un dormitor excelent cu baie mare și așa mai departe. Îmi place zona. Pot să merg pe jos la restaurante și cârciumi. Să-mi tund singur iarba. Și ceea ce e cel mai bine, dacă pot coborî prețul măcar puțin, aș putea să mi-o permit fără să-mi vând vreun organ sau să m-apuc să iau mită.

-Ai putea să-ți vinzi sperma, sugeră Chaz. Îl mai știi pe tipul acela - Fruenski - care făcea chestia asta în facultate?

-Cred că eu o să încep prin a-mi încerca mâna la negociere. În sfârșit, spuse el ridicându-se. Ar trebui să mergi cu mine mâine ca să-ți dai și tu cu părerea.

-Trebuie să mă duc să-mi văd bunicii. Deja e planificat. Pe urmă, luni plec la New York să mă ocup de aranjamentele de aceeași natură pe care le am de făcut pentru mine.

-Atunci hai să profităm la maximum de ce a mai rămas din baxul acela.

Dormi până la prânz, iar când se sculă, făcu la repezeală niște cafea și o papară de ouă, căci avea musafiri.

Îl conduse pe Chaz și se despărți de el cu promisiunea să petreacă împreună un weekend de pomină în New York odată ce prietenul lui se stabilea acolo.

Când intră la duș să se spele cu apa aceea călâie – din câte se părea boilerul clădirii era din nou pe moarte, se gândi cât de multă plăcere îi făcuse să petreacă ceva timp cu Chaz. Și să vorbească despre lucruri pe care, realiză el, Chaz evitase până acum să le aducă în discuție.

Se îmbracă studiind peretele dormitorului, cel pe care atârnase un fel de aviziere mari de plută. Prinsese acolo poze cu toți cei din zona lui de interes care muriseră, aliniați sub etichetele cu: Accident, Cauze naturale, Crimă, Sinucidere.

Avea hărți cu locația la care se găsisse fiecare dintre cei decedați plus numele, data, ora. Și avea date despre fiecare dintre aceste locații plus orice cazuri de rănire raportată – în noaptea de 22 iunie 2005.

Prea multe, se gândi din nou. Pur și simplu prea multe.

Nu o putea contrazice pe Essie în ceea ce privea varietatea mare de metode și de arme în ceea ce privea omuciderile, dar era sigur că exista un tipar. Unul pe care nu îl deslușise încă foarte clar.

Avea rapoartele autopsiilor, declarațiile martorilor, copii ale discuțiilor cu membrii familiilor. Compilase articole și înregistrări din urmă cu doisprezece ani până la momentul reportajului special al lui McMullen.

Îl mirase să o vadă acolo pe sora lui Hobart. Patricia Hobart, lividă, cu ochii înfundați în orbite, părea mai în vârstă decât cei douăzeci și șase de ani pe care îi avea. Pe urmă se gândise că era absolut firesc să îmbătrânești prematur dacă aveai un frate care a ucis o grămadă de oameni și o mamă care și-a aruncat în aer propria casă sub influența – după cum spuneau rapoartele medicilor legiști – drogurilor și alcoolului, plus un tată care băuse până își ieșise din minți și omorâse o femeie și pe copilul acesteia după care și pe el însuși.

Nu plânsese, își aminti Reed studiind poza ei de pe perete. Avea însă o grămadă de ticuri nervoase. Umerii

cocârjați, spatele cocoșat, degetele pe care și le mișcase tot timpul împreunându-le sau trăgând de haine.

Un costum ponosit, își aminti el, niște pantofi urâți. Locuia cu bunicii ei și trebuia să aibă în permanență grijă de bunică-sa, care se folosea de un cadru de când era în convalescență după o fractură de șold și de bunică-său, care suferise două accidente vasculare cerebrale minore.

Bunicii din partea mamei – foarte înstăriți – îl renegaseră pe tatăl cel nemernic care avuseseră o grămadă de arme la dispoziție și cât se poate de disponibile pentru cei trei adolescenți descreierați care le luaseră și le folosiseră pentru a ucide un număr de nouăzeci și trei de oameni în numai câteva minute.

„Ce familie de demenți“, se gândi el și își puse tocul cu arma pe care o purta în timpul serviciului și își băgă în buzunare portofelul, legitimația și telefonul.

În drum spre ieșire își scoase telefonul ca să o sune pe Essie. Îi dădea telefon pentru că era posibil să nu apuce să vadă vreun SMS. O luă la fugă în jos pe scări când ea răspunse.

– Mă duc la casa despre care ți-am vorbit ca să mă întâlnesc cu agenta imobiliară Renée Nu-știu-cum. Vino și tu să o vezi. Adu toată gașca dacă e.

– Este o după-amiază foarte fierbinte și ne e cam lene, Reed.

– De asta e chiar perfect așa. Mergem apoi în parc, unde puștiul și câinele să aibă loc să alerge. Și o să vă și duc pe toți la pizza ca să sărbătorim faptul că am obținut o ofertă atât de tare. Cred cu adevărat că asta este casa.

– Mi-ai mai zis chestia asta și când a fost vorba de ciudățenia aia în stil victorian, acum trei luni.

– Mie mi-a plăcut ciudățenia victoriană, dar mi s-a părut că emană energie negativă când m-am plimbat prin ea.

– Da, ce să zic, energie negativă. Ești dependent de căutatul caselor, Reed.

Cum era foarte posibil să fie adevărat, el schimbă subiectul:

- Haide, o să fie ca lumea. Asta oricum e la doar câteva străzi de casa ta.

- La aproape un kilometru.

- O plimbare frumoasă de duminică, nu? Pe urmă parcul, pizza. O să iau și o sticlă de vin.

- Ești chiar culmea.

El izbucni în râs.

- Haide. Am nevoie de cineva care să mă convingă că nu e ceea ce îmi trebuie, dacă așa este sau, dimpotrivă, că e perfectă pentru mine. Nemernicul acela de boiler e iarăși pe moarte aici. Chiar trebuie să plec cât mai curând din locul acesta.

Știu după oftatul îndelung, din rărunchi, că reușise să o convingă.

- La ce oră ai întâlnirea?

- La două. Acum mă îndrept într-acolo.

- Puck și Dylan se vor bucura de plimbare și de alergatul prin parc. Iar eu și Hank ne vom bucura de vin. Trebuie să aranjez lucrurile mai întâi. Nu face nici o ofertă până ajungem și noi, ai înțeles?

- Absolut! Mulțumesc! Ne vedem!

Aruncă o privire înapoi peste umăr spre clădire. Cineva care habar nu avea de gramatică sau de reguli de scriere scrisese cu graffiti probabil pentru altcineva: SĂ MOARĂ MĂTA PROASTO.

Presupuse că voiau să spună ceva la adresa mamei cui-va care era și proastă pe deasupra. Sau cine știe ce avușeseră de împărțit împricinații. Oricum, era încă un semn că trebuia neapărat să încheie timpul petrecut aici.

Cu toate acestea, o cafenea cât de cât se deschisese la câteva străzi distanță și cineva cumpăraseră una dintre clădirile din vecinătate împrăștiind zvonuri cum că urmau lucrări importante de reabilitare și amenajare a unor apartamente cochete.

Poate că reabilitarea întregii zone avea să se întâmple la urma urmei.

Încă un motiv să plece acum. Sigur că i-ar fi plăcut să vadă cartierul curățat, primenit și așa mai departe, dar nu voia în ruptul capului să-și ducă existența într-un apartament.

Se urcă în mașină și porni imaginându-și cum avea să pună un grătar pe terasa din spate a noii lui case. Se pricepea să facă friptură la grătar – mă rog, în bună măsură. Poate că avea chiar să învețe să gătească și altceva în afară de papară de ouă și sendvișuri calde cu șuncă și cașcaval. Poate.

Voia să dea petrecheri – să fumege grătarul – afară sau în camera mare iarna, în jurul șemineului pe gaz aprins. Să păstreze unul dintre cele trei dormitoare ca și cameră de oaspeți, să-l transforme pe celălalt în ceea ce avea să fie de fapt primul lui birou pe care îl avusese vreodată acasă.

Să cumpere un televizor mare – dar al dracului de mare – cu ecran plat, pe care să-l pună pe perete și să se aboneze la toate canalele sportive transmise prin cablu. Cam despre asta e vorba, își spuse el în loc de concluzie intrând cu mașina în ceea ce era hotărât să devină noul lui cartier.

Erau case mai vechi, e-adevărat, dar nu-l deranja ideea de vechi. Cele mai multe fuseseră renovate și reorganizate potrivit conceptului atât de popular al bucătăriei mari, deschise, și al băilor spațioase.

O grămadă de familii în jur, dar nici asta nu-l deranja. Poate că avea șansa să dea peste vreo tânără mamă singură și sexy. Îi plăceau copiii, copiii nu erau problema.

Trase pe dreapta pe aleea din fața casei robuste de cărămidă, cu două etaje, și se gândi la cât de tare îi plăcuse ciudățenia asumată a liniilor victoriene ale celeilalte case față de aceasta, care era mai tradiționalistă. Dar robustețea era ceva bun, robustețea era în regulă. Iar proprietarii cu siguranță se străduiseră să facă totul să arate atât de bine de afară, cu plantele, arbuștii, tufișurile și ușile noi de la garaj.

Ar fi fost bun un garaj.

Se dădu jos din mașină aruncând o privire la cea deja parcată pe alee. Nu era a lui Renée, agenta lui cea foarte răbdătoare. Curios, se uită la plăcuța cu numărul de înmatriculare – din obișnuință – și traversează ceea ce își spusese că avea să fie aleea lui placată cu pavele, din fața casei.

Femeia deschise ușa înainte să apuce să sune la sonerie (la soneria lui).

– Salut! Tu ești, Reed, nu-i așa?

Blonda atrăgătoare, îmbrăcată cu un tricou roșu mulat și niște pantaloni albi, îi întinse mâna.

– Eu sunt Maxie, Maxie Walters.

– OK. Eu trebuia să mă întâlnesc cu Renée.

– Da, m-a sunat să-mi spună. A avut o urgență în familie. Mama ei a avut o problemă cu mașina – s-a tamponat ușor, nimic serios, spuse ea iute. Dar știi cum sunt mamele. Renée o să încerce să ajungă și ea aici, dar nu a vrut să trebuiască să amâne sau să anuleze întâlnirea – mai ales că avem informația internă cum că vânzătorul s-a hotărât să scadă cinci mii din preț mâine.

– Asta nu ar fi prea rău, spuse el pășind în interior și privind cu atenție holul principal cu tavan înalt pe care îl admirase în turul virtual.

– Vreau numai să mă familiarizez puțin cu proprietatea. Are, într-adevăr, niște trăsături absolut minunate. Podele de lemn masiv, original, pe care cred că au reușit să le recondiționeze și să le pună în valoare într-un mare fel. Și nu-ți place la nebunie senzația de spațiu pe care o ai când intri? continuă ea făcându-i semn să meargă înainte și închizând ușa.

– Da, casa asta îți dă o stare de bine.

Se plimbă prin living – bine compartimentat și mobilat, se gândi el căci își făcuse deja planul – și își imaginează televizorul acela cu ecran plat pe perete. Îi plăcea imaginea liniară ce se desfășura în fața lui, până la bucătărie, cu blatul lat pentru micul dejun și zona de luat masa,

până la ușile mari ale glasvandului care se deschidea spre terasa din spate pe care și-o dorea atâta.

- Deci lucrezi cu Renée?

Nu știa de ce întrebuse. Cunoștea toată lumea care lucra cu Renée.

Se întoarse spre el. Blondă cu ochii albaștri, vreo douăzeci și cinci de ani, un metru șaizeci și cinci, vreo cincizeci și ceva de kilograme. Bine făcută și tonifiată.

- Suntem prietene, spuse ea conducându-l înspre bucătărie. De fapt, de la ea am învățat meserie. Mi-am luat licența de agent imobiliar abia acum trei luni. Blaturi de granit, adăugă ea. Aragazul și toate cele sunt noi. Nu de inox, dar mi se pare că albul acesta se potrivește de minune cu spațiul din jur.

Vocea ei, se gândi el. Avea ceva distinct la voce care nu-i dădea pace. Se opri în drum spre terasa ce se deschidea îmbietoare în fața lui și se întoarse din spatele consolei pentru mic dejun cu fața la ea.

- Știi să gătești, Reed?

- Nu, nu chiar.

Se gândi că zâmbetul acela jucăuș pe care i-l servi nu se potrivea deloc cu spațiul dintre nas și bărbie. Ea se apropie de blat.

- Ești detectiv de poliție. Cred că e foarte palpitant. Nu ești însurat, nu?

- Nu.

- Asta e o casă de familie excelentă, mă rog, când îți vine cheful să-ți faci una.

Își schimbă poziția. Nu îi vedea mâinile, dar limba-jul trupului... Instinctele îi ascuțiră simțurile la maximum. Ochii, părul, chiar și forma gurii cu poziția aceea aparte a maxilarului superior, toate erau altfel. În afară de voce.

Își dădu seama, numai că o fracțiune de secundă prea târziu. Deja scosese pistolul. Se aruncă la pământ, dar ea-l nimeri de două ori în umăr, într-o parte. Lovi greoi lemnul lustruit din spatele consolei, simțind cum

durerea înfiorătoare îi explodează răspândindu-i-se prin tot corpul.

- Mare polițist, râse ea, ocolind consola ca să-l termine cu un glonț în cap. Te-ai descurcat mai bine când ai protejat un puști idiot acum câțiva ani, mult mai bine decât ai reușit să te protejezi pe tine însuși acum. Spune la revedere, eroule!

Îi văzu expresia de pe față schimbându-se brusc de la entuziasm pur la șoc. Acum scosese și el pistolul. Trase de trei ori forțându-se să-și folosească mâna stângă, căci dreapta nu putea ține arma.

O auzi țipând, se gândi că a nimerit-o cu măcar un glonț înainte să apuce să se adăpostească după consolă. Înainte să o audă fugind înspre ieșire.

- Nenorocitul! urlă ea alergând.

Trebui să se târască pe podea, să țină strâns pistolul în timp ce ieșea de după consolă. Femeia lăsase ușa deschisă. Auzi pornind un motor de mașină și scârțâitul roților.

Se putea întoarce, se gândi el. Dacă se întorcea... Scrâșnind din dinți, se ridică în fund, rezemat cu spatele de consolă, luptându-se să respire cât de bine putea dată fiind durerea copleșitoare și chinuindu-se să-și scoată telefonul.

Leșină aproape, simți cum i se înceteșează totul în minte. Nu își dădea seama de când stătea acolo. Chinuindu-se din nou să respire, în ciuda durerii, își scoase telefonul.

Dădu să sune la 911, dar apoi se gândi la Essie și la ai ei.

Femeia răspunse la al doilea apel.

- Venim! În cinci minute!

- Nu, nu. Nu veniți. Stați acolo! Am fost împușcat. Am fost împușcat.

- Ce? Reed!

- Am nevoie de salvare. Am nevoie de întăriri. Fir-ar al dracului, iar leșin. Am nevoie de...

- Reed! Reed! Hank, rămâi aici cu Dylan.

- Essie, ce...

Dar ea o luase deja la fugă, cu telefonul într-o mână și arma în cealaltă.

- Ofițer lovit! Ofițer lovit!

Urla în telefon.

Hank își luă fiul în brațe și strânse în mână lesa lui Puck. Și spuse o rugăciune în gând.

Ea făcu a doua jumătate de kilometru în mai puțin de două minute, alergând cât o țineau picioarele, trecând prin fața curților în care oamenii o priveau cu gura căscată.

- Poliția! Intrați în casă! Intrați în casă!

Nu se opri din fugă până ce ajunse pe veranda casei de cărămidă. Cu pistolul scos, intră cu grijă pe ușă, îndreptă arma imediat spre scările care duceau în sus, apoi se răsuci în loc, acoperind toată zona. Și dădu cu ochii de Reed.

- Te rog, te rog, te rog.

Verifică mai întâi dacă are puls, apoi sări în sus și smulse niște șervete albe apretate aranjate frumos pe masă. Când le puse pe rana din umărul lui și apăsă puternic ca să oprească sângerarea, durerea ascuțită îl săgetă făcându-l să-și revină.

- Împușcat.

„Și în șoc“, se gândi ea.

- Da, o să te faci bine. Stai liniștit. Salvarea e pe drum. Și la fel și întăririle.

- Ar putea să revină. Am nevoie de pistol.

- Cine? Cine a făcut asta? Nu, nu, rămâi cu mine. Rămâi cu mine! Cine a făcut asta?

- Hobart, soră-sa. Of, fir-ar al dracului să fie! Patricia Hobart. Era cu o mași...

- Rămâi treaz! Uită-te la mine! Nu închide ochii! Rămâi cu mine, fir-ar să fie!

- O mașină Honda Civic, ultimul model. Albă. Cu plăcuțe de Maine. Rahat, rahat, nu mai pot să...

- Auzi? Sirenele! Sosesc ajutoare!

Iar mâinile ei erau pline de sângele lui. Sângele pe care nu putea să-l oprească.

– Plăcuțe cu homarul acela stupid, icni el încercând să nu-și piardă cunoștința, să nu-și piardă viața. Patru-sapte-cinci-C-B-R.

– Bravo, bravo, foarte bine. Aici! Aici! Grăbiți-vă, fir-ar al dracului! Sângerează masiv. Nu pot opri sângerarea.

Brancardierii o dădură la o parte, echipa medicală îl întinse pe Reed pe spate și se apucă de treabă. Polițiști cu armele scoase se repeziră înăuntru în urma lor.

Ea ridică mâna stângă, simțind cum sângele lui Reed i se scurge pe încheietură.

– Sunt polițistă. Amândoi suntem polițiști.

– Detectiv McVee. Bull sunt. Doamne Sfinte, ăsta e Reed. Cine dracu' i-a făcut asta?

– Atacatorul este Hobart, Patricia, douăzeci și ceva de ani, păr șaten, ochi căprui. Conduce sau cel puțin conducea o Honda Civic, plăcuțe de Maine cu homar desenat. Patru-Șapte-Cinci-C-B-R. Transmiteți! Nu îi știu adresa – locuiește cu bunicii ei. Transmiteți datele astea! Prindeți-o pe nemernica aia!

– Doamnă detectiv, spuse unul dintre agenți. E o urmă de sânge care duce în exterior. Este posibil să fi fost rănită.

Ea se uită înapoi spre Reed și își dori cu toată ființa ei să fi fost adevărat.

– Alertați spitalele și clinicile. Doi dintre voi verificați casa. Hai, dați-i drumul! Să ne mișcăm!

Patricia se mișca. Și încă repede. Nemernicul acela o împușcase. Nu-i venea să creadă! Spera că murise urlând și tăvălindu-se în chinuri. Nu se putuse opri să verifice, dar glonțul îi intrase pe la subrațul stâng. Și credea, sau cel puțin spera, că ieșise prin spate. Plagă împușcată la intrare și ieșire, după cum se spunea, își aminti clipind de câteva ori luptându-se cu lacrimile de durere și de furie.

Dacă trăia suficient de mult, nemernicul acela avea s-o dea de gol. Plus că știa că sângerase în drum spre ieșire și asta însemna probe ADN.

Lovi cu pumnul în volanul mașinii furate în timp ce intra vijelios pe aleea din fața casei bunicilor ei. Avea nevoie de bani gheață, de actele de identitate false, de ceva arme și de geanta pe care o ținea tot timpul făcută. Trebuia să abandoneze mașina furată și să și-o ia pe a ei până ce reușea să scape și de ea.

Plănuise bine totul, se gândi ea. Plănuise exact cât trebuise. Doar că nu se așteptase să plece de-acolo cu o rană de glonț.

Se năpusti ca o furtună în casă și în sus pe scări.

Ar fi trebuit să meargă totul perfect, își zise. O cultivase pe agenta imobiliară a polițistului dobitoc, umblase cu ea prin aceleași case. Ieșise să bea ceva – doar deveniseră prietene! – cu nemernica aia care nu avea nici o idee despre nimic. Și fusese chiar acolo, sorbind din paharul cu limonadă concentrată, când tipul care acum ar fi trebuit să fie mort o contactase pe idioata de Renée în legătură cu casa.

Apoi fusese simplu. Venise duminică dimineata, o omorâse pe proasta de Renée, îi luase dosarele privitoare la casă, codul de acces și așa mai departe. Pe urmă nu făcuse altceva decât să aștepte.

Dar el o dovedise. Cum mama dracului reușise așa ceva?

Gemu sfâșietor când își apăsă pe gaura de la subraț un pansament cu peroxid.

Își dăduse seama, simțise pur și simplu ce se petrecea din tensiunea pe care o simțise în trupul lui, din felul în care îi studiase fața.

Probabil că era mort, probabil era mort, încercă să se convingă singură trăgând pe ea un tricou curat, scoțându-și geanta pregătită din vreme și aruncând înăuntru încă niște bani și niște acte false.

S-ar fi dus să vadă cu ochii ei. Știa că avea la el o armă, ca orice polițist, chiar și în afara serviciului, doar nu era

tâmpită. Dar îl nimerise de două ori – în partea dreaptă, în umărul drept.

Cum mama dracului era să se aștepte că el va reuși să-și scoată pistolul și să tragă cu mâna stângă? De unde mama dracului să fi știut așa ceva?

Își mai luă încă două pistoale, cuțitele profesioniste de luptă, un laț de strangulat confecționat de ea însăși, suficientă muniție, și chiar își îngădui suficient timp cât să înșface încă o perucă, încă niște lentile de contact, dispozitive de modificat anumite trăsături ale feței, alte bandaje și niște analgezice puternice pe care le șterpelise din stocul bunicilor.

O enerva la culme faptul că nu avea să fie acolo să primească banii pe vânzarea casei și asigurările de viață când hodorogii aveau să dea ortul popii. Dar avea mai mult decât suficient să-i ajungă ani buni de-acum înainte.

Crispându-se de durere, își puse geanta pe umăr și o luă în jos pe scări.

– Patti? Patti? Tu ești? Bunicul iar a umblat la televizor. Poți face ceva să rezolvi?

– Sigur. Sigur că pot să rezolv, spuse când bunică-sa îi apăru în cale bocănind cu cadrulul.

Scoase un pistol calibrul nouă milimetri și își împușcă bunica exact în mijlocul frunții. Femeia se prăbuși la pământ cu un fâșăit ușor al aerului din jur.

– Totul e rezolvat! spuse ea veselă, apoi intră în dormitorul unde aerul supraîncălzit mirosea a oameni în vârstă.

Bunicul ei stătea în balansoar, cu mâna pe telecomandă și ochii la ecranul televizorului plin de purici.

– S-a întâmplat ceva cu ăsta. Ai auzit zgomotul acela, Patti?

– Da. Pa, pa.

Se uită la el cum se chinuia să îi distingă gesturile din spatele ochelarilor ca un fund de sifon. Îl împușcă și pe el tot în cap, râzând ușor.

– În sfârșit!

Intrase și ieșise din casă în mai puțin de zece minute – la urma urmei, era antrenată – lăsând două cadavre în urma ei.

Având grijă să nu depășească viteza legală, conduse până la aeroport, își lăsă mașina în parcare pe termen lung, fură o mașină obscură pe care o porni ușor legând niște sârme și o șterse de-acolo.

capitolul 12

Văzu lumini trecând în viteză pe deasupra capului lui și se întrebă dacă murise. Poate că erau ceva îngerite sexy prin jur ca să-l călăuzească prin luminile alea spre cine știe unde.

Auzi voci, o grămadă de voci care spuneau ceva iute, niște cuvinte complicate pe care nu le cunoștea, dar care îi sunau a limbaj medical. Era imposibil ca niște îngerite sexy din regatul morții să-și facă griji cu privire la EKG-uri sau tensiunea care scădea. Plus că dacă ar fi fost mort ar fi fost absolut imposibil să îl doară atât de al dracului de tare.

Prin durere, prin frig – oare de ce naiba era atât de frig – prin starea de confuzie totală și prin gândurile ciudat de detașate care îi treceau prin minte în legătură cu propria moarte, auzi glasul lui Essie.

– O să te faci bine. Reed. Reed. Rezistă. O să te faci bine.

Bine atunci, se gândi el, bine.

După care nu mai simți altceva în afara durerii. Trupul lui, mintea lui, fiecare celulă din el părea să plutească în durere, să se afunde în durere ca într-un ocean. Durere crâncenă. Și cum nu era dispus să intre în jocul acesta, cedă, nemaștiind nimic. Durerea aceea refuză însă să-i dea pace și își veni din nou în simțiri, ceea ce-l enervă la maximum. Cineva, ceva trăgea de el și asta îl enerva chiar și mai tare.

– Du-te dracului! exclamă.

Ceea ce chiar și el auzi ca prin ceață ceva de genul *du-te dacului*, dar era cât se poate de pornit.

– Aproape am terminat, domnule detectiv.

Deschise ochii. Totul în jur era prea alb, prea strălucitor, așa că aproape-i închise la loc. Pe urmă văzu fața aceea frumoasă, ochii mari și căprui, pielea aurie.

– Îngerită sexy.

Înjerită sesi.

Buzele acelea pline și moi se arcuie într-un zâmbet. Și pe urmă nu mai știu din nou nimic. Urcă și coborî, urcă și coborî, în transă, nu ca și cum ar fi fost într-un roller-coaster, ci precum o plută pe un râu care curgea blând la vale. Râul Styx. Asta ar fi fost de rău.

Auzi vocea mamei sale. „Ce fel de nume este Yosarian? Este numele lui Yosarian, domnule.”

Era undeva o șmecherie. Ha.

Se lăsă din nou în voia valurilor, avu o lungă conversație în vis despre moarte și îngerite sexy cu bombardierul care avea un secret.

Când durerea îl izbi, trezindu-l iar la viață, decise – odată și pentru totdeauna – că treaba asta cu moartea era de tot rahatul.

– Cu siguranță așa este, doar că tu nu ești mort.

Clipi de câteva ori din pleoapele-i grele până reuși să-și stabilizeze privirea asupra lui Essie.

– Nu?

– Cu siguranță, nu. Ai de gând ca de data asta să rămâi mai mult pe lumea asta? Abia i-am convins pe părinții tăi să se ducă jos să mănânce ceva. Pot să mă duc să-i chem.

– Ce dracu'...

Essie lăsă în jos parapetul patului dinspre ea ca să se așeze lângă el și îi luă mâna în timp ce el înregistra priveștiștea din jur. Aparată și monitoare, senzația enervantă a acului branulei din mână, durerea de cap îngrozitoare, gustul metalic din gât și o mulțime de alte senzații iritante pe sub durerea teribilă pe care o simțea în întregul corp.

- A tras în mine. Patricia Hobart - era cu o Honda Civic, Maine...

- Ne-ai spus deja toate astea.

Creierul lui dădu semne că era pe cale să se stingă din nou, dar el se luptă să rămână conștient.

- Ați prins-o? Ați prins-o?

- O vom prinde. Crezi că ești în stare să-mi povestești ce s-a întâmplat?

- Nu prea știu. De cât timp sunt așa?

- Asta e a treia zi, spre a patra.

- Rahat. Rahat. Cât de grav?

Ea se mișcă puțin. Mai schimbaseră câteva cuvinte de genul acesta și altă dată de când zăcea acolo, doar că de data aceasta îi părea mai lucid. Sau poate i se părea doar, căci își dorea cu ardoare asta.

- Mai întâi veștile bune. Nu o să mori.

- Astea chiar sunt vești bune.

- Ai avut două împușcături. Cea din umăr a sfâșiat niște ligamente, dar medicii spun că îți vei recăpăta pe deplin mobilitatea și dexteritatea în mișcări cu fizioterapie și antrenamente. Nu te poți prosti în privința antrenamentelor, oricât de tare te va dura sau cât de plictisitor va fi. Ai înțeles?

- Da, da.

- A doua, în torace, pe partea dreaptă, a fracturat câteva coaste, ți-a ciupit din ficat pe traiectorie descendentă. Ai avut răni interne și ai pierdut o grămadă de sânge, dar au reușit să te facă la loc. O să te simți ca dracu' o perioadă, dar dacă nu te comporți ca un idiot, vei reuși o recuperare completă.

- Nu a nimerit, știi tu, fabricuța de plăceri, nu-i așa? Că nu prea mă simt bine în zona aia.

- Nu e problemă, e doar sonda pe care o ai instalată. O să ți-o scoată când te vei putea ridica să umbli.

- Deci am fost aproape mort timp de patru zile, dar încă nu am murit de tot.

- Mda, să spunem doar că ai fi putut interpreta cu succes rolul rănitului pe moarte din filmele clasice cu sfârșit tragic. Cum de-a ajuns să tragă în tine?

El închise ochii, încercând să se concentreze și să-și amintească.

- Cu o perucă blondă, lentile de contact albastre, o chestie la maxilar - o ușoară proeminență sexy. A spus că Renée... Renée.

Deschise brusc ochii și citi în privirea lui Essie vorbele înainte să le audă.

- Îmi pare rău, Reed. Am găsit-o la ea acasă. Două gloanțe în cap. Momentul decesului estimat cam cu două ore înainte să tragă în tine. Din ce am putut pune cap la cap, Hobart, sub înfățișarea unei tipe cu părul roșcat-auriu pe nume Faith Appleby, a intrat în legătură cu Renée acum câteva luni. I-a spus că își caută o casă și din câte se pare a fost tot timpul pe urmele tale pe la toate proprietățile pe care le-ai vizitat. S-a împrietenit cu Renée, așa că probabil a aflat despre programarea voastră și a văzut-o ca pe o oportunitate să te elimine.

- Mie mi-a spus că Renée întârzie și că a rugat-o pe ea să-mi arate casa. Nu mi-am dat seama de la început, dar vocea ei... Văzusem câteva interviuri cu ea și i-am recunoscut vocea. Dar mi-a luat prea mult timp să-mi pice fisa.

- Partenere, dacă nu ți-ar fi picat fisa, în momentul acesta ai fi cât se poate de mort.

- Și încă un amănunt de film clasic. M-a împușcat, Essie, și dă-mi voie să-ți spun că doare de-ți ies ochii din cap să fii împușcat. Pe urmă a venit pe după consola aia de bucătărie să mă termine de tot. Eu nu puteam să-mi mai folosesc mâna dreaptă, dar am reușit să-mi scot arma cu stânga. Cred că am tras trei cartușe. Știu că am lovit-o. Știu că am lovit-o, fir-ar a dracului!

- Da, ai lovit-o. Am găsit urme de sânge spre ieșire, până afară.

- Bun.

- Am ratat-o la mustață, Reed. Cu siguranță avea pregătit un plan de scăpare în caz că era descoperită. Și-a ucis bunicii înainte să iasă pe ușă.

- Fugi de-aici!

- Nemernica a împușcat-o pe bunică-sa care se deplasa cu cadrul și pe urmă și pe bunică-său în amărătul lui de balansoar. Le-am blocat conturile - la toate era trecută ca împluternicită - dar din câte se pare scosese sistematic sume imense din ele în ultimii ani, așa că e posibil ca în momentul acesta să dispună de milioane. Îi mângâie mâna din mâinile ei. Îți sunt datoare niște scuze! Mari!

- Ea e criminala. Ea este cea care de ani întregi îi omoară pe cei pe care fratele ei și amicii lui i-au ratat.

- I-am găsit camera ce-i servea drept cartier general, cu toate datele, cu toate listele cu victime, cu pozele și cu informațiile pe care le strânsese. Armele pe care le-a lăsat în urmă, alte peruci și chestii pentru deghizat, hărți. Nu am găsit nici un computer. Trebuie să presupunem că a folosit un laptop pe care l-a luat cu ea. Mașina pe care a condus-o până la casa cu pricina fusese furată în dimineața aceea și a lăsat-o la bunici. I-am dat în urmărire propria mașină și cum în momentul acesta este suspectul principal al crimelor în serie nerezolvate din mai multe state, e la nivel național.

- Au intrat pe fir cei de la FBI.

- Mă ocup eu de ei. E deșteaptă, Reed. E vicleană și nebună de legat. E cazul nostru, dar nu ne prisosește nici un fel de ajutor din partea oricui ar veni. Tu trebuie să te pui pe picioare, partener. Asta înseamnă odihnă și medicamente și antrenamente și orice altceva mai spun medicii că îți trebuie, și asta fără să comentezi sau să faci rabat în vreun fel.

- În apartamentul meu, în dormitor. Am agățat o tablă de plută cu o mulțime de hârtii și informații, plus dosare întregi. Nu-i lăsa pe agenții federali să le confişte. Sunt dispus să le împărtăşesc informațiile pe care le deţin, dar nu-i lăsa să-mi ia munca! Du-te să le iei.

- Sigur. Uite, o să mă duc să chem o asistentă de vreme ce de data asta ai rămas treaz atâta vreme. Și pe mama și tatăl tău care au fost aici cam tot timpul, chiar dacă frații tăi au făcut cu rândul să te vegheze. Simțind nevoia să-l atingă, își trecu mâna peste barba lui țepoasă de patru zile. Arăți rău, Reed, dar o să-ți revii. Butonul ăsta de aici? E cel pe care poți apăsa dacă durerile devin prea mari pentru ca doza de morfină din perfuzie să crească puțin.

- Da, o să mă gândesc la chestia asta. E o asistentă - cred că e o asistentă - în afară de cazul în care aveam halucinații. Foarte frumușică, cu ochii căprui, zâmbet de milioane, pielea de culoarea caramelului în care măică-mea glasa merele de Halloween.

- Te cred. Acea e Tinette. Mă duc să văd dacă e de serviciu. Apoi se aplecă deasupra lui, își lipi buzele ușor de ale lui. M-ai speriat de moarte, Reed. Încearcă să nu mai faci așa ceva.

El își mai pierdu de câteva ori cunoștința în următoarele douăzeci și patru de ore, dar pentru intervale mult mai scurte. Medicii îi spuseră că trebuia să se ridice, să facă scurte plimbări - iar minunata (din nefericire pentru el și măritata) Tinette se dovedi o mână de fier într-o mânăușă de catifea. Îi mai spuse și că dacă voia să i se scoată sonda - o, da, vă rog - trebuia să se poată mișca.

Așa că porni cu pași târșâiți la început, împingând înaintea lui stativul cu perfuzia de obicei cu un membru al familiei sau un alt polițist alături de el.

Îl impresionă faptul că Bull Stockwell nu rată nici o zi să vină să-l vadă, chiar dacă Bull îl bătea la cap mănându-l ca pe sclavi de la spate și strigându-i să-și miște fundul slăbănog mai repede.

În zece zile de când gloanțele îi sfâșiaseră carnea, slăbise patru kilograme și simțea aproape fizic cum i se ducea și masa musculară.

Mama lui îi aducea chifteluțe, tatăl lui îi strecura pe furiș pizza. Sora lui îi făcea prăjiturile. Fratele lui îi strecură chiar și o bere.

Prima ședință de recuperare fizică îl lăsă scăldat în sudoare și absolut istovit.

Camera lui de spital, plină de flori, plante, cărți și un ursuleț ridicol de pluș îmbrăcat în uniformă de polițist și cu pistol de jucărie începu să i se pară un fel de închisoare.

Singurul aspect pozitiv în situația asta era că să intri aici era la fel de teribil de greu cum ar fi fost să ieși. Singura dată când Seleena McMullen reuși să se strecoare înăuntru, Tinette – acum eroina lui Reed – o dădu pe dată pe ușă afară.

Reușise să îi facă o poză cu telefonul. Când o văzu postată pe internet, își spuse în gând că poate de fapt toată lumea îl mințise și era mort. Fiindcă arăta într-adevăr ca un zombie.

Bull nu-și dezminți felul de a fi și îl chinui să se ridice și să se miște după a doua rundă de antrenament, când Reed nu voia să facă altceva decât să se culce ca să-și adoarmă starea de dezolare.

– Nu te mai da lovit!

– Păi chiar am fost lovit!

– Urlă, înjură, văicărește-te. Mai vrei să fii vreodată polițist?

– Nu am încetat niciodată să fiu polițist, scrâșni din dinți Reed în timp ce mergea alături de el.

Măcar acum îl lăsau să poarte pantaloni de bumbac și un tricou în locul cămășii aceleia umiltoare de spital.

– O să te bage într-un birou și n-o să te mai lase să ieși de-acolo dacă nu ești în stare să tragi cu arma ca un bărbat.

– Essie ți-ar da una după ceafă ca un bărbat dac-ar auzi ce-ai spus.

– Nu e aici. Îl duse pe Reed afară, într-o mică grădiniță, unde măcar aerul avea miros de aer. Nici ea nu îi

spune niște lucruri drept în față. De ce, oare nu vrea să te mai streseze în plus, sau ce?

- La ce naiba te referi?

- Agenții federali. Încearcă să ne dea la o parte, să preia în întregime cazul.

- Știam eu!

Dezgustat, Reed trase un pumn prin aer. Imediat vedea i se încețoșă căci durerea din umăr îl năucî.

- Bine, bine, încetișor! Nu te repezi așa, voinice, spuse Bull apucându-l de brațul sănătos și împingându-l pe o bancă. S-a luptat cu ei ca o leoaică, asta trebuie să știi. Tu de ani întregi te ocupai de chestia asta și nimeni nu te-a băgat în seamă. Printre alții, nici eu. Chestia este că acum nu numai că toată lumea îl percepe ca pe un caz extrem de important, ci mai mult, e un caz generator de mare popularitate. Pot ei să-și ia mutrele acre și sobre de agenți federali și să spună că presa nu are nimic de-a face cu interesul lor subit, dar asta e, desigur, doar un mare rahat. Pe de altă parte, tu ai și fost la DownEast Mall, iar acum ai fost victima surorii unuia dintre atacatori.

- A făcut și ea parte din povestea aia! Îți spun sigur, știa foarte bine ce pune la cale frate-său.

- Nu am spus nici eu că nu ar fi adevărat. Ceea ce am spus este că agenții federali consideră că acesta este încă un motiv pentru care să nu ți se permită să continui ancheta, iar șefii noștri sunt complet de acord.

- Acesta este un mare rahat, într-adevăr.

- Este într-adevăr un rahat mare și imputit, dar decizia e a lor și noi trebuie să ne supunem. O să te încuie într-un birou la o masă când te întorci și o să-ți dea tot felul de chestii de rutină de făcut până o să fii declarat apt fizic. Și chiar și atunci o să-ți împiedice accesul la cazul Hobart.

- Nemernicii!

- Așa că pune mâna și revino-ți! Intră-ți din nou în formă cât mai curând, puștiule! Știu că e ușor să spui asta de pe margine, dar trebuie să trec peste faptul

că ai fost împușcat. Și să nu-mi spui că nu ai uneori coșmaruri cu scena asta!

- Văd pistolul ridicându-se. Cu încetinitorul. Ca și cum aş avea tot timpul din lume să mă arunc la pământ, la adăpost, să trag și eu. Dar și eu mă mișc cu încetinitorul și nenorocitul acela de pistol e mare cât un tun.

- Uită-l. Întoarce-te la muncă.

- Îmi face atât de bine compasiunea ta!

Bull pufni la fel ca un taur.

- Ai parte de suficiente dulcegării și sărutări pe frunte. Ai nevoie de un șut în fund, prietene.

- Îți mulțumesc.

- Și apucă-te să mănânci ceva, fir-ar al dracului! Arăți ca o sperietoare de ciori zombie. Acum ridică-te și umblă.

El așteaptă să vorbească cu Essie despre asta, căci, în sfârșit, îi deschiseseră ușa coliviei.

Mergea acasă. Nu acasă în cutia de conserve, că nu se putea descurca încă cu cele trei etaje de urcat, ci acasă în vechiul lui dormitor, la bunătățile gătite de maică-sa și la glumele idioate și minunate ale lui taică-său. Cerase în mod expres să fie luat de la spital de Essie, care să îl ducă la ei, așa că așteaptă să vorbească cu ea.

- De ce trebuie să mă pun într-un scaun cu roțile ca să plec de-aici când de două săptămâni jumătate nu aud altceva decât îndemnuri să mă ridic și să merg.

Tinette cea cu zâmbet frumos bătut ușurel în speteaza scaunului.

- Regulile sunt reguli, dragul meu. Acum pune-ți fundulețul acela drăguț pe scaun.

- Ce zici dacă după ce mă recuperez sută la sută o să avem o aventură toridă? Ar fi foarte bună pentru sănătatea mea mentală și emoțională.

- Bărbatul meu te-ar zdrobi ca pe o insectă, puștiule! Păcat că soră-mea nu are decât optsprezece ani.

- Optsprezece ani e vârsta legală.

- Dacă te apropii de soră-mea mai mică te bag înapoi în spitalul ăsta! spuse zâbind și bătându-l ușurel pe obraz. Mă bucur că pleci, Reed, dar îmi și pare rău.

- O să mai vin pentru tortură.

- Atunci o să vin să te văd să mă asigur că nu țipi prea tare. Poftim, ia-ți ursulețul.

El îl luă și se mai uită o dată în cameră. Essie împachetase deja și dusesese de acolo cărțile, tableta și celelalte lucruri ce se strânseseră.

- Nu-mi va lipsi locul acesta, dar îmi vei lipsi tu, spuse el în timp ce ea îl împingea de acolo. Ești singura femeie pe care o iubesc, în afară de maică-mea, care m-a văzut gol fără să am parte și eu de același privilegiu.

- O să-ți pui niște cârniță pe oasele alea, ai înțeles! spuse ea împingându-l în lift. Și ascultă un sfat!

- De la tine, orice!

- Nu te întoarce prea repede la slujbă, dragule! Dă-ți puțin timp. Să te plimbi în soare, să te joci cu niște cățeluși, să mănânci înghețată la cornet sau să înalți un zmeu. Știi suficient despre tine acum ca să-mi dau seama că ești un polițist bun și un om bun. Zăbovește un timp ca să-ți amintești că ești și una, și alta.

El întinse mâna în spate - pe cea stângă - ca să o mângâie pe a ei.

- Chiar că o să-mi lipsești.

Essie îl salută cu un zâmbet.

- Gata, partenere, îi dăm drumul. Tinette, ești o comoară.

- Oho, chiar că sunt. Haide, dragule, să urcăm în mașină, spuse ajutându-l să se așeze și punându-i centura, după care îl bătu ușurel pe genunchi. Să ai grijă de pacientul meu favorit!

- O oră la un motel ieftin. Îți va schimba întreaga viață.

Ea izbucni în râs și îl sărută scurt pe gură.

- Îmi place viața mea așa cum e. Du-te să ți-o trăiești pe a ta.

- Dacă ar fi spus da? întrebă Essie după ce demară.

- Nu avea cum. E nebună după bărbatu-său. Știi, avea doar douăzeci de ani când s-a întâmplat tragedia de la DownEast Mall și făcea muncă de voluntariat în folosul

comunității ca să-și mai ia niște credite la colegiu. La colegiul de asistente, normal, așa că a ajuns să fie în primele rânduri ale celor care au ajutat la spital în noaptea aceea. E o lume mică, foarte mică. El așteaptă o clipă, apoi spuse: Mi-a zis Bull că agenții federali au preluat cazul și ne-au cam dat la o parte. Iar pe mine m-au scos de tot.

Ea expiră zgomotos.

– Voiam să-ți vorbesc despre asta după ce ieși, după ce ajungi acasă și te refaci cât de cât. Îmi pare rău, Reed, au demolat toate argumentele noastre. Tu ești prea implicat în chestia asta, așa că și eu sunt prea implicată. M-am izbit ca într-un zid cu toate astea și zidul a câștigat.

– Nu mă vor opri.

Essie șuieră din nou, fluturându-și buclele scurte pe care și le făcuse de curând.

– Uite ce e, eu nu am fost de acord cu teoria ta și în momentul acesta teoria ta s-a dovedit a fi un fapt. Iar agenții federali încearcă acum să ți-o ia, împreună cu toate argumentele și probele ca să pornească de la ea. În schimb, o să-ți strângă mâna și o să te bată pe spate. De partea noastră, aceeași decizie a fost agreată până la vârf.

– Nu mă vor opri, repetă el.

– Vor da ordin. Crede-mă. Indiferent ce ai de gând să faci de acum încolo va trebui făcut pe ascuns, fără să se știe. Dacă află, te vor pedepsi și te vor trece pe linie moartă. Nu e corect, dar astea sunt regulile.

– Care sunt regulile tale?

– Eu sunt alături de tine. Vom face tot ce putem în afara programului. O să adaug că și Hank e alături de noi în chestia asta.

– E un om bun.

– Da, este. Nu se întoarce la slujba de profesor cu normă întreagă. Vrea să termine cartea pe care a început-o. Ficțiune literară polițistă, cum îi zice el. Până acum e absolut super – mă rog, partea pe care m-a lăsat s-o citesc. Dar unul dintre motivele pentru care nu se întoarce

la muncă este să-mi dea mie mai mult timp să mă ocup de asta. Cu tine, când pot.

- Am nevoie să mă gândesc la ce trebuie făcut, am nevoie de puțin timp. Am nevoie să-mi intru din nou în formă. Din câte se pare, faptul că am fost împușcat m-a transformat într-o sperietoare de ciori zombie.

- Ai arătat și mai bine. Dar Dumnezeule, Reed, crede-mă, ai arătat și mult mai rău!

Știa asta, la fel cum știa și că avea o grămadă de chestii de făcut.

- Trebuie să-i vin de hac, Essie. Trebuie să fiu și eu parte din asta. Dar va trebui să mă gândesc bine ce să fac. Nu s-a auzit nimic despre ea de când i-au găsit mașina.

- Parcă a zburat-o vântul.

- Vântul o să se schimbe, murmură el.

Stătu o lună de zile la părinții lui, se chinui cât putu la fiecare sesiune de kinetoterapie și reuși să pună la loc vreo două kilograme din cele pe care le pierduse în timpul detenției, practic, din spital. Pierduse încă șase înainte să se stabilizeze cât de cât.

Se întoarse la muncă - muncă de birou. Și când veni ordinul din partea căpitanului lui cu privire la ancheta Hobart, nu se opuse, nu comentă. Nu avea rost. Pe de altă parte, munca de birou avea avantajele sale și îi dădea o grămadă de timp să acceseze dosarele. Poate că nu mai era pe străzi, dar la computer era.

Urme de sânge aparținându-i lui Hobart fuseseră găsite pe scaunul șoferului din mașina pe care o abandonase la aeroport. Mașina ce fusese raportată drept furată de o familie compusă din patru membri care se întorsese între timp din vacanța din Hawaii nu fusese încă recuperată.

Reed putea pune pariu că Hobart avea să o arunce într-un lac, să îi dea foc într-o pădure sau cine știe cum altfel să o facă una cu pământul. Avea bani gheață, cel mai probabil acte false și carduri de credit. În nici un caz nu avea să rămână prea mult într-o mașină furată.

Avea să cumpere una cu bani cash, sub o identitate falsă. O mașină solidă, bună, folosită, care să nu iasă cu nimic în evidență, calculă el. Urma să-și schimbe coafura, culoarea părului, înfățișarea cu totul, ca să nu sene deloc cu pozele de la știri și de pe internet.

Avea să urmărească de la distanță știrile și internetul, blogurile, ziarele și așa mai departe, cât se poate de cuminte și de nebagată în seamă. Până se hotăra să lovească din nou.

Dacă avea cumva un glonț în ea, urma să găsească o cale să obțină ajutor medical.

Încercă să vadă dacă nu cumva în ultima vreme avuseseră loc spargerii la clinici, la spitale veterinare, la farmacii și așa mai departe, dar nu găsi nimic care să se potrivească. Încercă să vadă dacă nu fuseseră raportate morți suspecte în branșa medicală. Doctori, asistente, infirmiere, veterinari, verifică câteva situații fără să găsească nimic însă.

Se gândi ce ar fi făcut el dacă ar fi fost în locul ei, unde s-ar fi dus. Mintea îl duse spre nord. Canada. Acte false – pașaport fals. Să treacă granița, să-și găsească un loc bun de stat, să ia o mică vacanță. Exact asta ar fi făcut el.

Nu era nevoie să riște să meargă cu avionul, nu era nevoie să învețe o altă limbă. Doar să închirieze o nenorocită de cabană în pădure și să treacă cât mai neobservată.

Dar nu avea cum să renunțe de tot, el știa bine asta. Avea nevoie cu siguranță să termine ce începuse. Mai devreme sau mai târziu el avea să primească semnalul de alertă care să-l anunțe că își pierduse viața încă o persoană dintre cei cu care împărțise acel coșmar.

Așa că răsfoia hârtii toată ziua, își făcea antrenamentele, mânca mâncarea gătită de maică-sa. Și într-o zi se trezi și își dădu seama că nu se mai simțea ca un polițist în toată puterea cuvântului. Adevărul e că nu prea se mai simțea polițist deloc.

Își putea roti umărul acum fără dureri agonizante și putea ridica greutate de cinci kilograme, mai multe repetări în mai multe reprize, dar nu prea se mai simțea nici bărbat.

Era, mă rog, sperietoarea de ciori zombie cu un vultur pe umăr care nu făcea altceva decât să aștepte să mai moară cineva. Era momentul să iasă din starea asta, se hotărî el, și să urmeze sfatul lui Tinette. Trebuia să iasă la lumină, să-l vadă soarele și să-și amintească ce fusese și de ce.

capitolul 13

Era a doua zi în care se bucura de cafeaua de dimineață pe verandă și CiCi urmărea cu privirea bărbatul aflat pe fâșia îngustă de nisip de dincolo de ea.

Acesta alergase puțin, apoi se plimbase înapoi și încolo cam jumătate de oră înainte să se cațare – încet – pe stânci și să se așeze ca să se uite la apă.

După care luase din nou totul de la început înainte să plece la pas, precum un bărbat care fusese odinioară puternic, în formă, iar acum încerca să-și recupereze forma aceea, din nou de-a lungul plajei, spre poteca de biciclete dinspre sat.

Îi aflate numele a doua zi după ce-l văzuse de la agentul de închirieri care îi dăduse un bungalow. O rezervare de trei săptămâni la sfârșit de octombrie, început de noiembrie, nu era fără precedent pe insula asta, dar era neobișnuită.

În plus, înainte să îi știe numele, își luase și binoclul ca să îi studieze chipul. Arăta bine, dar era prea slab și palid și nebărbierit. Personal, îi plăceau bărbații nebărbierți.

Îl recunoscuse – căci îi plăcea să fie la curent cu ce se întâmpla în jur –, dar voise să fie sigură. Așa că știind cine era el și ce i se întâmplase, se întrebă ce îi trecea oare prin minte când alerga, mergea, stătea pe stânci.

Și, cum voia să afle mai mult, în a treia zi de când el își începuse programul acesta de dimineață, ea se machie, își înfoie pletele pe care și le vopsise de curând în culoarea prunii întunecate, își puse niște colanți - avea încă picioare frumoase - un tricou cu mâneci lungi și o jachetă de blugi.

Și după ce umplu două pahare cu capac cu mocha latte, se îndreptă rapid spre locul în care el stătea pe stânci.

El îi aruncă o privire când ea începu să se cațăre ca să i se alăture și imediat câștigă niște puncte când se ridică să o ia de mână, să o ajute. Cu mâna lui stângă, observă ea, și nu fără să i se vadă un ușor rictus de durere pe față.

- Bună dimineața, spuse ea și îi întinse unul din pahare.

- Mulțumesc.

- E o dimineață perfectă să stai pe stânci și să bei un latte. Eu sunt CiCi Lennon.

- Reed Quartermaine. V-am admirat operele.

- Atunci ești un tânăr cu gusturi bune și cu gust bun după câte arăți. Vrei să-ți zic ceva? Te-am recunoscut. Știu cine ești și ce ți s-a întâmplat, spuse bătându-l ușurel pe genunchi. Nu e nevoie să vorbim despre asta.

- Mulțumesc.

Ochi minunați, se gândi CiCi. Un verde liniștit în fundul cărora se citea o intensitate magică.

- Deci ce te aduce pe insula noastră, Reed?

- Vreau să mă odihnesc, să mă recuperez.

- Este un loc tocmai bun pentru asta, mai ales în extrasezon.

- Am mai fost aici de câteva ori, vara. Cu familia când eram mic, cu niște amici când am fost suficient de mare ca să conduc. Dar nu am mai venit de, Dumnezeuule, cred că de vreo zece ani.

- Nu s-a schimbat prea tare.

-Nu, și asta e foarte bine, spuse el întorcându-se ușor în loc ca să privească înapoi. Îmi aduc aminte de casa ta și cum îmi spuneam în gând cât de tare trebuie să fie să locuiești acolo, cu toate ferestrele acelea - faptul că se vedea apa tot timpul - și să poți să ajungi așa, îndată, la plaja asta micuță.

- Chiar este foarte tare. Singurul loc care mi s-a potrivit mânășă. Al tău unde este?

- Îl caut încă. De fapt, am fost împușcat tocmai când îl căutam, doar că îl căutam unde nu trebuia, adăugă zâmbind ușor. Ca să-mi fie învățătură de minte. Mai era o casă de care îmi amintesc și e în continuare aici. M-am dus pe jos din sat într-acolo ca să văd dacă este. Are două etaje și terasă în spate cu glasvand uriaș. Genul de casă deschisă, ca a ta. Cred că îmi place tot ce e deschis. Nu are la fel de multă sticlă, dar e destulă. Bârne de cedru vechi. Verandă mare, dublă, în față. Terasă în spate. Are în jur copaci și apă. Și o mică plajă nisipoasă - nu atât de mare ca asta, după care, stâncile.

- Aceea este casa Barbarei Ellen Dorchet. La marginea satului, într-o parte, ușor izolată. Cu o curte plină de lupine vara. În față nu era parcată o camionetă roșie?

- Ba da, și un Mercedes G-Wagon.

- E al fiului ei. A venit să o ajute să renoveze cât de cât înainte s-o scoată la vânzare.

- La... serios?

CiCi, cea cu ceva puteri paranormale, zâmbi și sorbi din latte.

- Nu e un moment prea bun pentru ea, de vreme ce nu au cum să existe prea mulți oameni în căutarea unui astfel de loc pe insulă la sfârșitul toamnei sau iarna când va fi ea gata s-o pună în vânzare. Dar și-a pierdut soțul anul trecut și nu mai poate rămâne aici. Se mută în sud. Fiu-său s-a mutat la Atlanta acum doisprezece ani cu serviciul. Are trei nepoți acolo, deci acolo este locul unde vrea să fie.

- Așa că vinde casa, spuse el râzând ușor. Eu caut de ani buni casa potrivită pentru mine și mi-am dat seama după ce am ajuns aici și le-am văzut pe-a ta și pe cealaltă de ce nici una dintre cele pe care le-am vizitat nu mi-a făcut cu ochiul.

- Ai căutat unde nu trebuia, spuse ea bătându-l din nou pe genunchi. Ar trebui să îi faci o ofertă. Pot să aflu destul de ușor suma la care se așteaptă.

- Însă nu-mi imaginasem așa ceva..., începu el, dar se opri ca să mai bea o gură din latte-ul absolut excelent. E cât se poate de straniu ce se petrece.

- Eu sunt cea mai mare fană a chestiilor stranii. Ei bine, vino cu mine, domnule Detectiv Delicios. O să-ți pregătesc micul dejun.

- Nu e nevoie să... Se întrerupse ca să o studieze - părul acela nemaipomenit, ochii uimitori. Inviți adesea bărbați străini la micul dejun?

- Numai pe cei care mă interesează. În mod normal, tu ar trebui să gătești, dar cum nu mi-am petrecut noaptea zguduindu-ți lumea din temelii, o să-ți fac eu niște clătite cu afine.

Asta îl făcu să izbucnească în râs și rămase cu zâmbetul pe față, ceea ce îl făcu să mai câștige câteva puncte în ochii ei.

- Aș fi un mare prost să refuz o femeie frumoasă și niște clătite cu afine în același timp. Iar prost nu sunt.

- Mi-am dat seama.

- Lasă-mă să te ajut să cobori.

Coborî el întâi, cu partea dreaptă înainte, crispându-se doar o idee înainte să-și întindă mâna stângă ca să i-o prindă pe a ei.

- Tot te doare?

- Mi se pun cărcei din când în când și lucrez încă la tot felul de mișcări menite să mă facă să-mi revin în formă. Fac terapie - diferite exerciții - și mă plimb cu feribotul de două ori pe săptămână pentru niște reale sesiuni de tortură.

- Trebuie să faci niște yoga. Eu am mare încredere în ele și în filosofia holistică. Dar vom începe cu clătitele. Cum ți se pare cocktailul Bloody Mary?

- Dacă îi pui mult Tabasco...

- Aha, excelent, spuse luându-l de brațul stâng. Ca să citez dintr-un film celebru, „acesta este începutul unei frumoase prietenii“.

În interior, casa se dovedi la fel de fascinantă ca și exteriorul. Culorile, lumina, Dumnezeuule, priveliștile.

- Seamănă cu tine.

- Ia te uită ce perspicace ești!

- Nu, vorbesc serios, spuse el mergând de colo-colo, cercetând totul cu privirea. Este îndrăzneță, frumoasă și creativă Și..., se opri lângă bust, holbându-se uluit la *Apariția*. Super! Asta este... chiar super!

- E opera nepoatei mele, Simone. Și chiar este super.

- Se simte triumful, se simte bucuria actului artistic.

Așa se spune, nu?

- Da, e o descriere excelentă. Se afla și ea în mall în noaptea aceea. Simone a mea.

- Știu, spuse el fără să poată să-și dezlipească ochii de la statuie, de la fața aceea. Simone Knox.

- O cunoști?

- Ce? Poftim? Scuze, nu. Eu doar am ținut evidența oamenilor care au fost acolo. Chiar înainte de a deveni polițist. Simțeam nevoia să știu câte ceva, în măsura posibilităților, despre oamenii care au trecut prin asta.

- A fost și ea acolo, spuse CiCi atingând cu gingășie bustul înainte de a intra în bucătărie să amestece băuturile. Aceasta este fața prietenei pe care Simone a pierdut-o în noaptea aceea, așa cum și-o imaginează Simone. Deci, da, triumf.

- Ea a fost prima care a sunat la 911, nepoata ta.

- Chiar că ai informații.

- Știi polițista care l-a omorât pe Hobart - cea care a ajuns prima la fața locului? Mi-a devenit parteneră când am ajuns detectiv. Și e parte din motivul pentru care m-am făcut și eu polițist.

- Nu e absolut fascinantă lumea asta, Reed? Felul în care face drumurile să se intersecteze, să se despartă, să se unească, să se întoarcă? Băiatul acela o distruge pe fata aia minunată, și chiar era minunată. Distruge tot ce putea să devină ea. Simone o aduce înapoi, o face să triumfe asupra oricărei, cu talentul ei și dragostea pe care o simte pentru Tish a noastră. Pe urmă, un ofițer de poliție ajunge la fața locului pentru că soarta a pus-o la locul potrivit, la momentul potrivit, și îl oprește pe băiatul acela bolnav să mai ia și alte vieți decât luase deja și o ajută pe Simone să treacă peste momentele acelea îngrozitoare de imediat după tragedie.

Se apropie de el și îi întinse paharul de Bloody Mary.

- Același ofițer de poliție intră în legătură cu tine și ajungi și tu ofițer de poliție. Am ceva capacități paranormale, spuse ea, și îmi dau seama că ești un ofițer de poliție foarte bun. Pe urmă, sora băiatului bolnav ucide și încearcă să te ucidă și pe tine. Și iată-te, aici, în casa mea pe care o admirai când erai puști. Cred că toate lucrurile astea trebuiau să se întâmple.

Își ciocni ușor paharul de al lui.

- Sunt o bucătăreasă destul de pricepută, dar clătitele mele sunt cu adevărat excepționale. Așa că pregătește-te să fii uluit.

- M-am tot pregătit din momentul în care te-ai așezat pe stânci alături de mine.

- Chiar că îmi place de tine. Iar acesta este un fapt, unul absolut ireversibil. Stai jos câtă vreme fac eu aluatul și povestește-mi despre viața ta sexuală.

- În momentul acesta nu există.

- Asta se va schimba. Cu exerciții, o dietă potrivită, yoga, meditație, îngurgitarea unei cantități potrivite de băuturi pentru adulți. Ceva timp pe insula asta și, absolut, mult timp petrecut cu mine. O să-ți recapeți cheful de viață.

- Astăzi e un început al dracului de bun.

Ea zâmbi.

- Ai închiriat Whistler's Bungalow.

Bloody Mary avea suficientă votcă încât să îl facă nă-răvaș precum un catâr furios - exact așa cum îi plăcea lui.

- Are aproape tot ce-i trebuie.

- Aproape. Nu e un loc rău, dar acesta este mai bun. După micul dejun, trebuie să te întorci acolo să-ți faci bagajele. Poți rămâne aici.

- Eu...

- Nu-ți face griji. Nu am de gând să te violez sau ceva. E tentant, dar trebuie să-ți revii încet, încet în privința asta, nu să pornești din prima vijelios. Deasupra studioului meu se află un apartament pentru oaspeți, continuă ea. Am lăsat să stea acolo numai persoane absolut speciale. O să ai parte de priveliște, de acces la plajă și de compania mea nemaipomenită. Știi să gătești?

El nu se putea abține să se holbeze la ea. Avea un tatuaj la încheietură ca o brățară și un cristal violet în formă de sulică la gât.

- Nu prea... deloc.

- Ei, măcar ai alte calități. Și să știi că în felul acesta îmi faci și mie o favoare.

- Cum așa?

- Simone locuiește aici, trăiește și muncește aici cea mai mare parte din timp. De când s-a mutat la mine m-am obișnuit să mai am pe cineva cu care să împart toate astea. Cineva simpatic și interesant. Tu te potrivești. Simone tocmai a plecat acum ceva zile la Boston, apoi la New York. Fă-i un serviciu unei femei singure! Promit să nu te seduc.

- S-ar putea să vreau să o faci.

- Ce drăguț! spuse ea zâmbindu-i încântător de deasupra vasului în care amesteca cu telul. Dar, crede-mă, Deliciosule, nu ai putea rezista.

Era într-adevăr o forță a naturii, se gândi Reed. Cum altfel ar fi putut o femeie pe care abia o cunoscuse să îl hrănească cu clătite cu afine (excelente) și să-l convingă să se mute în camera ei de oaspeți?

O forță a naturii, evident, căci el nu crezuse nicicând în dragoste la prima vedere. Iar acum era o victimă a acestui fenomen.

Își desfăcu bagajele. Ceea ce nu îi luă prea mult căci nu adusese multe lucruri cu el. Pe jumătate buimac în continuare, se uită în jur în camera pe care ea i-o oferise cu la fel de mult elan și bunăvoință cu cât i-ar fi spus cineva pe unde să o ia pentru a ajunge la barul local.

Ca și restul casei, ca tot restul lucrurilor care îi aparțineau, încăperea era plină de culoare și stil. Lui CiCi Lennon nu îi plăceau nuanțele neutre, se gândi el. Îi plăceau de exemplu pereții zugrăviți în violet, pe care îi acoperise cu picturi. Nu cu scene de plajă, așa cum te-ai fi putut aștepta, observă el, ci cu siluete stilizate de nuduri sau aproape nuduri, masculine și feminine.

Fu vrăjit mai ales de imaginea unei femei care părea că tocmai se trezise, îndreptând o mână spre cer, cu o expresie isteată, atotcunoscătoare pe față și niște aripi care acum i se deschideau pe spate.

Patul, unul masiv cu patru stâlpi și baldachin lucea ușor, bronz auriu, cu coarde de viță sculptate în stâlpi. Cuvertura reprezenta o grădină de flori mov desenate pe un fundal alb strălucitor. Plin de perne căci știa din experiență că femeile aveau o atracție ciudată pentru perne. Partea de jos a veiozelor întruchipa un fel de trunchi cu rădăcină de copac, așa cum s-ar fi așteptat să vadă într-o pădure fermecată.

Avea o zonă de zi cu o canapea mică acoperită cu o husă verde atât de vie de parcă ar fi fost băgată în priză, o masă sprijinită pe un dragon încolăcit – poate perechea celui care stătea pe pedestalul de piatră și părea gata să scuipe foc pe nări – și un dulap cu picioare curbate și fețe de zâne pictate pe sertare.

O încăpere magică, se gândi el apropiindu-se de dragon ca să îl vadă mai bine și admirând detaliile solziilor, expresia de putere abia-abia reținută care îi sclipea în ochi.

Însă, în ciuda tuturor minunilor din ea, încăperea nu reprezenta nici pe departe termen de comparație pentru priveliște. Golfulețul care se deschidea înspre ocean, bărcile, stâncile, cerul, toate la fel de mult parte din cameră precum și amestecul fermecat de artă și culoare făcut de mâna omului.

Nu venise pe insulă în căutare de aventură, ci ca să fugă puțin de lume, să aibă timp să se gândească, timp să-și reîncarce bateriile. Dar într-o singură dimineață își găsisese calea să ajungă la toate acestea.

Se spală mai întâi – ea nici la baie nu se zgârcise cu decorațiunile, dar fără să pornească jeturile de la cada cu vibromasaj. Coastele îl supărau încă.

CiCi îi spusese să coboare în studioul ei imediat ce se dezmeticește și își desface bagajele, așa că o luă în jos pe treptele vopsite roșu aprins, spre ușa într-o culoare asortată flancată de niște gargui rânjiți.

Ciocăni în ușă, iar ea îi răspunse pe dată să intre. Și așa pătrunse într-o altă lume minunată.

Mirosea înăuntru a vopsea, a terebentină și a salvie – cu o umbră de iarbă. Ceea ce nu era de mirare, de vreme ce avea într-o mână o pensulă și o țigară de marijuana în cealaltă. Avea un șorț de măcelar stropit cu vopsea, avea părul acela minunat lăsat pe spate – cam de aceeași culoare ca și pereții camerei de oaspeți – prins cu mare artă într-un fel de coc neglijent cu niște bețe care semănau cu bețișoarele japoneze de mâncat, doar că frumos incrustate.

Pe rafturile înalte și roșii erau îngrămădite laolaltă vopseluri și alte provizii și o mulțime de instrumente. O masă lungă de lucru, acoperită de vopsea la fel ca șorțul de pe ea mai avea și altele. Peste tot erau șevalete și pânze.

Nu prea se pricepea la artă, dar nu avea cum să nu-și dea seama că ceva e absolut spectaculos.

- Mamă... Nu am mai văzut așa ceva... în viața mea.
- Mda, cam așa îmi plac mie lucrurile. Cum e camera?
- Absolut magică.

Ea îi zâmbi aprobator.

- Exact asta aş spune şi eu.

- Nici nu am cuvinte să îţi mulţumesc. Mă simt ca şi cum... era să zic că am avut impresia că am pătruns cumva în paginile unei cărţi excelente, dar ştii cum e de fapt? Ca şi cum am pătruns într-una dintre picturile astea.

- O să ne simţim foarte bine acolo, spuse ea întinzându-i ţigara de marijuana şi făcându-l să zâmbească clătinând din cap.

- CiCi, eu sunt poliţist.

- Reed, eu sunt o hipiotă bătrână.

- Ba n-ai nici urmă de bătrâneţe în tine, spuse el uitându-se peste tot şi rămânând mut de uimire. Asta este...

- Rolling Stones, aproximativ în 1971. E doar o copie. Mick a cumpărat originalul. Nu e uşor să îl refuzi pe Mick.

- Sunt convins. Iar acum mă pot considera şi eu în aceeaşi categorie cu faimoşii Rolling Stones.

- Eşti fan?

- Absolut. Ştiu unele dintre copertele acestea de album, adăugă el uitându-se pe toţi pereţii. Şi posterele. Chiar am *avut* posterul acesta cu Janis Joplin.

Intrigată, ea trase din ţigară.

- M-aş fi gândit că aparţinea unei alte generaţii faţă de a ta.

- Ea nu aparţine nici unei generaţii, nu are vârstă.

- Suntem făcuţi unul pentru altul, decise CiCi şi îl privi în timp ce el îi admira tablourile frecându-se uşor cu podul palmei în partea dreaptă, sub coaste.

- Acolo ai fost împuşcat? îl întreabă ea.

El îşi lăsă mâna în jos.

- Acolo a fost o împuşcătură. Mi se vindecă coastele, dar tot mă doare ca naiba din când în când.

- Ai calmante?

- Încerc să renunţ la ele de ceva timp.

Ea clătină marijuana din mână.

- Organice, adică.

- Or fi ele organice, dar le-am încercat de câteva ori în facultate și după starea aceea extraordinară de beatitudine și completă relaxare a venit o durere crâncenă de cap.

- Ce păcat. Eu, una, am iubit drogurile din start și am luat din toate. Adică chiar din toate. Nu ai de unde să știi până ce nu încerci, nu-i așa?

- Ba eu știu că dacă sar de pe stâncă în ocean o să mor.

Ea zâmbi din spatele unui noruleț de fum.

- Dar dacă înăuntru sar afla o sirenă care te-ar trage la suprafață și ar avea grijă de tine să-ți revii?

El izbucni în râs.

- La asta m-ai prins.

- În cazul în care îți faci griji pentru că ești polițist, să știi că în ultimii zece ani sau așa ceva nu am ales alte droguri decât iarbă asta - am și o rețetă pentru ea, și alcoolul. Nu mai am nicăieri provizii de substanțe interzise.

- Asta e bine de știut. Ar trebui să te las să te întorci la treabă.

- Înainte de asta, spune-mi ce crezi, zise făcându-i semn înspre pânza de pe șevaletul din fața ei.

El făcu un pas în față și inima începu să-i bată să-i iasă din piept.

Femeia stătea în mijlocul unui fel de luminiș plin de flori, de fluturi și de raze de soare. Se uita direct spre el puțin peste umărul stâng, cu un zâmbet ușor pe buze și în ochii-i aurii. O viță-de-vie îi creștea din mijlocul spatelui, întinzându-i-se peste umeri.

Pictura era plină de lumină și culoare, dar privirea din ochii femeii era cea care îl făcea să-și dorească să fi putut păși în tablou și să plece cu ea.

Oriunde.

- Este... frumoasă nu e un cuvânt suficient de puternic. Te vrăjește pur și simplu!

- Bine spus.

- Te face să te întrebi pe cine așteaptă, la cine se uită și ce mama dracului mai așteaptă ăla. Căci ce om în toate mințile nu și-ar dori să o apuce pe cărarea aceea alături de ea?

- Indiferent unde duce ea?

- Indiferent. Cine este?

- În portretul acesta? *Tentația*. În realitate, nepoata mea. Simone.

- Am o fotografie de-a ei în dosarele mele, dar nu...

Adevărul era că nu îl izbise niciodată atât de tare revelația, nu în felul acesta.

- Seamănă cu tine. Are ochii tăi.

- Ce compliment frumos, pentru amândouă. Aceasta este Natalie, nepoata mea cea mică, spuse făcând semn înspre o altă pânză.

Aici culorile erau mai domoale, observă el, mergând chiar spre pastelate, potrivite pentru a zugrăvi o altfel de frumusețe, o altfel de stare de spirit. O prințesă a zânelor, decise el, cu o tiară pusă peste părul lung și auriu. Ochi albaștri senini pe o față minunată care radia fericire mai degrabă decât putere și o siluetă subțire învăluită într-o rochie albă și lungă, suficient de subțire ca abia să se ghicească formele de dedesubt.

- Este minunată și probabil se uită la cineva care o face fericită.

- Foarte bine. Adică la chipeșul Harry, logodnicul ei. Îi voi face acest cadou de Crăciun. Ea nu l-ar lăsa în veci să-l pună pe perete dacă ar fi vorba de un nud, așa că am făcut un compromis.

- Din câte se vede, le iubești mult.

- Sunt cele mai mari comori ale mele. O să vreau să pozezi pentru mine.

- A, ce să zic.... hmmm.

- O să te conving eu până la urmă. E greu să-l refuzi pe Mick. La fel de greu cum e să o refuzi pe CiCi.

- Sunt convins, spuse el și făcu un pas înapoi. Așa că o să pier din calea ta.

- Ce zici să bem un cocktail la cinci?

- Zic că voi fi acolo.

Nu mai aduse vorba despre chestia cu pozatul în următoarele zile - ceea ce i se păru o ușurare. Când se întoarse, epuizat, de la kinetoterapie, deja îl aștepta acupuncturistul ei. El se îngrozise inițial - pentru numele lui Dumnezeu, era vorba de ace! - dar femeia avusese dreptate. Era greu să o refuzi pe CiCi.

Își explică faptul că adormise în timpul ședinței de acupunctură prin faptul că fusese epuizat de terapie și nu din cauza acelor cu capăt ciudat sau a lumânărilor cu parfum amețitor de aromaterapie.

Ea îl obligă să facă yoga la apusul soarelui pe plajă cu un grup de alți câțiva. Și se simți prost, ciudat, țeapăn - dar aproape că adormi din nou în timpul shavasana.

Nu putu nega că se simțea mai puternic și mai limpede la minte după prima săptămână, dar de fapt de asta venise pe insulă. Nu mai obiectă deloc la următoarea ședință de acupunctură, mai ales când nici kinetoterapeutul, nici iubita lui, Tinette, nu îi spuseră că e o aiureală, așa cum se așteptase.

Când ea îl convinse să facă o plimbare cu bicicleta, coastele și umărul lui îl chinuiră, dar nu atât de rău ca altădată.

Venise deja de mult toamna, dar lui îi plăcea privești copacilor dezgoliți de Halloween și cum se auzeau crengile bătute de vânt. Dădu cu ochii de mai mulți dovleci în grădini și de câțiva alții deja ciopliți pe verandele caselor. Aerul mirosea a mirodenii așa cum se întâmpla de obicei înainte ca pământul întreg să intre în hibernare pentru iarnă.

Ea își opri bicicleta în fața casei pe care bărbatul o admirase când era mic.

Toate liniile acelea ale acoperișului, cugetă el, și finisajele de fier forjat măiestru îndoite, și suprafața întinsă a geamurilor care dădea în balconașe mici și ciudate și veranda aceea dublă. Toate încununate de farmecul aparte al ușilor înalte de sticlă ce formau un fel de terasă circulară împrejmuată cu geamuri la ultimul etaj.

- Argintiul acela merge, spuse CiCi tare. Și când înfloresc lupinele și restul grădinii e în plin avânt, e fundalul perfect pentru ele. Dacă mă întrebi pe mine, eu aş vopsi veranda aia dublă în culoarea orhideelor.

- Culoarea orhideelor?

- Dar asta e doar părerea mea. Cody le-a vopsit și pe ele și finisajele de streșini gri-închis, fiindcă e o culoare mai sigură pentru vânzare. Nu poți să-i faci o vină din asta. Oricum ar fi, ne așteaptă.

- Ne așteaptă?

- Am sunat-o ieri pe Barbara Ellen.

El studie casa cu nostalgie în suflet. Apoi clătină din cap.

- CiCi, nu pot să cumpăr o casă pe insula asta. Polițiștii trebuie să locuiască acolo unde muncesc.

- Dar vrei să o vezi, nu-i așa?

- Da, sigur că vreau. Doar că nu vreau să îi încurc în vreun fel.

- Pe Cody îl bate maică-sa la cap de săptămâni bune de-acum. Le-ar prinde bine amândurora o schimbare de peisaj.

Îl apucă de mână și îl împinse pe aleea cu pavele. Ea traversă veranda care ar fi trebuit vopsită în culoarea orhideelor și bătut la ușă - după care o deschise imediat și intră.

- Barbara Ellen, Cody! Sunt eu, CiCi, și un prieten, strigă ea ca să acopere ciocnelile ce se auzeau de sus din dreptul scărilor care porneau din dreapta sufrageriei.

Sufrageria aceea mare se lăuda cu un șemineu uriaș, cu lemne, și dușumele solide de lemn pe care le bănuia originale, rașchetate și lustruite de curând. Dădea drept în bucătăria din spate în care își închipuia că investiseră foarte mult timp și efort ca să o modernizeze. Blaturile de bucătărie și consola - ieșind în evidență prin culoarea intensă a granitului gri-închis - și dulapurile clar noi, simple și albe.

Nu știa de ce ar fi avut nevoie cineva care nu era un maniac al gătitului de un aragaz cu șase ochiuri sau

un cuptor dublu, dar ansamblul era de-a dreptul impresionant.

- Ia-o înainte să te uiți, îi spuse CiCi. Eu o să-i mai strig.

Fără să se poată abține, el se înapoie înspre bucătărie, observă cele două uriașe uși glisante de sticlă și trase de una într-o parte. Îi era imposibil să cumpere casa, își spuse din nou în gând. Nu numai din cauza motivelor evidente, ci și pentru că nu era în nici un caz demn de o bucătărie cu o cămară atât de mare încât să adăpostească suficiente provizii cât pentru a rezista unei invazii extraterestre.

De ce oare atârnaseră aplicile acelea atât de mișto deasupra consolei? Avea o mare slăbiciune pentru aplicile alea.

Întoarse capul când auzi pe cineva coborând scările și sporovăind vesel în același timp.

- CiCi! Abia am reușit să te aud cu tot zgomotul acela. Cody reface unul dintre dulapurile din dormitor. Nu știu ce m-aș face fără băiatul ăsta.

Era o femeie micuță, și pe Reed îl duse cu gândul la un cintezoii care țopăia de colo-colo, când se apropie de CiCi să o îmbrățișeze sporovăind în continuare.

- De data asta, rămâne o lună întreagă. Și o să se întoarcă și la iarnă să termine tot ce e de terminat, dacă e nevoie, ca să scoatem casa pe piață la primăvară. Primăvara e cel mai bun moment, toată lumea spune asta, deși eu mă gândeam să o scot înainte de începutul anului. Plec odată cu el și o să-mi caut un locușor, poate un apartament. Nu știu încă, pur și simplu nu vreau să mai petrec încă o iarnă singură aici.

- O să ne lipsești, Barbara Ellen. Vino să ți-l prezint pe Reed.

- O, Doamne, desigur! Mă bucur să te cunosc! CiCi mi-a spus totul despre tine, zise punându-și mâna micuță în mâna lui Reed și zâmbind în sus spre el, privindu-l cu ochii ei aproape negri prin lentilele prăfuite ale ochelarilor. Ești polițist. Unchiu-meu Albert era polițist

în Brooklyn, New York. CiCi zicea că îți aduci aminte de casa mea de când erai mic și veneai pe insulă.

- Da, doamnă.

- Ei, s-a mai schimbat de-atunci. Cody a muncit ca un catâr la ea.

- Arată extraordinar.

- Eu aproape că nu o recunosc. Parcă nu mai e casa mea. Trebuie să admit însă că bucătăria e o splendoare. Să vă fac un ceai, să vă dau niște prăjiturile.

- Ei, nu are rost să te deranjezi acum, o bătu ușor pe mână CiCi. Cody a făcut o baie mică sub scara aia, nu-i așa?

Îngânând în continuare laude la adresa lui Cody, Barbara Ellen - împinsă ușor de CiCi - o luă din loc. Reed trebui să se lupte să se desprindă de priveliștea pădurii și a apei. Cu CiCi în frunte, urcară cu toții scările.

Patru dormitoare, nu mai puțin, inclusiv dormitorul principal care avea și baie proprie. Șemineu cu gaz, privești uluitoare și de-aici, baia aceea legată de dormitorul principal care era aproape la fel de mare ca dormitorul din cutia în care locuise până atunci.

Totul în casa asta îl atrăgea și îl făcea să se lupte cu realitatea pe care o știa foarte bine. Îl întâlni pe Cody cel priceput la toate și schimbă câteva vorbe cu el despre construcții înainte ca CiCi să îi facă semn.

- Du-te să ieși pe terasa circulară!

- O, da, ar trebui! încuviință și Barbara Ellen. E cea mai tare parte din casă. Eu nu mai urc acolo. Nu am curaj să mai urc scările acelea înguste, dar tu ar trebui.

Înguste, era adevărat, dar solide - datorită muncii lui Cody, din nou, se gândi Reed.

Apoi ieși pe terasa circulară și nu se mai putu gândi la nimic. De aici se vedea totul. Apa, pădurea, satul, uimitoarea casă a lui CiCi înspre vest, farul acela deosebit înspre est. Lumea întreagă în toată splendoarea ei intens colorată se întindea în fața lui ca o pictură a lui CiCi. Putea fi a lui.

Nici măcar o singură dată, se gândi el, în toate casele prin care umblase, pe care le văzuse, la care se gândise, nici măcar o dată nu simțise despre una că putea fi a lui, că trebuia să fie a lui.

- La dracu', la dracu', la dracu'! exclamă el când, fără să se gândească, își ridică mâna să o treacă prin păr și umărul îi opuse rezistență. E o nebunie. O nebunie, spuse frecându-și absent umărul. Sau poate că nu. Rahat! O investiție. Ce-ar fi să fie așa? Să o închiriez pe timpul sezonului, să o folosesc în weekendurile prelungite, în vacanțele din afara sezonului. De ce nu? Nu pot. Chiar nu pot să o fac, murmură el dând roată încă o dată terasei circulare.

Coborî înapoi și o auzi pe CiCi întrebându-l pe Cody ce avea de gând să întrebe și el.

- Ei bine, după ce terminăm de renovat și aranjat și ultima baie de aici, apoi și ultimul dormitor, o să mai fie nevoie de câteva retușuri ici și colo. Pe urmă mai dau cu o mână de var proaspăt peste tot și aranjez puțin și grădina...

Spuse un preț care îl făcu pe Reed să rămână cu gura căscată. Nu pentru că era mult mai mare decât ceea ce-și permitea el, ci tocmai, pentru că nu era chiar cu-atât de mult mai mare decât ceea ce-și permitea el.

- Desigur, spuse Barbara Ellen, zâmbind ușor către Reed, dacă cineva ar dori să o cumpere înainte să o scoatem pe piață și ne-ar scuti de toate astea, de taxe și așa mai departe, am mai modifica puțin și prețul acela. Nu-i așa, Cody?

- Ba da, puțin, desigur. Dar mai avem încă o grămadă de treabă.

- Și dacă nu ați mai avea? se trezi întrebând Reed, știind că tocmai își legase un bolovan de picior. Adică, dacă nu ați mai renova baia și nu ați mai face nimic la dormitorul acela sau la grădină și așa mai departe. Adică ce-ar fi dacă ai termina doar ce ai de făcut acum cu dulapul acela și te-ai opri?

- Ei, în cazul acesta, pufni Cody frecându-și bărbia, asta ar fi cu totul și cu totul altceva, nu?

Chiar că altceva, când Cody rosti o sumă cu totul diferită, mai adăugând încă un bolovan la picioarele lui.

Nu își luă angajamente ferme - nu își îngădui să o facă. Trebuia să facă niște calcule, să vadă de bani, să se gândească bine ce însemna asta pentru viața lui. Era clar că nu avea să-și mai permită o casă în Portland dacă făcea asta. Dar... nici nu voia o casă în Portland.

- O vrei, spuse CiCi în timp ce mergeau spre casă.

- Vreau multe chestii pe care nu le pot avea. Cum ai fi tu, de exemplu.

- Dar dacă ai putea?

- Să te am pe tine? Pedalează mai repede!

Ea izbucni în râsul acela special și minunat al ei.

- Sunt nebună după tine, Deliciosule. Ai spus și eu sunt de acord cu tine, un polițist trebuie să trăiască acolo unde muncește.

- Da, exact asta este problema.

- Și dacă ai putea să faci exact asta? Să trăiești și să muncești pe insulă. Șeful poliției, Wickett, se pensionează. Încă nu a anunțat oficial asta, dar mi-a spus mie. Se gândește să mai stea până în februarie, poate martie, așa că are de gând să informeze Consiliul local luna viitoare. Să le dea timp ca să îi găsească înlocuitor.

capitolul 14

Șeful poliției? Asta era o nebunie chiar mai mare.

CiCi aruncă bomba asta spre el, apoi intră triumfătoare și senină în studioul ei.

Așa că plecă, și el să se plimbe pe plajă sperând că aerul curat îl va face să i se limpezească mintea. Se așeză pe stânci să se gândească. Apoi se mai plimbă puțin. Când în sfârșit se înapoie, ea stătea pe verandă, cu un pled moale pe picioare și o sticlă de vin lângă două pahare pe masă, alături.

- Ai nevoie de un pahar de vin.

- Nu pot fi șeful poliției.

- De ce nu? E doar o funcție.

Turnă în pahare.

- Nu e doar o funcție. Înseamnă să fii șeful unei secții de poliție. E o funcție administrativă.

Ea bătu ușurel cu palma pe un scaun lângă al ei.

- Tu ești băiat deștept, iar șeful actual al poliției oricum va lucra cu tine până îți intri în ritm. Mi-ai povestit suficiente lucruri în zilele acestea și în serile atât de plăcute încât să-mi dau seama că nu ești fericit în Portland. Nu ești fericit în cușca în care te-a pus șeful sau căpitanul tău sau mă rog. Ieși din cușcă, Reed. Ai un țel în viață, continuă ea. Se vede din felul în care îți vibrează aura.

- Îmi vibrează aura fiindcă am un țel în viață?

- Exact. Și aici ți-ai îndeplini acest țel. Ți-ai îndeplini țelul, ca și menirea ta de a te ocupa de ancheta privitoare la psihopata Hobart. Intervalele din afara sezonului de aici nu sunt chiar lipsite de orice ocupație pentru șeful poliției, dar ai avea suficient timp și spațiu de manevră. Se uită drept la el. Spune-mi că ești fericit acolo unde ești și încetez pe dată.

El ar fi vrut să o facă, dar clătină din cap.

- Nu. M-am gândit să mă transfer, dar Essie e acolo. Și alți câțiva. Familia mea.

- Dacă vii aici, te vei afla la mai puțin de o oră distanță de prietenii și familia ta. Vrei casa aceea. Nu e nevoie să am capacități paranormale ca să-mi dau seama de asta, fiindcă ți se citea pe față ceea ce simțai. Dar cum am ceva capacități paranormale, totuși, știu că vei fi fericit aici, fericit în casa aceea - fiindcă este casa ta. Limpede ca lumina zilei. Acolo o să-ți faci căminul, acolo o să-ți îndeplinești menirea. Acolo o să-ți găsești dragostea vieții tale.

- Deja am găsit-o, o întrerupse el.

Ea se întinse să-l mângâie pe mână.

- O vei găsi pe cea cu care vei împărți căminul acela. Cu care vei face o familie, cu care vei avea copii acolo.

- Aproape că nu-mi permit casa aia. Cine știe dacă am calificarea necesară pentru a fi șef al poliției sau dacă pe insula asta Consiliul local ar fi dispus să-mi ofere poziția.

Ea îi zâmbi pe deasupra paharului. În urechi îi sclipeau cercuri mari de argint cu pietricele roșii ca sângele.

- Aș zice că mă bucur de o influență deloc neglijabilă. Avem nevoie de sânge proaspăt, de un tip tânăr și isteț în poziția asta. Și iată-te!

- Ești subiectivă pentru că și tu mă iubești.

- E adevărat, dar dacă nu aș fi fost convinsă că postul ăsta ți se potrivește mănușă și este cel mai bun lucru și pentru insulă - nu numai că ți se potrivește mănușă, ci reprezintă chiar răspunsul la tot în ceea ce te privește -, nu aș fi vorbit cu Hildy ieri.

- Hildy?

- Doamna primar Hildy Intz. Ar vrea foarte mult să stea de vorbă cu tine.

- Dumnezeuule, CiCi!

Râzând, ea îl impunse ușor în braț.

- Rahat, totul pare acum foarte real, nu? Mă face să mă gândesc la Simone. Ți-am spus cum a încercat să se adapteze, să se potrivească în cușca pe care o construiseră alții pentru ea, până ce la un moment dat și-a dat seama că îi este imposibil. Când s-a aruncat în gol apoi, a găsit răspunsul. Sau cel puțin răspunsul la una din întrebările ei. Nu îi lăsa să te țină în cușca lor, Reed. La dracu', se aude telefonul meu. L-am lăsat în casă.

- Mă duc eu să-l iau.

Intră în goană și se întoarce cu el.

- Ha! Barbara Ellen! Ridicând sugestiv din sprâncene, răspunse. Bună, Barbara Ellen. Da. Hmm. Ascultă, dădu din cap, sorbi din vin. Înțeleg. O, sigur că da, îi transmit. Mi-a făcut plăcere și mie să te revăd. Și pe Cody. Da, a făcut treabă bună. Nu e de mirare că ești

mândră de el. Aha, spuse dându-și ochii peste cap către Reed. Știu că o vei face. Te sun eu, bine? Te pup, pa. Închise, puse telefonul jos și mai luă o gură de vin. Barbara Ellen de-abia așteaptă să împacheteze și să se mute, să plece cu Cody și să termine odată cu toate astea. Având în vedere situația, la bătut la cap pe Cody să coboare prețul – pentru tine dacă te hotărăști să o iei, după cum s-a discutat – cu încă șapte mii cinci sute.

– Nu pot să cred!

– Știe că o să iubești casa pe care a iubit-o și ea, casa unde și-a crescut copiii. Și, evident, are dreptate.

– N-ar fi trebuit să ies pe terasa aceea circulară! Simțea cum alți bolovani i se agățau de picioare făcându-l să se scufunde și mai repede, așa că își trecu o mână pe față. Era destul de rău și înainte de asta. Era destul de rău să-mi dau seama că mă simțeam pur și simplu acasă, dar când am și urcat acolo, mi-am dat seama că-mi este imposibil să mă conving să nu o fac.

– Nu am înțeles niciodată de ce oamenii încearcă să se convingă să nu facă ceea ce vor de fapt să facă. Tocmai ai mai primit un semn, prietene. Ai face bine să îl urmezi.

– Da.

– Ce-ar fi să o sun pe Hildy, să o invit aici la un pahar? El o privi și dădu din cap.

– Da, ce-ar fi să o suni?

Imediat ce se întoarse în Portland, Reed o sună pe Essie și o rugă să se vadă cu el în parc. Se așeză pe aceeași bancă unde stătuseră împreună cu mai bine de zece ani în urmă. Acolo, în locul acela, viața lui luase o altă direcție, cu ajutorul ei.

Acum se pregătea să facă încă o dată exact același lucru.

Bătut de vântul rece de noiembrie, se uită la apă, la oameni, gândindu-se la ziua aceea fierbinte de vară. În-mormântarea lui Angie – o fată care nu avusese niciodată șansa să schimbe nimic.

Poate că asta făcea parte din întreg – parte din întregul lui, oricum. Îi fusese dată o șansă – de două ori – și credea cu tărie că trebuia să profite de ea la maximum.

După DownEast, se întrebase, se temuse dacă nu cumva exista un glonț pentru el pe undeva care aștepta doar o mână să apese pe trăgaci. Patricia Hobart apăsase pe trăgaciul acela și două, nu doar un glonț, îl găsiseră. Și supraviețuise.

Nu avea rost să irosească timpul sau șansele ce i se ofereau, se gândi el. Nu avea rost să privească în urmă mai încolo și să se gândească: De ce nu am făcut-o?

Așa că rămase acolo, așezat, în timp ce vântul îi răvășea părul, în timp ce iarna pătrundea încet în atmosfera liniștită a toamnei și se gândi la zilele de ieri și de mâine. Fiindcă, la dracu', astăzi era deja aici.

O privi cum se apropia, partenera, sfătuitoarea, prietena lui. Cu pași mari în bocancii solizi, jacheta neagră cu fermoarul tras până sus, șapca neagră pusă peste părul scurt și coafat ca pentru polițiste/mame, după cum îi plăcea să spună.

Dacă nu ar fi fost ea, ar fi sângerat până la moarte pe dușumeaua aia proaspăt lustruită. Oricât și-ar fi iubit familia, Essie era persoana pe care în ruptul capului nu ar fi vrut să o dezamăgească în viața asta.

– OK, să te văd, spuse ea apropiindu-se de el și măsurându-l cu o privire scrutătoare. Mda, arăți bine. Săptămânile petrecute pe insulă au funcționat, înseamnă. Se așează și-l băt看 pe genunchi. Cum te simți?

– Mai bine. Mult mai bine. Am mers pe jos în fiecare zi, am făcut și puțin jogging. M-am dus la toate ședințele de terapie fizică. M-am îndrăgostit de o femeie sexy de-a dreptul fascinantă.

– Nu ți-a luat prea mult.

– Bum! exclamă el pocnind din degete. Ai auzit vreodată de CiCi Lennon?

– A... pictorița, nu? Din regiunea noastră. Dar nu are... cam vârsta bunicii tale?

- Poate. Tocmai am realizat că femeile au avut o influență profundă asupra vieții mele. Maică-mea, cu siguranță, și soră-mea, de asemenea. Și într-un mod ciudat, teribil, și Angie. Tu și cu mine am stat aici în ziua înmormântării ei.

- Îmi amintesc.

- Tu. Tu ai avut o influență profundă. Absolut determinantă.

- Tu ți-ai ales singur drumul în viață, Reed.

- Așa îmi place să cred, dar tu m-ai ajutat să mi-l aleg. Îmi place să fiu polițist. Am suferit când am văzut expresia îngrijorată de pe fețele părinților mei la spital și nici nu vreau să mă gândesc la ce e în sufletul lor acum și mereu. Dar sunt conștient că vor trece peste asta. Trebuie să fiu polițist, e menirea mea.

- Eu nu am avut niciodată îndoieli în privința asta.

El se uita spre apă.

- Chestia este că nici eu. Nici măcar când zăceam pe dușumeaua aia, întrebându-mă dacă îmi trăiam ultimele clipe din viață. Dacă se terminase totul. Hotărârea pe care am luat-o aici - sau cel puțin am început să o iau - a fost una bună. Și o bună parte din ea știu că s-a datorat lui Angie și celor petrecute în noaptea aceea. Nu mă pot opri, Essie. Nu mă pot opri să-mi urmez scopul de a o prinde pe Patricia Hobart.

Essie se înclină ușor spre el.

- Nemernica aia mi-a împușcat partenerul. Uite ce e, și eu sunt la fel de furioasă că am fost lăsați pe dinafară și nu pot decât să sper că FBI-ul o va face una cu pământul. Dar orice ar fi, ne vom descurca noi, Reed, o vom găsi. Vom lucra în afara programului, cu mijloace proprii, dar o vom găsi.

- Pe mine mă vor ține ținut la birou o vreme. Între trei și șase luni, îmi închipui. Secția noastră nu ne va mai implica în nimic în privința asta. Tu ai familie, Essie. Sigur, poate că vom reuși să ne facem ceva timp să investigăm, dar până mă vor lăsa pe mine să mă întorc

la serviciu activ, pe tine te vor pune să faci echipă cu un alt partener.

- O să mă opun, începu ea.

- Trebuie să pornim de la starea de fapt. Aceasta este prioritatea noastră. Nu vor îngădui ca vreunul dintre noi să lucreze la ancheta cu Hobart, nici măcar de pe margine - și nu pot să-ți spun cât de tare mă enervează chestia asta. Dar Hobart e cheia pentru toată viața mea viitoare, așa că nu am de gând să renunț. Până revin eu, și mie îmi vor alocă un alt partener. Putem amândoi să ne opunem, dar nu știm nici măcar dacă avem șorți de izbândă cât de cât. Și amândoi vom avea cazuri de care va trebui să ne ocupăm înainte de orice altceva.

- Am senzația că vrei să ajungi undeva cu raționamentul acesta și nu sunt sigură că îmi place. Te gândești să ceri un transfer?

- Nu chiar, spuse el modificându-și poziția și el ca să o poată privi în ochi. Am găsit casa. Am găsit casa pe care o căutam, pe insulă. Este tot ce mi-am dorit vreodată și mi-a trebuit vreodată și este chiar motivul pentru care nu mi-a convenit nici una dintre cele pe care le-am văzut aici.

- Doamne, Reed, îmi dau seama cât de tare ți-ai dorit să găsești un loc al tău, dar...

- Este *chiar* locul meu, Essie, tocmai asta este. Am stat acasă la CiCi în majoritatea timpului în care am fost pe insulă. Nu în sensul acela, spuse el izbucnind în râs. Deși dacă mi-ar da o șansă... În sfârșit, am găsit acolo o mulțime de lucruri. Cocktailuri Bloody Mary și clătite, yoga pe plajă...

Cu fața căzută de-a dreptul, Essie ridică o mână.

- Stai puțin. Tu ai făcut yoga pe plajă?

- Are CiCi un mod de a te convinge... Chestia e că am ajuns la un moment dat să stau pe stânci, nu departe de casa ei, fiindcă tocmai casa aceea era una pe care mi-o aminteam de acum un milion de ani, când îmi petrecusem niște vacanțe pe insulă. Și ea... pe urmă, ea m-a invitat să rămân acolo fiindcă mă recunoscuse - după

tragedia de la mall și tot ce urmăse. Fusesse acolo și ne poata ei.

- Stai, stai, asta e! exclamă Essie dând din mâini. Asta mă tot sâcăia de câteva minute încoace. E bunica lui Simone Knox.

- Exact. Tu ai răspuns când Simone a chemat ajutoare la mall. Încerc să cuprind întregul tablou, Essie. Angie - am vorbit cu ea, aproape că am stabilit o întâlnire cu ea câteva minute înainte de a fi ucisă. Am ajuns apoi să mă ascund cu Brady în chioșcul ei, unde m-am umplut de sângele ei de pe jos. Și pe urmă am ajuns pe banca asta cu tine. Am ajuns pe insula aia din cauza tuturor celor întâmplare până atunci. Nu vreau să pari că am luat-o razna sau ceva, dar sunt convinsă că toate astea înseamnă ceva.

- Vrei să-mi spui că ai cumpărat casa lui CiCi Lennon?

- Nu. Pe când aveam vreo zece ani, la momentul despre care ți-am vorbit, existau două case care m-au impresionat și i-am pomenit despre asta lui CiCi, fiindcă știu ceva, lui CiCi poți să îi povestești orice. Sau, cel puțin eu pot. Și pe urmă trebuie să însemne ceva faptul că exact atunci, Essie, proprietărea și fiul ei își renovează casa, cea pe care mi-o aminteam eu, ca să o scoată la vânzare. Și înseamnă ceva faptul că în momentul în care am început să umblu prin ea, am simțit în - uite, încă o chestie ciudată -, am simțit-o parcă în sânge. Era a mea. Am încercat să mă convingă să nu o fac. Dar nu am avut cum. Am spus că da, bine, aș putea să mă gândesc la ea ca la o investiție, să o închiriez și să-mi petrec acolo ceva timp liber. Fiindcă un polițist trebuie să trăiască acolo unde muncește, iar eu trebuie să rămân polițist. Dar chestia e că nu vreau să o închiriez, de fapt.

- Reed, te rog, spune-mi că nu te duci pe insulă ca agent. Ești ofițer de poliție, ești detectiv. Ești...

- Nu ca agent.

- Atunci ca ce dracu'?

- Șef al poliției.

- Tu..., se opri ea expirând zgomotos tot aerul din plămâni. Pe bune?

- Încă nu e sigur. Consiliul local de pe insulă trebuie să voteze și nu mai știu ce. Dar am avut un interviu - de fapt mai multe. Și mi-am scris un CV și o scrisoare de intenție. O să te sune și pe tine, și pe Bull, și pe locotenent, destul de curând. Dacă nu obțin slujba asta... sunt tânăr, nu sunt de pe insulă - astea sunt argumente împotriva mea. Sunt ofițer de poliție, am fost detectiv câțiva ani buni, am rezolvat toate cazurile ce mi-au fost încredințate, am deja un contract de vânzare-cumpărare pentru o casă de acolo - astea sunt argumente în favoarea mea. Și știi care e cea mai tare fază? O am pe CiCi de partea mea. Deci îmi evaluez șansele cam la șaptezeci și trei de procente.

Ea rămase tăcută un timp, fără să spună nimic, gândindu-se la tot ce auzise.

- Asta este ceea ce-ți dorești.

- Partea proastă? E mai departe de familia mea și nu le va conveni asta. Și faptul că nu voi mai lucra cu tine. Nu voi mai putea trece să vă văd pe tine, pe Hank și pe Dylan și să mănânc ceva cu voi. Sper să rezolv chestia asta dacă vă invit pe voi să veniți să petreceți niște weekenduri la mine. Fiindcă da, asta este ceea ce-mi doresc. Îmi doresc fiindcă acolo mi-am găsit lucrurile de care aveam nevoie. Și fiindcă sunt sigur că pot face treabă bună acolo. Vreau asta fiindcă acolo voi avea timpul și spațiul, mai ales toamna și iarna, să mă ocup de Hobart. Nu pot fi polițist, nu mă pot privi în oglindă fără să mă ocup de Hobart.

- Nu-mi place chestia asta deloc, spuse ea ridicându-se brusc de pe bancă și luând-o înapoi, spre golf. Pur și simplu nu îmi place deloc.

- Essie...

Ea ridică o mână oprindu-l chiar când dădea să se ridice.

- Nu-mi place chestia asta deloc fiindcă ție ți se pare că este cel mai bun lucru pentru tine. Și mie mi se pare cel

mai bun lucru pentru tine. Și o să-mi lipsească teribil dățile acelea când treceai pe la noi să ne vezi și să mă nânci ceva. O să-mi lipsească să lucrez la cazuri împreună cu tine.

- Ți se pare că este cel mai bun lucru pentru mine?

- Da, așa mi se pare. Când ai pleca?

- Încă nu am primit slujba.

- O s-o primești, spuse simțind cu adevărat că era cel mai bun lucru pentru el. Când ai pleca?

- Nu înainte de începutul anului. Șeful actual iese la pensie în martie - vezi tu, i-a spus lui CiCi, dar încă nu a spus și Consiliului. Pur și simplu toate lucrurile s-au potrivit în felul acesta.

- Domnul Quartermaine, șeful poliției, clătină ea din cap. Nu-i așa că sună foarte tare?

Simți și el cât de tare suna zece zile mai târziu când acceptă în mod formal slujba de șef al poliției de pe insula Tranquility.

În speranța de a mai drege lucrurile, Simone fu de acord să se ducă să ia un prânz elegant între fete la somptuosul club al mamei ei. Ar fi preferat să-și petreacă după-amiaza aceea întunecată și bătută de vântul de noiembrie în studioul ei, dar relațiile cu Natalie se îmbunătățiseră.

Natalie voia prânzul acesta și insistase. Așa că, iată-le în fața unor boluri pline cu niște salate elaborate, a unor pahare cu cocktail Kir Royal și sporovăind vesel despre detaliile unei nunți ce urma să aibă loc la aproape un an distanță.

Deja îi atrăsese atenția mamei sale pentru părul pe care îl tunsese scurt, îl vopsise roșu aprins și fusese coafat fantezist de stilista ei îndrăzneată. Dar faptul că Tulip, o dată în viață, fusese în stare să-și țină gura le ajutase să desfășoare o întâlnire cât se poate de civilizată.

În plus, nu putea nega că alesese cizmele peste genunchi, pantalonii de piele întoarsă și o jachetă de piele verde intens doar ca să o enerveze pe maică-sa.

În orice caz, îi făcea plăcere să o vadă pe Natalie atât de fericită, chiar dacă lumina de pe chipul ei se datora în bună măsură unor dezbateri privind modele de rochii de mireasă și culori pentru decorațiunile de la nuntă.

Când simți că îi crapă capul din cauza discuției despre băutura ce s-ar fi potrivit perfect unei nunți făcute toamna, îndreptă conversația spre subiectul casei pe care Natalie și Harry tocmai și-o cumpăraseră.

- Așadar, casa cea nouă. Ce tare! Când crezi că veți fi gata să vă mutați?

- Cu siguranță nu au de ce să se grăbească, începu Tulip. Mai ales date fiind sărbătorile care se apropie. Simone, trebuie neapărat să participi la Balul Fulgilor de zăpadă luna viitoare. Fiul prietenei mele Mindy, Triston, vine de la Boston ca să petreacă acasă Crăciunul și sunt sigură că îi va face o plăcere enormă să te însoțească.

- Da, exclamă vesel, strălucind de încântare Natalie, aproape topăind pe scaun. Ai putea să mergi ca la o întâlnire dublă, cu mine și cu Harry!

Pe sub masă, Simone o strânse pe Natalie ferm de picior.

- Am agenda deja plină, mamă, dar îți mulțumesc că te-ai gândit. În legătură cu casa...

- Măcar o dată în viață aș vrea să am toată familia de față la un eveniment important pentru mine.

Simone ridică paharul și sorbi cu grijă o gură din băutura care i se păru prea dulce și aiurea.

- Știu că Balul Fulgilor de zăpadă este important pentru tine. La fel cum sunt și Gala Iernii, Balul Primăverii, Jubileul Verii în iulie și așa mai departe. Am participat la mai multe dintre ele în ultimii câțiva ani.

- Nu ai venit nici măcar o dată la Jubileu, și acolo se strâng fonduri pentru artiști.

- Pentru mine pică într-o perioadă nepotrivită a anului, mamă.

Tulip dădu să spună ceva, apoi se uită în altă parte.

- Cred că ți-ar prinde bine să faci ceva pozitiv.

- Știu și fac. Pentru mine. Mă interesează însă foarte tare subiectul casei.

- Nu te-ai ascuns pe insula aia suficient timp? Iar dacă nu ești acolo, ești cine știe unde. Nu o să-ți faci nicio dată o rețea de relații sociale și nici nu o să ai cum să întâlnești pe cineva atât de minunat precum Harry pe insula aia.

„Și așa o luăm de la început“, își spuse Simone.

- Eu am rețeaua socială pe care o vreau și nu mă interesează cineva precum Harry. Nu că n-ar fi absolut minunat, adăugă Simone cu un zâmbet spre Natalie. Mamă, zise înainte ca Tulip să apuce să mai spună ceva. Hai să vorbim despre niște subiecte în legătură cu care putem cădea de acord. Cum ar fi cât de fericită este Natalie, ce nuntă minunată va avea și așa mai departe. Ce fabuloasă este casa pe care tocmai și-a cumpărat-o...

- În legătură cu nunta... încă ceva, spuse Natalie încercând să cârmească atât de evident în altă direcție, încât Simone o strânse din nou de genunchi, de data aceasta recunoscătoare. Vrei să-mi fii domnișoară de onoare?

Asta o surprinse și o impresionă și ambele sentimente i se zugrăviră pe față.

- Nat, sunt foarte onorată. Pe bune! Înseamnă foarte mult pentru mine că îmi ceri așa ceva și dacă asta e ceea ce îți dorești cu adevărat, sigur că o voi face. Dar...

Acum o luă de mână pe Natalie, peste fața de masă albă.

- Cerise e prietena ta cea mai bună de mai bine de zece ani. Sunteți atât de apropiate... și știe exact ceea ce îți dorești pentru nunta ta. Așa că va ști și cum să facă totul să iasă exact așa cum îți dorești. Deci ea ar trebui să fie domnișoara ta de onoare.

- Oamenii se vor aștepta ca...

Simone se uită la maică-sa atât de iute și de crunt, încât restul vorbelor îi muriră pe buze.

- Ce contează este numai ce-și dorește Natalie. Spune-i lui Cerise și lasă-mă în schimb pe mine să fac ceva special pentru tine.

- Nu vreau să te simți nedreptățită. Doar ești sora mea.

- Nu mă voi simți defel. Mi-ar plăcea să o rogi pe Cerise să fie alături de tine. Iar eu aș vrea să fac figurinele de pus pe tort. Vreau să fac niște miniaturi cu tine și Harry. Ceva ce să vă rămână și să vă amintească de cea mai importantă zi din viețile voastre. Ceva care să arate nu numai cât de fericiți erați în ziua aceea, ci și cât de fericită sunt eu pentru voi.

- Am început deja să ne uităm după modele de torturi și figurine, spuse Tulip fermă.

- Mamă, începu Natalie întinzându-se să o ia și pe maică-sa de mână, unind astfel laolaltă cele trei femei. Mi-ar plăcea enorm. Pe bune, chiar mi-ar plăcea. Poți face ceva amuzant pentru tortul mirelui? Cum ar fi o figurină cu Harry îmbrăcându-se cu un tricou verde de golf sau legănând crosa?

- Absolut. Trimite-mi schițele cu modelul tortului imediat ce le primești. Și când te hotărăști asupra rochiei, o să fac niște schițe și fotografii cu ele - la fel și cu hainele de ginerică ale lui Harry. Putem să ne gândim împreună la figurina de pe tortul mirelui, dar cele de pe tortul mare, tortul miresei de la nuntă vor fi o surpriză. Se uită înapoi spre mama ei. Nu o să te dezamăgesc și nici nu o să te fac de râs. Vreau să îi dăruiesc ceva lui Natalie, ceva ce face parte din mine. Ce-ar fi să comandați niște desert pentru voi și să-mi comandați și mie o cafea neagră? Mă întorc imediat.

Ieși printre mesele din restaurantul clubului și se repezi în toaletă jurându-și că indiferent cât de tare ar fi trebuit să dreagă lucrurile altă dată, să nu mai fie nicio dată de acord să ia prânzul între fete la club.

Ca să contrabalanseze tot ce se întâmplase, decise să ia pizza cu legume, favorita bunicii, în drum spre

casă, pe care să o mănânce amândouă la un pahar de vin bun.

Trebuî să-și impună să intre în baie, în cabină - așa cum se întâmpla întotdeauna. Dar senzația aceea neplăcută veni și plecă așa cum se întâmpla întotdeauna. Când ieși, aproape că nici nu se uită la blonda care își făcea buzele la oglinda de deasupra șirului lung de chiuvete simetrice.

Trebuia să se gândească cum naiba să-și lipească un zâmbet vesel pe muțră cât să poată trece de desert și cafea. Și pe urmă să o șteargă.

- Simone Knox.

Se uită spre blondă. Auzi tonul ei batjocoritor, i-l citi pe buzele de culoare roz aprins. Înainte să realizeze că rânjetul era de fapt cauzat de stratul consistent de tencuială pe care îl avea pe față ca să îi acopere cicatricile.

Ochiul stâng - albastru viu - îi era ușor căzut, doar o idee. Un observator obișnuit nu și-ar fi dat seama, poate, dar o artistă care studia anatomia feței și structura mușchilor nu avea cum să rateze detaliul acesta.

Ea își păstră expresia de pe față la fel de neutră ca și vocea.

- Exact.

- Nu mă recunoști?

În primele câteva secunde, nu, nu o recunoscuse. Dar apoi, brusc, avu revelația. Deplină.

- Tiffany. Scuze. A trecut mult timp.

- Nu-i așa?

- Ce faci?

- Cum arăt? Oh, nu te sfii, continuă ea și își flutură mâinile în dreptul feței. Opt operații în șapte ani. Plus anii de dicție și logopedie, plus problemele cu sângerarea intracraniană. Urechea stângă complet reconstruită, adăugă ea apăsând-o ușor. Desigur, auzul lasă mult de dorit, dar nu le poți avea pe toate.

- Îmi pare rău...

- Rău? Nemernicul ăla ticălos m-a împușcat drept în față! A fost nevoie să o refacă din bucățele. Tu nu ai avut nici o zgârietură, nu-i așa?

- Nu.

Cel puțin nu una vizibilă.

- Dar la atâția ani de atunci, tot se mai vorbește despre viteaza și isteța Simone Knox, cea care s-a ascuns și a chemat ajutoare. În timp ce eu zăceam acolo, sub prietenul meu mort, cu fața praf.

Ea nu voia să vadă asta, nu voia să mai vadă urmele luminoase ale trasoarelor prin ușa împinsă de un cadavru. Nu voia să mai audă țipetele.

- Îmi pare rău că a trebuit să treci prin tot calvarul acela.

- Habar nu ai tu prin ce am trecut eu, strigă ea și ochiul acela ușor lăsat începu să i se zbată când vocea i se ridică mai multe octave. Eram frumoasă. Eram importantă. Și tu nu erai nimic. O paria. Ai avut noroc și acum îți spun că ești un erou. De ce crezi că oamenii cumpără rahatul pe care îl vinzi tu? Îți pare rău? Tu ar trebui să fii moartă. Iar eu am așteptat doisprezece ani ca să îți spun asta în față.

- Acum ai făcut-o.

- Tot nu e suficient. Nu va fi niciodată suficient.

Tiffany ieși ca o furtună din baie și Simone se gândi: „Umărul stâng este doar o idee mai jos decât cel drept”. Apoi intră într-o cabină și vomită salata elegantă și cocktailul Kir Royal.

Când se întoarse la masă, mama și sora ei erau una lângă alta râzând, foarte vesele.

- Îmi pare rău. Trebuie să plec.

- O, Simone, dar de-abia am comandat desertul.

Natalie dădu să o ia de mână.

- Îmi pare rău.

„Oare de câte ori mai avea să spună asta pe ziua de azi?” se întrebă.

- Doar fiindcă nu suntem de acord nu înseamnă că...
Tirada pe voce joasă începută de Tulip se opri chiar în mijlocul frazei. Simone, ești albă ca varul!

- Nu mă simt bine. Eu...

Tulip se ridică iute și dădu roată mesei.

- Stai jos. Stai jos o clipă. Mă duc să-ți aduc niște apă rece.

- Bine.

„Apă“, se gândi ea. „Da, niște apă.“ Dar mâinile îi tremurau ușor.

- Pe bune, trebuie să plec. Trebuie să ies la aer.

- Da, la aer. Natalie, rămâi aici. Mă duc eu cu sora ta afară, spuse strecurându-și brațul în jurul mijlocului lui Simone. Să ne luăm hainele. Mă ocup eu de notă. Cu îndemănare și iute ca întotdeauna, Tulip recuperează hainele și o ajută pe Simone să se îmbrace. Ia bereta mea. Ar fi trebuit să ai o căciulă sau ceva. Ținând-o de spate, o împinse ușor spre o verandă decorată festiv pentru sărbători. Acum spune-mi ce s-a întâmplat.

- Nu e nimic. Mă doare capul doar.

- Nu mă minți. Te cunosc, ești copilul meu. Arată-mi un pic de respect.

- Îmi pare rău.

Poftim, iarăși.

- Ai dreptate. Am nevoie să mă mișc de aici. Am nevoie să respir.

- O să ne mișcăm. O să respiri. Pe urmă o să-mi spui ce s-a întâmplat.

- La toaletă. Tiffany Bryce.

- O cunoaștem?

- Am fost colege de școală. Era la cinematograful în noaptea aceea.

- Desigur. O cunosc puțin pe mama ei vitregă. Ea... ele... au avut probleme mari.

- Da. Mi-a spus.

- Știu că îți este foarte greu să-ți amintească ceva despre tragedie, dar...

- Mă învinovățește pe mine.

- Poftim? Absentă, Tulip își aranjă părul pe care îl răvășise vântul. Nu are cum.

- Ba da, și a fost cât se poate de clară în privința asta. A fost împușcată în față. Eu, nu. Mie nu mi s-a întâmplat nimic.

- Ni s-a întâmplat tuturor, fie că am fost ori nu răniți fizic. T tuturor, spuse prinzând-o de mână pe Simone. Ce ți-a spus, draga mea?

- Mi-a spus în câteva vorbe ce răni a avut și m-a învinovățit că eu nu am avut nici una. Și mi-a spus că eu ar fi trebuit să mor atunci. Că își dorește nespus ca eu să fi murit.

- Nu îmi pasă ce i s-a întâmplat, nu avea nici un drept să spună asta. E foarte probabil ca ea să fi murit dacă nu erai tu acolo în noaptea aia.

- Nu spune asta. Te rog, nu spune asta. Nu vreau să se gândească la mine lumea în felul acela.

- Ai fost vitează și ai fost isteată și nu cumva să uiți asta vreodată, spuse apucând-o de umeri pe Simone. Fata aia este furioasă și îndurerată, și asta pot să i-o iert. Dar ce ți-a spus este greșit, nedrept și plin de ură. Mi-ai spus înăuntru că nu ai să mă dezamăgești sau să mă faci de râs. Nu mă dezamăgi acum punând la suflet nici măcar vreun cuvântel de-al ei!

- O uram. În noaptea aceea, și înainte, când a intrat în sală cu Trent, atât de încrezută și cu nasul pe sus și batjocoritoare la adresa mea. Am urât-o. Iar acum...

- Acum tu te-ai făcut mare, iar ea în mod evident nu s-a schimbat absolut deloc. Nu toată lumea se schimbă, Simone. Nu toată lumea poate trece peste, nu toți pot depăși o tragedie.

Simone își lăsă capul pe umărul mamei ei.

- Uneori mă trezesc acolo, blocată. În cabina aia din toaletă.

- Atunci... Dumnezeuule, acum o să încep să vorbesc ca maică-mea - deschide ușa. Așa cum ai făcut-o de fapt și cum o să continui să o deschizi. Chiar dacă nu îmi place mie unde te duce asta. Te iubesc, Simone. Poate

că de asta mă exasperezi așa, tot timpul. Adică, pe bune, de ce ți-ai făcut nenorocirea aia la păr?

Simone reuși să zâmbească printre lacrimi.

- Îmi zici de păr ca să să-mi abați gândurile de la ce s-a întâmplat.

- Poate că da, dar tot nu pot înțelege ce ți-a venit să ți-l tai în felul ăsta și să ți-l vopsești roșu ca flăcările iadului.

- Probabil că mă simțeam în flăcările iadului când l-am făcut așa, spuse ea trăgându-se înapoi, după care o sărută pe maică-sa pe obraz. Mulțumesc. Mă simt mai bine, dar nu vreau să mai intru acolo. Oricum nici nu aş putea vedea desertul în fața ochilor.

- Te simți destul de bine ca să conduci mașina?

- Da. Nu-ți face griji.

- Ba îmi fac, așa că să-mi trimiți mesaj când ajungi la bunică-ta.

- În regulă. Spune-i lui Nat...

- Am de gând să-i spun lui Natalie exact ce s-a întâmplat, ca să putem să o bârfim pe femeia aia urâtă și proastă cât mâncăm desertul și ne bem cafeaua.

De data asta, râsul îi ieși mai ușor.

- Te iubesc, mami. Probabil că de asta mă exasperezi așa, tot timpul.

- Pot să recunosc însă că s-a schimbat ceva. Culoarea e totuși mai bună. Trimite-mi mesaj... și pune-o pe CiCi să-ți facă unul din ceaiurile ei nebunești.

- Așa voi face.

În loc să mai treacă prin club, ea ocoli clădirea ca să ajungă la mașină. Nu voise să vină, se gândi, și nici nu putea pretinde că se simțise prea bine.

Dar putea să se bucure că venise. Oricât de ciudat și de teribil în esență fusese totul, lucrurile se dreseseră, iar acum relațiile păreau mai strânse.

Poate reușeau să le păstreze în felul acesta ceva mai mult.

capitolul 15

Nu putea uita fața lui Tiffany - cea de atunci și cea de acum.

Nu putea uita aroganța ce se citea pe ea atunci, furia ce se citea acum. Cele două imagini nu-i dădeau pace, învârtindu-se în mintea ei precum două fețe ale unei monede, aroganța tinerei care se mândrea cu frumusețea ei și furia femeii care credea că și-o pierduse.

Iar în timp ce lucra, fețele acelea i se tot iveau în minte.

Nu se mai întorsese vreodată la DownEast Mall și nici nu mai intrase vreodată într-un alt mall de atunci încoace. Nu mai intrase vreodată în vreo sală de cinema de atunci încoace. Făcuse tot ce-i stătuse în putință să împingă noaptea aceea și totul în legătură cu ea undeva în afara minții ei. În afara ființei ei.

Acum, nu fusese nevoie decât de acea unică întâlnire și cele două fețe începuseră să i se rotească prin minte și noaptea aceea și totul în legătură cu ea îi pătrunsese din nou în toată ființa ei.

Incapabilă să se elibereze, încercă să transforme totul într-un proiect. Schiță fața lui Tiffany la șaisprezece ani din memorie, cu trăsăturile acelea bine echilibrate, frumusețea aceea îmbobocită, siguranța de sine, pletele care îi curgeau pe spate.

Apoi o schiță și pe cea de acum, femeia care îi rostise vorbele acelea teribile în față, cu cicatricile, cu ușoara alunecare a ochiului stâng, cu buza ușor ridicată, cu urechea stângă reconstruită.

Era imperfectă acum, avea defecte vizibile, se gândi ea studiind cele două fețe, era imperfectă. Ceea ce nu însemna că era vreun monstru. De fapt, ca artist, avea senzația că a doua față era mult mai interesantă.

Oare furia aceea venea din faptul că i se amintea asta de fiecare dată când se privea în oglindă? Oare grozăvia acelei nopți îi revenea automat în minte? În loc să fie în stare să zăvorască o dată pentru totdeauna amintirile

acelea și să meargă mai departe, consecințele vizibile ale nopții aceleia trăiau negreșit în fața din oglindă.

Nu-i așa că ar fi fost nevoie de o putere absolut remarcabilă și de o voință ieșită din comun să vadă asta în fiecare zi și să poată totuși trece mai departe?

Cum ar fi putut ea să o critice? Cum ar fi putut ea să respingă acea furie și acele resentimente atât de puternice când ea însăși refuzase să aibă de-a face cu ele? Ea doar le zăvorâse bine undeva în adâncul memoriei.

Ridicându-se, se apropie de fereastră. Afară, zăpada cădea încet din cerurile cenușii și acoperea stâncile cu o pătură moale. Apa se confunda cu cerul și iarna era pretutindeni, acoperind totul, în afară de apa aceea, de cerul acela.

Liniștea și pacea, solitudinea iernii de pe insulă i se așternea în față. Haosul și urâtenia unei seri de vară așteptau în spatele ei.

Auzi vorbele lui Tiffany în urechi: „Tu nu ai avut nici o zgârietură“.

– Nu. Nu e adevărat. Nu. Așa că...

Trase adânc aer în piept și se întoarse. Își alese sculele, argila.

La scară redusă la jumătate, se gândi ea întinzând niște pânze și începând să frământa argila, aducând-o la o formă dreptunghiulară. Se putea opri oricând, își spusese în cap, ca să se liniștească. Ori putea schimba direcția. Dar dacă voia ca fețele alea să îi dispară din minte, poate că era nevoie să le transforme în realitate.

Tăie ici-colo bucata de argilă înainte de a o rula într-un cilindru. Apoi o ridică și își folosi mâinile ca să-i netezească suprafața. Tăie unghiurile, apăsă, suprapuse bucăți una peste cealaltă, lipi la un loc, formând o structură etanșă.

Partea practică, tehnică, era prima, era cea care forma baza.

Schiță conturul feței cu un instrument rotunjit la capăt, verifică proporțiile.

Cu mâinile, începuse să-i dea formă. Orbitale ochilor, fruntea, nasul, adăugând argilă, împingând dinăuntrul cilindrului ca să facă obraji, pomeții, bărbia. Putea să o vadă exact așa cum mâinile ei puteau să o simtă. Fața unei femei – în continuare fața ce ar fi putut aparține oricărei femei.

Depresiuni, zone mai ridicate, movilițe. Și gândindu-se la cea de atunci și cea de atunci, la cea încrezută și cea furioasă, întoarse argila ca să facă același lucru și la cealaltă.

Cele două fețe, se gândi, ale vieții.

Acum construi partea de sus a capului, punând laolaltă părțile rămase libere, apăsând, unind totul, până ce nu mai rămase altceva decât o deschizătură suficient de largă pentru mâna ei.

Studie ce ieșise – da, o figură simplă, de bază, fără șlefuire – lăsând lutul să se întărească puțin înainte să taie încă o bucată, în formă de minge de fotbal, din părți. Punctul de trecere de la gât la craniu.

Ajustă partea din față, fără să se grăbească, luându-și timp să modeleze bărbia și gâtul. Repetă asta și pe partea din spate, cu schimbările subtile produse de răni și de anii trecuți.

Ridicându-se din nou, dădu roată mesei de lucru, studiind fețele cu trăsături neșlefuite și apoi schițele.

Se așează și începu, folosind degetul mare ca să adâncească depresiunea orbitei din stânga.

– Să-i dăm drumul, murmură ea și începu să ruleze o mică bilă de lut. Habar nu am ce vreau să dovedesc, dar începem.

Ochii, colțurile ochilor, pleoapele – pe toate le creionă ușor cu degetele și diferite instrumente. După cum îi era obiceiul, sări de la trăsătură la trăsătură, punând ochii și modelându-i grosier, după aceea trecând la nas, la bărbie, la urechi și din nou înapoi.

Și se mută, după cum îi dictau mintea și mâinile, de la o față la cealaltă.

Gura, atât de desăvârșită atunci și cu umbra aceea de permanentă aroganță. Gura de acum, acel colț ușor ridicat – nu a zâmbet, se gândi ea mai adăugând lut și modelându-l cu o spatulă, apăsând cu degetul mare, apoi cu celelalte. Acum era imperfectă, marcată, dar amărăciunea și furia se vedeau limpede pe buzele ei.

Neaua continuă să cadă, și ea continuă să lucreze în liniște. Astăzi, fără muzică, fără nici un fel de fundal sonor. Doar pământul moale care se modela sub presiunea mâinilor ei, construind, creând.

Îl simțea, așa cum simțea că prinde viață sub atingerea ei, chiar înainte să se întoarcă la partea cu ochii. Detaliile anatomice, desigur, cu undulările pielii, cearcănele de dedesubt, ridurile, dar viața, expresia din ei era cea care schimba totul. Gândurile și trăirile dintr-o singură clipă sau dintr-o viață de om puteau să transpară prin ochi.

Iar aici, pe fața unei adolescente drăguțe, ochii îi sclipeau cu încredere în sine – chiar la marginea aroganței pure. Pe fața femeii, ochii reflectau nu numai groaza și oroarea întipărite în noaptea aceea, ci și urmele pe care le lăsaseră ele pe fața, mintea și inima unei ființe umane care trecuse prin ele.

În timp ce Simone lucra, același lucru îl făcea și Patricia Hobart.

Zăpada cădea dincolo de fereastră și la ea, în timp ce îl studia pe încă unul dintre cei care scăpaseră din ce se petrecuse la mall.

Se cam săturase de Toronto și voia o schimbare de peisaj, o schimbare de loc. Iar Bob Kofax îi oferea exact acest lucru.

În noaptea cea mare fusese agent de pază la mall și supraviețuise celor două gloanțe ce îl loviseră. Povestea lui, povestea supraviețuirii lui, avusese parte de mult mai multă expunere decât considera Patricia că s-ar fi cuvenit. În plus, el continuase – în opinia ei – să profite

de pe urma ghinionului teribil al propriului ei frate continuând să lucreze la mall.

Ceea ce echivala cu o palmă peste față.

Bob, din câte se părea, considera supraviețuirea lui un mesaj pe care îl primise de undeva de sus, de la o entitate superioară, ca să-și pună în valoare darul vieții recuperate pentru a-i ajuta pe cei la nevoie și să-și înceapă și să-și încheie fiecare zi cu mulțumire și recunoștință.

Știa toate astea pentru că asta stătea scris pe pagina lui de Facebook.

Iar parte din darul vieții era acela că ajunsese la sărbătorirea vârstei de cincizeci de ani alături de soția lui și cei doi copii – dintre care unul era gay și „căsătorit” cu un alt tip, ceea ce o ofensa pe Patricia până în măduvă oaselor. Și, de parcă asta nu ar fi fost de ajuns, adoptaseră și un copil asiatic. Măcar celălalt fiu se însurase cu o femeie și aveau niște copii normali.

Și întreaga familie de idioți plănuia să sărbătorească marea aniversare cu o săptămână de distracție și soare în Bermude.

Paginile lor de Facebook, ale tuturor, erau pline de toate detaliile de care aveai nevoie, inclusiv – pentru numele lui *Dumnezeu* – un ceas care ticăia descrescător.

Bob împlinea cincizeci de ani pe nouăsprezece ianuarie.

După ce se gândi și plănui totul în amănunt, Patricia își alegea identitatea, înfățișarea și își rezervă bilete de avion și o cameră de lux la același hotel.

Apoi ajunse la partea cea mai plăcută și anume detaliile celor mai bune modalități de a-i veni de hac lui Bob înainte să ajungă la marea vârstă.

Cu două zile înainte de Crăciun, casa lui CiCi era frumos decorată cu luminițe de sărbătoare. De fapt, era atâta lumină acolo, că în nopțile senine, sclipirea sa se vedea de pe uscat, dincolo de golf. De ramurile copacilor atârnavu armate întregi de Moși, creaturi mitologice, zei, zeițe și globuri pictate manual.

Focul ardea în cămin, cu vreascurile trosnind din când în când vesel. Când se înseră, aprinse o mulțime de lumânări înăuntru și felinare afară, în timp ce firmele de catering își aduceau înăuntru și așezau produsele pentru petrecerea pe care o dădea în fiecare an în aceeași zi în care toată lumea era bine-venită.

Ajunul Crăciunului era numai pentru ea și Simone, și ziua de Crăciun pentru familie. Dar astăzi era pentru întreaga insulă, și era de fapt una dintre nopțile ei favorite din an.

Deveni brusc și mai și, fiindcă atunci când deschise ușa dădu cu ochii de Mi.

- La mulți ani, Crăciun fericit și alea-alea!

O prinse pe Mi în brațe și o strânse cu putere înainte să îi ia gențile din mâini.

- CiCi, locul acesta arată minunat. La fel ca tine.

- Mă bucur mult să te văd. Hai să-ți iau haina și gențile. Să-ți dau să bei ceva.

- E abia ora două după-masă.

- E Crăciunul! O să facem cocktailuri mimosa. Poți să îi duci unul sus lui Simone și să o ademenești să coboare aici ca să pot să petrec ceva timp cu fetele mele. Am impresia că se ascunde în studioul ei ca să nu o bat eu la cap cu ce se va îmbrăca în seara asta. Ce fac ai tăi?

- Foarte bine, răspunse Mi scoțându-și căciula de pe părul frumos coafat bob drept. CiCi, Nari s-a logodit - sau mă rog, se va logodi mâine-seară. Toată lumea știe, în afară de Nari. El - James - i-a cerut tatei mâna ei și a făcut o impresie excelentă. Vrea să o ceară de soție în Ajunul Crăciunului.

Puștiul din Boston era hotărât și avea valori, se gândi CiCi și se opri puțin cu sticla de șampanie în mână.

- Ea îl iubește?

- Îl iubește.

- Atunci, foarte bine, spuse CiCi desfăcând sticla cu un pocnet vesel. Vom bea pentru fericirea ei. Dar tu? Ți-a atras cineva atenția până acum?

- Mmm... au fost unii care mi-au atras atenția, dar..., ridică din umeri, nu a fost nici unul care să-mi rămână în inimă și în minte.

- Ai răbdare. Sexul e ușor. Dragostea e complicată. Acum, du-i asta sus lui Simone, stați puțin de vorbă acolo ca două foarte bune prietene, pe urmă convinge-o să coboare aici. În trei apoi vom mai bea ceva, mai bârfim ceva, și ne aranjăm ca să arătăm super.

Mi țopăi în sus pe scări, cu câte un pahar în fiecare mână.

Când intră în studio, în acordurile ce fără îndoială îi estompaseră zgomotul pașilor pe trepte, o văzu pe prietena ei dând cu un fel de vopsea roșie pe o statueta.

Nudul era lăsat pe spate, formând aproape un cerc fluid de la picioare la creștetul capului. Avea un arc și o săgeată fixată în el, cu vârful îndreptat chiar în sus.

„Putere și grație“, se gândi Mi. Și frumusețe. Putea și era gata să spună asta și despre prietena ei. Avea părul - acum șaten-închis cu șuvițe roșii îndrăznețe - prins într-o scurtă coadă împletită, avea niște blugi pătați de lut și vopsea și cu găuri în dreptul ambilor genunchi, un tricou la fel de stropit ici-colo, cu niște mâneci suflecate zdrențuite și picioarele goale, cu unghiile date cu oja bleumarin.

Simți un val de iubire, o senzație profundă că totul era bine în lume și un mic junghi de invidie dat fiind stilul artistic pe care Simone îl dezvăluia aparent fără nici un pic de efort.

Simone făcu un pas înapoi, își înclină capul ca să studieze opera și dădu cu ochii de Mi.

Țipă (un sunet pe care CiCi îl auzi două etaje mai jos și zâmbi) și își aruncă pensula din mână împrăștiind vopsea roșie peste tot.

- Ai venit!

- Și am adus mimosa.

- Tu ești mai tare decât o sută de mimoze. Nu te pot lua în brațe. Am vopsea peste tot.

- Ei, la naiba, spuse Mi punând paharele jos și, apucând-o pe Simone, începu să se învârtă în cerc. Mi-a fost dor de tine.

- Și mie, al dracului de dor, răspunse trăgând o gură zdravănă de aer în piept. Acum poate veni Crăciunul.

- Să bem pentru asta. Ori, pot eu să beau pentru asta în timp ce tu termini ce ai de făcut.

- Am terminat.

- Cine e?

- Arcașul. Este o vânzătoare pe care am văzut-o în Sedona. Avea chestia asta aparte... seninătatea asta plină de îndrăzneală.

- Și ai reușit să surprinzi exact expresia aceasta.

- Crezi? Bine.

Simone ridică paharele.

- Îmi place camera asta, spuse Mi luând unul dintre pahare. E atât de tipică pentru tine, atât de diferită de laboratorul meu - care este atât de tipic pentru mine. Dar, iată-ne, zise strângând ușor mâna lui Simone înainte să o lase să dea roată încăperii. Acestea sunt inspirate de călătoria ta în vest?

- Cele mai multe, da. Am trimis câteva piese agentei mele ca să-și dea seama și ea încotro mă poartă filonul artistic în acest moment. În sfârșit...

- Mi se pare cunoscută, începu Mi, după care lăsă paharul jos și se întoarse. E cumva Tiffany? Nu m-am mai gândit la ea de ani buni, dar...

- Da.

Curioasă, Mi se apropie și mai tare și își înclină capul.

- Pe partea cealaltă e o altă față?

- Poți să o ridici. E gata.

Mi o ridică cu grijă și o întoarse.

- Oh. Înțeleg.

- Una de dinainte și una de acum. Ar fi trebuit să o pun în altă parte, realizez ea. Doar nu vrem ca povestea aceea să ne strice sărbătorile.

- Nu, stai puțin. De ce? De ce Tiffany?

- Am dat peste ea din întâmplare acum câteva săptămâni, spuse Simone ridicând din umeri. E atât de ciudat. Brusc ne-am trezit că ni s-au inversat pozițiile. Odinioară credeam, eram convinsă, că fata asta..., zise trasând ușor urma sprâncenei, a obrazului neted. Că fata asta mi-a distrus viața. Mi l-a furat pe băiatul pe care îl iubeam, băiatul cu care știam că mă voi căsători și voi trăi fericită până la adânci bătrâneți. O învinovățeam pe ea pentru nefericirea mea. Dumnezeu, Mi. Șaisprezece ani.

- Șaisprezece ani, spuse Mi cuprinzând-o pe Simone după talie. Dar fata asta era tot o panaramă rea și a dracului.

- Chiar că era.

- Poziții inversate înseamnă că ea crede că tu i-ai distrus ei viața? Că te învinovățește pe tine? Cum așa?

- Eu am ieșit de acolo întreagă, spuse ea trecând cu degetul pe cea de-a doua față. Ea, nu.

- JJ Hobart este de vină pentru asta. Ce ți-a spus, Sim?

- Vezi tu fața asta? Nu doar defectele.

- Adică amărăciunea și furia din expresia ei? Sigur că văd. Ai un talent de excepție să dezvălui ceea ce este ascuns, zise Mi sorbind ușor din pahar și potrivindu-și tonul după gestul absolut firesc. Deci, este în continuare o panaramă rea și a dracului?

Izbucnind în râs, Simone simți cum se evaporă urmele ușoare de stres ce începuseră să-i cuprindă sufletul precum cârceii de iederă veninoasă.

- Da, Dumnezeu, și-ncă cum!

- Nu e absolut sigur că o astfel de tragedie îi schimbă pe toți cei implicați în ea. Cel mai adesea, eu cred că aduce la suprafață ceea ce suntem - sau ceea ce am fost dintotdeauna cu adevărat, răspunse Mi întorcând fața furioasă spre perete și punând statueta la loc pe raft. Tiffany a fost dintotdeauna în felul acesta, pe interior.

Mi ridică paharul ca și cum ar fi vrut să toasteze.

- Poate că nu mai este atât de perfectă, atât de frumoasă cum ar fi putut fi - pe dinafară. Dar este în viață

și există o mulțime de alții care nu mai sunt. E foarte posibil să fie în viață acum datorită ție. Eu cu siguranță mă aflu exact în situația asta. Nu intra în crize de vinovăție sau cine știe ce altceva. La cât sânge am pierdut eu... Încă zece minute – cincisprezece până la spital? Nu aș fi supraviețuit.

– Hai să nu vorbim despre toate astea.

– Ba hai să vorbim. Doar pentru o clipă, fiindcă am ceva de zis. Asta? Ce ai făcut tu cu Tiffany – cum mama dracului îi mai spune...

– Bryce.

– Tu-ți amintești, eu, nu. Și asta spune ceva. Ce ai făcut tu cu arta? E un proces de însănătoșire.

– Chiar?

– Sigur că da. Nu este vorba doar de cine este ea, Sim, ci de cine ești tu. Cu toții am supraviețuit și cum toții am devenit ceea ce suntem acum. Oare ce anume dinăuntrul tău a putut să o creeze pe ea din lut? Ceva ce a fost mereu acolo. Fata de șaisprezece ani care credea că lumea i se prăbușise din cauza unui idiot excitat care nu merita nici o secundă din timpul ei – și, da, poate că o să mă duc în iad fiindcă vorbesc rău de morți, dar el chiar era un idiot excitat – ar fi putut decide să se complacă în nefericirea ei și să-și abandoneze talentele și să le transforme în amărăciune.

Mi întoarse bustul.

– Asta este ceea ce văd eu pe fața asta, cineva care și-a abandonat talentele și însuși darul vieții și și-a lăsat existența pradă vinovăției și amărăciunii. Noi am pierdut o prietenă, Sim, și asta ne doare încă. Ne va dura toată viața. Dar tu ai reușit să o readuci pe prietena noastră la viață, ai adus un prinos existenței ei, chiar și existenței pe care ar fi putut să o aibă, și ai transformat-o în sculptura aceea uimitoare de jos și în altele.

– Nu știu..., începu Simone cu respirația tremurătoare. Nu știu ce m-aș face fără tine în viața mea.

– Nu va trebui să afli niciodată. Iar eu? Mi-am îndreptat talentele și priceperea în direcția găsirii unor căi prin

care să ușurez durerea, suferința, să îmbunătățesc calitatea vieții oamenilor. Ceea ce nu ne face speciale, dar ne face ceea ce suntem astăzi. Suntem mult mai bune din toate punctele de vedere decât Tiffany rahat Bryce, Sim. Mereu am fost.

Simone mai trase o gură de aer în piept și apoi îi dădu drumul expirând lung. Și reuși să exclame:

- Mamă...!

- Am vorbit cât se poate de serios, inclusiv despre nemernicii ăia, vii sau morți. Și acum, de fiecare dată când te uiți la fețele alea două de acolo, va trebui să-ți amintești vorbele mele. Dă-o dracului de panaramă, Simone!

Încruntându-se, Simone mai privi încă o dată bustul.

- Îmi poate părea rău pentru ceea ce i s-a întâmplat - nimeni nu merită așa ceva - și în același timp să o urăsc în continuare din rărunchi?

- Da!

- Nu știi de ce nu m-am gândit și eu la asta. Chiar și atunci când făceam fețele acelea cu propriile mâini, tot nu m-am gândit la asta.

- Pentru asta sunt prietenii.

- Ei bine, cea mai bună prietenă a mea din toate timpurile, tocmai ai reușit să-mi răspunzi la întrebarea pe care nu puteam să o articulez. Dă-o dracului pe panaramă. Acum hai să coborâm și să mai luăm niște șampanie. O să am nevoie de ea ca să pot socializa până în zori sau cine știe când.

- Mie îmi plac la nebunie petrecerile lui CiCi, spuse Mi pornind spre ușă și întorcându-se spre ea cu un zâmbet larg. Am cumpărat o rochie nouă pentru seara asta. E absolut dementială!

- Ei, la dracu'. Acum o să mă bată la cap și mai rău. Ei, la dracu' și cu asta, spuse Simone hotărât. Am de gând ca de data asta să abandonez complet cumințenia și prudența. O să o las pe ea să-mi aleagă ținuta.

Încântată, Mi o împinse ușor cu umărul.

- Asta chiar va fi ceva demn de văzut!

*

CiCi alesese deja ținuta de vreme ce o cumpărase ea însăși și o pusese pe umerăș în dulapul ei, cu intenția de a o convinge cumva pe Simone să o poarte.

După ce băură o cantitate considerabilă de șampanie și își împărtășiră tot felul de bârfe, le târî practic pe fete în baia principală ca să le machieze și să le coafeze. Decretă că Mi trebuia să fie elegantă și sexy, apoi încălzi ondulatorul ca să îi facă nepoatei ei neobișnuit de cooperante de data asta o mulțime de cârlionți rebeli.

Aprobă alegerea lui Mi, rochia aceea roșie cu umerii lăsați, talie marcată și fustă înfioată și așteaptă până ce Simone reuși să-și pună pe ea rochia bleumarin.

Mânecele lungi și faptul că ajungea până la genunchi ar fi putut sugera o aparență de cumințenie, dar decolteul adânc, în V, din față și din spate și despicătura până sus de pe piciorul drept sugerau exact opusul – mai ales că i se potrivea mănuașă.

– De asta mi-ai dat oja ta albastră ieri.

– Se asortează perfect, încuviință CiCi, după care scoase următoarea armă. Mai ales cu ăștia.

Pantofii, o multitudine de curelușe albastru metalizat de la vârfuri până la glezne, aveau tocuri argintii înalte și subțiri.

– Sexy, boem, spuse ea cu emfază.

– Sunt minunați, spuse Simone așezându-se să și-i pună și pe urmă ridicându-se la loc. E posibil ca după asta să schiopătez săptămâni întregi, dar va merita.

– Sărbători fericite! spuse luându-și camera. Luați-vă poziția, fetelor.

În timp ce ele se maimuțăreau la cameră, CiCi se gândi că le va picta ca pe niște tinere sirene.

– La dracu', cred că au veni ăia de la catering. Bijuterii! Mi, delicate. Simone, unele artistice, ușor exagerate. Dați-i drumul!

Cu faldurile fustei bogate în vânt, cizmulile cu șireturi și coama-i de păr roșu pe spate, se repezi afară.

– Cum de reușește? murmură Mi.

- Habar nu am, dar sunt hotărâtă să arăt exact la fel de bine, să mă mișc exact la fel de repede, să trăiesc exact la fel de intens și când voi fi de vârsta ei. Hai să ne jucăm cu cerceii și să coborâm să îi dăm o mână de ajutor.

În timp ce viscolul devenea din ce în ce mai intens, scăzând dramatic temperatura, casa lui CiCi se umplu de oameni. Toți locuitorii de pe insulă păreau dispuși să iasă din casă pentru CiCi și la fel și o mulțime dintre cei care nu locuiau pe insulă. Oameni din lumea artistică, din lumea muzicală, cu toții se amestecară printre localnici mâncând rulouri cu homar și plăcințele cu creveți și bând șampanie.

Unii se împrăștiară pe verandă, unde erau pornite câteva radiatoare. Muzica răsună din difuzoare sau din locurile unde cei cu talent și poftă de așa ceva își luau o chitară ori vreo orgă și improvizau.

CiCi umbla de colo-colo, bucurându-se de fiecare moment, chiar dacă era atentă tot timpul să vadă când avea să apară o anumită persoană. Iar când dădu cu ochii de el, își croi drum spre Simone.

- Iubito, vrei să te duci până sus? Cred că e posibil să-mi fi uitat lumânarea de Crăciun aprinsă în dormitor. Nu vreau să dăm foc la casă.

- Sigur. E o petrecere foarte tare, CiCi.

- E singurul tip de petrecere pe care știu să-l fac.

Când fetița ei superbă porni să facă ceea ce îi spusese, CiCi se duse drept la Reed. Acesta zâmbi larg când dădu cu ochii de ea.

- Ziceai tu că o să fie petrecerea supremă. Și nu m-ai mințit deloc. Crăciun fericit! spuse întinzându-i o punguță cu un cadou.

- Ce drăguț din partea ta! O să-l pun sub pom, zise sărutându-l și trecându-și o mână peste mâneca sacoului lui gri-închis. Și mai ești și atât de chipeș!

- Trebuia să mă ferchezuiesc pentru petrecerea supremă. Tu arăți minunat! Ce zici dacă după petrecere mergem să...

CiCi zâmbi când vorbele îi muriră pe buze și expresia de pe față i se transformă dintr-una de flirt jucăuș într-una profund uluită. Nici nu trebui să se uite ca să știe că Simone cobora acum pe scări exact așa cum își făcuse ea planul.

O cunoștea – desigur, îi cunoștea fața. O studiase așa cum făcuse cu atâtea altele din dosarele lui. O știa și din fotografiile împrăștiate artistic peste tot prin casa lui CiCi, din tabloul pe care îl privise și care îi aprinsese un foc de uimire și dorință în suflet.

Dar toate acelea erau opere de artă, erau fotografii, erau declarații de martori, erau câteva interviuri televizate.

Aceasta era femeia adevărată, în carne și oase, și efectul pe care îl produse fu exact acela de a-i bloca mintea timp de zece secunde încheiate în care singurul sunet care îi răzbi prin zumzetul din cap fu un uluit:

– Oooo...

Și când ea se îndreptă chiar spre el, zumzetul crescua în intensitate.

– Nu e nimic sus, spuse zeița.

– Mulțumesc, iubito. El este Reed, în curând șeful poliției noastre și unul dintre oamenii pe care îi îndrăgesc cel mai mult în viața asta și în celelalte. Reed, cea mai mare comoară a mea, Simone.

– Reed, desigur, spuse ea și buzele acelea – buzele acelea minunate i se arcuiră într-un zâmbet minunat. Vocea îi răsuna ca un abur deasupra unui iaz magic. Mă bucur atât de mult să te cunosc în sfârșit.

Îi luă mâna pe care i-o oferise ea – oare simțise și ea? Simțise și ea descărcarea aceea de energie?

– La fel și eu, reuși el să spună.

– Simone, ce-ar fi să îl duci pe Reed la unul din baruri să-i dai ceva de băut. Vrei o bere, nu-i așa, Deliciosule?

– A, da, sigur. Bere. Bine. Bună.

Dumnezeule!

– Atunci să-ți dau ceva.

Simone îi făcu semn arătându-i direcția, pe urmă o luă înainte, în timp ce el încerca să se adune cumva. Îl ajută întru câtva faptul că mai mulți oameni îi strigară vreo vorbă de salut sau îl bătură ușor pe spate ori îl strânseseră de braț zâmbind.

Ea îi făcu semn barmanului și se întoarse spre Reed ca să vorbească cu el așa cum se vorbea de obicei la petreceri în timp ce-și aștepta berea.

- Așadar, până la urmă ai cumpărat casa familiei Dorchet?

- Da. O să... o să mă mut cu totul acolo după 1 ianuarie.

- E o casă excelentă.

- Ai fost acolo? Sigur că ai fost, spuse el imediat. M-am îndrăgostit instantaneu de locul acela.

- Nu văd cum ai fi putut să nu o faci. Te...

- Terasa circulară, spuseră ei în același timp.

Ea râse exact ca CiCi și spuse:

- Exact.

Iar el simți cum își revine cât de cât în fire. Luă berea, după care își încercă norocul:

- Probabil că ai treabă de făcut, dar poți să mai stai puțin cu mine?

- Desigur.

Îi făcu loc protejând-o de mulțimea din jurul barului și o duse spre un spațiu mai larg unde se putea respira, în capătul camerei celei mari.

- Voiam să-ți spun că mă pricep oarecum mai bine la artă de când stau în preajma lui CiCi.

- Ține mult la tine.

- Eu sunt îndrăgostit de ea.

Simone zâmbi.

- Tu și câți alții...

- A deschis pentru mine o ușă pe care eu nici măcar nu o ghiceam. În sfârșit, nici acum nu pot spune că știu prea multe despre artă, dar opera aceea de acolo..., zise arătând spre *Apariția*, dacă aș putea vreodată să-mi

permit artă adevărată și dacă nu i-ar aparține deja lui CiCi, aceea ar fi a mea.

Ea nu spuse nimic pentru moment și se întinse să ia un pahar înalt și subțire de pe tava unui ospătar care trecu pe lângă ei.

- De ce?

- Pentru că e frumoasă, dar mai ales pentru faptul că atunci când o văd am impresia că mă uit la un semn de viață. Ceea ce poate părea o descriere absolut bizară.

- Ba nu. Nu, de fapt este descrierea perfectă.

- Eram acolo în noaptea aia.

Ea dădu din cap încet, nedezipindu-și privirea de la sculptură.

- Nu vreau să vorbesc despre toate astea. Suntem la o petrecere. Îți spun asta pentru că nu sunt sigur că asupra mea are un efect mai aparte, cumva mai profund, tocmai pentru că eram acolo. Am mai văzut și alte opere de-ale tale - CiCi m-a dus sus, în studioul tău, și mai erau câteva statuete. Toate sunt, cum să zic, magice... Dar aceasta, cum să-ți spun, aceasta este cea care mă face să-mi stea inima, să nu mai pot respira, ca o lovitură în plex. Sorbi din bere. În sfârșit...

- Ai fost împușcat, zise uitându-se la el în momentul acela, drept în ochi. Nu în noaptea aia, vara trecută. Dar din același motiv.

- Da.

- Cum te simți?

- Sunt aici, cu o femeie frumoasă alături și o bere în mână. Aș spune că mă simt foarte bine.

- Vrei să aștepți aici un minut?

- Bine.

- Așteaptă aici, te rog. Revin imediat.

El o urmări îndepărtându-se și se concentrează puțin asupra trăirilor lui. Inima părea să-și fi revenit la ritmul normal și creierul părea să îi fi redevenit perfect funcțional. Fusesse numai o reacție ciudată, decise el în gând. Un stimul aparte care îi afectase sistemul, dar acum se simțea mai bine. Apoi o văzu întorcându-se și simți

exact același stimul și nu se putu abține să nu exclame pentru a doua oară în seara aceea:

- Ooo...

Ținea de mână o femeie frumoasă, îmbrăcată cu o rochie roșie. Îi recunosc și fața acesteia.

- Mi, el este Reed.

- Bună, Reed.

- Mi-Hi Jung. Doamna doctor Jung, adăugă Simone.

- Mi, spuse ea zâmbind ezitant și întinzându-i mâna. Mă bucur să te cunosc.

- Reed a cumpărat casa familiei Dorchet - cea cu terasa circulară și spatele spre pădure.

- O, ce casă grozavă!

- Va fi noul șef al poliției de pe insulă. A fost detectiv la poliția - cred - poliția din Portland.

- Am fost, spuse el după ce dădu mâna cu Mi.

- A fost acolo în seara aceea, zise Simone știind că nu trebuia să specifice care seară căci știau cu toții care. Toți trei am fost acolo. Ce ciudat, nu? Am fost cu toții acolo. Acum suntem cu toții aici. Reed s-a făcut polițist. Mi e doctor în științe și inginer biolog. Iar eu..., se opri uitându-se spre sculptură. Te-ai făcut polițist din cauza a ceea ce s-a întâmplat în seara aceea?

- M-a influențat în sensul acesta, da. Pe lângă Essie. Essie McVee.

Simone îi susținu privirea, de data aceasta mai intens.

- Doamna polițist McVee. Ea este cea care m-a găsit. Prima dintre cei care au ajuns la fața locului. O cunoști.

- Da, e o prietenă bună. A fost partenera mea în ultimii ani.

- Acum îmi amintesc, spuse Mi. Tu ai fost cel care a luat copilașul și l-a dus într-un loc sigur. Pe vremea aia nu erai polițist.

- Nu, eram la facultate. Și lucram la Manga, la restaurant.

- Nu ai fost rănit în noaptea aia, murmură Simone. Dar mai târziu. Mi a fost rănită. Un polițist și un savant. Tragediile, spuneai tu, Mi, au darul de a scoate la iveală ceea ce suntem cu adevărat. Scuzați-mă.

- Am supărat-o, începu să spună Reed când Simone se îndepărtă.

- Nu, zise Mi punându-i o mână pe braț și urmărindu-și prietena cu privirea. Nu, chiar nu ai supărat-o. Dacă ai fi supărat-o, ar fi fost rece ca gheața sau ar fi țipat la tine. Se gândește, doar, și contemplă ceva ce a refuzat să ia în considerare pentru foarte mult timp. Mi se întoarce din nou spre el, luminată la față. Nu știu ce ai spus sau ai făcut, dar acum sunt și mai fericită că te-am cunoscut.

capitolul 16

Stagiatura lui Reed începu într-adevăr în ianuarie. Știa ce trebuia să facă și cum să fie polițist, cum să fie detectiv, cum să interogheze un suspect, un martor, o victimă. Cum să construiască un caz. Știa cerințele și motivele pentru orice procedură, pentru toată documentația ce stătea în spatele oricărei acțiuni. Înțelegea valoarea relațiilor și a legăturilor în cadrul comunității.

Nu era la fel de încrezător în capacitățile lui de administrator, de șef, sau în legătură cu politica și, mai cu seamă, politica de pe insulă. Și înțelegea cât se poate de clar că în slujba aceasta intrase ca un outsider.

Făcea ce putea ca să contracareze acest statut de outsider. Mergea în fiecare dimineață pe jos sau cu bicicleta, își lua cafea și încerca variantele de meniu pentru micul dejun la Sunrise Cafe - deschisă tot timpul anului de la șase dimineața la zece seara. Stătea de vorbă cu ospătărițele, vânzătoarele și așa mai departe, își cumpără prima lopată pentru zăpadă de la magazinul local de scule, iar când ianuarie scutură un strat bun de zăpadă peste insulă, se înapoie și investi și într-un plug de zăpadă.

La sugestia lui CiCi, îl angajă pe Jasper Mink să se ocupe de o mulțime de chestii pe care trebuia să și le achiziționeze pentru casă. Se înțelese din prima cu maestrul cu față de Willie Nelson și tricoul cu Def Leopard pe sub cămașa de flanel. Începu să-și facă cumpărăturile la piața locală, încălzi constant un scaun la Drink Up, singurul bar deschis iarna și, în general, se făcu cât se putea de vizibil și de accesibil.

Învăță ritmul iernii pe insulă. Așa cum era, încet, obsedat de vreme, închis și mândru de asta. Ținu neapărat să discute cu pompierii voluntari, doctorii din zonă – și chiar trebui să se supună unui control.

Exact cum se întâmplă, la naiba, și la dentist.

Cum politica trebuia avută în vedere, Reed luă parte și la prima întrunire a primăriei orașului, ascultă reclamațiile privind întreruperile de curent în sudul insulei în timpul ultimei furtuni, îngrijorările privind eroziunile din capătul de nord. Observă schimburile înverșunate de replici privind reciclarea obligatorie și îi notă pe cei – căroră li se dădură numele în clar – care ignorau în mod frecvent această regulă.

Nu se așteptase să facă nimic altceva decât să asculte și să noteze și simți un gol în stomac când primarul îi strigă numele.

– Ridică-te în picioare, Reed, să te vadă oamenii. Cei mai mulți dintre voi știu, sau ar trebui să știe, că Reed va prelua slujba de șef al poliției peste câteva luni, când se va pensiona Sam Wickett. Vino aici, sus, Reed, să te prezinți. Spune-le oamenilor câteva lucruri despre tine și de ce ești aici.

„Rahat“, gândi el, „rahat, rahat, rahat“. Prinse scânteia din ochii lui Hildy. Era un primar iscusit, cunoștea bine oamenii, se pricepea la politică și nu suferea prostii.

Așa că ar fi fost bine să nu se facă de râs ca un prost în primărie.

Se duse în fața sălii, trecu rapid în revistă figurile celor câtorva zeci de oameni care se deranjaseră să vină.

- Sunt Reed Quartermaine, anterior detectiv la Departamentul de Poliție din Portland.

- De ce anterior? strigă cineva. Ai fost concediat?

- Nu, doamnă. Nu cred că doamna primar Intz sau consiliul orașului mi-ar fi oferit slujba aceasta dacă aș fi fost concediat. Cred că cel mai potrivit ar fi să spun că, la fel ca mulți alți oameni pe care îi știu în Portland, mi-am petrecut ceva timp vara pe insulă. Și mi-a plăcut aici.

- Vara e una, strigă altcineva. Iarna e cu totul altceva.

- Am descoperit și eu asta, adăugă el zâmbind. Mi-am cumpărat un plug de la Cyrus de la Island Hardware and Paints și am și învățat să-l folosesc. Am cumpărat o casă pe insulă toamna trecută când am fost aici câteva săptămâni pentru că mi-am amintit-o de când eram copil și pentru că atunci când am văzut-o din nou, când am intrat în ea, am știut că aceea este. Căutam un cămin de destul timp deja și l-am găsit pe insulă, în casa aceea.

- Reședința Dorchet e destul de mare pentru un bărbat singur.

O femeie cu părul cărunț împletit în coadă îl măsura cu destulă suspiciune în timp ce continua să tricoteze ceva din lână verde strălucitoare.

- Da, doamnă. Încerc acum să găsesc suficientă mobilă ca să nu răsunе a gol. Mulți dintre dumneavoastră nu mă cunoașteți, dar sunt de ceva timp pe insulă. Șeful poliției, Wickett, îmi arată cum stau lucrurile pe-aici și când se pensionează voi duce și eu mai departe politica ușilor deschise pe care o practică el. O să fac tot ce-mi stă în putință pentru dumneavoastră. Asta este casa mea acum. Sunteți vecinii mei. Ca șef al poliției, am jurat să vă apăr și să apăr insula aceasta. Și exact asta și intenționez să fac.

Porni înapoi spre locul lui și se opri când un tip îndesat, cu barba înspicată se ridică în fața lui, în primul rând.

- Ești combinat cu CiCi Lennon, nu-i așa?

- Dacă vă referiți în sens amoros, nu pot spune altceva decât că aş vrea eu.

Răspunsul stârni râsete şi îi dădu lui Reed suficient timp să parcurgă fişierele pe care şi le făcuse în memorie şi să-l identifice pe vorbitor. John Pryor, îşi aminti el - locuitor permanent, instalator, proprietarul unor căsuţe de închiriat pe timpul verii împreună cu fratele lui.

- Eu am senzaţia că nu ai avea slujba asta dacă nu te-ar fi zorit CiCi în sensul acesta.

- Nici chiar aşa, dădu să înceapă Hildy, dar Reed ridică o mână.

- E în regulă, doamnă primar. Este o întrebare justificată. E adevărat că nu aş fi ştiut despre slujba asta şi nici despre casa Dorchet care urma să fie scoasă la vânzare dacă nu mi-ar fi spus CiCi. Îi sunt recunoscător că a făcut-o, dându-mi astfel o şansă la ambele.

- Ai fost împuşcat în Portland. Poate că te gândeşti că dacă eşti şeful poliţiei aici vei putea avea o viaţă mai uşoară, mai sigură.

Se stârni rumoare, o rumoare dezaprobatore, iar Pryor nu făcu altceva decât să se innegrească şi mai tare la faţă.

- Nu are nici o legătură cu mine sau cu ideea de a avea eu o viaţă mai uşoară sau mai sigură, John. Are legătură cu faptul că vreau să-mi fac datoria, să veghez să aibă o viaţă mai uşoară şi mai sigură cei care trăiesc aici şi cei care vin aici în timpul sezonului să umple hotelurile şi pensiunile. Tu şi fratele tău - Matt, dacă nu mă înşel, nu? - aveţi o astfel de pensiune. Aveţi un loc ca lumea, adăugă Reed. Dacă aveţi vreo problemă începând cu luna martie, mă puteţi chema pe mine. Între timp, dacă mai ai întrebări pentru mine, putem merge la Drink Up după întrunire. Îţi fac cinste cu o bere.

Pryor nu răspunse invitaţiei, dar o făcură alţii, aşa că în toată luna ianuarie se tot duse la bere cu diverşi cetăţeni, inclusiv cu cei patru agenţi pe care urma să-i coordoneze constant, dispecerul şi doi dintre cei trei agenţi care lucrau cu jumătate de normă, din iunie până

în septembrie. Al treilea petrecea șase săptămâni pe an, iarna, în St Lucia.

Singura întâlnire mai dificilă se păru cea cu singura femeie agent. Matty Stevenson servise patru ani în armată, lucrase trei ani la poliția din Boston înainte de a se muta înapoi pe insula unde se născuse. Mai petrecuse alte optsprezece luni îngrijind-o pe maică-sa, o văduvă, atunci când aceasta se îmbolnăvisese de cancer la sân, înainte de a deveni prima femeie agent locțiitor al șefului poliției de pe insulă. Și ocupa poziția aceasta de nouă ani.

Mama ei, supraviețuitoare a cancerului de nouă ani deja, avea un magazin de suveniruri deschis în timpul sezonului. Matty locuia vizavi de ea, într-o clădire cu două etaje, avea părul scurt, drept, blond-cenușiu și ochii albaștri și duri. Purta cămașă de flanel, pantaloni maro de lână și bocanci solizi.

Își făcuse cercetările în ceea ce o privea și prin conversațiile cu diverși oameni și prin faptul că îi citise dosarul. Astfel știa că, după o căsătorie nefericită și un divorț cu scandal, se „combinase” sau „începuse să se întâlnească” cu burlacul convins John Pryor. Nu-i trebuiseră prea multe cercetări ca să-și dea seama că femeia nu era deloc mulțumită de sosirea unui șef nou, venit din afară.

Așa că se hotărî să vorbească deschis și din prima:

- Te deranjează că m-au trimis pe mine aici ca șef.
- Da, te-au băgat pe ușa din dos, de undeva din afară. Eu sunt de aproape zece ani aici, în poliția insulei. Și nimeni nu s-a deranjat să mă întrebe măcar dacă vreau slujba.
- Te întreb eu acum.
- Acum nu are nici un rost, la dracu'.
- Te întreb eu acum, repetă el. Încă nu am fost numit șef.
- Dar ai semnat contractul.
- Mda. Și totuși, te întreb pe tine. Ai patru ani în armată, vreo doisprezece în poliție și foarte mult timp

petrecut pe insulă. Probabil că ești mai calificată decât mine pentru slujba asta.

Femeia se lăsă pe spate și își încrucișă brațele.

– Chiar sunt mai calificată.

– De ce crezi că nu ți-au dat ție slujba?

– Pentru că tu ești bărbat. Ai încasat niște gloanțe. Ești unul dintre eroii de la DownEast.

– Toate astea sunt adevărate, ridică el din umeri, în afară de cuvântul erou care e stupid de folosit pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia. Tu ai fost în Irak. Ai primit decorația Purple Heart. Cuvântul erou nu e stupid în ceea ce te privește. Sunt bărbat, repetă el. Vrei să-mi spui că ai senzația că nu te-au luat în seamă pentru slujba asta fiindcă tu nu ești?

Ea dădu să deschidă gura. Apoi o închise la loc. Își ridică berea și bău din ea.

– Aș vrea să spun că da. Aș vrea să spun pentru că niciodată nu ne-au spus ce aveau de gând. Șeful nu ne-a anunțat niciodată că avea de gând să se pensioneze, asta nu înainte ca totul să fie semnat și parafat. Am fost și la Hildy în legătură cu chestia asta, m-am dus drept la ea. Doar ieșeam cu frate-său când eram la liceu, la dracu'. Mai trase un gât de bere. Dar nu pot spune da, fiindcă nu sunt o mincinoasă.

– Și-atunci de ce?

– Știi deja de ce.

– Nu știi ce gândești tu.

– Sunt iute la mânie. Mi s-a făcut raport din cauza asta de câteva ori – și în armată, și la Boston, și aici. În ultimii ani, nu. Nu, de când am scăpat de nemernicul cu care am fost suficient de idioată să mă mărit. Acum m-am apucat să meditez în fiecare dimineață, la dracu'.

El se abținu să nu zâmbească și doar dădu din cap.

– Și funcționează?

Acum fu rândul ei să ridice din umeri.

– Majoritatea timpului.

– Asta este bine. Mie nu îmi pasă cum te închei la cămașa.

Ea rânji spre el.

- E o cămașă bărbătească.

- Nu-mi pasă. În afară de șeful, care pleacă, tu ai mai multă experiență ca polițist decât toți ceilalți agenți. O să trebuiască să mă bazez pe tine și o să trebuiască să-mi dai o șansă înainte să-mi faci raport la superiori ca fiind cel mai mare imbecil de neinsular.

- Și dacă asta va fi concluzia mea după ce îți dau o șansă?

- Atunci nu voi rezista prea mult ca șef.

Ea se gândi puțin.

- Mi se pare corect.

- Bine. A... încă ceva. Dacă am nevoie de un instalator și îl chem pe John Pryor, o să se-apuce să facă pe nebunul cu mine?

Acum pufni ea.

- N-ar fi trebuit să te atace așa la întrunire.

- Nu m-a atacat cine știe ce.

- Oricum nu era cazul. Ne-a făcut pe amândoi să părem niște nemernici. Și faptul că a adus-o și pe CiCi în discuție l-a făcut să pară un nemernic și mai mare. Răspunsul este nu. Este prea mândru să-și bată joc de munca lui.

- E bine de știut și asta.

Cu gândul la CiCi, se duse până acasă la ea în prima lui zi liberă. Și când femeia nu răspunse, el ocoli casa, așa cum făcea adesea, până ajunsese în fața studioului ei.

Prin geam se vedea pictura, dar nu și pictorița.

Simți un ușor junghi de îngrijorare și își spuse că era polițist și din cauza asta se gândea mereu la ce era mai rău, dar ocoli pe partea cealaltă până la verandă. Să încerce ușa, se gândi el, să intre și să strige. Atunci dădu cu ochii de femeia care stătea pe stâncile de pe plaja acoperită cu zăpadă.

O luă în jos și el, bucurându-se de bătaia vântului, de zgomotul apei și de priveliștea ei. Era la fel de albastră și de clară ca și cerul înghețat de deasupra. Ea îl auzi

și întoarce capul. Fața aceea, se gândi el. Figura aceea care îl făcea să simtă instantaneu un pumn în plex.

Se cățără pe stâncă și se așează lângă Simone.

- E o superpriveliște, spuse el.

- Una dintre preferatele mele.

- Da, și de-ale mele.

Ea își înfășurase un fular cu o mie de culori în jurul gâtului și își trăsese o căciulă de un albastru intens pe cap.

Arăta plină de viață, se gândi Reed și absolut uluitoare.

- CiCi nu e aici, îi spuse. A plecat să petreacă următoarele zile la un spa cu cineva. Așa, pe nepusă masă.

- Mă întrebam de ce nu răspunde. Are mașina parcată în față. L fel și tu.

- Am condus-o eu la feribot de dimineață. Prietenul ei o aștepta pe partea cealaltă.

- Un bărbat, deci! spuse Reed trăgându-și una peste piept. Ce dezamăgire!

- Sunt prieteni de ani buni. Și mai e și homo.

- Și iată cum renaște speranța, răspunse, așteptând o clipă ca să se bucure de zâmbetul ei. Te deranjez?

- Nu. Am auzit despre întrunirea de acum câteva seri. Din câte se pare, te-ai descurcat bine.

- Oamenii au nevoie de timp ca să se obișnuiască cu mine, să vadă dacă voi face treabă bună sau mă voi dovedi de tot rahatul.

- Nu cred că vei fi de tot rahatul.

- Păi nu voi fi, dar e nevoie de timp să se convingă.

- Din câte am auzit eu, majoritatea locuitorilor de pe insulă te plac.

- Sunt un tip ușor de plăcut, zise zâmbindu-i larg ca s-o dovedească. Pot chiar trece drept un tip simpatic. Dar tu?

Ea întoarce din nou privirea, îndreptând-o înspre întinderea de apă.

- Eu nu prea cred că sunt în stare să fiu simpatică.

- Nu despre tine vorbeam. Despre mine. Ce zici, sunt ușor de plăcut?

Simone întoarse din nou capul și îl privi lung cu ochii aceia de tigru.

- Probabil. Nu te cunosc prea bine.

- Aș putea să te invit la cină. E seara chifteluțelor la Sunrise sau, dacă preferi, la Mama's Pizza.

Ea clătină din cap.

- Acum mi-am luat o pauză, dar am de gând să lucrez în seara asta, răspunse trăgând adânc în piept briza rece. E cam rece, totuși.

Când ea se ridică, el coborî și îi dădu mâna.

- E din cauza chifteluțelor, nu? spuse el făcând-o să izbucnească în râs.

- E și acesta un factor, dar chiar am de gând să muncesc. Dar aveam nevoie mai întâi de puțin aer curat. Trebuie să-mi... limpezesc mintea.

- Câtă vreme nu te invit eu la o întâlnire, nu ai cum.

Ea își înclină ușor capul, de data asta privindu-l puțin pieziș.

- Nu știu dacă am sau n-am cum, fiindcă nu te cunosc prea bine. Și fiindcă am ales în ultimele luni să nu mai ies cu ăștia din specia ta.

- Hei, același lucru e valabil și pentru mine - cu cele din specia ta. Pun pariu că ar cam fi cazul.

- De ce?

- Pentru că, spuse el în timp ce se înapoiau pe poteca acoperită de troiene încercând să calce pe urmele făcute deja, la un moment dat tot trebuie să întrerupi postul.

- Nu, dar ce ce? Tu ești în post?

- Oh, exclamă el gândindu-se că o femeie nu i-ar fi retezat-o - sau cel puțin nu complet - unui bărbat dacă continua să discute cu el. Ei bine, am fost împușcat, mi-a trebuit ceva timp să mă refac și să-mi revin și emoțional, am venit aici, am întâlnit-o pe răvășitoarea CiCi, mi-am schimbat viața. Nu prea a fost cine știe ce timp pentru o chifteluță cu vreo femeie. Tu?

- Nu știu prea bine. La mine a fost vorba despre lipsă de interes. Și poate și despre ceva legat de ZGS.

- ZGS?

- Zona Gândurilor lui Simone. Uneori mă cufund cu totul în ea. Dar în principal aş spune că în cazul acesta este vorba de lipsă de interes.

- Eu pot să fiu şi interesant, nu numai simpatic, spuse urcând scările dinspre plajă alături de ea. Aş putea să dau zăpada asta de pe trepte dacă vrei.

- Da, clar eşti simpatic. Apreciez mult, dar oricum o să se mai depună câţiva centimetri şi în noaptea asta.

- Ai tot ce îţi trebuie în caz că mai ninge? De mâncat, de băut... Iartă-mă, spuse el când îi ţiui telefonul. Trebuie să trec pe la..., începu şi se opri după care studie textul. A, şi oricum trebuie să trec pe la piaţă, aşa că...

- Ce s-a întâmplat? întrebă ea când ajunseră la verandă. Mă pricep la chipuri. Pe faţa ta de obicei nu se citeşte nimic, sau poate că eşti antrenat pentru asta fiind poliţist, dar o clipă ţi-a scăpat. E ceva cu ai tăi?

- Nu. Nu are nici o legătură cu ei.

Ea traversă veranda şi deschise uşa.

- CiCi ar insista şi ar fi foarte dezamăgită de mine dacă nu aş face-o.

- Bine, o să beau o cafea.

Îşi scutură bocancii şi intră în casă la căldură.

Ea aprinse mai întâi focul, pe urmă îşi scoase haina, căciula, mănuşile şi se apropie de filtru.

- Simplă sau ai ceva preferinţe deosebite?

- Nu, fără nimic.

- Un bărbat adevărat, spuse ea pe un ton vesel. Eu de obicei beau caffè latte. Când am ajuns la New York am lucrat pentru o vreme într-o cafenea de cartier. Dar făceam nişte latte-uri excelente.

- Te-am supărat în noaptea aceea la petrecere. Prietena ta a spus că nu, dar...

- Mi a avut dreptate, ca de obicei. Nu m-ai supărat. Mă gândeam la ceva şi tu m-ai făcut doar să mă gândesc mai intens. Dacă am fost cam tăioasă, a fost numai din cauză că eram cufundată în gânduri.

- În ZGS?

- Să zicem că tocmai trecusem granița, spuse ea zâmbind și ridicând din umeri.

În timp ce își pregătea laptele pentru latte-ul ei, aruncă o privire peste umăr. El nu își scosese haina.

- Telefonul pe care l-ai primit. Are legătură cu DownEast?

- Dar ai și ceva puteri paranormale, precum CiCi?

- Nu. E o presupunere logică. Tu ar trebui să-mi spui, zise întorcându-se să termine cafelele. Nu cu prea mult timp în urmă aș fi avut grijă să nu o faci. Să nu ai cum să o faci. Acum aș vrea să-mi spui.

El își scoase haina, dar nu spuse nimic când ea îi aduse cafeaua.

- Hai să stăm jos, spuse ea făcând un gest spre canapeaua din fața focului. Ești prima persoană pe care am invitat-o în casă și pentru care am făcut cafea cred că de... nu-mi dau seama dacă nu cumva este chiar prima dată. Mă întreb de ce. Nu cred că are legătură cu faimoasa ta amabilitate.

- Păi nu aș vrea să fie din cauza traumei comune pe care am suferit-o.

- Da, dar în parte exact despre asta este vorba, nu crezi? Nimeni care nu a trecut prin ce am trecut noi nu ar putea să înțeleagă vreodată. Ani întregi nu am vorbit despre asta, am încercat să-mi ignor sentimentele. Dacă nu te uiți, nu ai cum să vezi și dacă nu asculți, nu ai cum să auzi. Vrei să știi de ce am început iar să mă uit și să ascult?

- Da, vreau.

Simone își schimbă poziția pentru ca acum să stea cu picioarele încrucișate pe canapea.

- M-am întâlnit din întâmplare cu cea mai mare rivală a mea din liceu. Avea părul auriu și era frumoasă și avea sâni. Eu eram maronie, șleampătă și comună.

- Niciodată nu ai fost comună.

- Asta am văzut eu în oglindă în seara aceea în baie. M-am întrebat de ce nu pot și eu să fiu frumoasă ca Tiffany? Care tocmai intrase în sala de cinema

cu băiatul care mă părăsise pentru ea fiindcă nu eram pregătită să merg până la capăt cu el. Durerea pe care o simțeam în inimă, umilința aceea intensă pe care numai la vârsta aceea le trăiești. Ca și cum se terminase lumea. Și pe urmă s-a întâmplat. Băiatul care mă părăsise a murit. Tiffany a fost împușcată în fața aceea atât de proaspătă și de frumoasă. Acum, ani buni mai târziu, ne întâlnim din nou – într-o altă baie, ca o ironie a sorții. Mi-a spus lucruri urâte și, nu știu de ce, dar am simțit că acele câteva momente de urâtenie m-au făcut să vreau să mă uit și să ascult. Nu pentru ea, pentru mine.

– Eu nu am putut face altceva decât să mă uit și să ascult tot, răspunse Reed. Nu cred că în sensul unei obsesii, pur și simplu m-am comportat ca un polițist în misiune. Am urmărit fiecare poveste, am luat dosarele și le-am pus la un loc. Niciodată nu am avut senzația că dețin adevărul sau întregul adevăr. Abia dacă unul dintre cei trei avea ceva minte, și chiar și acela, ce minte puteai să spui că are? De ce nu s-a dus să se răzbune pe fata pe care o învinuia că i-a distrus viața? Cu siguranță era mai mult de atât la mijloc și am vrut să știu ce anume.

– Și ai avut dreptate, murmură Simone. Acel mai mult s-a dovedit a avea legătură cu Patricia Hobart.

– Da. Și asta a devenit cât se poate de limpede, oricât de nebunesc ar fi putut părea la început, odată ce am... ce au, se corectă el, luat la mână toate chestiile pe care a trebuit să le lase în urmă în momentul când a șters-o. La momentul DownEast, avea cam paisprezece ani. Era deja o psihopată, și-ncă una isteată, adăugă el. Chiar foarte isteată, deși nu avea decât paisprezece ani. Suficient de isteată încât să-și ascundă firea. Dar înainte să mă împuște, înainte ca toate acele chestii nebunești să capete sens, eu am reușit să urmăresc totul. Și la fel și Essie. Și una dintre modalitățile prin care a făcut-o ea – și eu? Primim notificări de fiecare dată când moare cineva care a fost acolo în noaptea aia. Indiferent de motiv.

Așa că ea înțelese expresia de pe fața lui, acea expresie trecătoare, dar atât de evidentă.

- Cine a murit?

- Făcea parte din echipa care asigura securitatea malului. A încasat câteva gloanțe în noaptea aia. După ce și-a revenit, sa întors la lucru. Un tip de treabă și serios.

- Și la... la omorât?

- O să-ți spun că da. Nu am dovezi încă. Și se pricepe foarte bine la asta, adăugă el ridicându-se ca să se miște de acolo, prin încăpere. De când m-a împușcat pe mine, s-a evaporat parcă. La dracu', n-a mai fost nici urmă de ea. Acum Robert Kofax e mort pentru că i-a pus ceva în băutura pe care o bea omul pe o plajă în Bermude.

- În Bermude?

- Nu știu de ce se dusesse acolo - o să aflu eu. Acum pur și simplu am primit notificarea. Numele lui, CM. Cauza morții, explică el. A găsit ea o cale, murmură el, fiindcă asta este misiunea ei.

- Să ucidă supraviețuitorii? Dar nu are nici un sens.

- Să termine ce a început - pentru că a lăsat suficient în urmă ca să dovedească faptul că ea a pus la cale totul. A pus la cale... dar nu a reușit să ducă la bun sfârșit ce și-a propus. Fratele ei și-a pierdut răbdarea. Sau cel puțin asta este teoria mea.

Ea își pierdu ceva din culoarea care îi înroșise obraji.

- Mi e o supraviețuitoare. Mama, sora mea. Eu. Tu.

- Mi a apărut în presă, dar măcar nu a dat nici un interviu. Nici tu. Familia ta nu a avut parte de prea multă atenție. Eu cred că îi vânează pe cei care au avut. Cât ne privește pe mine și pe tine? Noi am chemat ajutoare. Noi am fost cei care au făcut primul și al doilea apel la 911. Tu ar trebui să ai grijă și poți să fii sigură că eu îmi voi păzi spatele.

Senzația de anxietate o făcea să o doară stomacul deja.

- Insula e plină ochi în timpul verii. Vin cei care fac excursii de o zi, cei care-și petrec vacanța aici, cei care muncesc aici pe timpul verii.

- Eu o să fiu șeful poliției. Orice polițist și orice angajat al serviciilor de urgență o să aibă poza ei. O să o afișez în fiecare amărât de magazinaș, în fiecare restaurant și fiecare hotel. Pe feribot. Nu vreau să spun că nu va încerca să ajungă aici, dar cred că pentru moment e mai degrabă axată pe țintele mai ușoare. Și dacă încearcă să vină aici, va fi ca să mă termine pe mine mai întâi. Doar am împușcat-o pe nemernică.

Acum nu mai părea deloc amabil, se gândi Simone. Acum părea puternic, dur și foarte, foarte capabil.

- Cred că am nevoie de ceva mai tare decât cafeaua, spuse ea ridicându-se. Tu?

- Nu te-aș refuza.

Ea alese o sticlă de vin, unul roșu și tare și turnă două pahare generoase.

- Acum nu numai că te-am supărat. Te-am și speriat.

- Nu cred. Nu știu exact ce simt. Sunt cam descumpănită, asta e clar. Eu nu sunt o tipă curajoasă. Nu am fost curajoasă în noaptea aceea.

- Ba în privința asta te înșeli. Nu ai luat-o la fugă țipând și nu ar fi fost nici o rușine nici dacă ai fi făcut-o. Dar tu ai făcut ceea ce trebuia. Te-ai ascuns și ai sunat după ajutor. Am auzit și eu apelul la 911. Ți-ai ținut firea. Asta înseamnă curaj.

- Ba nu mă simțeam curajoasă defel și nici nu m-am mai simțit de atunci încolo. Dar... vino în atelierul meu. Vreau să-ți arăt ceva.

- Adică niște gravuri?

Ea zâmbi, dându-și seama că nu se mai simțea chiar atât de descumpănită.

- Cătuși de puțin.

- Se pare că dau greș de fiecare dată când vreau să fac ceva cu artiste frumoase din casa asta. Trebuie să încerc o tactică nouă.

Dar se duse cu ea.

- Pot să aranjez să vină cineva de la poliție - o polițistă care să stea cu tine în noaptea asta dacă îți faci griji.

- Nu, dar îți mulțumesc. Mereu m-am simțit în siguranță în casa asta. Nu mă va mai face vreodată să mă simt ca o victimă. Știu care sunt victimele ei.

În atelierul ei, el văzu zeci și zeci de schițe țintuite în tabla de plută.

Le știa și pe ele. Le știa fețele, cele câteva pe care le făcuse ea din lut.

- Am început cu ea. Tiffany, spuse Simone ridicând micul bust. Am făcut-o înainte, spuse întorcându-l. Și după. M-am gândit că avea să fie ca un fel de eliberare pentru mine. Dar nu a fost deloc așa. Iar tu ești unul dintre motive.

El o privi fascinat.

- Chiar?

- În noaptea cu petrecerea, am vorbit cu Mi aici sus, i-am arătat fețele astea două. Am vorbit cu tine. Sau mai degrabă te-am ascultat. Și de când... A supraviețuit, spuse Simone și puse bustul la loc, jos. Dar nu este recunoscătoare pentru asta. Nici eu nu am fost, nu cu adevărat. Asta m-a frapat la un moment dat. Eu am supraviețuit și, în loc să fiu mulțumită și recunoscătoare pentru asta, am vrut să mă prefac că nu s-a întâmplat. Ce spune asta despre cei care au murit? Oare că nici ei nu s-au întâmplat, că nu au existat niciodată?

Bău câteva guri bune.

- Un semn de viață, ai spus tu în noaptea aceea, despre *Apariție*. Despre Tish. Ceea ce m-a uluit, mi-a sunat în urechi ca un clopoțel. Așa că... în felul meu... cred că vreau să le dau un fel de semn de viață.

El o privi acum cu atenție, se uită la fața aceea minunată, nu numai pentru că îi făcea inima să-i bată mai tare, nu numai pentru că îi făcea sângele să-i curgă mai repede prin vene. Ci pentru că simțea un fel de uimire amestecată cu un respect profund.

- Dar acesta este curaj pur.

Ea închise ochii o clipă.

- O, Doamne. Sper.

El se apropie de raft și ridică cu grijă unul dintre busturi.

- Pe ea o cunosc. E Angie - Angela Patterson. Era atât de frumoasă. Știi că îmi plăcea mult de ea.

- Oh. Erai îndrăgostit de ea.

- Nu chiar, dar îmi plăcea.

Se gândi la chioșcul acela, la sânge, la cadavrul de pe jos. Și se uită la chipul din fața lui, tânăr, frumos, chiar pe punctul de a flirta ușor.

- Vorbesc cu maică-sa de câteva ori pe an. Asta? Chestia asta va fi neprețuită pentru mama lui Angie.

- Aș vrea să fac un ansamblu memorial, cu toate fețele lor. Oamenii nu ar trebui să uite cine au fost, ce li s-a întâmplat. Iar tu m-ai putea ajuta.

- Cum?

- Vreau să îi includ și pe oamenii care au murit de atunci încolo din cauza a ceea ce s-a petrecut în noaptea aceea sau din pricina Patriciei Hobart. Tu m-ai putea ajuta.

- Aș putea, zise el punând bustul jos. Ce vrei să faci cu proiectul când îl termini?

- O, îmi va lua luni bune... poate chiar mai mult. Va trebui să fac o pauză, altfel nu voi mai fi capabilă să văd clar. Dar sper să mă ajute tata cu chestia asta. El e avocat și are o mulțime de relații. Și, desigur, mai e și CiCi. Mi-ar plăcea să fac mulaje, să le torn în bronz și să le pun undeva într-un parc.

- Poate că te-aș putea ajuta și cu chestia asta.

- Cum?

- Vorbesc din când în când cu rudele apropiate, cu supraviețuitorii și așa mai departe. Cum ar fi mama lui Angie. Așa că în privința asta e posibil să primim ajutor ca să punem proiectul pe roate când vei fi gata.

Ea dădu încet din cap.

- Un apel din partea supraviețuitorilor și a rudelor celor decedați? Greu de refuzat. E posibil însă ca unii să nu dorească chestia asta.

- Nu ar avea de ce. Așa că...

Puse paharul de-o parte și se apropie de ea. Îi cuprinse fața în palme și îi urmări ochii aceia minunați

măsurându-l. O sărută încet, fără grabă, fără presiune. Și simți – speră că asta simțea – că și ea îi răspunde ușor, înainte să se îndepărteze din nou.

– O schimbare de tactică, spuse el.

– Interesant.

– Ți-am spus. Acum o să plec să mă duc să-mi mănânc chifteluțele de unul singur. Ne mai vedem pe-aici.

– Eu nu prea ies pe-aici, spuse ea în timp ce el dădea să plece.

– Eu, da. Se opri la ușă și se întoarse spre ea o clipă. Trebuie să-ți mai spun un singur lucru. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în toată viața mea.

Simone izbucni în râs, sincer amuzată.

– Nici pe departe.

– Iar te înșeli. Ar trebui să știu ce am văzut în viața mea. CiCi are notat numărul meu pe aici pe undeva. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

Ea se încruntă când el ieși și îi auzi pașii pe trepte. Sorbi din paharul de vin și pe urmă își turnă ce mai rămăsese în al lui, după care bău din nou.

Era un tip interesant. Și putea deveni amabil sau dur cu ușurința cu care și-ar fi schimbat o pereche de șosete. Avea senzația că acest lucru se putea dovedi periculos în timp, ceea ce îl făcea și mai interesant în ochii ei. Plus că știa să sărute în felul acela care te făcea să deschizi ușile bine zăvorâte, fie și doar o idee.

Trebuia să se gândească la chestia asta.

Și mai ales, chiar în momentul acela, se uitase la opera ei și văzuse exact ce avea nevoie să îi dea din sufletul ei și ce avea nevoie să primească de la ea.

Și înțelese.

capitolul 17

Stând pe pervazul terasei circulare, Essie McVee se minuna. Ziua era cenușie și friguroasă, și vântul de gheață

al lunii februarie mătura totul, și totuși, priveliștea se desena în fața ei sublimă ca un tablou.

Marea și cerul, amândouă cenușii și pline de vălătuci fumurii, nu puteau șterge coasta largă și întinsă atât de impresionantă cu apa aceea înghețată ce se lovea de țăr-mul stâncos.

Venea miros de pini și de zăpadă și aerul era atât de rece și de umed că avea impresia că înghițise un pahar de gheață mărunțită. Departe, înspre dreapta, se vedeau acoperișurile colorate ce formau satul și o potecă de zăpadă tasată ce șerpuia printre copacii acoperiți de zăpadă. La distanță se vedea farul, o rază de culoare și lumină în mohoreala încăpățânată a iernii. Dincolo de casă, mai jos, se vedea un ponton ruginiu, găurit, tăiat unghiular într-o despărțitură între stânci.

- Ai un doc.

- Da, mă rog, atât cât e. Am și un șopron pentru bărci. Barcă nu am. Doamna Dorchet a vândut-o după moartea soțului ei. Poate îmi iau una. O barcă. Poate.

- O barcă.

- Poate. Deja am șopronul și pontonul. Mi se pare că ar trebui să am și ceea ce le-ar justifica existența.

Ea ridică ochii spre el amintindu-și-l pe puștiul amărât de pe banca din parc, tânărul polițist care făcea primii pași în meserie, partenerul cu care trecuse prin uși. Prietenul pe care îl găsisese plin de sânge. Și acum, acesta. Bărbatul care se uita la ceea ce îi aparținea.

- Nu e deloc o vizuină, Reed.

El zâmbi.

- Are nevoie de ceva reparații ici, acolo, dar, nu, nu este o vizuină.

- Cum te simți ca șef?

- O să-ți zic luna viitoare. Fac ceva progrese, încerc să-mi găsesc ritmul. În majoritatea lor, oamenii par destul de rezervați în a-și exprima părerea dacă omul acesta, venit din afara insulei, va fi în stare să nu-și rupă gâtul.

- O să te descurci.

- Mda, sigur. Va fi liniște pe-aici în următoarele luni, așa că voi mai avea vreme să mă pun pe picioare, să-mi dau seama cine ce e și cu ce se mănâncă slujba asta. Și să preiau comanda la secție.

- De ce, ai probleme?

Reed mormăi neinteligibil.

- Șeful de acum e de partea mea, și asta mă ajută. Agenții, dispecerul, cu toții știu cine ce e, așa că lucrurile sunt în perioada de tranziție. Mai sunt și unii cam ciudați, ca peste tot, dar la bază sunt destul de în regulă. Cea mai tare este singurul agent-femeie.

- Spune-mi, în ce sens?

- E deșteaptă și dură. Se aprinde cam repede, dar mă descurc cu chestia asta.

- Ai grijă la idilele de la serviciu.

- Poftim? O, nu! exclamă el râzând și trecându-și mâna prin părul-i vâlvoi. La dracu', în nici un caz! Nu e genul meu, și pe deasupra o să-i și fiu șef. Șef, auzi... În sfârșit, tipa e divorțată și încurcată cu un instalator de pe insulă. Pe urmă mai e Leon Wendall. Fost maistru militar în marina militară. E polițist aici de șapte ani. Îi place să pescuiască. E însurat de treizeci de ani cu o profesoară. Are trei copii și o nepoată.

- Șapte ani? Și te-au adus pe tine aici ca să-i fii șef?

- Nu e genul de șef, spuse Reed clătinând din cap. Nici nu vrea să fie. Dar va sta cu ochii pe mine. Asta e absolut sigur. Îl mai avem pe Nick Masterson, treizeci și trei de ani, proaspăt însurat. Un tip competent. Familia lui deține Sunrise Cafe. Maică-sa ține registrele contabile. Și terminăm șirul angajaților permanenți cu Cecil Barr. Douăzeci și patru de ani, aiurit și foarte sociabil, dar deloc prost. Taică-său e pescar, maică-sa e asistentă, soră-sa mai mare studentă la Medicină, fratele mai mic încă elev de liceu. În sfârșit, dispecerul este Donna Miggins. Șaizeci și patru de ani bătuți pe muchie. Doamna mi-a spus clar de la început că trebuie să-mi aduc singur cafeaua, să-mi rezolv singur problemele personale

și că nu va tolera nici o obraznicie. Îmi place de ea. Îmi este și puțin frică de ea, dar în general îmi place.

- Ești mulțumit.

- Chiar sunt.

- Și ai și reușit să pui la loc cea mai mare parte din kilogramele date jos.

- Păi, dacă am stat atâta la Sunrise Cafe! Majoritatea locuitorilor de pe insulă trec pe acolo cel puțin o dată în fiecare săptămână. Și oricum sunt un bucătar de rahat.

- Ar trebui să înveți, ca să meriți bucătăria aia.

- Dacă nu gătesc, o contrazise el, măcar rămâne curată.

- E stupid, dar are sens ce spui, recunosc eu ea.

- Hai să mergem jos, să bem o cafea. Abia am cumpărat mașinăria aia ultramodernă.

- Nu știu de ce, spuse ea în timp ce coborau scările. Când totdeauna o bei simplă, fără nimic în ea.

- Fata visurilor mele este pasionată de latte-uri.

- Artista?

El își puse palma pe inimă.

- Bum, bum.

Essie făcu o pauză așa cum nu făcuse mai devreme, la urcare, în fața dormitorului principal, și cu dezinvoltura pe care i-o dădea postura de veche prietenă, intră.

- Foarte mult spațiu, priveliște minunată din nou. Dar pat tot nu ai.

El arătă spre salteaua cu arcuri pusă direct pe jos.

- Acela e un pat.

- Un pat are un cadru, o tăblie la cap și posibil una la picioare. Puțin stil. Nu o să ai parte niciodată de fata visurilor tale pe chestia aia.

- Îmi subestimezi farmecul și sex-appealul.

- Ba nu, îl contrazise ea uitându-se în jur și observând ursulețul în uniformă de polițist așezat pe ceea ce el numea în mod eronat șifonier. Ai nevoie de un șifonier adevărat în locul urâteniei ăleia de lemn pe care o ai din facultate. Poate un scaun ca lumea. Niște măsuțe, câteva lustre și veioze. Un covor. Și..., se întrerupse

ea când aruncă un ochi în baia principală. Dumnezeu, baia asta e fabuloasă!

- A fost opera fiului proprietarului anterior, la fel și bucătăria. Deci nu mai e nici o teamă că se împrășteie vreo picătură de pipi pe jos!

- Suport pentru niște prosoape noi, niște obiecte decorative pentru pereții ăștia - și o oglindă bună pentru dormitor.

- Ești greu de mulțumit, Essie.

- Știu eu ce știu.

Ea ieși și intră din nou într-un dormitor gol.

- Ce ai de gând? Să-ți faci birou?

- Nu, mi-am făcut deja, mai jos pe hol. M-am gândit să fac aici o cameră de oaspeți - sau până la urmă chiar două. Tu și familia ta, de exemplu, puteți veni să stați aici un timp. O să cumpăr un grătar uriaș. O să încep astfel să te răsplătesc pentru mesele pe care mi le-ai oferit și pentru dățile nenumărate când a trebuit să rămân la tine de-a lungul timpului.

- Ne-am bucura mult.

- Deci în primul weekend când vremea e suficient de bună să facem grătar afară și suntem amândoi liberi.

- Absolut. Un pat mare - ai spațiul să ți-l permiți - pilotă și perdele simple, un birou mic și un scaun, niște lampadare ca lumea și niște noptiere - nimic ieșit din comun - un dulap de haine vechi - nu prost și uzat - doar vechi.

- Ce naiba, ai senzația că te-am angajat decorator? Bine, bine, spuse el înainte ca ea să aibă timp să riposteze. Știi tu ce știi.

Își continuă explorarea și ajunse la baia nerenovată. Cu faianță verde mărginită de plăci negre. Vas de toaletă și cadă cu duș verzi ca marea. O chiuvetă verde așezată pe un dulăpior alb.

- Îmi place.

- Da?

- E retro și ușor chicioasă, dar are potențial. O să ai nevoie de un dulăpior nou și de niște vopsea și niște

prosoape drăguțe, de o perdea de duș. Ceva absolut adorabil. Merse mai departe – scoțând tot felul de idei interesante pe gură, încât la un moment dat el își puse întrebarea dacă nu cumva trebuia să ia notițe. Deschise ușa de la biroul lui. Ah! exclamă ea.

Reed își pusese biroul – unul uriaș și greoi pe care îl avea încă din facultate – în mijlocul camerei. În felul acesta putea vedea pe fereastră priveliștea din jur, ușa și cele două table albe pe care le agățase pe un perete.

Pe prima tablă pusese poza Patriciei Hobart exact în centru. La un loc cu poze de la fața locului și imagini cu victimele ei, completase cu date și copii ale rapoartelor.

Linii, neîntrerupte ori punctate, se desfăceau ca un evantai și apoi se intersectau.

Pe a doua tablă fixase pozele cu cei trei agresori de la DownEast Mall, iarăși cu referiri la date, arme și pozele cu numele și vârstele victimelor. Separate de o linie roșie, înșirase pozele, numele, vârstele, domiciliul și ocupația supraviețuitorilor.

Încăperea adăpostea trei fișete de metal gri, două scaune pliante rezemate de un perete – care fusese tencuit, retușat, gletuit, dar nu și dat cu var – vechiul lui frigider, tot de pe vremea facultății, și un coș de gunoi mare plin de cutii goale de cola, Mountain Dew, sticle de apă și pahare de cafea.

Dulapul cu rafturi și fără uși era plin de produse de papetărie – hârtie pentru imprimantă, un scanner, niște dosare cu șină, o cutie cu markere, un teanc de tipizate. Pe podea, lângă dulap, se aflau o ladă cu apă, una cu cola, o alta cu Dew – toate începute și cu conținutul răvășit.

Essie se apropie de table și le studie.

– Ai făcut o treabă foarte bună și foarte detaliată aici, Reed.

– Ei, nu am avut prea mult de lucru și nici nu am fost încă numit șef. Am avut timp. Chiar și așa, ea s-a apropiat de altă victimă și i-a făcut felul. E imposibil să-ți dai seama pe cine va pune ochii data viitoare

și când sau unde va lovi. Din câte știm noi e ca și cum aruncă numele într-o căciulă și alege unul.

– Nemernica aia sărită de pe fix are o logică, totuși. În mintea ei, fiecare țintă de până acum a avut ceva de câștigat de pe urma acelei nopți. Puțină faimă, ceva bani – și un stil de viață cu o rutină zilnică despre care să poată ea strânge date și pe care să o exploateze. În felul acesta vom observa că exact aceste chestiuni au fost valabile pentru toți cei pe care i-a ucis, terminând cu Bob Kofax.

– Da, omul postase tot pe pagina lui de Facebook, încuviință Reed. Unde se ducea, când, de ce. Alte informații apoi de la fața locului. Așa a ajuns ea în cele din urmă să-și ia o vacanță pe care să o combine cu munca.

– Da, exact. Poliția federală a mers pe urmele ei până la o cameră închiriată în aceeași stațiune.

Reed se răsuci instantaneu pe călcâie.

– Ești sigură?

– Știu cum să-mi țin capul la fund și urechile ciulite. Poți adăuga numele acesta pe tabla ta. Sylvia Guthrie. Sigur nu-l va mai folosi, dar pe el l-a dat când a făcut rezervare și a plătit camera și celelalte cheltuieli – cu un card de credit American Express. Și să-și facă rezervare și de bilete de avion, dus-întors, la clasa I, direct de la New York. JetBlue de pe aeroportul JFK.

– Chaz se află în New York. A fost promovat și s-a mutat la New York.

– Păi din câte se pare, ei nu sunt de părere că acolo se ascunde. Cred același lucru ca și noi. Că e în Canada.

– Acum nu va rămâne acolo.

– Puțin probabil. Am copii cu pașaportul ei pe numele Guthrie și poza de pe permisul de conducere în geantă. E înregistrată cu o adresă din New York, dar e una falsă. Poți să le pui și pe ele pe tablă. Informațiile mele spun că a ajuns cu avionul în Bermude cu o zi înainte de țintă, și-a făcut o programare la masaj, la dracu', a cerut o sticlă de vin de o sută de dolari și o cină pe cinste în cameră. În plus, în contul camerei au intrat și câteva

cocktailuri virgin daiquiri de la barul de pe plajă, în a treia zi – ținta și familia lui au consumat câteva chestii tot acolo, conform notelor de plată, chiar în același interval orar înainte ca ținta să nu mai poată să respire, să se prăbușească și să moară pe loc, mulțumită cianurii ce-i fusese turnată în băutura mai tai.

– E a doua oară când folosește metoda asta. Doctorul Wu, spuse Reed arătând înspre tablă. Bar aglomerat, cianură turnată în băutură. Cred că îi place să tragă cu arma, adăugă el. Cred că îi place impactul, sângele, doar că uneori e mai ușor să recurgă la otravă.

– Exact așa cred și eu, îi răspunse Essie. Familia Kofax a intrat de câteva ori în apă, continuă în timp ce ieșea din cameră. Au dansat pe ring, s-au preumblat de colo-colo, adăpostindu-se de soare sub umbreluțele și șezlonguri pe care le oferă hotelul. Ținta și-a comandat cocktailul mai tai – al doilea în după-amiaza aceea, o băutură pentru soție, o limonadă pentru unul dintre nepoți, după care și-a tras soția din nou înspre apă cu copii cu tot. Pe urmă el s-a întors, s-a așezat și a început să bea din pahar. Și a murit la patruzeci și nouă de ani, cu o zi înainte de a cincizecea lui aniversare.

– Tot ce a avut de făcut ea a fost să stea undeva pe un șezlong și să vadă unde se așezase el și ce bea. Să pună otrava în pahar în timp ce el era în apă și să plece dracului de acolo.

– Ceea ce a și făcut, înainte să se întoarcă agale la spa-ul stațiunii, unde s-a bucurat de o ședință de cosmetică. Pentru care făcuse rezervare în avans. Cu siguranță victima aceasta urma să fie ucisă cu otravă. Dacă nu pe plajă, atunci la barul de la piscină sau cel din aer liber sau chiar la unul din restaurante. Așa că a sesizat ocazia și a profitat de ea.

– Și au interogat-o în vreun fel?

– Stațiunea era plină, dar poliția locală a vorbit puțin și cu ea. Le-a spus că fusese la plajă cam la vremea aceea, ba chiar și observase familia aceea mare și frumoasă. Plecase că avea programare la spa și nu observase

pe nimeni care să se apropie de grupul acela de oameni. Dar fusese și adâncită în lectura ei, că avea o carte foarte bună.

- Și până când s-au prins cei de la poliția federală despre ce e vorba, s-a făcut nevăzută.

- A fost o chestiune de noroc, dar combinată în bună măsură și cu istețime și cu planificare riguroasă.

Studiind tabla, Reed își băgă mâinile în buzunarele de la spate.

- Mda, mare noroc.

- Păi chiar are. Singura dată când i-a cam lipsit a fost atunci, cu tine.

- Da, zise frecându-se absent pe o parte.

- Cum te simți, cum îți mai este umărul?

- Sunt bine. Fac în continuare prostia aia de yoga.

- Mi-ar plăcea să te văd și eu.

- Ba nu, nu ți-ar plăcea. Hai să-ți dau cafeaua promisă.

- O să te las să exersezi cum îi vei face un latte fetei visurilor tale, dar hai să o bem aici, sus, spuse uitându-se din nou la tabla de plută. Vreau să mișc lucrurile puțin să văd dacă nu cumva ne sare ceva în ochi.

- Speram să spui asta.

Așa că ea îi acordă două ore din timpul ei, înainte să trebuiască să se întoarcă la feribot. Reed nu putea spune că le sărise ceva în ochi, dar amândoi ajunseseră la concluzia că era de așteptat ca Hobart să se stabilească într-un loc mai cald pentru ceva timp.

De ce nu? Dacă urmați raționamentul acesta, amândoi trebuiau să-i aibă în vedere pe supraviețuitorii care se mutaseră în sud.

- Mă bucur mult că în sfârșit ai venit să-mi vezi casa. Data viitoare, îi spuse, facem un grătar mare pentru întreaga familie.

- Chiar ai farfurii adevărate?

- Ă... un fel de...

- Păi, atunci, cumpără farfurii și un pat. Amenajează-ți cuibul, partenere. Fiindcă e un cuib pe cinste.

- Bine, bine. Dumnezeuule, și mama îmi spune exact același lucru, ba chiar m-a amenințat că-l trimite pe tata să care niște chestii din podul lor și să umple pe-aici.

- Cumpără-ți propriile lucruri, zise împungându-l în piept. Ești băiat mare acum. Dădu să-l sărute pe obraz, când aruncă o privire spre ușa în care se auzi un ciocănit. A venit cineva.

El se apropie de ușă, o deschise și zâmbi larg căci afară era CiCi.

- Bună, frumoaso. Ai ajuns exact la timp să te întâlnești cu unul dintre oamenii mei preferați din lumea asta, zise luând-o de mână și trăgând-o înăuntru. CiCi Lennon, Essie McVee.

- Ne-am cunoscut deja, spuse CiCi, cu o căciulă verde strălucitoare peste părul roșu fluturându-i pe spate, și încălțată cu vechile ei cizme UGG, pășind înăuntru și luând-o de mână pe Essie. Poate nu-ți amintești.

- Ba da. Ne-am văzut pentru câteva clipe în fața camerei de spital a lui Mi-Hi Jung.

- Nu mi-am dat seama.

- Veniseși să vezi ce fac ea și Simone, spuse CiCi. La momentul acela mi-ai dat impresia că ești o femeie foarte dedicată profesiei și bună la suflet. Iar eu nu mă înșel niciodată. Ai venit să petreci ceva timp cu Reed, nu?

- Da, l-am petrecut și acum plec. Ce casă minunată! Și va fi și mai ca lumea când va avea mobilă adevărată.

- Bine, mamă.

- Trebuie să fug, că altfel pierde feribotul. Mă bucur că am avut ocazia să te văd din nou, doamnă Lennon.

- CiCi. Reed, data viitoare să o aduci pe Essie să ne vadă și pe noi. Și sper că o să-i iei și pe soțul, și pe fiul tău.

- Așa intenționez. Reed, zise Essie îmbrățișându-l și sărutându-l pe obraz. Sunt mândră de tine, domnule șef al poliției.

- Du-te să o conduci pe Essie până la mașină, îi ordonă CiCi. În a mea o să găsești un pachet pentru tine. Poți să-l aduci înăuntru, zise, desfăcându-și fularul verde

strălucitor de la gât. Eu o să-mi torn un pahar de vin dacă ai, Reed.

- Am și din cel alb, și din cel roșu, soiurile care îți plac ție.

- Așa te vreau. Să mai vii, Essie.

Își aruncă haina, fularul și căciula pe o canapea veche. Essie avea dreptate în legătură cu mobila, se gândi CiCi în timp ce se hotărî să-și ia din vinul roșu ce se răcea în frigider, căci era preferatul ei. Turnă în două pahare. El obișnuia să bea bere, se gândi ea, dar spera că darul de casă nouă pe care i-l adusese avea să-i schimbe părerea despre vin.

Se întoarse și el, cărând cu greutate pachetul.

- A trebuit să mergi cu geamul la mașină coborât ca să încapă chestia asta aici. E frig, CiCi.

- Noi, locuitorii insulei, suntem rezistenți de fel.

- E un tablou, zise pipăind tocul ce se simțea pe sub hârtia maronie în care îl înfășurase ea. Și-ncă unul mare Mi-ai făcut un tablou.

- Da, și sper că o să-ți placă.

- Nici nu trebuie să îl văd ca să știu că o să-mi placă la nebunie.

- Ar fi și mai tare dacă te-ai și uita la el. Haide, haide scoate hârtia. Eu deja mi-am făcut o părere unde ar fi bine să îl pui. O să vedem cum ți se pare și ție.

El trebui să îl așeze pe consola din mijlocul bucătăriei ca să dezlipească banda adezivă și să scoată triumphiurile de carton ce protejau colțurile tabloului. Îl întoarse invers și îi îndepărtă și coala de carton din față. Și rămase mut de uimire, cu ochii la el, fericit, copleșit de-a dreptul.

- Nu pot să cred, CiCi.

- Să înțeleg că îți place.

- Nici măcar nu știu ce să spun. E uluitor.

Țărnul, stâncile, fâșia de nisip, toate în culorile acelea atât de aprinse și de puternice. Păsări zburau peste apă; o barcă albă plutea spre orizont. Cel mai azuriu dintre cele mai albastre ceruri se întindea pe fundal

și unul dintre norișorii albi, transparenți se ghicea în zare în formă de dragon, așa cum era cel ce străjuia camera ei de oaspeți. Câteva scoici, cu detalii fine, pătau ici-colo, nisipul, ca niște bijuterii împrăștiate. Și două siluete stăteau pe stânci, ușor înclinate una spre cealaltă, privind în depărtări.

- Noi suntem, murmură el. Noi, tu și cu mine.

- Nu va fi ultima oară când te pictez, dar e un bun început.

- Nu știu ce să spun, zise el. Chiar nu am cuvinte să-ți mulțumesc. E magic. Așa cum ești și tu.

- Ce frumos, să spui asta. Arătăm cum trebuie, nu? Ca niște spirite înrudite, așa cum suntem, care s-au regăsit în sfârșit.

- Te iubesc din toată inima, CiCi.

- Și eu te iubesc din toată inima! Unde crezi că s-ar potrivi să-l atârni?

- Trebuie să meargă acolo, deasupra căminului. Trebuie să fie într-un loc vizibil de oriunde te-ai afla.

- Exact așa. Și ar fi bine să nu mai pierdem timpul. Am adus eu cuie cu agățătoare, zise bângând mâna în buzunar după ele. Și am și o bormașină în portbagaj dacă tu nu ai.

- Ba da, am.

- Și un metru ca să măsurăm. Hai să-i dăm drumul și să o și facem cum trebuie.

Se dovedi foarte capricioasă când veni vorba de măsurători și îl bătu de la distanță ca rapiditate în momentul când trebuia să facă socoteli. Dar așa, capricioasă și socotitoare și bombănitoare în majoritatea timpului, reuși în scurt timp să-și agațe prima operă de artă în casa lui cea nouă.

- Am așadar un CiCi Lennon original. La dracu', chiar sunt într-un CiCi Lennon original. Și e nemaipomenit.

Ea îi întinse unul dintre pahare și ciocni apoi cu el.

- Pentru tine și căminul tău cel fericit.

El bău cu ea, după care o cuprinse în brațe.

- Unde aş fi fost eu acum dacă nu ai fi venit tu la mine în dimineaţa aceea?

- Ne era scris să fim aici, aşa că, iată-ne.

- Da, aşa am şi senzaţia că este, zise sărutând-o pe creştet. Cred că va trebui să mă gândesc serios la mobilă acum. Nimic din ce am aici nu se ridică la înălţimea tabloului.

- Ai dreptate. Începe prin a scăpa de urâtenia aia de canapea.

El simţi un uşor junghi în inimă din cauza tuturor amintirilor care îl legau de urâtenia aia de canapea. De toate dăţile când aşipise pe ea, de toate dăţile când se uitase la competiţii sportive la televizor, de toate fetele pe care le dezbrăcase.

Atunci ridică ochii spre tablou şi se gândi la toate amintirile ce aveau să urmeze de atunci încolo.

Insula nu avea chiar un magazin de mobilă, dar dispunea de un fel de magazin de antichităţi combinat cu ce se găsea la o piaţă de vechituri. Aşa că reuşi să-şi găsească acolo câteva lucruri şi intră în singurul magazin permanent de suveniruri care îi plăcea, ca să comande altele de pe internet.

Şi încercă să nu se gândească prea mult la rănilor sângerânde ale cardului lui de credit făcut ferfeniţă.

Pe de altă parte, cumpărăturile pe care le făcu îi oferiră prilejul de a se ocupa şi de celălalt scop al lui de a socializa. Şi un bax de bere pentru ajutorul oferit cu mutarea, asamblarea şi poziţionarea pieselor de mobilier cu Cecil îi oferiră oportunitatea de a-l cunoaşte mai bine. De exemplu, află că Cecil avea mâna mult mai antrenată la lucrul cu uneltele. Bărbatul nu era prea rapid, dar era neobosit.

Împreună se dădură înapoi şi studiară patul, cea dintr-o achiziţie a lui Reed care în mod clar şi-o dorea pe fata visurilor lui acolo. Ba chiar cumpăraseră şi o saltea nouă cu tot ce îi trebuia.

- Ce pat frumos, domnu' şef.

- Crezi? Mda, merge.

Era simplu, se gândi el, dar nu atât de simplu încât să pară că nu dădea doi bani pe aspectul acesta. Îi plăceau lamelele verticale, tăblia joasă de la picioare care nu avea să-l stingherească, culoarea aceea pală de cărbune ars.

- Vrei să pui și așternuturile și ce mai e?

- Lasă că mă ocup mai târziu de asta. Hai să aducem restul. Îți mulțumesc, Cecil.

- La naiba, nu mă deranjează să te ajut. Îmi place să asamblez lucruri. Și e o casă pe cinste.

Așa că până să-i dea berea lui Cecil, avea un dormitor mobilat, o canapea nouă, încă un pat - mare, de 1,40, cum i se comandase - în camera de oaspeți, plus noptiere și lampadare. Care să nu semene prea mult între ele, speră el.

Extenuat, se aruncă pe noul lui pat, fără așternuturi. Se bălângăni de câteva ori, reflectând. Cum mama dracului dormise el pe salteaua aia veche de rahat atâta amar de timp? Se gândi să se întindă să-și ia berea de pe noua lui noptieră - pe care o pusese pe un șervețel, că doar nu era dobitoc. Și mai reflectă încă puțin.

Și adormi instantaneu. Visă ciocane și bormașini, șurubelnițe și piulițe. Nu fu de mirare când alunecă într-un vis erotic absolut senzațional cu Simone în rolul principal. În vis, noua tăblie de la cap se izbea de perete în timp ce Simone își înfășurase picioarele în jurul mijlocului lui și se împingea în ea.

Se trezi brusc, cu o erecție mare cât casa și respirația întretăiată. Și realizează că izbiturile nu încetaseră.

- Rahat, la dracu', mă-sa mare! exclamă aiurea ridicându-se și încercând să se aranjeze cât de cât. Jos, băiete, murmură el și coborî scările.

Șoferul acela morocănos de la serviciul de curierat mai fusese la el.

- Scuze, eram sus.

- Ați mai primit unul.

Șoferul îi întinse clipboardul cu factura să o semneze.

- Știți că dacă nu răspund sau nu sunt acasă, puteți lăsa pachetele la ușă.

- Trebuie să specificați în scris acest lucru.

- Bine, așa voi face.

Șoferul se aruncă înapoi pe locul din față al camionului său, lăsându-l pe Reed cu o cutie mare, ridicol de grea, în prag. El o ridică și își scoase briceagul din buzunar ca să taie sigiliul.

- Farfurii. O, da, am cumpărat și farfurii.

Albe, își aminti el, fiindcă atunci când începuse să caute farfurii, toate culorile și tiparele acelea îl făcuseră să-l doară ochii. Albul era frumos și ușor de suportat.

Numai că acum trebuia să le scoată pe toate din cutie și probabil că trebuia și să le spele, ceea ce însemna să umple mașina de spălat vase, după care să le scoată și să le pună la locul lor.

Gândul acesta îl făcu să-i vină să se culce din nou. Plus că în continuare avea de pus așternuturile pe pat și nici prosoapele cele noi nu le desfăcuse. Oare trebuia să le spele și pe acelea? De unde dracu' să știe asta? Nu avea nici un rost să o întrebe pe maică-sa, fiindcă ea ar fi zis imediat da. Știa bine asta.

- Poate să aștepte, hotărî el și se înapoie sus după bere.

Nu era chiar caldă, își spuse, și se băgă să facă un duș.

Dar farfuriile, prosoapele și toate celelalte nemernice de lucruri îl sâcâiră până ce în cele din urmă renunță.

Se îmbracă, încarcă mașina de spălat vase cu farfurii și aruncă prosoapele în mașina de spălat. Își aminti că în curând avea să vină și plasma. Cele două, de fapt, căci comandase una și pentru dormitorul principal. Cel de aici nu avea să stea deasupra căminului căci acolo era acum tabloul magic. Dar avea alți pereți.

Și mai avea încă o săptămână întreagă înainte să preia oficial funcția de șef al poliției. Avea timp pentru toate.

Urcă să pună așternuturile pe pat - noi și ele (oare își pierduse mințile?). Maică-sa i-ar fi spus, evident,

că cearșafurile aveau nevoie să fie spălate mai întâi, dar la dracu' cu asta. Nu putea face chiar totul.

Luase o pilotă cu o culoare pe care ei o numeau indigo – în principal pentru că asta fusese cea pe care o arătaseră cei de la firma respectivă în poză și i se păruse suficient de frumoasă. Avea și cearșaf în care să fie băgată, ceea ce i se păru că necesită și mai mult efort din partea lui, dar reuși să termine într-un târziu.

Nu se simțea în stare să se ducă după mâncare, așa că apelă la varianta convenabilă a unei pizze congelate la cuptor.

Schimbă berea cu o cola și își duse cina în birou. Se așeză, înfruptându-se din pizza și studiind tabla.

– Unde ești, Patricia, criminală nenorocită ce ești? Pun pariu că ești undeva la căldurică.

Își mută privirea la tabla cu ținte, la grupul pe care îl delimitase. O victimă era în Savannah, alta în Atlanta, una în Fort Lauderdale, alta în Coral Gables. Dacă îi mai adăuga pe puștiul care intrase în marina militară și era acum în garnizoana San Diego și pe femeia care se mutase în Phoenix cu soțul și fiica ei.

– Care dintre ei? Unde te ascunzi acum?

Patricia, în momentul de față Ellyn Bostwick, își luase o mică și cochetă căsuță de vacanță în Coral Gables.

În fiecare zi, ieșea la plimbare cu un aparat de fotografiat, o pălărie cu boruri largi și un rucsac în spinare. Își punea masca, avea discuții prietenești cu vecinii. Era, după cum le spusese, fotograf, lucra ca liber-profesionist și își luase trei luni ca timp de petrecut aici ca să facă catalogul ilustrat al zonei.

Le făcu veselă fotografii țăncilor miorlăiți din căsuța de alături pentru idioata de maică-sa. Le printă și le și înrămă.

Divorțată de curând, femeia voise să petreacă ceva timp singură și să nu mai aibă de-a face cu frigul și aglomerația din Chicago.

Emily Devlon (născută Frank) avea optsprezece ani la momentul masacrului de la DownEast. Tocmai se întorsese din vacanță ca să-și reia slujba de vară de la Orange Julius când izbucnise măcelul.

Își dăduse seama că zgomotele acelea erau de împușcături chiar când le auzise – taică-său era polițist – și o luase la fugă ca să se îndepărteze de zona aceea. Dar apoi împușcăturile continuaseră din ambele direcții.

Știuse ce trebuia să facă, chiar așa, cuprinsă de panică. Trebuia să găsească orice, o gaură de șarpe, și să se ascundă acolo. Pornise spre cel mai apropiat magazin, împingându-se prin mulțimea de oameni care fugeau. O femeie căzuse în fața ei; aproape se împiedică de ea. Mișcându-se cât putea de repede, Emily înșfăcase femeia de la subsuori, bătrână, fragilă, gemând și o trăsese în magazin.

Explodase vitrina și amândouă suferiseră tăieturi, dar Emily reușise să o tragă pe femeie în spatele unui stativ plin cu bluze de vară și puloverașe.

Pe lângă ea trecuse în goană o vânzătoare cu ochii înnebuniți. În mintea ei, Emily țipase: „Nu te duce, nu te duce!” Închisese ochii când auzise țipătul urmat de zgomotul greoi al trupului prăbușit.

Rămăsese aproape de femeia care mai trăise încă opt ani înainte să moară de moarte naturală. Aceasta îi lăsă lui Emily o sută de mii de dolari prin testament.

Emily, acum soție și mamă, își folosisese parte din moștenire ca să cumpere o casuță în mijlocul unei comunități frumoase, departe de iernile din Maine și amintirile neplăcute.

Avea să trăiască mai mult decât femeia pe care o salvase, dar deja îi sunase ceasul.

capitolul 18

Reed se echipă pentru prima zi de șef al poliției. Avea uniformă – cămașă kaki, pantaloni și o șapcă cu boi

lat -, dar alese să poarte blugi și o cămașă bleu. Avea să îmbrace uniforma la ocazii speciale, dar - ca să folosească una dintre zicătorile pe care le moștenise de la bunică-sa - lucrurile bune trebuiau începute bine din start.

Își trase cizmele, nici noi, nici prea uzate, și cum vântul de martie sufla destul de aspru, își puse și o jachetă de piele pe care o avea cam de zece ani.

Își prinse arma de serviciu la curea.

Alese să parcurgă pe jos distanța de un kilometru și ceva ce-l despărțea de sat. Ca să reducă emisia de dioxid de carbon, se gândi el, și fiindcă - ca șef - avea o mașină disponibilă la secție.

Plimbarea îi dădu timp să cugete la niște lucruri. Nu avea emoții. Locuia pe insulă de trei luni de-acum și îi luase pulsul, cum se zice. O mulțime dintre cei o mie opt sute șazeci și trei de locuitori ai insulei - cu vârste cuprinse între șapte luni și optzeci și opt de ani - nu își închipuiseră că avea să reziste toată iarna. Dar el o făcuse.

Unii dintre aceiași oameni calculaseră și că nu va prinde sfârșitul verii ca șef. Dar avea să o facă.

Nu numai că îi plăcea viața de aici, acum era viața lui.

Avea o misiune aparte și avea să se ocupe de cazul Hobart până ce nemernica aia psihopată va auzi ușa celulei trântindu-se în spatele ei, dar prioritatea lui acum și de acum înainte trebuia să fie insula.

Văzu două căprioare în pădurea pe care acum o considera a lui și luă asta drept semn bun. Zăpada care se topise făcuse pământul moale sub picioarele lui și ici-colo se mai vedeau băltoace și petice albe. Nu terminaseră cu iarna, sau cel puțin asta susțineau bătrânii care-și treceau timpul la Sunrise, bând cafea, jucând cărți și vorbind tot felul de nimicuri cât era după-amiaza de lungă.

Cu toții căzuseră de acord că mai era nevoie de un viscol zdravăn care să zboare iarna de aici și să lase loc primăverii. Iar el nu era dispus să îi contrazică.

Trecu pe lângă unele dintre casele de vacanță care erau închise până avea să vină vara. Actele de vandalism, chiar și cele făcute de puști teribiliști, erau rare. Toată lumea cunoștea pe toată lumea și toată lumea care cunoștea pe toată lumea mai cunoștea foarte bine și faptul că economia insulei depindea în bună măsură de ce se petrecea aici vara.

Câteva alte case – locuitori ai insulei. Își propusese să găsească o modalitate prin care să ajungă să cunoască – fie și superficial – pe fiecare rezident permanent.

Artiști, fotografi, proprietari de magazine, bucătari, grădinari, pensionari, bloggeri, profesori, pescari de homari, meșteri. Câțiva avocați, o mână de oameni cu profesii în domeniul medicinei, mecanici, îngrijitori și femei de serviciu și așa mai departe. Ei, cu toții, făceau ca insula să fie mereu plină de viață.

Și acum și el.

Urmări cu privirea feribotul ce aluneca spre țărmul de pe partea cealaltă. Unii aveau afaceri acolo sau își luau slujbe în afara sezonului. Câțiva își trimiteau copiii la o școală privată. Naveta de patruzeci de minute nu era prea rea, după părerea lui. La urma urmei, nu mai aveau parte și de stat în trafic.

Trecu de docul feribotului, unde știa din proprie experiență că mașinile aveau să stea la coadă înșirate cu zecile pentru traversarea înapoi spre casă după o zi de vară petrecută pe insula Tranquility.

Își urmări drumul șerpuit și intră în sat. Ca și căsuțele de închiriat, majoritatea magazinelor și a restaurantelor stăteau închise până începea sezonul. Unele primeau câte un strat de vopsea proaspătă când venea primăvara, pentru ca scândurile spălăcite să devină strălucitoare și să atragă vizitatori și, prin urmare, venituri. După aceea, portul și plaja ofereau tot ce și-ar fi putut dori oamenii aceia care veneau vara. Soare, nisip, apă și sporturi de apă.

Merse mai departe spre Sunrise și intră în încăperea ce mirosea puternic a bacon și a cafea. Val, chelnerița

de la tejghea, cu părul ei blond strălucitor și șorțul roz îi oferi un zâmbet vesel.

- 'Neața, șefu'.

- 'Neața, Val.

- Ai emoții că e prima zi, nu?

- Nu chiar. Am nevoie de șase cafele mari la pachet. Două simple, una cu lapte, una cu lapte și cu zahăr, una cu lapte și două pliculețe de zahăr și una cu cremă de-aia cu vanilie de-a voastră și trei pliculețe de zahăr.

- Faci cinste la secție?

- Păi așa mi se pare firesc în prima zi.

- Bine gândit. O să trec eu pe fiecare pahar ce conține cafeaua. Poate vrei și niște prăjitură cu cafea.

- Am comandat deja o duzină de gogoși de la brutărie. Știi tu, polițiști, gogoși. Specificul meseriei!

În timp ce ea se ocupa de comandă, el îi salută pe unii dintre cei care luau micul dejun acolo în mod obișnuit. Cei doi bărbați cărunți cu accent de New England atât de pronunțat că de fiecare dată trebuia să ciulească bine urechile ca să-i înțeleagă. Administratorul, în timpul sezonului, al clubului de fitness de pe plajă, blogger și pasionat de viața păsărilor, care mergea tot timpul de colo până colo cu camera, ochelarii de distanță și carnetul de notițe. Managerul de la bancă, biblioteca-
rul insulei.

- Mulțumesc, Val.

- Mult noroc astăzi, domnu' șef.

Își luă cutia cu cafele, se duse la brutărie, de unde luă și duzina de gogoși, schimbă câteva vorbe cu femeia care conducea agenția de închiriere a căsuțelor de vacanță Island Vacation Rentals în timp ce aceasta își aștepta comanda de chifle dulci pentru ceea ce numise o ședință de brainstorming.

Merse mai departe, o făcu dreapta la colț și se îndreptă spre clădirea fără etaj, cu zugrăveala sa albă spălăcită și veranda îngustă acoperită. Pe semnul de pe fâșia de iarbă dintre trotuar și verandă scria: Secția de Poliție Tranquility.

Luptându-se să nu scape cafeaua ori gogoșile, pescui din buzunar cheile pe care i le înmânase predecesorul lui cu o seară înainte la o bere tovărășească de despărțire. Reed deschise ușa și, trăgând aer în piept, intră în ceea ce de-acum înainte avea să-i fie casă, la ora șapte douăzeci fix.

CiCi, care pretindea a fi o vrăjitoare singuratică și cu puteri paranormale, insistase să facă un fel de ritual. De curățire sau de deschidere, sau mă rog, ceva de felul acesta. Și el nu văzuse nimic rău în a-i îngădui să aprindă câteva lumânări, să fluture ici-colo o nuia de salvie și să spună un descântec.

Acum privi în jur la ceea ce polițistul de oraș din el considera spațiul lui de lucru. Birourile unde lucrau ajutoarele lui – patru, așezate față în față, în perechi, cu celelalte două pe care le foloseau agenții care lucrau numai vara. Dispeceratul se afla pe peretele din dreapta. Vizitatorii stăteau la rând în partea stângă. Pe perete se afla o hartă a insulei și într-un colț al încăperii era un ghiveci mare cu o plantă destul de jalnică.

Ușa de oțel dădea în spate, unde se aflau trei celule. O altă ușă mergea spre mica încăpere de depozitare a armelor. O toaletă, unisex, un mic oficiu cu plită de cafea, cuptor cu microunde și un frigider mic. O masă, pe care și-o amintea acoperită cu niște linoleum găurit pe care spera să îl înlocuiască dacă putea să găsească suficiente fonduri în buget.

Avea un buget. Oare nu era asta o chestie super?

Trecu prin spațiul de lucru până la holul îngust ce dădea într-o parte în oficiu și în cealaltă în baie, iar drept în față era biroul lui.

Puse jos cafeaua și gogoșile, își scoase jacheta și o agăță în cuier lângă ușă. Biroul era orientat cu fața spre ușă și intenționa să îl păstreze exact așa. Avea un scaun decent, un computer, o tablă albă pe care să scrie, una de plută pentru diferite hârtii, fișete și o singură fereastră ce lăsa să intre lumina soarelui.

Avea și o mică plită electrică pe care să-și țină cafeaua caldă – pe care avea să o înlocuiască la un moment dat cu un filtru.

– Foarte bine, murmură el.

Se duse în spatele biroului, se așează, deschise computerul și introduse parola. Făcuse documentul în seara de dinainte, în timp ce CiCi își făcea ritualul magic și acum îl deschise, mai aruncă o privire asupra lui și îl trimise.

Și când auzi ușa deschizându-se, se ridică și luă cafeaua și gogoșile. Nu îl miră că Matty Stevenson fu prima care sosi.

– Bună dimineata, domnule șef, spuse ea ușor nepăsătoare, ușor precaută.

– Mulțumesc că ai venit atât de devreme. Poftim, o cafea simplă.

Îi scoase paharul din suportul cu care venise. Ea se încruntă ușor.

– Mulțumesc.

– Gogoși, continuă el scoțând capacul cutiei. Ești prima, așa că ai prima posibilitatea de a alege. Cum ea continua să se încrunte nedumerită, el puse cutia pe biroul cel mai apropiat. Când chem pe toată lumea cu o jumătate de oră mai devreme, măcar atâta pot face, să aduc cafea și gogoși.

În timp ce ea și le lua pe-ale ei, intrară și Leon, și Nick.

– Domnule șef Quartermaine, salută Leon prietenește, dar formal.

– Cafea, spuse Reed întinzându-le paharele. Gogoși, continuă făcând semn înspre cutie.

Intră și Cecil.

– Salut! Am întârziat?

– Exact la țanc, exclamă Reed întinzându-i cafeaua.

– O, ce tare! Mulțumesc, șefu'! Și e exact cum îmi place mie.

– Ia o gogoasă și stai jos.

– Nemernicu' ăla de câine! Intră și Donna în grabă. Nu știu de ce m-am lăsat convinsă de Len să iau

nemernicu' ăla de câine. Ce-i cu toate astea? Întrebă scoțându-și jacheta pufoasă și desfășurându-și de după gât fularul ca un boa constrictor. Ce-i aici? Loc de petrecere sau post de poliție?

- Este o ședință, zise Reed întinzându-i cafeaua. Ia o gogoasă.

- Gogoși. O să ajungem niște grași.

Dar luă și ea una.

- Vă mulțumesc că ați venit cu toții atât de devreme. Aseară am fost la o bere cu domnul Wickett și mi-a spus să vă transmit încă o dată mulțumiri pentru modul în care ați lucrat sub comanda lui. Nici eu nu am de gând să schimb prea multe pe-aici.

- Mult? pufni Donna mușcând gogoșa umplută cu jeleu.

- Da. O să umblu puțin la buget, să văd dacă avem cum să ne permitem să cumpărăm o masă nouă în oficiu. O să păstrez politica ușilor deschise a domnului Wickett. Dacă o să am vreodată ușa închisă înseamnă că am un motiv important pentru care am închis-o. Altfel, e deschisă. Dacă Donna nu v-a dat tuturor numărul meu de telefon, atunci cereți-i-l. Iar eu o să am nevoie de numerele voastre. O să vreau să aveți telefoanele tot timpul încărcate și tot timpul la îndemână. Indiferent dacă sunteți în timpul sau în afara serviciului. Știu că șeful Wickett folosea tabla pentru a scrie programul. Eu o să folosesc computerul. Am făcut deja orarul schimburilor de luna viitoare. Îl veți primi și voi pe computerele voastre. Dacă cineva va avea nevoie să facă un schimb, dacă va avea nevoie să-și ia liber la un moment dat, puteți să stabiliți între voi. Doar să fiu înștiințat și eu. Dacă nu ne înțelegem din prima, o să găsim o cale să fie toată lumea mulțumită.

- E și orarul tău acolo? vru să știe Matty.

- Da. Și dacă tot suntem la capitolul acesta, mă poate lămuri și pe mine cineva ce mama dracului e chestia aia?

Cu toții priveră spre planta cu înfățișare jalnică.

- Da, te deprimă fie și numai să te uiți la ea, zise Donna. Șefului i-a dat-o nevastă-sa pentru nu știu ce motiv. Ar trebui să n-o mai lăsăm să se chinuie.

- Haide, Donna, începu Cecil.

- În nici un caz n-ai putea spune că șeful ar fi vreun negru pe plantație din punctul ăsta de vedere - fără su-părare, Cecil.

Cecil, singurul negru din încăpere, zâmbi.

- Păi nici eu nu sunt vreun priceput la plante. Dar putem s-o aruncăm pur și simplu. Arată oribil.

- E cineva aici care să se aibă habar de grădinărit? întrebă Reed. Că eu nu pot spune nimic în privința asta. Nu am încercat niciodată să cultiv ceva.

Ca la comandă, toată lumea se întoarse spre Leon.

- Bine, Leon, atunci te ocupi tu de chestia aia. Dacă moare o s-o îngropăm cum se cuvine. Și înainte să înceapă sezonul de grădinărit, poate îmi poți spune și mie câte ceva despre lupine și mai știu eu ce o să comand să-mi aducă acasă. Eu habar nu am.

- Lasă că vin și te ajut eu.

- Excelent. Încă o rugămintă personală. Cred că o să am nevoie să vină cineva la mine cam de două ori pe săptămână să facă curățenie. Nu mă refer la voi, desigur, zise izbucnind în râs când expresia de pe fețele lor deveni din stupefiată absolut indignată. Voiam să vă cer un sfat în sensul acesta.

- Kaylee Michael și Hester Darby se ocupă de partea cu menajul la Island Rentals, îi zise Donna. Se mai apelează și la alte ajutoare în timpul sezonului, dar Kaylee și Hester sunt de pe insulă.

- Pe Hester am cunoscut-o.

- Cum ești tu un tip dezordonat și singur în locul acela mare, ai face mai bine să le angajezi pe amândouă. Așa o să termine în doi timpi și trei mișcări și în plus să știi că fac o echipă foarte bună.

- Mulțumesc. O să vorbesc cu ele. Dacă cineva are întrebări, comentarii, nemulțumiri, acum ar fi momentul.

Dacă sunt mai degrabă întrebări, comentarii sau nemulțumiri de natură personală, mă găsiți în birou.

- Dar exprimarea nemulțumirilor nu cumva va fi pedepsită?

El se uită la Matty lung și calm.

- Cred că va trebui să descoperim asta. Nu sunt un tip al dracului, dar nici nu poți să faci ce vrei din mine. Va trebui să veдеți cum și la ce reacționez. Să vă verificați programul. Eu mă duc în biroul meu.

Luă și el o gogoasă și ieși. Nu trecură mai mult de zece minute înainte să audă prima bătaie în ușă.

- Intră, Nick.

- Conform programului, sunt de serviciu sâmbătă seara săptămâna viitoare. Facem șase luni de la căsătorie și i-am promis Tarei, soția mea, să o duc în Portland să ne distrăm. A zis Cecil că face el schimb cu mine.

- Bine, fac schimbarea. Cum ai cunoscut-o pe Tara?

- Păi acum vreo doi ani, a venit pe insulă cu o prietenă ca să lucreze pe timpul verii. Ca salvamar. L-a scos pe unul din apă - făcuse infarct, după cum s-a dovedit mai târziu, și aproape s-a înecat. Ea l-a scos, la resuscitat, pur și simplu l-a înviat din morți. Eu patrulam pe plajă, așa că a trebuit să discut cu ea, să îi iau declarația și așa mai departe. Și asta a fost tot. Zâmbi și îi sclipiră ochii. Oricum, mulțumesc, șefu'.

Câteva minute mai târziu, intră Matty și se așează cu brațele încrucișate.

- Ai venit să-ți exprimi o nemulțumire?

- Depinde. Pentru început, am un comentariu și o întrebare. Existența unei nemulțumiri depinde de răspunsul tău.

Reed se lăsă pe spătarul scaunului.

- Dă-i drumul.

- Domnul șef Wickett a fost un polițist bun și un șef bun, dar avea un mic defect. Nu înțelegea că avem o singură baie.

- Da, și nu văd cum aş putea să forțez bugetul astfel încât să mai adaug una.

- Nu-mi pasă de asta. Îmi pasă că micul defect al șefului era că se aștepta ca eu și Donna să facem curățenie pe rând acolo. Pentru că suntem femei, asta era îndatorirea noastră după părerea lui.

- Eu nu i-o împărtășesc. În afară de cazul în care pot să forțez, după cum spuneam, bugetul ca să chemăm pe cineva o dată pe săptămână...

- Bărbații sunt neîndemânatici și murdari. O dată pe săptămână nu va fi de ajuns.

- Atunci, bine, de două ori de săptămână, dacă pot să acopăr costurile și să găsesc pe cineva. Altfel, în fiecare zi, se va face cu rândul. Inclusiv de către cei care nu sunt femei. O să le trimit tuturor un mesaj comun, ca să știe.

- Și intri și tu la rând?

El zâmbi.

- Eu sunt șeful poliției. Asta înseamnă că nu spăl veceuri. Dar mă voi strădui din toate puterile să nu fiu neîndemânatic și murdar.

- Hârtia igienică stă în suportul ei, nu pe nenorocita de margine a chiuvetei.

- O să specific și asta.

- Și colacul se coboară de fiecare dată.

- Doamne! exclamă el. Ce-ar fi să zicem după cum urmează: și colacul, și capacul se coboară după fiecare folosire. E bine? Să se poată sta eventual pe veceu.

- Da, e bine.

Dar ezită.

- Mai e ceva?

- Ar trebui ca doar agenții să aibă îndatorirea asta de a curăța buda.

- De ce nu și Donna? Ea nu folosește baia?

- Trebuie să te lași în jos ca să freci podeaua. E ea subțire și agilă, dar știu că o dor genunchii.

- Bine, atunci doar agenții. Mulțumesc că mi-ai spus. Ea dădu din cap și se ridică.

- Cum se face că m-ai pus să patrulez fie cu Nick, fie cu Cecil în loc de Leon?

- Pentru că amândoi au nevoie să câștige ceva experiență, în timp ce tu și Leon, nu.

- Păi înainte...

- Acum nu mai e ca înainte. Hai, agent, du-te și săvurează-ți victoria cu toaleta. Auzi telefonul sunând în încăperea principală. Dacă ce se aude e un apel de urgență, mergeți mai întâi tu și Nick. Ca să fie toată lumea în siguranță.

Până la sfârșitul primei zile, se mai ocupă de câteva modificări - mai lăasă de la el, se mai țină pe poziții. Ba chiar răspunse și el la câteva apeluri, ca să nu-și iasă din mână.

La sfârșitul primei săptămâni, plecă și închise în urma lui secția, simțindu-se mulțumit și liniștit. Își lăasă bicicleta la poliție, căci avea chef să meargă pe jos. Dacă primea un apel mai târziu, în afara programului, avea să plece cu mașina personală. Se duse să ia câte ceva de la piață și apoi o porni spre casă prin aerul acela ce mirosea a furtună.

Tipul care se pricepea la vreme de la Sunrise spuse se că se apropia un front atmosferic puternic dinspre nord-est. Și cum și stația meteorologică oficială susținea același lucru, avea de gând să-și fixeze propriile obloane în balamale și să fie pregătit de orice posibil telefon care anunța pagube cauzate de furtună, accidente ori copaci puși la pământ.

Copacii lui se legănau în vântul șuierător, dar, la urma urmei, mai trecuseră și prin alte furtuni. Așa că dădu colțul ca să intre prin spate, în bucătărie.

Atunci văzu mașina lui Simone parcată lângă a lui și se gândi: „O, da. În sfârșit!”

Nu o văzu și pe ea, așa că merse mai departe ocolind casa în partea dinspre apă. Și iat-o acolo, în picioare, cu părul fluturându-i în bătaia vântului. Părul acela care acum avea culoarea prețioasei servante de mahon a bu-nicii lui.

Bum, bum, bum își simți inima bătându-i. Se întreabă dacă așa avea să facă mereu la vederea ei.

- Hei, salut, strigă el. Ce briză, nu?

Ea se întoarce, cu ochii însuflețiți și fața strălucitoare.

- Nimic nu se compară cu natură când se pregătește de izbucnirea unei furtuni, zise apropiindu-se de el. Cum a fost prima săptămână?

- Nu prea rea. Vrei să intri?

- Da. Ea ocoli casa împreună cu el și îl privi cum deschide ușa de plasă de la bucătărie. Tu nu încui?

- N-ar avea rost. Dacă cineva ar vrea să intre, nu ar fi nevoie decât să spargă geamul. Puse sacoșa cu produse pe blat. Vrei să bei ceva?

- Ce ai de oferit?

- Am vinul de la CiCi.

Scoase câte o sticlă din ambele feluri și le ridică spre ea.

- OK, îl vreau pe ăla. Începu să se plimbe prin încăpere. Ce canapea drăguță! Ai nevoie de niște perne pentru ea.

- Femeile au nevoie de perne pentru canapea. Eu sunt bărbat.

- Mda, un bărbat care probabil vrea o canapea pe care să se așeze femeile.

- Ai dreptate. O să iau niște perne de canapea. Habar nu am despre cumpăratul pernelor.

Deschise sticla de vin.

- O să-ți dai tu seama, zise apropiindu-se de tablou. Pictura asta e chiar minunată.

- Da, e cel mai frumos dar pe care l-am primit vreodată, zise scoțându-și o bere pentru el și aducându-i ei vinul. Vrei să-ți prezint casa?

- Da, imediat. Ai un început foarte bun aici. Mai ai nevoie de ceva obiecte de artă, vreo două scaune, încă o masă sau două, inclusiv una pe care s-o pui acolo ca să ai într-adevăr o masă atunci când inviți pe cineva la cină.

- Nu știu să gătesc. Sau, mă rog, omletă sau CPB.

- CPB?

- Cașcaval pane cu bacon. Specialitatea casei, împreună cu pizza congelată. Ți-e foame?

- Sunt mai degrabă curioasă. Se cocoță pe brațul canapelei și sorbi din vin. Ultima oară când te-am văzut, și asta a fost acum mai bine de două săptămâni, m-ai sărutat și mi-ai spus că sunt cea mai frumoasă femeie pe care ai văzut-o vreodată.

- Așa am spus. Chiar ești.

- Și după aceea nu ai mai făcut nimic.

El făcu un gest cu mâna în care avea berea, după care bău din ea.

- Păi ești aici, nu-i așa?

Simone ridică din sprâncene, și una dintre ele îi dispăru arcuindu-se sub bretonul de culoarea mahonului.

- Asta ar putea însemna că ești un tip foarte isteț, un foarte bun strateg sau doar foarte norocos. Mă întreb care este adevărul?

- Cred că puțin din toate trei. M-am gândit că ar fi o greșeală să insist.

- Te-ai gândit bine. Deci ți-ai închipuit că trebuie să aștepți să vin eu la tine?

- Am sperat că o vei face. Ar trebui însă să-ți spun că mă hotărâsem să mai aștept doar câteva zile înainte să vin să te caut. Mă străduiam să găsesc un pretext ca să fiu cât de cât subtil.

- Atunci, bine, zise ea ridicându-se. Am ceva pentru tine în mașină. Nu eram sigură dacă să ți-l dau. În primul rând nu eram sigură că se va potrivi. Dar acum cred că da. Îi întinse paharul. Vrei să-l mai umpli o dată până mă duc să iau cadoul?

- Sigur.

Turnă din nou vin în pahar, întrebându-se ce să înțeleagă din povestea asta. Nu părea aproape deloc că flirtează cu el, mai degrabă părea să facă pur și simplu conversație. Se gândi că putea la fel de bine să se înece în ciudata lui cadă verde dacă fata hotărâse că aveau să rămână doar prieteni.

Ea se întoarse și îi puse o cutie în mână în locul paharului ei.

Tăie banda adezivă de deasupra și băgă mâna să pipăie înăuntru. Scoase la iveală statueta unei femei cam cât mâna lui de mare. Extraordinar de frumoasă, era înfățișată pe o tulpină îmbobocită, ea însăși o floare cu părul fluturându-i în jos pe spate printr-o pereche de aripi.

Își ținea o mână în păr, ca și cum ar fi vrut să și-l îndepărteze de pe față, buzele îi erau arcuite într-un zâmbet, iar ochii mari aproape că sclipeau veseli.

– E zâna ta protectoare. Ca să aibă grijă de casa ta, îi spuse Simone. Și să-ți aducă noroc.

– Dumnezeu, mai întâi o pictură Lennon originală, acum o sculptură originală Simone Knox.

– Poate că unii bărbați ar socoti că zâna e un cadou mai degrabă pentru fete.

– Ba mie mi se pare superbă, zise punând-o pe policioara căminului în colțul tabloului celui mai apropiat de locul în care stătuse cu CiCi. Crezi că se potrivește acolo?

– Da, foarte bine. La capătul celălalt ai nevoie de niște sfeșnice de lumânări. Unele interesante care să nu...

El se apropie brusc de ea și o sărută, de data aceasta cu ceva mai multă forță decât prima oară.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, spuse ea, de data asta dându-se înapoi. Ce zici să-mi faci acum turul casei despre care vorbeai?

– Ce moment bun ți-ai ales! Am angajat o echipă de curățenie care vine de două ori pe lună. Au venit chiar astăzi.

– Kaylee și Hester. Am auzit.

O duse peste tot la etajul acela. La fel ca Essie, ca CiCi, și ea făcu comentarii și sugestii. Se opri puțin în fața unei uși închise.

– E biroul, spuse el și puse mâna pe clanță să fie sigur că nu o va deschide. Cu siguranță nu i-ar fi convenit să o lase să vadă cele două table albe. Mă ocup singur de el,

așa că în momentul acesta este mare mizerie înăuntru. Am însă aici o cameră de oaspeți.

- E foarte frumoasă și primitoare.

- Partenera mea a venit cu niște idei clare de la început, pe care am încercat să le urmez întocmai. Sau, mă rog, în bună măsură. Sper că va veni în vara asta împreună cu soțul ei ca să stea aici. Au și un copilaș, dar și eu mai am o altă cameră de oaspeți - sau, mă rog, o să am la un moment dat. Asta e pentru părinții mei. Soră-mea și familia ei. Frate-meu și ai lui.

- Ce drăguț, e ca un fel de apartament. Acesta-i dormitorul principal?

- Nu, acela e la capătul celălalt.

În drum spre acolo, fata se opri în fața a ceea ce numea el Verdele Retro.

- Mamă, asta este... asta este chiar adorabil. Oricine în locul tău ar fi scos-o de-aici, dar tu ai păstrat-o și mi se pare o chestie absolut fermecătoare.

- Mda, trebuie să recunosc că primul gând care mi-a trecut prin minte a fost să o scot de-aici. Essie - partenera mea - a avut alte idei, însă. Și mi-a trimis perdeaua de duș... aceea, cu căluți de mare și pe urmă și prosoapele și chiar și oglinda de deasupra chiuvetei cu margine din scoici. Singurul lucru pe care l-am făcut eu a fost să cumpăr măsuța de toaletă. O, iar apoi l-am pus pe John Pryor să înlocuiască robinetele. Erau chiar groaznice.

- Da, dar ai păstrat stilul retro. De la mijlocul secolului. Ai nevoie de o sirenă, se decise ea pe loc. Găsește-ți o reproducere bună care să întruchipeze o sirenă sexy, pune-i o ramă artizanală ușor învechită, albă, la fel ca măsuța de toaletă, și agaț-o pe peretele acela.

- O sirenă.

- Una sexy.

Ea ieși și îl urmă în dormitorul principal.

- Hm, ca să vezi! exclamă ea dând roată patului. Și acesta tot de la partenera ta și se trage?

- Oarecum. A insistat să-mi iau un pat.

- Păi dacă nu-l aveai pe ce ai fi dormit?

- Aveam pat. Era genul de pat făcut dintr-o saltea pe un cadru cu arcuri pus pe dușumea. Am locuit într-o văgăună de apartament în Portland. M-am mutat imediat după ce-am terminat facultatea și am rămas acolo pentru că voiam să-mi cumpăr un loc al meu. Trebuie să economisești bani pentru o casă, pe urmă trebuie să o găsești. Nu era genul de apartament în care să te gândești la mobilă.

- Aici, în mod clar te-ai gândit. Culorile sunt bune, sunt puternice, dar relaxante. Îmi place că nu te-ai apucat să-ți iei un șifonier nou. Ce-ai făcut, l-ai vopsit bleumarin pe cel vechi?

- L-am găsit la piața de vechituri - am luat câteva lucruri de acolo. Sertarele au avut nevoie de niște reparații, dar era deja vopsit. L-am văzut și mi s-a părut că e o afacere bună.

- Să nu pui draperii la ușile de sticlă care dau pe verandă. Eu nu aș acoperi în ruptul capului priveliștea aceea. Dacă vrei să dormi până târziu, poți să-ți tragi pleurile peste cap. Se întoarse din nou spre el. Și acum, zi-mi, te trezești aici dimineată, te uiți în jur și te întrebi: Oare toate astea sunt ale mele?

El se uită în jur chiar acum și dădu din cap.

- Cam în fiecare zi.

Simone deschise ușa, lăsând să intre briza puternică.

- Doamne, nu ți se pare că trece pur și simplu prin tine? Că te pătrunde puterea aceasta fantastică. Frumusețea. *Energia*.

Părul îi flutură sălbatic pe spate. Pielea părea să-i lucească reflectând cerul turbat. La distanță se zări primul fulger.

- Ba da.

Ea închise încet ușa și se întoarse ușor spre el, cu părul acela fantastic de sexy și pielea aceea lucitoare. Se apropie de noptieră și puse jos paharul.

- Un suport de pahare.

- Dacă pun paharul sau vreo sticlă pe mobilă fără un suport, aud în urechi vocea mamei, cu intonația

aceea exasperată și rece de mamă severă: Reed Douglas Quartermaine, eu te-am învățat doar cum să te porți. Așa că, pune peste tot câte un suport de pahare că uneori o să ai chef să bei o bere pe cine știe unde.

- Da, uneori o să ai chef.

Se apropie de el și cu ochii în ochii lui începu să î deschie nasturii. El se închipui apucând-o ca un disperat și luându-și ceea ce dorea cu disperare să fie a lui. Spre surprinderea lui, la fel de mare ca și ai ei, se trezi punându-și mâna liberă peste mâinile ei frenetice.

- O să joc eu rolul fetei de data asta, spuse el.

Sprâncenele ei se arcuiră din nou.

- Poftim?

- Nu în sensul acela. Dumnezeu!

Trebuie să tragă adânc aer în piept și să facă un pas în spate. Cum avea un singur suport, așeză berea pe farfuria pe care o ținea acolo ca să-și pună în fiecare seară ce avea prin buzunare.

- Să înțeleg că te-am citit greșit? întrebă ea.

- Deloc. Ai zece cu felicitări la citire. Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut coborând pe scări la petrecerea lui CiCi. Nu, mint, se corectă el. Te-am dorit din clipa în care te-am văzut în tabloul pictat de CiCi, cel pe care l-a denumit *Tentația*.

- De unde și numele, spuse ea urmărindu-l.

- Da, i se potrivește perfect. Dar în seara aceea la petrecere te-am văzut. Te-am văzut coborând pe scări și toată lumea mea s-a răsturnat. Totul s-a oprit și pe urmă a început din nou. A fost un moment extraordinar, Simone, un moment de turnură!

- Ai mai avut și alte momente de turnură în viață.

Când ea dădu să se răsucescă pe călcâie ca să-și ia înapoi paharul cu vin, el îi puse o mână pe braț.

- Nu de felul acesta. Hai să lămurim chestia asta de la început. Acesta nu este un moment de turnură ca toate celelalte. Aș vrea să o luăm încet.

- Adică nu vrei să te culci cu mine în seara asta?

- Am spus că o să joc eu rolul fetei de data aceasta. Nu am spus că mi-am pierdut mințile. Te vreau în seara asta. Și o să fii a mea în afară de cazul în care ai de gând să ieși pe ușă. Vreau numai să o luăm mai încet.

O trase lângă el și puse stăpânire pe gura ei. O sărută îndelung și agale, contrastând puternic cu furtuna care se dezlănțuise dincolo de geamuri. Încet, și moale, și visător.

- Nu ieși pe ușă, murmură el.

Simone nu răspunse, își înfășură doar brațele în jurul gâtului lui și primi sărutul și mai adânc.

- Cât de încet? întrebă ea.

- Destul de încet, cel puțin la început, zise el luându-i jacheta de pe umeri. Am avut niște vise foarte intense cu tine în patul acela. S-ar putea să ajungem acolo.

Își puse din nou gura pe gura ei în timp ce afară vântul vui năprasnic. Fulgere spintecară cerul, tunetele care urmară zguduiră pământul.

Îl subestimase, acum își dădea seama de asta. Fusesse atât de sigură că aveau să ajungă direct în pat, că aveau să și-o tragă pur și simplu și ea va scăpa de neastâmpărul acela nenorocit cu care o lăsase în suflet. Dar el o ademenea să vrea mai mult, să ofere mai mult, să simtă mai mult.

Când o ridică în brațe, ea își simți inima oprindu-i-se pentru o clipă și respirația întretăiată. Și pe urmă o sărută din nou. Dumnezeu, dar chiar se pricepea la chestia asta. Când o lăsă pe spate pe pat, Simone îl trase peste ea ca să îi simtă greutatea, să îi simtă forma, înainte să se rostogolească, schimbând pozițiile.

- Pot și eu să o iau încet, zise apropiindu-și buzele de buzele lui, ca într-o mângâiere ușoară, tachinându-l jucăuș. Dar vreau.

Urmărindu-și din nou cu privirea fiecare mișcare, ea termină să-i descheie toți nasturii, se lăsă pe spate și își aruncă cizmele din picioare. Apoi se întinse peste el și început să-i muște ușor, jucăuș, conturul bărbiei.

- Îmi place fața ta. E prelungă, are unghiuri clare, cu ochii aceia ușor înfundați în orbite și verzi precum o întindere verde și liniștită, doar că nu e niciodată liniștită. Am făcut schițe după fața ta.

- Chiar?

- Când încercam să mă hotărâsc ce să fac cu tine, spuse dându-și părul pe spate și zâmbind în jos spre el. Și am hotărât că asta ar fi parte din intențiile mele. Își coborî mâinile de-a lungul lui și-apoi se opri brusc, tresărind. Ai pistol.

- Iartă-mă. Iartă-mă, zise el dând-o la o parte și ridicându-se în capul oaselor. Mi-a ieșit complet din minte.

Desfăcu suportul cu toc cu tot și îl băgă iute în sertarul noptierei.

- Ai uitat că îl porți fiindcă acum face practic parte din tine.

- Face parte din meseria mea.

- Și din tine însuși.

El se trase la o parte și o văzu cum îngenunchează pe pat lângă el.

- Nu e nimic, îi spuse. Doar că m-am speriat, fiindcă nu mă așteptam la asta. Dar cine ar putea ști să deosebească eroii de răufăcători mai bine decât mine și decât tine? Mi-ar plăcea să începi să mă dezbraci chiar acum.

- Asta pot.

- Dar ar trebui să-ți scoți bocancii mai întâi, ca să pot face și eu același lucru.

- Bună idee.

Se aplecă să-și desfacă șireturile.

- De când n-ai mai făcut chestia asta?

- De când... De când fusese împușcat, aproape că îi ieși de pe buze. Dintr-un motiv sau altul, de astă-toamnă.

- E mult timp. Și la mine a trecut mult timp. Dintr-un motiv sau altul. Poate că am putea grăbi totuși lucrurile. Măcar puțin.

- Și asta e o idee bună.

Reed se întoarse, se puse în genunchi lângă ea ca să îi tragă puloverul peste cap. Ea purta un sutien negru, foarte decoltat.

- Fir-ar! Iartă-mă, dar o să trebuiască să mai zăbovesc o clipă.

Când el își puse mâinile pe ea, ea își lăsă capul pe spate.

- Poți să zăbovești o clipă. Chiar două. Ai mâini puternice, Reed. Puternice, sigure pe ele.

- Voiam de mult să le pun pe tine. Chiar așa, ca acum.

- Dar nu m-ai presat deloc.

- A meritat să aștept.

Ea înălță capul și deschise ochii.

- Așteptarea a luat sfârșit.

Trase de cămașa lui, se lipi de el și se lăsă pradă următorului sărut. Mai înfrigurat acum. Mai puternic. Trase de cureaua lui simțind cum dorința o inundă. În jurul lor încăperea explodează parcă din cauza fulgerelor, tunetele zguduiră casa din temelii. Ploaia lovea cu putere mânăta de vijelia din jur. El o împinse pe spate trăgând de blugii ei, în timp ce ea făcea același lucru cu ai lui.

- O s-o luăm mai încet mai încolo, reuși ea să spună.

- Cea mai bună idee de până acum. Lasă-mă să...

Gura lui se repezi s-o cuprindă pe a ei. Erau atâtea de gustat, atâtea de simțit. Când mâinile lui o găsiră fierbinte, udă, pregătită, se arcui lipindu-se de el cu un geamăt gutural.

- Nu mai aștepta, nu mai aștepta...

- Nici n-aș avea cum...

O dezbracă de tot și o pătrunse.

Lumea din jur se făcu bucăți și în sfârșit, chiar în sfârșit, își îngădui să primească ce i se oferea. Îi prinse mâinile ca și cum ar fi vrut să le ținuiască de pat. Picioarele ei se încolăciră în jurul lui și șoldurile i se ridicară spre el cerând mai mult și mai mult.

Se strânse în jurul lui, într-o strânsoare ca de oțel, dar el rezistă, rezistă cu greu că să îi dea și mai tare chiar când ea țipă în extaz. Și-apoi din nou și din nou, în timp

ce senzațiile crescură iarăși în ea și apoi se risipiră în mii de scânteii.

De data asta, când ajunse în punctul acela, ea îi strigă numele. Și-atunci, adâncit în ea, își dădu și el drumul.

capitolul 19

Rămaseră amândoi plini de sudoare, abia răsuflând, înlănțuiți, în timp ce vântul transforma ploaia în ace de gheață, și gheața izbi ferestrele cu zgomotul acela de grăsime încinsă sfârâind. Dacă ar fi fost după el, Reed ar fi rămas exact așa cum era acum, satisfăcut și încrezut, cu fata visurilor lui în brațe, până la primăvară.

Extraordinar de încrezut, se gândi el în timp ce mâinile lui Simone îi mângâiau spatele în sus și-n jos. Apoi degetele ei alunecară ușor peste cicatricea produsă de glonț la ieșire prin umăr. El se mișcă ușor și se ridică pe coate ca să o privească.

- Ai cei mai uimitori ochi din lume.

- Sunt căprui.

- Mare artistă ești tu dacă nu ai fost în stare să spui despre ei decât că-s căprui. Seamănă cu ochii de tigru. Au culoarea chihlimbarului întunecat. E bine?

- Mare șef de poliție ești tu dacă date fiind toate dovezile nu poți spune decât bine în situația dată.

- Voiam doar să fiu modest. Chiar vreau să rămâi. E foarte rău afară, continuă el înainte ca ea să apuce să zică da sau nu. Foarte rău. O să recunosc însă că și dacă ar fi fost o noapte liniștită de iunie tot aș vrea să rămâi pentru, cum ar fi pentru... totdeauna. Asta în cazul în care nu-mi cedează CiCi și voi fi silit să te dau afară.

- Vorbești despre cum ar fi să faci sex cu bunică-mea în timp ce eu sunt goală în patul tău.

- Faptele sunt fapte. Dar, serios, trebuie să rămâi la mine. Am vin, pizza congelată și încă niște runde de sex.

Ea se uită la el cu o privire incitantă și o umbră de zâmbet în colțul gurii.

- Ce fel de pizza congelată?

- Cu salam și cârnăciori, spuse el rostogolindu-se și luând paharul ei de vin. Și mai am și niște înghețată pe băț Dove.

- Înghețata pe băț Dove este într-adevăr un argument de nerefuzat. Se ridică în capul oaselor și luă vinul. Dar insist să primesc mai mult sex.

- Înainte sau după pizza?

- După. Mi s-a făcut foame. Trebuie să-i trimit un mesaj lui CiCi. Știa unde mă duc și și-ar da seama și singură ce și cum, dar într-adevăr vremea de afară e crâncenă și vreau să stea fără grijă, că sunt la adăpost.

El se ridică și se apropie de ușile de sticlă.

- Chiar că e crâncen. Spune-i să-ți trimită și ea răspuns. Ca să știm și noi că e în siguranță.

- CiCi a reușit să supraviețuiască mai multor furtuni decât noi doi la un loc. Și are și generator. Motivul pentru care acum găzduiește întrunirea obișnuită în caz de furtună. Câțiva prieteni, o grămadă de mâncare și alcool. Toată lumea va rămâne acolo până ce trece furtuna asta. Erai și tu invitat, îi spuse ea. Dar eu am avut alte idei.

El porni focul și camera se luminează ușor de la flăcările jucăușe.

- Ai niște idei foarte bune.

- Mă bucur că gândești astfel. Vrei să mai auzi încă o idee de-a mea? O să trebuiască să te sculptez ca Paznic. Protector, murmură ea. Nu cu pistolul - nu-mi plac pistoalele. Cred că o să-ți pun o sabie. Poate că ridicată chiar, în mișcare. Poate că...

El aruncă o privire înapoi spre ea.

- Ca și cum aș purta o armură?

Simone izbucni în râs și se ridică proptindu-se de perne și sorbind o înghițitură de vin.

- Nu, Reed. O să porți doar o sabie.

- Nu prea cred că...

- Ai un corp foarte frumos, foarte proporționat. Este înalt și subțire, dar nu slăbănog. Erai cam slăbănog

la petrecerea lui CiCi, dar acum ți-ai revenit, ești din nou în formă.

- Tot sunt mai slab cu câteva kilograme decât ar trebui.

Și, deși nu fusese niciodată genul rușinos, se trezi căutându-și boxerii pe care îi scosese în grabă de pe el, ca să și-i pună la loc.

- Am senzația că nu mai reușesc să le pun la loc.

- Arăți bine. Mă pricep, să știi, la anatomie, la silueta masculină. Arăți puternic și antrenat, nu numai slab, zise ridicându-se, apropiindu-se de el și trecându-și degetele peste cicatricea de pe umărul lui, și-apoi coborând.

- Cred că ar trebui să faci sculptura fără cicatrici.

- Ba nu. Fac parte din tine, parte din ideea aceea de Protector. Ai fost rănit, dar tot te-ai ridicat și ai ridicat și sabia. Ceea ce este absolut admirabil.

- Face parte din meseria mea.

- Face parte din tine. Puștiul care s-a oprit să ia în brațe un copil îngrozit în mijlocul unui coșmar, puștiul care l-a protejat. Admir chestia asta la tine. Poate că aș fi aici și dacă nu aș admira-o - pentru mine a fost o lungă perioadă de abținere. Dar cu siguranță nu aș rămâne. Se ridică pe vârfuri și îl sărută ușor pe buze. Trebuie să te sculptez. Acum aș putea să o fac din memorie, dar aș prefera să îți fac niște schițe.

- Și încerci să te folosești de sex ca să mă convingi.

- Oh. Un zâmbet leneș, leneș îi apărui pe buze și își trecu mâna peste pieptul lui, apoi peste abdomen. Chiar o voi face.

- O să trebuiască să te silesc să o dovedești.

Dădu să o tragă spre el, căci îi venea să răvășească zâmbetul acela de pe buzele ei. Și atunci îi sună telefonul.

- Rahat! Fir-ar al dracului! Scuze.

Se ghemui la pământ să-și ia blugii de pe jos și scoase telefonul dintr-unul dintre buzunare.

- Quartermaine. Bine, bine, stai mai încet. Unde? În regulă, pornesc într-acolo. Calmați-vă. Trebuie să plec, îi spuse lui Simone trăgându-și blugii pe el. Sunt de serviciu pentru apeluri în seara asta.

- Ce s-a întâmplat?

- Accident de mașină, copac doborât, isterie generală.

- Aș putea merge cu tine.

- În nici un caz, răspunse trăgându-și cămașa pe el. Rămâi aici. Bagă pizza la cuptor. Mănâncă. Îți trimit eu mesaj.

Își scoase pistolul din sertar și puse suportul la loc.

- Ai nevoie de o pelerină sau ceva.

- Am hainele de ploaie jos. Se așeză să-și lege șireturile. Lanterna este în sertarul de acolo și mai găsești și niște lumânări și un felinar jos dacă se întrerupe curentul.

- Ai grijă, domnule șef. E groaznic afară.

- Ce bine ar fi dacă aș avea sabia aia, zise ridicându-se, luând-o în brațe și sărutând-o grăbit. Pizza și înghețata sunt în congelator. Mă întorc cât de repede pot.

Deci, își spuse ea în gând în picioare în mijlocul încăperii goale, asta se întâmpla când te apucai să te culci cu un polițist. El nu ezitase, nici măcar nu se plânsese în legătură cu ce se întâmplase. Pur și simplu își aruncase hainele pe el și ieșise în furtuna teribilă de afară.

Se duse la șifonierul lui, unde se amuză de faptul că el nu folosea decât cam un sfert din spațiul disponibil - dacă era un sfert! Se uită în baie. Din câte se părea, polițistul înalt și cu cicatrici nu avea halat de baie. Se întoarse la șifonier și își puse una dintre cămășile lui.

Îi trimise un mesaj lui CiCi, spunându-i doar că avea să rămână la Reed până trecea furtuna. Două minute mai târziu primi răspunsul lui CiCi: *Ura!*

Se gândi la partea cu pizza, dar hotărî să mai aștepte puțin. Poate că nu dura mult la el. Îi trecu prin minte să se uite la TV, dar se răzgândi. Cărți. Avea câteva puse teanc în dormitor și mai văzuse unele și jos.

Catch-22, niște cărți polițiste. *Something Wicked*, de Bradbury.

Îi plăcuse cartea aceea, dar hotărî că nu avea cum să fie cea mai bună alegere într-o noapte întunecoasă, cu furtună, și cu ea singură într-o casă în continuare

necunoscută. Ce bine ar fi fost să-și fi adus caietul de schițe...

Gândindu-se că era posibil ca și el să aibă pe undeva un caiet sau un carnețel, deschise sertarele noptierei. Găsi lanterna, după cum i se spusese, și un iPad despre care descoperi că făcea să funcționeze televizorul, un sistem muzical și căminul.

Deci șeful poliției îi plăcea tehnologia modernă. Era încă ceva nou în ceea ce-l privea și pe care îl putea adăuga la dosarul pe care i-l făcuse în minte.

Biroul de acasă, își aminti ea. Cu siguranță era imposibil să nu aibă un carnețel sau un creion în birou. Ieși din dormitor, se opri să zâmbească la baia retro. Poate că avea să-i picteze chiar ea o sirenă sexy acolo. Nu era nici pe departe CiCi Lennon când punea mâna pe pensulă și culori, dar putea să facă o sirenă sexy și amuzantă.

Avea să-și treacă timpul până se întorcea el făcând schițe cu sirene – și câteva cu Protectorul.

Un studiu dintr-o parte – partea dreaptă, căci voia să prindă cicatricile – mai mult spatele și fundul, cu capul întors spre dreapta și sabia ridicată cu ambele mâini, o imagine surprinsă chiar în mișcare, în momentul în care ar fi coborât-o. Trebuia să îl roage să nu se mai tundă ceva timp. Avea nevoie de părul lui puțin mai lung și rebel.

Fulgerul lovi din nou în momentul în care deschise ușa de la birou și se trezi gândindu-se fără veste că el era acum afară, în mijlocul furtunii, pentru că era cineva care avea nevoie de ajutor. Venise aici pentru sex, recunoscându ea – în primul rând pentru sex. Dar rămăsese și acum se afla aici tocmai datorită omului pe care începuse să-l descopere în el.

Aprinse luminile și se gândi că nu o mințise deloc în privința dezastrului de acolo. Teancuri de dosare pe un birou vechi și cam rudimentar construit – și un ursuleț cu un pistol și insignă. Niște scaune pliante rezemate de perete, un coș de gunoi plin cu sticle și cutii de bere. Hărți prinse chiar în pereții nefinișați. Dar, ia te uită,

era și un teanc de coli tipizate – aveau să funcționeze de minune prinse pe ceva cu o piuneză – în dulapul fără uși.

Se apropie, luă un teanc și se întoarse spre birou ca să se uite după niște creioane. Și văzu tablele și văzu toate pozele și hârtiile înghesuite pe cele două table imense.

– Dumnezeule! Dumnezeule mare!

Trebuî să se apuce de spătarul scaunului de la birou și să respire: să inspire, să expire, și tot așa de mai multe ori.

Știa fețele acelea, le cunoștea pe atâtea dintre ele. Pe unele chiar le modelase deja cu mâinile ei. Uite, de exemplu băiatul pe care credea că-l iubește. Uite, prietena ei cea mai bună, uite, Angie a lui Reed.

El avea poze – nu numai cu fețele, ci și cu trupurile, cu sângele, cu cioburile, cu armele. Una dintre armele acelea, realiză ea, o omorâse pe Tish, o rănisese pe Mi.

Se uită la fețele ucigașilor – niște puști, niște simpli puști. Hobart, Whitehall, Paulson. Și pe a doua tablă, Patricia Hobart – poza ei și o schiță. Arăta altfel în schiță, dar Simone o văzu.

Și fața aceea, realiză ea, fusese cea pe care o văzuse Reed când încercase să-l ucidă. Alte fețe, alte nume, alte trupuri. Locuri și date, orașe mari și mici.

El se uita la toate astea în fiecare zi, realiză ea. Se uita, studia și încerca să găsească răspunsuri.

– Fața mea, murmură ea și atinse fotografiile cu fata care fusese și femeia care devenise. Fața mea pe tabla lui. Fața lui și a mea. El nu își ferește privirea. Nu a făcut-o niciodată.

Așa că nu o făcu nici ea. Se așeză la biroul lui și privi înainte.

Când Reed ajunsese acasă, ud leoarcă, puțin înainte de ora două dimineața, o găsi pe Simone, îmbrăcată cu una dintre cămășile lui, stând lângă foc, bând o cola și citind cartea de Bradbury.

– Salut. Nu trebuia să mă aștepți trează.

- Nu am putut să dorm, zise ea ridicându-se. Ești leoarcă.

- Da. Cred că a început să se mai înmoaie, dar probabil va mai dura câteva ore. Scoase de pe el un fâș negru inscripționat cu POLIȚIE scris cu litere reflectorizante de-a curmezișul, pe spate și pe față. Spălătoria, spuse el făcând un gest într-acolo și dispăru înăuntru.

Când ieși, în picioarele goale, ea era în fața frigiderului și scotea un carton de ouă.

- E prea târziu pentru pizza.

- Ba nu e niciodată târziu pentru pizza, o contrazise el. Tu nu ai mâncat?

- Nu încă. Si să știi că pot și să fac omletă. Ce s-a întâmplat? Și cât de grav a fost?

- Știi pe familia Wagman?

- Priscilla - i se spune Prissy - și Rick. Locuiesc undeva pe lângă școală.

- Sau certat. Din câte se pare, au avut niște probleme în căsnicie.

- El a avut - și e foarte posibil să aibă încă - o relație extraconjugală cu o femeie care a lucrat vara trecută la Benson's Lobster Shack. Din Westbrook. Divorțată de două ori.

- Deci știi istoria. Vrei un latte?

- E prea târziu pentru latte.

- Păi văd că bei cola.

- Nu are nici un sens, nu-i așa? Vreau un latte. Și stai să-ți spun ceva care nu are legătură cu subiectul, spuse ea în timp ce puneă puțin unt într-o tigaie să se topească și apoi se apucă să spargă niște ouă într-un bol. Ai putea folosi și alte ierburi aromate și condimente care să nu fie sare, piper și fulgi de ardei iute.

- Scrie-mi cum se cheamă pe ceva și o să iau.

- Ce s-a întâmplat cu Prissy și Rick?

- A fost o ceartă aprinsă, din câte se pare, fiindcă, da, el încă se vede cu femeia aceea din Westbrook. Prissy a ales chiar în seara asta, în timpul furtunii, să îi spună

lui Rick – care era și beat, pe deasupra – că își caută un avocat ca să bage divorț.

– Nu poți s-o condamni pentru asta.

– Nu, nu poți, fu și el de acord. I-a găsit într-un buzunar un bon de la un magazin de lenjerie din Westbrook – ceea ce dovedește și că o înșală în continuare și că e un mare idiot. Asta după ce au avut probleme cu banii, iar el i-a jurat că a terminat-o cu beneficiara lenjeriei sexy. Prissy a început să-i scoată lucrurile din dulap și l-a amenințat că le pune pe foc, după care a pus mâna pe cupa lui de la competiția de softball din liceu. El spune că a aruncat-o spre el. Ea spune că a aruncat-o de perete. Tind să o cred pe ea, fiindcă am impresia că nu ar fi avut cum să-l rateze, mai ales că el era prea beat ca să se ferească. Puse ceașca cu latte-ul ei pe consola unde se lua micul dejun în timp ce ea făcea ouăle și continuă: În sfârșit... El a ieșit ca nebunul în ploaie beat și plin de draci. A pierdut controlul volanului și a lovit un pom. Acesta s-a prăbușit, cea mai mare parte din el lovind camionul lui Curt Seabold. Seabold a ieșit afară, și el puțin ciupit, și s-a luat de Wagman, s-au pocnit serios, cu Seabold având avantajul că era numai puțin băut comparativ cu celălalt și nici nu era zguduit de la izbitura de copac. Soția lui Seabold a ieșit în fugă, l-a văzut pe Wagman la pământ și pe soțul ei clătinându-se buimac cu sânge curgându-i din nas, așa că a sunat la 911.

– Măcar cineva din povestea asta a făcut ce trebuia.

– Da, mă rog. A trebuit să îi arestez pe amândoi și să le trimit fundurile rănite la urgență. Seabold s-a întors acasă – m-am gândit să-i dau arest la domiciliu până mă lămuresc ce și cum. Wagman e la clinică, are o coastă fisurată – și știu că nu e plăcut deloc să ai așa ceva – o contuzie ușoară la cap, o buză spartă, o lovitură la genunchi și așa mai departe. Prissy, care nu pare prea miloasă, mi-a sugerat să o sun pe târfa lui să vină să-l îngrijească, ceea ce am refuzat să fac.

– Foarte înțelept.

Prăjise niște felii din pâinea pe care o cumpăraseră el de la magazin și puse o farfurie pentru el, apoi una pentru ea.

- Istoria asta va face deliciul insulei săptămâni bune de-acum încolo. Sper doar că nu îl va ierta.

- Mi se pare că e destul de hotărâtă în privința asta.

- L-a mai iertat cel puțin o dată din câte știu eu - când a fost cu o altă angajată sezonieră. Și nu sunt căsătoriți decât de trei sau patru ani. Nu o să-i fie credincios niciodată. Nici ei, nici târfei. Mi-a făcut și mie avansuri chiar săptămâna trecută.

- Pe bune?

- Da, într-un fel complet stupid, răspunse ea gustând din cafeaua cu lapte. Ce latte bun!

- M-am specializat. Ouăle au ieșit senzațional.

- Ar fi și mai bune dacă aș fi avut să pun niște cimbru.

- Deci pun pe listă cimbrul, zise el ducându-și un deget la tâmplă. Dar tu ce-ai făcut toată seara?

Ea puse jos ceașca cu latte și îl privi direct în ochi.

- Am să-ți fac o mărturisire.

- Măcar ai putea să mă lași mai întâi să te interoghez. Văd deja că mi-ai furat o cămașă. O să existe consecințe în sensul acesta.

Ea puse o mână pe mâna lui.

- Mai întâi trebuie să-mi cer scuze. Am fost complet nepoliticoasă să-mi bag nasul unde nu-mi fierbea oala.

- De ce, mi-ai găsit rezerva de materiale pornografice?

- Ai o rezervă de materiale pornografice?

El se uită la ea cu o privire în mod voit golită de orice conținut.

- O rezervă de ce?

Ea râse ușor.

- Doamne, ești atât de drăguț. După ce ai plecat tu, am fost complet fără stare. O să-ți mai spun ceva, căci exact acum m-a străfulgerat ideea. Cu oricine altcineva, m-aș fi dus acasă la mine. Mi-aș fi spus în gândul meu că a fost drăguț, ți-aș fi lăsat un bilețel vesel și aș fi ple-

cat acasă. La petrecerea de la CiCi. Însă nu am făcut-o și o să trebuiască să mă gândesc la asta. Nici prin cap nu mi-a trecut să plec.

- Păi eu ți-am spus să nu o faci.

- Nu ar fi contat, insistă ea. Cu oricine altcineva nu ar fi contat. Când eram în facultate, eram maestră la aventuri de-o noapte.

- Asta a fost acum mult timp, Simone.

- Da, dar trebuie să mă gândesc cum se face că, deși nu aveam stare și eram singură cuc într-o casă care nu este a mea, nici nu mi-a trecut prin cap să plec. Dar, neavând stare, m-am gândit că aş putea să fac niște schițe. Unele cu tine și poate și unele cu o sirenă pentru peretele din baie. Numai că nu aveam blocul de schițe la mine. Așa că am intrat în biroul tău să găsesc ceva de felul ăsta.

- Oh. Ochii aceia verzi interesanți se umbriră brusc. Am înțeles.

- Tu închiseseși ușa.

- Nu am încuiat-o, răspunse el imediat. Nu am spus: Nu intra acolo dacă vrei să-ți fie bine.

- Dumnezeu! Ești atât de puternic, atât de hotărât. Fără să se simtă la fel de puternică, ea își trecu mâinile prin păr. Am văzut teancul acela de tipizate în dulap - am remarcat că nu are uși.

- Păi nu ar avea nici un rost. De ce să le tot închid și deschid întruna?

- Și pe urmă am văzut ce ai făcut tu. Tablele acelea uriașe. Îmi dau seama că unele chestii de acolo sunt dovezi, sunt documente oficiale. Cum ar fi? Fotografii de la locul faptei și rapoarte.

- Da. Cum tu nu ești suspectă, putem considera că nu s-a încălcat nici o procedură. Dar îmi pare rău că ai apucat să vezi lucrurile acelea.

- Exact asta vezi tu. Moarte, distrugere și cadavrele acelea și oamenii care i-au ucis pe semenii lor. Tu te uiți la lucrurile astea pentru că trebuie să o facă cineva. Nu-i așa? Să nu spui că e parte din slujba ta, Reed, zise strângându-l ușor de mână. Să nu spui asta.

- E parte din slujba mea, este ceea ce am ales eu să fac. E parte din viața mea. E un fel de... misiune, dacă vrei și dacă nu ți se pare că sună patetic.

- Ba nu mi se pare patetic defel.

- Nu am de gând să mă opresc până nu pun mâna pe ea. Dacă cei de la FBI vor ajunge la ea înaintea mea, atunci foarte bine. Oricum ar fi, se va termina totul. Și când se va întâmpla asta, zise el dându-i la o parte părul de pe față, o să dau jos tablele acelea. Și o să pun totul în dosare, în arhivă.

- Crezi c-ai să poți?

El se rezemă de spătarul scaunului, cu cafeaua în mână.

- Ceea ce s-a întâmplat în seara aceea e parte din noi și așa va fi întotdeauna. Dar nu e ceea ce ne definește și nici nu are cum să fie. Nici pe mine, nici pe tine, și nici ceea ce va fi între noi. Avem nevoie de - oricât de livresc ar suna expresia asta - avem nevoie de o încheiere la povestea asta. Și de puțină dreptate, fir-ar al dracului.

- Da, zise ea răsuflând. Nici unul dintre noi nu am avut parte nici de una, nici de cealaltă.

- O să mă ocup eu să avem parte de amândouă și pe urmă o să mă gândesc cum îi va sta Patriciei Hobart într-o celulă pentru tot restul vieții și mă voi mulțumi cu ideea asta. Oricum, îmi va fi mai bine decât dacă aş sta fără să fac nimic.

- Da, așa ești tu. Așa e felul tău. Eroul din film întotdeauna îl urmărește pe ticălos.

- Așa e și normal să se întâmple. Uită-te la tine, tu ce faci, Simone? Încerci să construiești o operă de artă, ca semn de aducere-aminte. Te ocupi de inimă, de suflet, omagiindu-i pe cei duși, aducându-le alinare celor rămași în urma lor. Și asta face parte din meseria ta, dar nu e vorba doar de o meserie. E misiunea ta.

- Am întârziat destul în a o pune în practică.

- Și ce dacă?

- Tu ești mult prea bun pentru mine, murmură ea. Ceea ce mă sperie de moarte.

- Intenționez să fiu chiar și mai bun pentru tine, așa că fie te obișnuiești cu chestia asta, fie trăiești de-a pururi speriată.

Ridică farfuriile de pe masă și le duse la chiuvetă.

- Vrei să-mi povestești și mie despre munca ta? Cum ar fi faptul că ai impresia că Patricia Hobart o să încerce să omoare unul dintre supraviețuitorii care s-au mutat în sud. Cei doi din Florida sunt primii pe lista ta.

- Așa cred și e în mare parte o chestie de intuiție. Problema este că sute de oameni au supraviețuit. Așa că are de unde alege. O să-ți povestesc despre asta și pe urmă o să-mi povestești și tu despre munca ta. Dar nu în seara asta. Ai vorbit cu CiCi?

- Da și ai primit un „Ura!” din partea ei.

- Acum probabil că nu va mai fi dispusă să facă dragoste sălbatică cu mine, zise el răsucindu-se spre ea. Așa că trebuie să mă mulțumesc cu tine.

Ea ridică capul, mândră.

- În Florența există un violonist italian pe nume Dante absolut superb cu care am făcut dragoste sălbatică de foarte, foarte multe ori. Și cu care aș mai putea face. Dar cum nu sunt în Florența, va trebui să mă mulțumesc cu tine.

- Asta a fost o replică foarte dură. Eu ți-am promis, într-adevăr, și alte runde de sex.

- Da, mi-ai promis.

- Sunt un om de cuvânt.

Îi întinse mâna. Ea o apucă strâns.

Reed reuși să prindă vreo câteva ore de somn înainte ca afară să se ivească zorii strălucitori cu vânt puternic. Îi spuse lui Simone să mai doarmă și să rămână acolo cât vrea înainte să iasă cu un termos cu cafea în mână și pasul sprinten și entuziast al cuiva care făcuse mult sex.

Plecă pe jos, în ciuda peticelor acoperite ici-colo de gheață și a noroiului vâcos, fiindcă voia să evalueze pagubele produse de furtună. Văzu o mulțime de crengi căzute

la pământ și cioturi de copaci rămași în urma lor – dar nici unii nu arătau atât de rău precum ai lui Curt.

Era nevoie de cineva să îi curețe, decise el. Trebuia să-și cumpere o drujbă și să aibă grijă să nu se omoare nici pe el, nici pe altcineva cu ea. Apa era într-adevăr albastră, dar se învârtoșa, trimițând valuri de spumă spre mal, ca niște armăsari albi în galop.

Dădu cu ochii de trei oameni care evaluau pagubele la una dintre căsuțele de închiriat și se opri să verifice.

Țigle zburate de pe casă, o grămadă de resturi purtate de furtună și aruncate la întâmplare peste tot și, după cum îi spuse unul dintre cei de acolo, o mare mizerie, de vreme ce grindina fusese urmată din nou de o ploaie torențială.

Găsi o bicicletă făcută acordeon pe șosea, dar fără urme de sânge sau de proprietar prin preajmă. Stegulețul cuiva – roz cu un cal alb cu aripi – era mototolit într-o băltoacă. Îl lăsă unde era.

Unii oameni, care ieșiseră deja să-și curețe curțile, se opriră să strige la el, întrebându-l cum i se păruse prima experiență cu furtuna Nor'Easter lovind insula.

Iar el nu răspunse că o petrecuse în cea mai mare parte în pat cu o femeie frumoasă. Dar exact asta gândi.

Lăsă bicicleta pliabilă în fața la Sunrise când intra să-și mai ia cafea și să se pună la curent cu noutățile de acolo.

Crengi și copaci doborâți, un ponton prăbușit și ceva inundații. Dar cele mai multe noutăți erau legate de incidentul Wagman/Seabold. Și, deși mulți insistară să audă detalii, Reed se feri să comenteze prea mult. Nu ar fi dat deloc bine să bârfească la cafenea despre arestările făcute. Duse bicicleta la postul de poliție, unde îi găsi pe Donna și pe Leon deja bârfind și ei, la rândul lor.

- Unde ai găsit bicicleta tânărului Quentin Hobbs? întrebă Donna.

- Cam la un kilometru jumătate de sat. De unde știi că e bicicleta lui Quentin Hobbs?

- Am și eu ochi. Iar maică-sa, care e la fel de tălâm-bă ca o dansatoare de can-can beată, tocmai a sunat să reclame că în timpul furtunii cineva i-a furat bicicleta băiatului.

- O dansatoare de can-can beată?

- Ai văzut vreodată una?

- Nici beată, nici trează.

- Atunci crede-mă pe cuvânt. Și i-am spus: „Dar fiu-tău a băgat bicicleta în șopron, a legat-o cu lanțul?” Ceea ce nu a făcut fiindcă seamănă cu maică-sa, care nu o face nici ea niciodată. Așa că bicicleta a zburat, pur și simplu, asta s-a întâmplat.

- Și eu sunt de aceeași părere cu Donna, spuse Leon. Doar nu e nimeni care să fi furat bicicleta copilului. Și oricum, nimeni nu ar fi fost nebun să iasă în furtuna aia ca să o fure, asta e sigur.

- Acum e bună de aruncat. Puteți să îi spuneți că am recuperat-o.

- Probabil că-ți va cere să culegi amprente de pe ea și să începi o anchetă.

- Va fi dezamăgită. Leon, te rog să te duci la clinică, unde l-am lăsat pe Rick Wagman priponit cu niște cătușe de pat, să vezi care e starea lui. Deja a fost acuzat oficial și i s-au citit drepturile.

- Am auzit ceva în genul acesta. De ce, a bătut-o pe Prissy?

- Nu, altfel ar fi fost acuzat și de asta. E acuzat de conducere sub influența alcoolului, neglijență la volan, ultraj asupra lui Curt Seabold, distrugerea proprietății private și opunere la arestare că a încercat să se dea și la mine când am ajuns acolo.

- Te-a atacat? întrebă Donna îngustând privirea.

- A încercat. Era beat, se lovise la cap și mai e și complet imbecil. L-am acuzat pe Curt de ultraj, că amândoi au încercat să-și ia gâtul unul altuia. Pe el l-am lăsat să rămână acasă și nu văd nici un motiv să-l arestez.

Încruntându-se, Leon își frecă bărbia.

- Din câte se pare, Curt s-a apărât doar.

- El a fost primul care a dat, Leon, și mi-a mărturisit el însuși asta. Băuse și el ceva, dar măcar nu era la volan - și judecând după cum stau lucrurile cu camioneta lui, nici nu o să se mai suie vreodată la volanul ei. Mă gândesc că până la urmă pe el nu îl vom mai acuza de nimic, dar deocamdată trebuie să-l tragem la răspundere. Ce părere credeți că ar avea dacă i-aș spune lui Cecil să se ducă acolo cu o drujbă și să-l ajute să facă bucăți copacul în care e proptită acum camioneta ei?

- Aș zice că ar avea o părere bună.

- Atunci exact asta vom face. Nick și Matty sunt în schimbul doi, dar îi chem dacă e nevoie de el. Leon, îl vreau pe Wagman într-o celulă imediat ce medicii îl lasă să plece. Am făcut toate hârtiile în ceea ce-l privește azi-noapte. Poate să-și ia un avocat, să încerce să obțină cautiune, dar până una, alta va sta într-o celulă sau legat de patul lui de la clinică. Nimeni nu o să conducă beat pe insula asta câtă vreme sunt eu aici și pe urmă să scape basma curată.

- Da, domnule șef.

- Mi se pare că arăți foarte sprinten și vioi după ce ți-ai petrecut jumătate de noapte ocupându-te de bețivi.

Reed îi zâmbi Donnei.

- Așa arăt? Probabil că e doar datorită firii mele pozitive. Sunt în birou. Trimiteți-l pe Cecil la mine când ajunge aici. Și dacă nu ajunge în zece minute, Donna, atunci îl suni și îi spui să se grăbească.

Intră în birou, se așează și deschise computerul. Apoi îl sună pe procurorul care se ocupa de insulă când era nevoie.

capitolul 20

Rick Wagman primi șaiszeci de zile de închisoare, anularea permisului de conducere (nu era prima oară când fusese prins beat la volan) și o perioadă obligatorie într-o clinică de reabilitare. Cum adulterul nu era

o infracțiune, Reed decise că era o pedeapsă potrivită pentru că era un bețiv notoriu.

Aprilie sosi cu două zile de ninsoare. Plugurile intra-ră în funcțiune, la fel ca și lopețile, în timp ce începutul primăverii împinse insula înapoi în miezul iernii. Pe urmă apăru soarele făcând să crească brusc temperatura cu zece grade. Zăpada se topi iute transformându-se în râulețe rapide care săpară gropi în asfalt și transformară plajele în mlaștini.

Reed își luă partea leului în primele trei săptămâni în noua poziție, ocupându-se de chestii legate de incidente cauzate de vreme. În orele libere își făcu vizibilă prezența în sat, pe jos sau plimbându-se cu bicicleta pe insulă, adesea însoțit de CiCi, Simone sau de ambele. Și petrecu cât de multe nopți putu în patul lui alături de Simone.

Și îi dedică cel puțin o oră în fiecare seară Patriciei Hobart.

În ziua lui liberă de la mijlocul lui aprilie, plecă cu feribotul la Portland. Nu o convinsese pe Simone să îl însoțească. Probabil că nu ar fi trebuit să pomenească despre întâlnirea cu părinții lui, își dădu seama apoi.

Conduse de la feribot până în oraș, se opri să cumpere flori și sfârși prin a lua un ghiveci cu un tufiș bogat de hortensie de un albastru înnebunitor. După care se gândi mai bine și cumpără trei.

Părinții lui nu erau singurii pe care avea să-i viziteze în duminica aceea de primăvară.

Luă prânzul cu familia lui, se jucă cu copiii, trăncăni cu frate-său, o tachină pe soră-sa și-l ajută pe taică-sau, mai mult sau mai puțin, să planteze hortensia care fusese primită cu multă bucurie. Și luă cu el un pachet enorm de mâncare rămasă.

La oprirea următoare, o găsi pe Leticia Johnson, care stătea pe veranda din față și schimba ghivecele unor panseluțe. Își scoase mânușile de grădinărit când el parcă în fața casei. I se păru o chestie absolut uimitoare că arăta exact la fel ca în noaptea în care o cunoscuse.

Aruncă o privire peste stradă și se gândi că nu se putea spune același lucru și în rest. Proprietarul vânduse într-adevăr terenul. Noii proprietari dăărmaseră casa, construiseră una mică și drăguță - în momentul de față vopsită albastru-deschis cu un brâu. Adăugaseră o verandă, o alee de beton, una pavată pentru mașină și niște plante.

Alături, constructorul care se ocupase de casa lui Rob și Chloe terminase de mult să o transforme într-o locuință frumoasă, cu două etaje, vopsită verde-închis, cu un garaj în partea din spate și o încăpere în plus deasupra. Știa că acum mai aveau în plus și încă un copil.

Scoase hortensia din mașină și porni spre Leticia, care îi zâmbea.

- Ce bine e să te vadă omul într-o zi însorită ca aceasta.

- Nu la fel de bine ca pe tine. Arăți extraordinar, continuă el aplecându-se să o sărute pe obraz. Sper că îți plac hortensiile.

- Sigur că-mi plac.

- Atunci alege locul și zi-mi de unde să iau o cazma.

Ea dori să o pună exact în față, unde să o poată vedea când stătea pe verandă. În timp ce el săpa, ea intră în casă, de unde ieși cu un recipient de plastic.

- Am niște zaț de cafea și niște coji de portocale pe care nu le-am pus încă în spatele casei ca să se transforme în îngrășământ. Pune-le la rădăcina plantei, fiule. O să le facă bine bobocilor și o să le intensifice culoarea albastră.

- Ți-ar plăcea tatăl meu. Tocmai i-am dus și lui una și mi-a zis exact același lucru. Ce știi despre lupine?

Vorbiră despre grădinărit, deși el nu se pricepea chiar bine la asta. Apoi, se așeză și el pe verandă alături de ea să bea ceai cu gheață și să mănânce niște prăjiturile.

- Mi se pare că arăți sănătos și mulțumit. Îți priește viața pe insulă.

El nu uitase că femeia venise să îl vadă la spital - de două ori.

- Chiar că îmi priește. Sper că vei veni să mă vizitezi în curând, să mă lași să-ți arăt locurile de acolo. Și poți să stai și pe veranda mea.

- Tu ai nevoie de o fată tânără și frumoasă cu care să stai pe verandă.

- Mă ocup de asta.

- Slavă Domnului!

- Ce-ți fac vecinii?

Ea privi peste stradă, în același timp cu el.

- Chloe și Rob și cele două fetițe ale lor fac bine. E o familie minunată. Iar acum avem niște vecini noi, peste drum, în casa bieteii femei.

- Da?

- Familia care a construit casa acolo - o casă foarte drăguță, de altfel - s-a mărit prea tare pentru ea. Acum locuiește o pereche tânără acolo, care așteaptă primul copil la toamnă. Foarte drăguți și ei. Le-am dus o plăcintă cu mere ca să le urez bun-venit și ce să vezi, m-au invitat să intru să-mi arate cum au decorat totul! Și în fiecare săptămână, în seara dinaintea zilei când se ia gunoiul, el și Rob fac cu rândul și vin să-mi ia tomberoanele să le ducă la stradă.

- Mă bucur să aflu asta.

- Tu tot te mai gândești la ce s-a întâmplat.

- Ea e încă în libertate.

Clătinând din cap, Leticia își duse mâna la cruciulița pe care o avea la gât.

- O persoană care-și ucide propria mamă, care-și ucide propriii bunici nu poate fi numită om. E altceva, ceva care nici măcar nu are nume.

- Am eu o mulțime de nume pentru ea. Știu că tu nu ai vorbit prea mult cu ea, dar ai văzut-o, Miss Leticia. Ai văzut-o venind și plecând. Mă interesează niște lucruri concrete despre ea, niște tipare de comportament din care-aș putea să trag niște concluzii.

- După cum ți-am mai spus, venea cu provizii de mâncare și stătea un timp. De Ziua Mamei sau

de Crăciun aducea câte ceva. Niciodată nu mi se părea prea mulțumită că face asta.

- Și-a schimbat vreodată înfățișarea - cum ar fi coafura, părul, sau altceva?

- Nu în mod remarcabil. Dar am văzut-o, într-adevăr, o dată, într-un costum din acela de sport cu care se îmbracă fetele să facă exerciții fizice. Cum ar fi să alerge sau să meargă la sală. Nu era dimineța ei obișnuită și părea foarte supărată. Trebuie să recunosc că are o siluetă mai frumoasă decât m-aș fi gândit.

- Alerga în majoritatea dimineților. Am verificat chestia asta. Interesant.

- Acum, că mă gândesc mai bine, aș zice că s-a întâmplat la un moment dat când s-a îmbolnăvit maică-sa.

- Se prea poate ca Marcia Hobart să o fi sunat pe Patricia și să o fi cicălit ca să vină înainte de ziua stabilită, iar Patricia nu s-a mai deranjat să se schimbe după joggingul de dimineță.

- Acum mă faci să mă gândesc la ce ar fi putut să se întâmple, zise Leticia, bătând darabana cu degetele pe genunchi. În ziua aceea nu arăta prea diferit și nici nu se comporta altfel decât de obicei, dar poate că se poate spune că a fost o chestie deosebită de tiparul ei comportamental. Se legănă pe spate, închizând ochii și încercând să se concentreze. Era iarnă - nu aș putea spune exact când. Dar cei mici îmi făceau un om de zăpadă chiar aici, în față, și dacă mă gândesc la vârstele lor de atunci, aș spune că se întâmpla acum cinci sau șase ani. Nepotul meu - polițistul pe care îl cunoști - tocmai îmi dădea zăpada de pe scări și de pe aleea din fața casei și purta fularul pe care i-l făcusem și i-l dădusem cadou de Crăciun, deci era după Crăciun. Eu eram aici, urmărind totul și tocmai le adusesem copiilor un morcov pentru nas, când a apărut ea cu mașina.

Deschise ochii și dădu din cap către Reed.

- Mi-am dat seama că e supărată imediat când a coborât pentru că nimeni nu dăduse zăpada de pe trotuarul de acolo. Am strigat la ea să o întreb dacă vrea

ca unul dintre copiii mei să dea zăpada pentru ea fiindcă fata care o făcea de obicei era acasă, bolnavă de gripă. Leticia se legănă un timp, dând din cap din nou. Acum îmi amintesc. M-am îndreptat spre ea în timp ce îi spuneam toate astea, iar ea a lăsat capul în jos, așa cum făcea de obicei. Așa că am luat taurul de coarne, cum se zice, și i-am spus lui nepotu-meu să se ducă pân-acolo să dea zăpada de pe aleea cucoanei și i-am spus unuia dintre cei mici să se ducă să o ajute cu produsele cumpărate.

- Și cum a reacționat?

- Păi era la ananghie, nu-i așa? Avea nevoie de ajutor, iar ajutorul îi era deja la îndemână. I-am spus, din câte îmi aduc aminte, că mi se pare bronzată puțin - sau cam așa ceva. Mi-a răspuns că-și luase o mică vacanță. Băiatul meu îi elibera aleea, cel mic îi căra cele două sacoșe cu provizii cu căruciorul până la veranda din fața casei, așa că nu a avut încotro, a trebuit să stea cu mine și mi s-a părut teribil de enervată de chestia asta. Mi-a spus că nu-i plăcea deloc că trebuise să se întoarcă în iarna de aici și că și-ar fi dorit să-și petreacă toate iernile în Florida.

- A rostit ea cuvântul acesta, Florida?

- Da. Că în Florida erau palmieri și piscine și că aici nu era decât zăpadă, gheață și frig. Cred că niciodată nu mai vorbise cu mine atâta de când o cunoșteam, așa că am spus că foarte bine că și-a luat o vacanță și am întrebat-o unde anume în Florida a fost? Și-atunci a mormăit ceva că trebuie să între să o vadă pe măicăsa și a șters-o. S-a oprit, e drept și s-a oferit să-i dea niște bani nepotului meu care dădea în continuare zăpada cu lopata, dar el nu a vrut să-i ia nici un ban. E prea bine-crescut.

- A omorât o femeie în Tampa, în februarie 2011.

- Doamne, Dumnezeu! Nu i se dusesse bronzul căpătat în vacanță, așa că asta s-a întâmplat nu mult după aceea. Se bronzase și în același timp luase o viață și pe urmă stătea pur și simplu acolo și vorbea detașată

despre vreme și zăpadă. Crezi că s-a dus în Florida și după ce te-a împușcat pe tine?

- Nu, cred că a luat-o în sus, spre Canada. Am împușcat-o - a lăsat o dâră de sânge în urmă. Și a trebuit să se miște repede.

- A avut suficient timp cât să-și omoare propriii bunici, zise ea ducându-și din nou degetele la cruciuliță. Dumnezeu să-i odihnească.

- Îi ura, la fel cum o ura și pe maică-sa. Și probabil că suferea. De ce să nu-și verse nervii pe ei? Dar suferea într-adevăr și nu o văd încercând să conducă tocmai până în Florida cu o rană de glonț. Canada e mai aproape. Niște acte noi, peste graniță, putea să-și găsească o vizuină unde să se ascundă. Avea o grămadă de bani, din câte știm și carduri de credit cu identități false. Dar acum cred că se află în Florida. S-a simțit bine acolo, continuă aruncând o privire spre Letitia. Și cred că două dintre țintele ei locuiesc acolo în momentul acesta.

- Trebuie să-i avertizezi pe bieții oameni, Reed. Să nu-mi spui că e treaba FBI-ului. Oamenii aceia ar trebui să aibă șansa să se apere.

O sărută de bun-rămas și plecă, iar Letitia îl urmări cu privirea până ce dispăru în depărtare. Își făcea griji pentru puștiul ăsta. Persoana aia care nu putea fi numită om și nu putea fi numită nici măcar ființă, atât de rea era, încercase deja să-l omoare o dată.

Cu siguranță știa și el că avea să mai încerce. Ea nu avea decât să se roage, ceea ce făcea deja, că el avea să fie suficient de deștept și de priceput ca polițist ca să o prindă înainte să încerce.

Essie rămase cu gura căscată când Reed îi oferă o hortensie.

- Ar trebui să o plantezi cu niște zaț de cafea din niște motive care-mi scapă, dar așa am auzit că e bine. Și aș dori o bere în schimbul plantei.

- E o plantă foarte frumoasă. Hank! strigă ea. Reed ne-a adus o plantă.

Dylan și Puck ieșiră primii din casă, alergând.

- Salut, prietene, zise Reed bătând palma cu băiatul și apoi aplecându-se să mângâie câinele care dădea din coadă.

- Mergem pe insulă? Putem să mergem chiar acum?

- Trebuie să mai amânăm puțin chestia asta.

- Haide, măi! Eu și cu Puck vrem să mergem!

Reed îl ridică în brațe.

- Nu pentru mult timp. Când veniți, o să vă fac pe tine și pe Puck Mopsul agenți pentru o zi.

- Cu insigne?

- Cum altfel, doar nu există agenți fără insigne. Salut, Hank!

- Reed. Ce hortensie frumoasă! Albastru intens. Are nevoie de sol acid ca să rămână la fel de intens.

- Atunci mă bucur să i-o ofer cuiva care se pricepe.

Bău o bere cu Hank, admiră figurinele cu Power Rangers și dinozaurii lui Dylan. Hank prinse privirea semnificativă pe care o schimbă soția lui cu fostul ei partener.

- Hei, Dylan, hai să mergem să facem o groapă. Știu exact locul potrivit pentru asta.

- Încă o bere? întrebă Essie când bărbații ei ieșiră afară ca să sape groapa.

- Nu, mulțumesc. Trebuie să prind feribotul spre casă și nu am prea mult timp. M-am oprit să stau de vorbă cu Leticia Johnson, și începu el să-i relateze informațiile pe care le obținuse.

- Dar mereu am știut că a fost în Florida, Reed.

- Da, dar am senzația că ceva la locul acela a impresionat-o în mod deosebit. A vorbit despre asta când știi foarte bine că de obicei nu sufla o vorbă despre nimic. A pomenit asta - și știi femeia de la brutăria pe unde obișnuia să treacă dimineața? Mi-a povestit că Hobart i-a zis că-și ia câteva zile libere undeva într-o stațiune din munți.

- E o mincinoasă notorie, ceea ce știm la fel de bine. Dar ai dreptate într-o privință. I-a scăpat informația

aceea. Era nervoasă la culme, spuse Essie convinsă. Tocmai să fi revenit după tot soarele acela și după palmieri și să te trezești în mijlocul frigului și zăpezii și nimeni să nu fi dat zăpada dracului de pe trotuar.

- Miss Leticia a reușit să o prindă cu garda jos pentru câteva minute, așa că și-a dat drumul la gură puțin ca să se răcorească.

- De ce ar conta ce îi povestește unei babe băgăcioase din cartierul maică-sii? E enervată din cauza zăpezii, enervată că puștiul nu a dat-o la o parte, e la puțină vreme după ce a făcut o crimă. Mda, dădu din cap Essie. I-a scăpat.

- Este în Florida, Essie. Sunt sigură.

- Reed, nu avem nici o urmă care să ducă într-acolo.

- Două ținte și o iarnă foarte grea, răspunse el ridicându-se și plimbându-se în sus și-n jos. Ce ți-a trecut prin minte când ai văzut casa asta înainte de a o cumpăra?

- Că aici este acasă.

- Da, și la mine a fost exact la fel. A locuit cu bunicii ei și i-a urât amarnic - așa cum făcuse cu maică-sa mai înainte. I-a omorât pe toți. Locurile acelea nu au însemnat niciodată pentru ea „acasă”. Pun pariu că Florida i se pare astfel. Așa că fuge din Canada - chiar și poliția federală crede că acolo s-a ascuns - și o ia înspre Bermuda. Știi ce cred eu?

Dând din cap, Essie își umflă obrazii.

- Asta i-a amintit că iubește soarele și palmierii.

- Ne-am dat și noi seama că a mers spre sud, iar eu eram înclinat să cred că înspre Florida. Acum sunt absolut convins de asta. Știu că nu am nici o dovadă, că e pură intuiție, dar se potrivește, Essie.

- Pot să-i strecor chestia asta agentului federal care se ocupă de caz.

- Nu, dacă asta ar însemna că te vor stresa cu tot felul de întrebări.

- Păi ei sunt în stare să-i dea de urmă? Din câte se pare, nu. Și am mai adăugat una la numele victimelor. O să urmez calea potrivită. Uite ce e, Sloop știe

că păstrezi legătura cu bunica lui și poate confirma. Ai trecut pe acolo ca să vezi ce mai face și...

- I-am dus o hortensie și i-am și plantat-o.

- Cu atât mai bine. Și ea ți-a relatat conversația asta. Te mi-ai povestit-o mie. Eu o transmit mai departe. Cât se poate de simplu.

- Bine. Iar eu, în calitate de persoană care a colectat aceste informații și ca șef al poliției care a jurat să apere cetățenii și să fie în slujba lor, voi lua legătura cu cele două posibile ținte.

- Reed...

- O să dureze ceva până ce poliția federală va procesa informațiile pe care le furnizezi tu și chiar și atunci nu avem de unde să știm ce acțiuni anume vor întreprinde. Am de gând să îi contactez, Essie. Ce-ar putea să-mi facă mie?

- Poate că nu prea multe, sau, mă rog, aproape nimic.

- Pe tine te pot plesni dacă iei legătura cu țintele.

- E posibil ca țintele să creadă mai degrabă în ce spun eu, dat fiind că sunt detectiv la Departamentul de Poliție din Portland.

- Tu ești detectiv, eu șef, zise el zâmbindu-i. Ce să zic...

- Nu mai face pe deșteptul.

- Îți spun toate astea fiindcă niciodată nu ne-am minșit unul pe celălalt și nu vreau să afli ulterior și să fii pusă în fața faptului împlinit. Trebuie să plec. Se apropie mai întâi de fereastră și se uită afară. Bărbatul, puștiul și un câine. E o imagine foarte frumoasă.

- Da, e preferata mea. Știi, sunt însărcinată.

- Cum? strigă el răsucindu-se pe călcâie. Pe bune? De ce nu mi-ai spus de la început? E de bine, nu?

- Puțin spus de bine. Am abia șapte săptămâni jumătate și se zice că nu trebuie să vorbești despre asta înainte de a împlini douăsprezece săptămâni. Dar... Privi pe geam cu îngrijorare în ochi. O să am doi copii. Hank a găsit un agent care să se ocupe de promovarea cărții lui și, Doamne, Dumnezeu, deja a început alta. E fericit să scrie și să stea acasă, așa. Și eu sunt fericită.

Iar Dylan dă pur și simplu pe dinafară de fericire. Vreau să fie prinsă nemernica aia, Reed. Mai devreme sau mai târziu va veni și după mine. Eu sunt cea care l-a omorât pe frate-său.

- O să punem mâna pe ea, Essie.

- Nu o interesează familiile ca țintă. Dar acum nu mai sunt singură, parte din familia mea crește înăuntrul meu.

- Răspândește vestea. Nu aștepta să se împlinească cele douăsprezece săptămâni. Uite ce e, cred că tu ești destul de sus pe lista ei - nu are rost să ne mințim unul pe altul -, dar e încă devreme să vină după tine. Iar gândul că ești însărcinată s-ar putea să o mai rețină un timp în cazul în care i s-a pus pata pe tine acum.

- Nu e o idee rea, zise ea frecându-și, din cauza tensiunii, ceafa sub codița scurtă în care își prinsese părul. Pot face să se ducă vestea. După tine a venit, doar, și ai fost numai al doilea dintre cei care au sunat la 911.

- Al doilea nu contează. Nu eu am adus poliția acolo. Simone a făcut-o. Simone, adăugă el, cea de care sunt îndrăgostit nebunește.

- Tu..., reuși Essie să bâiguie după ce rămase mută de uimire. Acum e rândul meu, se pare. Pe bune?

- Pe cât se poate de bune. Ori tu, ori Simone sunteți cap de listă. Și în nici un caz nu am să îngădui să se apropie de nici una dintre voi.

- Ea este îndrăgostită de tine?

- Mă ocup de chestia asta. Trebuie să plec.

- Dar acum, când e atât de interesant... Cum te ocupi de chestia asta?

- Vino pe insulă și o să vezi cu ochii tăi, spuse el în timp ce ea îl conducea spre ușa. Nu pot pierde feribotul. Sunt șeful poliției, doar.

Odată ajuns pe feribot, Reed dădu telefoanele. Vorbi cu Max Lowen în Fort Lauderdale, se prezentă și spuse că în timpul unei anchete tangențiale aflate informații

ce îl făceau să creadă că era posibil ca Patricia Hobart să se afle în Florida.

După ce îl sperie de moarte pe Lowen, Reed îi vorbește despre măsurile de precauție de bază, puse întrebări punctuale, îi dădu lui Lowen numărul lui de telefon și îi sugerează să transmită informația la poliția locală și să-l contacteze pe agentul special care se ocupa de cazul acesta la FBI. Avea să vorbească și el cu ei ca să confirme totul.

La Emily Devlon, îi răspunse robotul, așa că își lăasă numele și numărul de telefon și o rugă să-l contacteze cât de curând posibil pentru a-i da niște informații despre Patricia Hobart.

Pe urmă coborî din mașină și privi cum insula se ivea în zare.

Acasă, se gândi el. Acolo unde este inima.

Își scoase din nou telefonul și îi trimise un mesaj lui Simone.

Sunt pe feribot, ajung cam în cinci minute. Mă gândeam să iau o pizza și să vin să-mi petrec ceva timp privind apusul de pe verandă alături de două frumoase doamne.

Îi răspunse și ea:

CiCi pregătește ceea ce se numește Supă de Legume pentru Toate Anotimpurile. Și m-a silit să-i frământ pâine, așa că nu e nevoie de pizza. E prea răcoare pentru apus pe verandă. O să stăm lângă foc.

Perfect. Aproape am ajuns.

Își strecură telefonul la loc în buzunar. Avea să mai încerce o dată la Emily Devlon dimineață dacă ea nu îi returna apelul. Dar deocamdată lăasă totul la o parte.

Emily auzi telefonul sunând când închise ușa de la bucătărie în urma ei. Ezită o clipă, îi veni să se întoarcă să răspundă, după care merse mai departe. Dat fiind că bărbat-său și copiii îi plecaseră la plajă și pe urmă la pizza, nu își făcea griji. Dacă ar fi fost el, ar fi sunat-o pe mobil.

Aveau și telefon fix pentru că Kent avea nevoie de unul pentru clienți și pentru a primi mesaje. Așa că sigur era vreun client și de data asta sau cine știe ce apel politic sau vreo solicitare.

În plus, asta era seara ei liberă. Seara în care ieșea cu prietenele ei, sub aparenta întâlnire la clubul de lectură, în prima și a treia duminică a lunii, de când condusesese ea una și fusese la o alta în calitate de participantă. Iar în seara asta nu era ea organizatoarea.

Intră în garaj – unul pe care bărbatul ei nu îl folosea niciodată fiindcă îl umpluse ochi de echipamente sportive și de tot felul de unelte pentru gazon, că abia mai avea loc înăuntru mașina ei.

Auzi un sunet și simți o senzație îngrozitoare de arsură, de durere.

Pe urmă nu mai auzi și nu mai simți nimic.

Patricia deschise poșeta lui Emily și intră în Contacte, apoi derulă până ajunse la numele unei doamne din comitet. Trimise următorul mesaj:

A intervenit ceva, vă explic mai încolo. Nu ajung. Pa!

Și ca măsură de precauție, în cazul în care se uita vreun vecin pe geam, Patricia își potrivea mai bine peruca – aceleași culoare și coafură ca și a lui Emily. Luă cheile, se strecură în mașină și apăsă pe telecomanda garajului.

Traversă cartierul, după care intră pe o șosea directă spre un mall situat la vreo doi kilometri distanță și parcă.

Își aruncă peruca în poșeta supradimensionată împreună cu pistolul și apoi își scutură părul să capete

volum – la dracu' cu ADN-ul, chiar *voia* ca ei să afle că mai câştigase o dată.

Se plimbă prin mall, bucurându-se de seara scăldată în mireasma primăverii. Doamne, ce iubea Florida! Se uită într-o mulțime de vitrine, își luă câteva lucruri și se înapoie la propria mașina pe care o lăsase aici în parcare înainte de a face pe jos cei doi kilometri pentru a o uci-de pe Emily. Bagajele îi erau deja încărcate.

Scoase un oftat. Nu îi plăcea deloc să plece din Florida, ar fi preferat să mai rămână și să se mai bucure pur și simplu de căldura de aici. Dar mai erau locuri în care trebuia să se ducă, oameni pe care trebuia să-i omoare.

– La drum, deci! spuse ea izbucnind în râs.

Deschise punga de chipsuri cu ardei iute și pepsi zero pe care le luase pentru călătorie. Și dădu mai tare radioul.

Demară gândindu-se că Emily Devlon fusese cea mai facilă victimă de până acum.

Norocul era de partea ei.

Și norocul rămase de partea ei. Soțul lui Emily nu intră în garaj când se înapoie acasă. Nu avea nici un motiv. Copiii – încântați și hiperactivi de la pizza și de la înghețata pe care fusese suficient de slab să îi lase să o ia – îi ocupară tot timpul și-l ținură lângă ei. Și oricum nu o aștepta pe nevastă-sa să se întoarcă până cel mai devreme la ora zece.

Lăsă copiii să se distreze în cadă fiindcă îl făceau să se amuze, chiar dacă asta însemna că va trebui să deretice cu mopul serios înainte să ajungă mami acasă. Le citi o poveste, îi înveli ca să adoarmă, dădu cu mopul și își luă o votcă cu apă tonică binemeritată după părerea lui. Nu verifică robotul telefonic, nici nu îi trecu prin cap de altfel, și adormi pe la jumătatea meciului de baseball pe care îl viziona la televizorul din dormitor.

Se trezi imediat după miezul nopții, confuz și apoi mai degrabă derutat decât enervat când descoperi că era singur în pat. Închise televizorul, se duse la baie

să urineze. Și, căscând, se duse să vadă ce făceau copiii, după care aruncă o privire în camera de oaspeți unde dormea uneori Emily când sforăia el.

Cobori, strigând-o.

Enervarea luă locul confuziei inițiale. Regula casei, se gândi el, valabilă pentru amândoi spunea că dacă întârzi trebuie să dai un telefon.

Dădu să-și scoată telefonul și își aminti că îl băgase în priză lângă pat. Intră în biroul lui aflat chiar lângă camera de zi ca să folosească fixul și văzu becuțelul albastru care îl anunța că avea un mesaj.

Apăsă pe taste ca să-l audă, se încruntă apoi. De ce dracu' suna nu știu ce șef al poliției de pe o insulă din dreptul coastei în Portland... Auzi numele Hobart și simți că-i îngheață sângele în vene. O sună pe mobil și i se făcu rău când îi auzi vocea veselă pe care o înregistrase pentru mesajele vocale.

- Sună-mă, Emily. Sună-mă. Acum.

Începu să se plimbe înainte și înapoi, repetându-și că era bine. Băuse doar prea multe pahare de Pinot, asta era tot. Era bine.

Dar ieși să se uite în piscină, apoi în jacuzzi. Tremurând, răsufă puțin mai liniștit.

Nici nu îi trecu prin cap să verifice în garaj sau în mașina ei pentru următoarele zece minute. Nu știu dacă să se simtă ușurat sau și mai panicat când nu îi văzu mașina.

Pe urmă o găsi.

Reed nu primi telefonul - adică acest telefon, de la un polițist de la Omoruri - înainte de trei dimineața. Apucă telefonul și se rostogoli, ridicându-se în capul oaselor pe ceea ce își aminti că era patul lui Simone, nu al lui.

- Quartermaine.

- Șeful poliției Quartermaine, insula Tranquility, Maine?

- Da. Cu cine vorbesc?

- Detectiv Sylvio, Coral Gables PD. Am numărul și numele tău de pe un robot telefonic unde ai lăsat un mesaj...

- Al lui Emily Devlon, îl întrerupse el îndrăznind să spere pentru o clipă că lucrurile nu stăteau așa cum era aproape evident. A luat legătura cu tine?

- Nu, agent Quartermaine.

- Ești de la Omoruri?

- Afirmativ.

- Fir-ar dracu' al dracului. Când? Cum?

- Ne ocupăm de asta chiar acum. Am câteva întrebări.

- Pune-le!

Smuci ușa deschizând-o larg și ieși pe terasa lungă suspendată deasupra apei. Avea nevoie de aer.

Simone aprinse luminile. Simți aerul acela rece și iute care năvăli în încăpere. Se ridică, își puse un halat, ieși și ea pe ușa deschisă și dădu de Reed, gol în lumina lăptoasă a lunii, dând răspunsuri rapide și răstite în telefon.

Nu simțea frigul, realiză ea. Nu, dată fiind furia aia nebună care ardea în el. Niciodată nu îl văzuse furios - nici măcar nu era sigură că omul ajungea vreodată în starea aceea. Sau cel puțin nu atât de încins ca acum.

În momentul acesta nu urla, dar focul era acolo.

Ascultă și ea, căci după ce răspunse rapid și răstit, puse și el la rândul lui niște întrebări rapide și răstite. Evident, răspunsurile nu îl mulțumiră.

- Scutește-mă, domnule detectiv. Scutește-mă dracului! În momentul acesta ar fi în viață dacă aș fi apucat să iau legătura cu ea. Fiindcă Hobart a făcut-o, la dracu'. Probabil că a urmărit persoana prin intermediul rețelilor de socializare. Probabil că femeia asta stă - sau stătea - într-un loc ușor accesibil. Cu siguranță a ajuns să cunoască rutina zilnică a lui Emily Devlon. Unde face cumpărături, la ce bancă se duce, unde mănâncă, unde bea. Cu siguranță și-a făcut planul până la ultimul detaliu. Doamna Devlon ieșea în mod obișnuit duminica seara?

Reed își băgă mâna în păr, continuând să se miște de colo-colo.

- Fir-ar al dracului, sună la FBI. Agentul care se ocupă de cazurile acestea este Andrew Xavier. Dar în momentul acesta ai în față cadavrul unei femei cu doi copii. Am fost cu ea când s-a întâmplat ce s-a întâmplat la DownEast Mall. Nu o cunoșteam, dar am fost și eu acolo. Și am... ce mama dracului vrei să spui? Ții neapărat să te faci de râs? Atunci dă-mi ora aproximativă a decesului și o să-ți spun unde mama dracului am fost. Cu siguranță în jurul aceluia moment eram la locuința fostei mele parteneră și a familiei ei. Adică la detectiv Essie McVee. Turui un număr de telefon și adresa. Vă va confirma asta. Am plecat de acolo, am condus până la debarcader, de unde am luat feribotul înapoi spre Tranquility. Am sunat-o pe Emily Devlon și i-am lăsat mesajul în timp ce eram pe feribot. Înainte de asta l-am sunat pe Max Lowen în Fort Lauderdale, căci credeam că Hobart se află în Florida. Mesajul a fost înregistrat, așa că are ora, evident, la dracu', și știi foarte bine că am sunat-o exact înainte sau după ora decesului.

Ascultă și, o, da, Simone văzu furia pură arzându-i în fiecare linie și mușchi al corpului lui.

- Așa să faci. Exact așa. Știi unde mă găsești.

Se răsuci pe călcâie și furia nemărginită din ochii lui o făcu pe Simone să facă un pas înapoi. El încercă să se stăpânească.

- Am nevoie de o clipă.

Dar când el se întoarse să o ia spre ușă și să o închidă între ei, ea păși înainte.

- Nu face asta. Nu mă lăsa pe dinafară în chestia asta. Am auzit suficient încât să înțeleg că a mai omorât pe cineva. Cineva pe care tu ai încercat să-l previi. Haide, Reed, pune niște haine pe tine. Încă nu-ți dai seama, dar ești înghețat sloi.

- Și mi-a folosit exact până-n pod! Nu mi-a răspuns la telefon. Poate era deja moară. Am ajuns prea târziu, fir-ar al dracului!

Aruncă telefonul pe pat și își luă pantalonii.

- Și idiotul ăla de la Omoruri mă ia pe mine la bani mărunți că cică de ce i-am lăsat mesajul acela, de ce am plecat de la poliția din Portland, cum de știu atâtea lucruri, unde mă aflu la momentul acela. Al dracului bou! Încercă din nou să se stăpânească. Iartă-mă, trebuie să plec.

- Ca să ce? Ca să dai cu pumnii în pereți în altă parte? Odată ce boul dracului va face un minimum de verificări, o să afle că e o mare vită încălțată.

- Asta nu o va aduce înapoi pe Emily Devlon. Avea doi copii mici. Am ajuns prea târziu.

Ea se apropie de el și îl îmbrățișă.

- La dracu', Simone, am ajuns prea târziu. M-a învins.

- Pe tine? strigă ea îmbrățișându-l cu putere și apoi trăgându-se înapoi. De ce pe tine? Spune-mi, ce treabă aveai tu?

- Eu sunt singurul pe care a încercat să îl omoare, care a văzut cu ochii lui de ce este în stare și care a supraviețuit.

- Prin urmare, nu o să renunți. În momentul acesta nu ți se pare că asta contează prea mult, dar contează. Părerea mea este că polițistul acela din Florida te va suna înapoi, își va cere scuze și pe urmă îți va cere ajutorul.

- N-am nevoie de scuzele lui nenorocite.

- Oricum o să ai parte de ele, probabil. Dar acum ce-ar fi să mergem să ne plimbăm puțin pe plajă?

- E frig și este miezul nopții ăsteia nenorocite. Trebuie să plec, insistă el. Tu ar trebui să te bagi la loc în pat.

Ciudat, gândi ea, de obicei el își păstra cumpătul indiferent ce se întâmpla. Acum, că și-l pierduse, însă, ea era cât se poate de stăpână pe sine.

- O să mă aștepti până mă îmbrac și eu, după care o să mergem la o plimbare. Pe mine mă ajută mereu să fac asta, cel puțin atunci când sunt foarte supărată. Hai să vedem dacă te ajută și pe tine. Se duse la dulap și își luă un trening pe ea. Când te-am văzut atât de furios, mi-am dat seama că insula asta are mare noroc cu tine.

- Mda, nu se compară nimic cu un șef de poliție furios la culme.

- Ai tot dreptul să fii furios și chiar și așa deja ai început să te liniștești. Iar parte din furia ta, parte din ceea ce se vede acum, oricum, e pură tristețe. Știu bine că mereu ai fost deștept și că ești un polițist foarte perspicace. Știu bine că-ți respecti meseria și că vrei să o faci cum trebuie. Și știam că îți pasă de oameni, dar doar în seara aceasta am văzut cât de mult. Își luă o eșarfă și și-o înfășură la gât. Avem mare noroc cu tine, domnule șef. Hai că am jos o jachetă calduroasă. Mă duc să o iau și o iau și pe a ta și ieșim.

- Sunt foarte îndrăgostit de tine. Dumnezeu, te rog să nu îngădui să te sperie chestia asta.

Vorbele lui o lăsară o clipă fără suflare și trebui să se străduiască chiar și mai tare să rămână calmă.

- Ba mă sperie. Nu mă sperie în sensul să-mi vină să o iau la goană, dar am nevoie să mă adun totuși puțin înainte să fiu sigură de ce trebuie să facem în continuare. Nu am simțit pentru nimeni ceea ce simt pentru tine. Am nevoie însă să-mi dau seama de asta.

- Mie îmi convine. Și să știi că acum sunt mai puțin furios.

- Hai totuși să ieșim la plimbarea asta. Ești primul bărbat care mi-a spus chestia asta și pe care l-am crezut. Cred că amândoi avem nevoie de o plimbare pe plajă.

Plimbarea se dovedi de folos, și chiar dacă el nu mai intră și nu se înapoie în patul ei, femeia știu că îl făcuse să-și vină în fire. O sărută și demară după ce se asigură că ea intrase în casă.

Nu se întoarce nici ea în pat. În loc de asta, își făcu o cană mare de cafea și intră în studioul ei.

Acolo găsi schița lui Emily Devlon pe care o făcuse după fotografia de pe tabla lui Reed. Și, luându-și sculele, începu să facă ceea ce îi stătea în puteri pentru a onora morții.

Partea a treia

Un semn de viață

*Viața e reală! Viața e eternă!
Și în mormânt nu-i un sfârșit!
Că în pământ te vei întoarce,
Nu-i pentru suflet acest cuvânt.¹*

HENRY WADSWORTH LONGFELLOW

¹ Strofă din poezia *A Psalm of Life* de Henry Wadsworth Longfellow (oaripadeinger.blogspot.com) (n.tr.)

capitolul 21

Primi, într-adevăr, scuze - cam înțepate și în mod evident în urma ordinelor primite - de la detectivul din Florida. Și apoi un telefon din partea locotenentului, șeful detectivului care nu se purtase deloc ca și cum i-ar fi intrat ceva în fund. Făcură schimb de informații și de promisiuni că se vor anunța în legătură cu orice schimbare survenită.

Donna ciocăni iute în tocul ușii biroului lui.

- Am primit un telefon de la Ida Booker dinspre nord, pe Tidal Lane, și mi s-a părut pur și simplu scoasă din minți.

- În legătură cu ce?

- Din câte se pare, un câine a intrat în tomberonul unde își ține pământul cu îngrășământ și pe urmă a scurmat în grădină în straturile cu narcise care tocmai dădeau să iasă și a mai și alergat după pisica ei și a făcut-o să se cațăre într-un copac.

- Al cui e câinele?

- Păi nu e al cuiva, asta este a doua problemă. Zice că e a doua oară în două zile când îi fugărește pisica în copac și a întrebat prin împrejurimi, dar nimeni nu a mai văzut câinele acela. Părerea generală e că l-a adus cineva ca să scape de el. Probabil l-a adus cu feribotul de undeva și a plecat fără el.

- De ce, avem probleme cu câinii fără stăpân pe insulă? Una de care eu să nu știu?

- Până acum nu aveam, dar din câte se pare, acum, da. Ida zice că dacă mai vede câinele acela o singură dată, îl împușcă în cap. Chiar își iubește pisica.

- Nu putem permite să se apuce cineva să tragă în câini.

- Atunci ai face bine să pui mâna pe el înaintea ei.
A luat-o complet razna.

- Mă ocup eu de asta.

Avea nevoie să-și mai mute gândurile, oricum.

Luă mașina și se duse până în Tidal Lane, un cvar-tal cochet cu opt case ai căror locuitori erau rezidenți permanenți, se mândreau cu grădinile lor și formaseră ad-hoc un fel de comunitate meșteșugărească.

Ida, o femeie solidă, de vreo cincizeci de ani, se ocupa cu țesătoria, crescuse doi fii și își iubea pisica.

- A speriat-o pe Bianca, și numai Dumnezeu știe ce i-ar fi făcut dacă nu ar fi reușit să se cațare în copacul acela. Și uite ce mi-a făcut! Mi-a scos din pământ bulbii de flori, mi-a împrăștiat îngrășământul peste tot de mi-a făcut ca naiba pe aici. Și când am ieșit, a luat-o la goană ca un laș.

Reed se gândi că era preferabil să aibă de-a face cu un câine laș decât cu unul agresiv.

- Avea zgardă?

- N-am văzut. Habar n-am, din câte știu eu, ar putea avea și rabie.

- Ei, asta chiar nu aveam de unde să știm. Faceți-mi o descriere.

- E o javră maronie impuțită. Foarte iute. Prima dată când a apărut și a fugărit-o pe Bianca, eu eram chiar acolo, pregăteam grădina de plantat. M-am ridicat, am strigat la el și a fugit. Același lucru s-a întâmplat și astăzi. Am auzit lătratul și agitația. Biancăi îi place să ațipească pe verandă. Când am ieșit, a șters-o de aici.

- Pe unde?

Ea arată cu degetul.

- Cu coada între picioare. Are noroc că nu aveam arma la mine.

- Doamnă Booker, o să vă rog să nu vă luați arma și mai ales să nu trageți cu ea.

- E pisica mea, e pământul meu.

- Da, doamnă, dar este împotriva legii să tragi cu arma într-o zonă rezidențială.

- E în legitimă apărare, spuse ea încăpățânată.

- Stați să vedem dacă pot pune mâna pe câine. Spuneți că a fugit, deci nu s-a dat la dumneavoastră?

- S-a dat la Bianca.

- Asta am înțeles, dar nu a fost agresiv și cu dumneavoastră, nu?

- A luat-o la goană în clipa în care a dat cu ochii de mine. Lașul.

Deci nu era agresiv cu oamenii. Probabil.

- Bine. O să îl caut. Dacă nu-l găsesc eu însumi, trimit vreo doi agenți să-l caute. Punem noi mâna pe el. Îmi pare rău pentru narcise.

Verifică împrejurimile, îi găsi pe cei care văzuseră câinele - cum era normal, după ce răsturnase vreun tomberon de gunoi și apoi fugise.

Colindă străzile un timp, cu viteză redusă, întrebându-se unde s-ar fi dus dacă ar fi fost un câine căruia i-ar fi plăcut să vâneze pisici și să scoată narcisele din pământ. Îl calma, realizează el, simplul fapt că umbla după un câine vagabond, măsurând insula în lung și-n lat în mașină și cu piciorul.

Și cu toate acestea, aproape renunțase, hotărându-se să-l trimită pe Cecil în locul lui la vânatoare, când auzi lătratul.

Dădu cu ochii de câine pe o fâșie de plajă, unde alerga după păsări și după valurile ce se prelingeau pe țărm pentru a se pierde în larg. Scoase lesa cu laț și hamburgerul pe care le cumpăraseră când se oprise mai devreme, și se apropie încet, nedezipindu-și ochii de la prada lui.

Judecând după privire, după felul în care sărea și alerga prin apă, nu părea deloc atins de turbare și nici nu părea mai mult decât un puiandru. Era numai piele și os, deci probabil că trucul cu mâncarea avea să funcționeze.

Se așeză, despachetă burgerul și puse jumătate alături de el.

Câinele ridică botul și începu să amușineze, după care întoarse capul. În momentul în care dădu cu ochii de Reed, încremeni.

Reed rămase așezat, așteptând, lăsând briza să ducă înspre el mirosul îmbietor de carne. Câinele se ghemui și se târî mai aproape. Picioare lungi, observă Reed, urechi clăpăuge și, da, coada între picioare.

Cu cât se apropia mai tare câinele, cu atât se lăsa mai jos, până ce ajunse efectiv să se târască pe burtă ca un soldat pe front. Cu ochii pe Reed, înșfăcă burgerul și o luă la goană înapoi la algele de pe țărm. Îl devoră pur și simplu.

Reed puse jos și a doua jumătate, apoi pregăti lesa cu laț.

Câinele se târî din nou pe burtă până la el, dar de data asta Reed îi strecură lațul în jurul gâtului când se întinse după carne.

Câinele încercă să se smucească, cu ochii mari și înnebuniți.

- Nu, nu, în nici un caz. Ești arestat. Și nu cumva să-ți treacă prin cap să muști.

La auzul vocii lui, câinele încremeni și pe urmă începu să tremure.

- Aș spune că cineva s-a purtat foarte urât cu tine, zise Reed ridicând burgerul, iar mișcarea îl făcu pe câine să se ghemuiască crispat. Foarte, foarte urât.

Mișcându-se în continuare foarte încet, îi întinse și restul burgerului. Foamea depăși frica. Coada dintre picioare începu să se miște ezitant.

- Trebuie să te duc la secție. Tentativă de atac asupra unei feline, distrugerea proprietății private. Legea e lege.

Încet, încet, Reed puse mâna pe capul câinelui, îl scărpină ușor înainte și înapoi și simți denivelările produse de niște cicatrici pe gât.

- Am și eu câteva din-alea.

Îl mângâie câteva minute, ceea ce-l făcu pe câine să încerce să-i lingă podul palmei, recunoscător.

Se crispă din nou când Reed se ridică și pe urmă își schimbă expresia din ochi când lovitura la care se aștepta nu veni. Bărbatul descoperi repede că animalului nu îi plăcea deloc lesa. Trăgea de ea, se mișca într-o parte și-n alta, înțepenea la fiecare pas când Reed se oprea și privea în jos spre el. Și, cu toate acestea, reușiră încet, încet, să ajungă la mașină.

Acum câinele dădea din coadă cu și mai mare entuziasm.

- Îți place să mergi cu mașina, ha? Ei bine, asta e ziua ta norocoasă.

Dădu să îl bage în spate, dar câinele îl privi cu niște ochi atât de rugători, ca și când ar fi sperat că urma să se întâmple ceva bun.

- Să nu cumva să vomiti burgerul în mașina de serviciu.

În clipa în care deschise ușa, câinele sări înăuntru, drept pe locul din dreapta - și se întoarse spre el izbindu-se cu botul de geam.

Reed decise că fără îndoială și un câine putea părea surprins, coborî geamul, și urechile clăpăuge ale prizonierului lui fluturară în vânt tot drumul până la secție.

- Trebuie să te înregistrezi și să văd dacă pot să-l aduc pe veterinar să se uite puțin la tine. Vedem ce facem apoi.

Observă SUV-ul negru din parcare și își dădu seama că avea un vizitator de la FBI.

Înăuntru, în încăperea comună, Donna răspundea la telefon, Cecil și Matty erau așezați la birourile lor și agentul special Xavier stătea pe unul dintre scaunele pentru vizitatori cu un pahar de cafea în mână și studia ceva pe telefon.

Vederea, mirosul și gălăgia produse de atâția oameni la un loc făcură câinele să înceapă să tremure, să-și bage coada între picioare și să-și țină capul plecat.

- Oooo, ai găsit cățelușul, zise Cecil dând să se scoale în picioare, dar Reed ridică o mână ca să-l oprească.

- Se teme de oameni.

- Nu mi se pare că de tine s-ar teme, răspunse Matty.

- Se mai teme puțin, dar ne-am împăcat întru câțva când i-am dat un burger. Donna, sună veterinarul.

- La veterinar e deschis numai miercurea și sâmbăta, dacă nu apar urgențe.

- Știu asta. Sună-l acasă, spune-i care e situația. Am nevoie de el să examineze câinele, să ne asigurăm că nu e bolnav. Cecil, ce-ar fi să-l duci tu în...

Când îi întinse lesa agentului, câinele începu să chealăie, lipindu-se de piciorul lui Reed, tremurând.

- Sau mai bine nu. Stai puțin. Luând câinele cu el, se duse în camera de serviciu și luă un bol și o sticlă de apă. Agent special Xavier, spuse el întorcându-se, ce-ar fi să mergem în biroul meu?

- Luați și câinele?

- Se află în arest, doar.

În birou, Reed îi indică cu un gest un scaun și el se așeză pe al lui. Câinele se strecură iute sub birou, tolănindu-se pe jos. Reed turnă apă în bol și o puse lângă el.

- Deci, ce pot face pentru dumneavoastră? începu Reed în timp ce câinele înghițea hulpav apa.

- M-am gândit că o întâlnire față în față ar putea să vă clarifice faptul că nici eu, nici Biroul nu apreciem în nici un fel amestecul dumneavoastră într-o anchetă în derulare.

- Ei bine, nu era nevoie să luați feribotul să veniți până aici doar ca să-mi spuneți asta, dar poate că ar fi nevoie să-mi explicați ce înțelegeți prin amestecul meu.

- Ați luat legătura cu două persoane - din câte știm noi, domnule detectiv - ați transmis informații uneia dintre ele - iarăși din câte știm noi - și v-ați afirmat convingerea personală cum că Patricia Hobart intenționează să le omoare.

- Mai întâi și mai întâi, în momentul acesta sunt șef al poliției. Apoi, în mod evident, convingerea mea personală a devenit un fapt de netăgăduit când Hobart a omorât-o pe Emily Devlon.

Xavier își strânse mâinile încrucișându-și degetele mai puțin indexul.

– N-avem nici o dovadă la momentul acesta că Hobart este responsabilă pentru moartea lui Emily Devlon.

Reed dădu din cap.

– Vă deranjează dacă închideți dumneavoastră ușa aceea? Dacă mă ridic eu să o fac, câinele o să vină după mine și pe urmă înapoi și nu aș vrea să se mai plimbe pe-aici, acum că în sfârșit s-a liniștit.

Reed așteptă cât timp Xavier făcu ceea ce îl rugase.

– V-am cerut să închideți ușa fiindcă aș prefera ca oamenii din subordinea mea să nu mă audă cum îl fac idiot notoriu pe un agent FBI.

– Va trebui să vă măsurați cuvintele, domnule șef al poliției.

– O, nici pomeneală. Cred că în momentul acesta avem nevoie de cuvinte cât se poate de directe. Poate că nu aveți în momentul acesta la îndemână dovezi concrete sau vreun martor ocular, dar aveți tot restul. Devlon se potrivește perfect tiparului șirului de crime pe care le-a comis Hobart până acum. A supraviețuit în DownEast și în plus a mai și salvat o viață. A avut parte de multe laude și onoruri la momentul acela – nu, ne aflăm în biroul meu, spuse el când Xavier dădu să-l întrerupă. A avut deci parte de ceva laude și onoruri la momentul acela, s-a vorbit despre ea în presă și așa mai departe. Mai mult decât atât, a avut parte și de câștiguri financiare când persoana căreia îi salvase viața a murit de cauze naturale la ani distanță și i-a lăsat lui Devlon o sută de mii de dolari prin testament. Fiecare dintre victimele lui Hobart a avut parte de publicitate și de un gen sau altul de beneficii.

– Vi s-au dat ordine specifice să nu vă amestecați în această anchetă.

– Acum nu mai lucrez pentru Departamentul de poliție din Portland. Și nici nu mă amestec în nici un rahat și sper din toată inima ca FBI-ul să pună dracului mâna

pe ea și cât mai repede. Până ajungeți însă să faceți asta eu îmi văd de treburile mele.

– Băgându-vă peste noi și peste potențialele ținte.

– Băgându-mă pe dracu'. Am luat legătura cu Lowen. I-am înfățișat toată situația fiindcă aveam informații ce m-au făcut să cred că Hobart și-a mutat cartierul general în Florida.

– Și nu v-ați gândit să împărtășiți și oficialităților informațiile acelea?

– Am aflat toate informațiile și le-am pus cap la cap duminică după-amiază și aveam de gând să vi le transmit luni dimineată. În fapt, l-am și sfătuit pe Lowen să ia legătura cu dumneavoastră. I-am dat numele și numărul dumneavoastră de contact. Aș fi făcut același lucru și cu Devlon dacă aș fi dat de ea. Și dacă aș fi dat de ea poate că în momentul acesta ar fi în viață. Așa că nu veni în casa mea, agent Xavier, să începi să mă iei la treabă! E-adevărat că ancheta Hobart este a dumneavoastră, dar eu sunt implicat trup și suflet în asta – la propriu, trup și suflet!

– Ceea ce reprezintă exact motivul pentru care ați fost scos din această investigație.

– Încă o dată, eu nu mai lucrez pentru Poliția Portland. Lucrez pentru locuitorii și vizitatorii acestor insule. Și, din câte știu eu, nu există nici o lege care să spună că în calitatea aceasta – sau chiar și ca simplu cetățean – nu pot strânge informații sau lua legătura cu indivizi despre care cred că s-ar putea afla în pericol.

Xavier se uită dur spre el, măsurându-l de sus în jos.

– Hai să clarificăm un lucru. FBI-ul nu are nevoie de ajutorul dubios al unui polițai obsedat care se joacă de-a marele mahăr într-o văgăună de insulă la dracu' în praznic și care se ocupă cu alergatul după câini vagabonzi.

Reed aruncă o privire spre câinele care acum dormea sforăind la picioarele lui.

– Nu m-am ocupat chiar atât de mult timp cu asta. Hai să spunem în felul următor: eu nu intenționez de loc să vă stau în cale și amândoi știm că nu v-am stat

în cale în nici un fel. V-a enervat la culme că în momentul acesta în dosarele voastre este specificat negru pe alb că un polițai obsedat dintr-o văgăună de insulă la dracu' în praznic a contactat-o pe următoarea victimă a lui Hobart – sau cel puțin a încercat. În timp ce dumneavoastră, domnule agent special, cu toate mijloacele de care dispune FBI-ul din spatele tău, nu ai făcut-o. Și eu aș fi enervat la culme dacă aș fi în locul tău. Dar realitatea este că Emily Devlon e în continuare moartă și există oameni la care eu țin și care se potrivesc perfect profilului victimelor lui Hobart. Așa că îți pierzi vremea încercând să mă sperii sau să mă intimidezi.

– Eu nu fac altceva decât să te avertizez. Biroul controlează această investigație.

– Nu vei obține nici un rahat nici cu avertismentele astea. Sper să puneți mâna pe ea. Sper din tot sufletul meu să puneți mâna pe ea înainte să omoare următoarea persoană de pe lista ei. Iar când o veți face? Vă trimit o ladă din băutura voastră preferată, oricare ar fi aia! Până atunci, însă, aș spune că amândoi știm cum stăm în privința asta.

– O să ajungi să comiți o greșeală gravă, zise Xavier ridicându-se în picioare. Iar când o s-o faci, o să am eu grijă să-ți pierzi slujba asta calduță pe care ți-ai găsit-o aici și șansa de a mai purta insigna poliției oriunde altundeva.

– O să țin minte asta. Apropo, știi că nu m-ai întrebat cum de mi-am dat seama că Hobart e în Florida și că are de gând să atace unul dintre cei doi oameni pe care i-am contactat. Nu m-ai întrebat, continuă Reed, pentru că ești prea enervat. O să vă trimit informația asta și sper că o să o cercetezi în momentul în care îți vor trece nervii. Este relevantă fiindcă dacă nu s-a confirmat până acum că Hobart e responsabilă pentru moartea lui Devlon, asta se va întâmpla curând. Cu siguranță a lăsat ceva probe în urmă căci vrea să se știe că ea a comis-o.

– Stai departe de mine!

- Suntem încă în afara sezonului, spuse Reed în timp ce Xavier se îndrepta spre ușa. Așa că mai ai încă vreo două ore de așteptat până la următorul feribot înapoi spre Portland. Cafeaua și plăcinta sunt al dracului de bune la Sunrise Cafe.

Xavier ieși cu pași mari, lăsând ușa să se bălângăne deschisă în urma lui. Reed privi din nou în jos la câinele care sforăia.

- Ăla, prietene, a fost un tip care reușește performanța nemaipomenită de a fi simultan și cel mai mare fudul, și cel mai mare prost, exact ca în zicala cu pricina.

Ridică ochii iarăși când apăru în cadrul ușii Donna.

- Musafirul tău nu mi s-a părut prea mulțumit când a ieșit de-aici. Ba chiar a fost total nepoliticos trântind ușa în urma lui. Ne-am închipuit că ai dat de bucluc într-un fel sau altul cu poliția federală, dar din câte se pare nu ești prea îngrijorat.

- Păi nu sunt, dat fiind că-s un polițai obsedat care face pe marele mahăr pe o văgăună de insulă la dracu' în praznic. Ceea ce întâmplător mie îmi convine de minune.

- Mahăr, pufni ea.

- Hei, sunt șeful poliției. Chiar că-s mare mahăr.

- Și chiar a zis că insula asta e o văgăună la dracu' în praznic?

- Da, dar nu trebuie să ne batem capul cu ce spune el, doar știm cum stau lucrurile, nu?

- Și nu l-ai făcut bucățele pe nemernic?

- Nu părea prea fericit când a ieșit de-aici, nu?

Ea dădu din cap iute.

- Doc Dorsey mi-a zis că poți să duci câinele la cabinet.

Reed se întrebă dacă era cazul să nu deranjeze un câine care se odihnea, dar se lăsă pe spătarul scaunului care coborî câțiva centimetri. Câinele ridică imediat capul și se uită drept în ochii lui Reed cu teamă și un fel de duioșie.

- Mda, cred că asta vom face atunci.

Alese să meargă pe jos, sperând că la un moment dat câinele avea să înceteze să mai tremure de fiecare dată când dădea cu ochii de cineva care nu era ofițerul de poliție care îl arestase. De fiecare dată, însă, câinele continua să se lipească de picioarele lui Reed, zguduindu-se din toate încheieturile.

Veterinarul avea cabinetul lipit de casă, la mai puțin de două sute de metri de ieșirea din sat. Locuia în casa aceea vopsită galben aprins cu soția lui și fiul lor mai mic, acum în ultima clasă de liceu.

Doc Dorsey – chiar și nevastă-sa îi spunea Doc de la doctor – avea programul obișnuit de două ori pe săptămână la cabinet, plus o a treia dimineață rezervată pentru intervenții chirurgicale. Altfel, deschidea numai pentru urgențe, chiar dacă era plecat la pescuit sau se ocupa de cei trei stupi de albine pe care îi avea.

Când intră Reed, soția veterinarului stătea la biroul din zona de recepție. Un fel de sală de așteptare pentru animale, observă Reed, cu mai multe feluri de scaune și măsuțe desperecheate pe o podea acoperită cu lino-leum bleu.

– Doamnă Dorsey, vă mulțumesc că ați deschis pentru mine.

– O, nici o problemă, zise făcându-i semn cu mâna și zâmbindu-i femeia frumușică, cu părul lung și castaniu strâns într-o coadă la spate și foarte machiată. Deci acesta este vagabonțelul nostru. Bietul puiuț.

Se ridică. Câinele se trase înapoi și se ghemui în spațele picioarelor lui Reed.

– Îi e mare groază de oameni.

– De tine nu.

– Ei, eu i-am dat un hamburger și i-am oferit și o plimbare cu mașina.

– S-a lipit de tine, zise ea arătând cu degetul înspre el și apoi se ghemui ca să fie la nivelul câinelui. Pun pariu că îi era foame. Cu siguranță este prea slab pentru talia lui. Ce drăguț este! Are nevoie de o baie bună. Cred

că e și ceva roșiatic sub maroniul acela, dar cu siguranță e foarte jegos. Ai adus o probă de scaun?

- Aăă... N-am ajuns încă la partea aia.

- Ei bine, o să avem nevoie de o analiză de felul acesta. Mai bine du-l în spate, după casă. O mulțime de câini și-au făcut nevoile și mici și mari acolo. E posibil ca mirosul să-l facă să-și dea drumul. Acum cât timp a mâncat hamburgerul?

- Cred că în jur de o oră.

- Atunci s-ar putea să avem noroc. Ia asta. Scoase dintr-un sertar o mânășă de cauciuc de unică folosință pentru întrebuințare medicală și un recipient de plastic larg la gură. O să-i spun lui Doc că ai venit.

Resemnăt, Reed ieși, dar înainte să poată duce câinele în curtea din spate, acesta se și puse în poziție și își făcu nevoile chiar acolo, pe aleea de asfalt.

- Ei, rahat. La propriu.

Reed își puse mânășa și făcu ceea ce trebuia făcut.

- Ce rapid ai fost, zise doamna Dorsey când el intră înapoi.

- A făcut pe alee înainte să-mi dau eu seama... Îmi pare rău, zise întinzându-i recipientul cu eșantionul care i se păru, fără glumă, chiar că se mișcă. Am reușit să adun cea mai mare parte.

- Nu-ți face griji, nu e prima oară. Du-l în spate. Drept în spate, în cabinet, pe ușa aceea și în stânga, zise întinzându-i recipientul înapoi. O să i-l dau lui Doc, dar pot să-ți spun de pe-acum că bietul puiuț are viermi intestinali.

- Tare.

O luă înainte și intră în cabinetul de consultații cu mese lungi și ridicate, cântar și toate cele trebuincioase.

Câinele începu din nou să tremure când dădu cu ochii de Doc. Veterinarul avea și el părul strâns la spate într-o coadă de cal, exact ca soția lui, doar că îl înspicau fire cărunte. Purta niște ochelari gen John Lennon, un zâmbet fericit pe față, un tricou pe care scria Tată Mândru, niște blugi și bocanci Doc Marten.

- Ia să vedem ce avem noi aici?!

- Nu vrea să-mi spună cum îl cheamă, dar am reușit să obțin asta de la el, zise Reed vesel întinzându-i recipientul.

Doc nu scoase decât un vag hm-hm din gât, după care se ghemui ca și nevastă-sa mai devreme.

- Din câte se pare, nu a prea avut parte de mâncare în ultima vreme. Și îi este frică de oameni, nu-i așa?

- Tremură foarte tare. Am pipăit niște cicatrici la baza gâtului.

Zâmbetul frumos al doctorului se evaporă, iar ochii deveniră duri în spatele lentilelor.

- Hai să ne uităm. Aș spune că nu a ajuns încă la vârsta adultă. Vezi dacă poți să-l faci să stea pe cântar.

Îi luă ceva ca să îl convingă, dar când Reed îngenunchă lângă el, câinele rămase nemișcat pe cântar.

Doc notă greutatea și îi spuse lui Reed să-l ridice pe masă.

- Rămâi în fața lui ca să te poată vedea. Și vorbește cu el. Cu o voce calmă, bine?

- Nu-ți face nimeni nimic, dar trebuie să aruncăm o privire.

Continuă să se uite la câine, vorbindu-i cu același glas egal, măsurat, în timp ce Doc îl pipăia cu grijă.

- Ieri a fost anunțată prezența unui câine vagabond. A fugărit pisica Idei Booker până a făcut-o să se urce într-un copac și ieri, și iarăși azi-dimineață. A scormonit în grădină și a luat-o la goană când a văzut-o pe ea. L-am găsit pe plajă alergând după păsări. L-am ademenit cu un burger. A trebuit să stau puțin cu el.

Vorbea cu vocea aceea calmă și tonică pe care o folosea cu victimele vreunui atac și nu-și dezlipea ochii din ochii lui.

- l-a plăcut să meargă cu mașina. Și-a ținut tot timpul capul afară. În preajma mea pare în regulă, dar se sperie de moarte de oricine altcineva. Cel puțin până acum. Dacă te miști prea repede sau dacă ridici mâna se ghemuiește instantaneu.

- Semn clasic că a fost bătut.
- Știu. E cam la fel și la oameni.
- Cicatricile acestea sunt probabil de la un lanț cu care a fost legat. S-a smucit și s-a smucit ca să se elibereze până ce metalul i-a făcut tăieturile astea.
- Al dracului labagiu! Scuze.
- Nu e nevoie de scuze! Numai un labagiu ar fi în stare să îi facă așa ceva unui animal. Trebuie să îi examinez dinții, urechile, și așa mai departe.

Reed continuă să vorbească. Câinele se cutremură și mai tare, dar Reed îl ținea bine, așa că Doc putu să-i vadă dinții, ochii, urechile.

- Are infecție la ambele urechi. Dinții sunt buni. Din estimarea mea, aş zice că are între opt și nouă luni, ceea ce înseamnă că labagiul ăla e de două ori mai nemernic decât se putea crede.

Doc scoase din buzunar câteva boabe de delicate-se pentru căței. O puse pe prima pe masă și așteptă câinele să-și mute ochii de la Reed la recompensă, pe urmă înapoi la Reed și înapoi la recompensă și apoi să o înfulece.

Pe a doua o întinse spre el. Câinele se uită din nou la Reed.

- Spune-i că e în regulă.
- Nu fi idiot, îi spuse Reed câinelui. Dacă cineva îți oferă ceva bun de mâncare, te repezi și o iei.

Ceea ce câinele și făcu, măsurându-l din ochi pe Doc.

- Pot face un test să văd dacă are vaccinurile făcute. Mă îndoiesc sincer, însă. E necastrat, și situația asta trebuie să se schimbe. O să mă uit puțin la analiza probei pe care i-ai luat-o. Așa că ține-l în continuare pe masă.

Doc intră într-un mic laborator alături.

- Putem să-l ținem, spuse el. Putem să-l tratăm aici, dar tu ești stăpânul lui. Dacă crezi că te poți ocupa de el, îi va fi mai ușoară recuperarea până se însănătoșește de tot. Indiferent al cui a fost câinele acesta, nu poate să-l primească înapoi. Dacă afli cumva cine a fost persoana asta, va trebui acuzat de abuz și neglijență crasă.

- Dar eu nu sunt acasă cât e ziua de lungă și nu ar trebui...

Câinele îi linse podul palmei și privi în sus spre Reed cu aceeași combinație de frică și duioșie.

- O să o luăm încet, pas cu pas, să vedem cum merge.

- Are viermi. O să îți dau niște medicamente pentru asta - și va trebui să îi mai recoltezi încă un scaun ca să vedem cum funcționează tratamentul. Îți dau un unguent pentru urechi și un antibiotic. O să-ți scriu niște instrucțiuni. Ți-aș recomanda să-l hrănești cu boabe pentru câini - o marcă bună, pentru puiuți. De trei ori pe zi până va ajunge la greutatea normală. Trebuie să îi iau niște sânge, așa că distrage-i atenția cumva.

Reed încercă să-și distragă atenția și lui însuși. Ar fi fost mai degrabă dispus să se confrunte cu un pumn în față decât să vadă un ac.

- Ce crezi că este - adică ce fel de rasă este?

- Cred că e o corcitură de Coonhound, un câine de vânătoare, zise Doc strângând puțină piele dintr-o parte și băgând acul. E posibil să aibă și ceva de labrador și cine știe ce altă amestecătură. Nu e complet dezvoltat încă. O să-ți dau niște șampon. Are purici, și șamponul acesta ar trebui să-l ajute. Ai nevoie de o baie, băiete.

Doc se apropie și mângâie câinele. Acesta nu mai tremura în halul acela dinainte, dar îl privea în continuare pe Doc ca și cum s-ar fi așteptat ca mâna aceea blândă să devină rea.

- Cineva i-a făcut în mod evident foarte mult rău, spuse Doc. În timp, cu răbdare și îngrijire corespunzătoare, s-ar putea să treacă peste asta. Unii își revin, alții nu. O să-ți dau medicamentele necesare, și Suzanna va printa instrucțiuni pentru toate cele. Să trecem pe factură poliția insulei?

Reed se gândi la buget.

- Nu, poți să mă treci pe mine.

Atunci apăru din nou zâmbetul.

- În cazul acesta o să-ți trec pe factură doar costul medicamentelor, iar restul va fi considerat serviciu în folosul comunității.

- Îți rămân recunoscător. Foarte.

Doc îi mai oferi câinelui un premiu. Câinele se uită la Reed, îi ceru din ochi aprobarea și i se păru că o și primi, așa că îl luă.

- Dacă nu poți să-l păstrezi tu, o să-i găsim o casă. În momentul acesta, are încredere în tine și a avut parte de suficiente traume în scurta lui viață.

Suzanna, căci acum ajunseseră să-și spună pe nume, mai adăugă la listă și un număr de alte lucruri trebuincioase pentru îngrijirea unui cățeluș și îi arată cum se aplică unguentul, îi dădu o pungă mică de premii delicioase și ceea ce numea ea „buzunărașe de băgat bu-linele” - comestibile și într-o mare varietate de arome.

Se înapoie la secție cu câinele și cu sacoșa de lucruri de la veterinar.

- Cecil și Matty tocmai au pornit spre liceu. O mică încăierare - chiar lângă curtea școlii. Niște puști care s-au luat la bătaie. Probabil din cauza unei fete.

- Donna.

Ea îngustă privirea auzindu-i tonul.

- Șefu'...

- Știu care sunt regulile cu privire la rezolvarea problemelor personale, dar nu pot intra cu câinele acesta în magazin, și în momentul acesta se pare că s-a lipit de mine ca marca de scrisoare. Suzanna Dorsey mi-a dat o listă cu ce trebuie să cumpăr pentru el.

- Și vrei să mă pui pe mine să-mi părăsesc postul, să mă duc la piață și să cumpăr chestii pentru un câine vagabond?

- Are cicatrici pe gât din cauză că cineva l-a legat într-un lanț și s-a smucit atât de mult și de puternic, încât și-a făcut tăieturi adânci. Are infecție la ambele urechi și s-a lipit de mine fiindcă toți ceilalți din viața lui de până acum i-au făcut numai rău. Doc spune că are în jur de numai opt luni.

Ea ridică bărbia atât de puternic și de brusc că aproape nu i se mai văzu buza de sus.

- Doc ți-a spus că a fost priponit în lanț?

- Da.

- Dă-mi lista aia nenorocită.

- Mulțumesc. Din suflet.

- Să nu crezi că mă duc să-ți rezolv ție o problemă personală. O fac pentru câine. Acum dă-mi cardul tău că nu știu cât de mult o să coste.

Îl întinse, gândindu-se că își va face mai târziu socoteli privind bugetul personal.

Seara, când în sfârșit încuie secția de poliție, decise să ia o pauză și el, și câinele și să plece acasă cu mașina.

- Vezi că ești eliberat condiționat, îi spuse Reed conducând câinele în casă. Dacă te apuci să-ți faci nevoile prin casă, dacă te-apuci să rozi sau să mesteci orice altceva în afară de ce îți dau eu de mâncare, înseamnă că ai încălcat termenii eliberării condiționate. Să iei în serios ce îți spun.

Câinele amușină peste tot în micul dormitor, tot timpul cu un ochi pe Reed, în timp ce acesta se schimbă în cea mai amărâtă pereche de pantaloni de trening pe care o avea, vechiul lui tricou cu mânecă lungă și o pereche de adidași pe care nu apucase să-i arunce încă.

Asta fiindcă dintre ei doi, Reed era singurul care știa că ceea ce avea să urmeze va face multă mizerie.

Duse câinele afară, luă furtunul și șamponul. Și petrecu primele zece minute ale proiectului de care se apucă luptându-se cu un câine ud care chelălăia și tremura încercând să scape de coșmarul de săpun și apă.

În cele din urmă, câinele se supuse și nu mai făcu altceva decât să se holbeze la Reed cu niște ochi îndurerați din pricina trădării de care avusese parte.

Amândoi erau uzi leoarcă și nu neapărat în cea mai bună dispoziție unul față de altul când apărură mașina lui Simone.

- Ai face bine să nu te apropii. Suntem într-un hal fără hal.

- Suzanna Dorsey i-a spus lui Hildy, care i-a spus lui CiCi că ai adoptat un câine vagabond. Și văd că bârfele din sat se dovedesc încă o dată fără greș.

- E eliberat condiționat, zise Reed trecând nemilos încă o dată cu furtunul peste câine, ca să îl limpezească de tot de șampon și purici morți. Și am impresia că în momentul acesta a ajuns foarte aproape de încălcarea termenilor acestei eliberări.

- Are o fățucă foarte drăguță.

- Da, așa spune toată lumea. În plus, mai are și înțepături de purici și viermi intestinali.

- Și a fost bătut, completă Suzanna.

- Da, și asta.

Simone se duse să se așeze pe trepte, căci câinele o urmărea cu o privire de parcă se aștepta să ia o piatră să i-o arunce în cap.

- Trebuie să îi fac o poză și să i-o trimit lui CiCi.

- Păi ar trebui să aștepți până devine mai prezentabil.

- Are o culoare drăguță, e ca un cal murg.

- Se pare că e o corcitură de copoi, Coonhound îi spune, ce-o mai însemna și asta.

- Ție îți plac câinii?

- Sigur că da. Aveam și noi unul când eram eu mic. Soră-mea i-a spus Frisky înainte ca eu sau frate-meu să putem obiecta. Era o cățelușă minunată. Ne-a părăsit chiar înainte să plec eu la facultate, răspunse el aruncându-i o privire. Dar tu?

- Noi nu am putut avea câine - și nici pisică. Mama e alergică la animale. Sau cel puțin așa spune. Eu nu am crezut-o niciodată. Dar, da, îmi plac câinii. Ai de gând să îl păstrezi?

- Habar n-am. Cea mai mare parte din timp nu sunt aici. Doc zicea că poate îi găsesc ei o casă. Probabil va fi mai bine așa, odată ce se va obișnui să fie în preajma unor oameni care nu-l mai lovesc.

Îi dădu drumul câinelui ca să apuce un prosop vechi – mai avea câteva pe care nu apucase încă să le arunce – și câinele profită de ocazie ca să se scuture de apă. Stropi mari se împrăștiară în jur, făcându-i practic lui Reed un duș serios.

Simone izbucni în râs, iar Reed își șterse fața cu prosopul din mână.

– Acum am și eu nevoie de un duș.

– Păi mie mi se pare că tocmai ai avut parte de unul.

– Har, zise el începând să frece hotărât câinele cu prosopul. Cum ți se pare?

Câinele răspunse dând din coadă și lingându-l pe Reed pe față.

– Sigur, sigur, acum ne-am împrietenit.

Simone îl privi mângâind câinele și frecându-l cu prosopul și zâmbind în timp ce animalul dădea din coadă bucuros și nu mai prididea să-l lingă pe față.

Deși știa bine că de mult timp o pornise pe drumul acesta, oricât se împotrivise de fapt, acum își dădu seama că se îndrăgostise de el.

capitolul 22

Când Patricia decise că voia să-și prezinte povestea, în mod profesionist, o singură persoană i se păru calificată. Și, la urma urmei, Seleena McMullen fusese chiar acolo, la DownEast, și se bucurase de roadele clipurilor pe care le făcuse cu idiotul acela de Paulson.

Cine ar fi fost mai în măsură decât ea?

În plus, Patricia simțea că Seleena o tratase cu un anumit respect când făcuse interviul acela comemorativ. Ba chiar îi plăcea și cum arăta, și cum vorbea, deși își luase figura aceea timidă și tristă ca vai de ea.

De data asta lucrurile aveau să stea altfel. De data aceasta totul avea să fie real. Și când toate acestea aveau să ajungă în presă și pe internet, oamenii aveau în sfârșit

să afle cine mama dracului avea puțin creier, cine suferă cu adevărat.

Scrise chiar și un fel de scenariu pe care îl repetă de câteva ori. Și făcând asta, fu atât de impresionată de cât de bun i se păru că ieșise, încât se hotărî că atunci când avea să se liniștească și să se stabilească pentru totdeauna în Paradisul din Florida, avea să scrie scenariul unui film despre viața ei și despre timpurile pe care le trăise.

Când termină totul, când totul fu la locul lui, când simți că absolut fiecare detaliu era perfect, stabili contactul.

- Seleena la telefon.

- Nu închide, șopti Patricia cu voce tremurândă. Nu suna la poliție.

- Cine e?

- Te rog, trebuie să vorbesc cu cineva. Îmi este atât de frică!

- Dacă vrei să stai de vorbă cu mine, am nevoie să îmi spui cum te cheamă.

- Sunt... Patricia. Patricia Hobart. Te rog, nu chema poliția!

- Patricia Hobart? se auzi de partea cealaltă neîncrezătoare. Nu cred!

- Ai intrat în - tu îi spuneai camera verde - înainte să mă ducă pe mine în studio ca să fac interviul la comemorarea din iulie anul trecut. Te-ai așezat lângă mine și mi-ai zis că dacă îmi mai amintesc ceva despre fratele meu, orice mic detaliu pe care să nu-l fi spus poliției, ar trebui să te sun pe tine la numărul acesta. Ție aș putea să ți-l spun.

- Îți stau la dispoziție, Patricia, se auzi acum glasul în mod evident entuziasmat. Mă bucur că ai luat legătura cu mine.

Patricia auzi fâșâitul frenetic de la capătul firului și și-o imagină pe McMullen punând mâna pe un reportofon sau un caiet să noteze. Și zâmbi.

- Nu știu ce să fac!

- Spune-mi unde ești. Te caută FBI-ul. Și o mulțime de polițiști.

- Nu e adevărat ce spun ei, nu e nimic, absolut nimic adevărat. Nu știu ce se petrece. Nu înțeleg. Am fugit de colo-colo, dar îmi este teamă tot timpul. Vreau să mă predau, dar trebuie ca mai întâi să stau de vorbă cu cineva. Am nevoie să vorbesc cu cineva care e dispus să asculte și să spună adevărul.

Adăugă câteva suspine întretăiate.

- Nu știi, tu nu ai de unde să știi ce mi-au făcut mie.

- Cine?

- Bunicii mei. O, Doamne, trebuie să spun cuiva. Nu pot să mai fug așa, dar nimeni nu vrea să mă creadă.

- Poți să-mi spui mie. Eu te cred. Ce ți-au făcut?

- Nu, nu, nu în felul acesta. Vreau să vorbim față în față. Am nevoie ca tu să înregistrezi tot ca să fie, știi ce vreau să spun, ca să rămână undeva. Nu poți să spui nimănui, altfel o să mă omoare. Știu foarte bine asta. Poate ar trebui pur și simplu să mă omor eu și să pun capăt poveștii ăsteia.

- Nu vrei cu adevărat să faci asta, Patricia. Trebuie să îți spui povestea. O să te ajut eu.

Patricia zâmbi, lăsând speranța să îi tremure în glas.

- O să... o să mă ajuți tu?

- Da. Ce-ar fi să-mi spui unde ești?

- Eu... o să chem poliția!

- Ba nu, nu o s-o fac! Mi-ai spus că vrei să te predai. Dar că vrei mai întâi să spui lumii povestea ta. Vrei ca eu să mă asigur că oamenii o vor ști. Nu voi chema poliția.

Patricia răspunse cu o voce slabă în care picură o nuanță abia sesizabilă de disperare și speranță:

- Juri?

- Patricia, sunt ziaristă. Vreau numai adevărul. Vreau doar să-ți aflu povestea. Nu te-aș trăda niciodată. De fapt, când ești pregătită, să știi că pot lua legătura cu un avocat pe care îl cunosc, ca să te ajute. O să aranjăm

să te predai și circumstanțele în care o vrei face, astfel încât să nu-ți faci nimeni nici un rău.

Patricia studie sticluța plată plină cu scotch din care sorbise în timp ce McMullen vorbea.

- Ai face asta pentru mine?

- Spune-mi unde ești și o să vin să mă întâlnesc cu tine. O să stăm de vorbă.

- Dacă spui poliției și vin după mine, mă sinucid. Am... am pastile.

- Nu lua nici o pastilă. Nu voi face asta, stai liniștită. Unde ești? Vin chiar acum.

- Chiar acum?

- Da, chiar acum.

- Sunt la motelul Traveler's Rest Motel, pe Route 98, chiar înainte de ieșirea spre Brunswick. Te rog, ajută-mă, domnișoară McMullen. Nu am pe nimeni altcineva.

- Stai cuminte acolo, Patricia. Ajung în patruzeci de minute.

- Cineva trebuie să asculte, suspină Patricia din nou. Tu ești singura care poate.

Închise și închină în sănătatea ei în oglindă cu scotch-ul pentru care dezvoltase o adevărată pasiune.

Seleena se repezi să se schimbe într-o încăpere a studioului. Dacă lucrurile mergeau bine, urma să o aibă pe nebuna asta în studioul acesta în maximum două ore. Cea mai mare exclusivitate posibilă și îi cădea ca prin minune în poală. Și odată ce avea asta pe țeavă, avea să sune la FBI. Așa era mai întâi mama tuturor exclusivităților de pe pământ, după care avea să iasă în evidență ca jurnalista întreprinzătoare ce contribuisese decisiv la prinderea Patriciei Jane Hobart.

Se uită la ceas la laptop - se putea și cronometra. Era aproape miezul nopții. Putea ajunge mai repede de patruzeci de minute dacă se forța.

Luă reportofonul în caz că Patricia era mai întâi timidă, o cameră de luat vederi, telefonul și le băgă într-cuțuță, verifică dacă pistolul ei Glock era la locul lui

în suportul roz și sexy și ajunse în garaj în cinci minute punct.

Emily Devlon ar fi putut să o avertizeze despre cât de bine se pricepea Patricia la deschisul ușilor de garaj, dar morții – la fel ca moartele – nu vorbesc.

Se strecură în spatele volanului.

Făcu ochii mari uitându-se în oglinda retrovizoare când Patricia se ridică pe bancheta din spate. Dădu să pună mâna pe poșetă unde avea pistolul, dar simți acul seringii înfigându-i-se în gât.

– Somn ușor, zise Patricia.

Când Seleena se prăbuși inertă, Patricia ieși din mașină și deschise portbagajul. O scoase pe Seleena afară, îi legă mâinile și gleznele cu niște benzi de plastic și îi puse bandă adezivă pe gură în caz că Seleena își venea în fire și încerca să facă gălăgie.

Cu ceva efort, o târî până la portbagaj, o ridică și o băgă înăuntru.

– Somn ușor și noapte bună, îi spuse Patricia. Avem cale lungă în fața noastră.

Închise portbagajul.

Simone nu îi spuse și lui; nu era pregătită să o facă. Și, în orice caz, momentul nu părea potrivit pentru declarații de dragoste.

Știa că avea să păstreze câinele. Căci dacă nu se îndrăgostise încă de animal, era în aceeași fază – așa cum fusese și ea față de el – o pornise pe drumul acesta, oricât se împotrivise.

Cum el făcuse o faptă bună pe ziua aceea, făcu și ea una și găti o cină simplă, cu paste. Nu îi spuse că învățase rețeta de la un anume violonist italian.

Reed îi explicase cât de ușor se speria câinele de oamenii din jur și de aceea Simone îl ignoră în mod voit. Reed hrăni câinele, care băgă în el ca și cum ar fi fost mort de foame de săptămâni întregi. O luă durerea de inimă când se întrebă dacă nu cumva era chiar adevărat.

Până mâncară și ei, câinele încetă să se mai ascundă în spatele lui Reed și se făcu colac să doarmă lângă bolul cu mâncare, acum gol.

- Îi trebuie un nume.

Reed clătină din cap când se așezară să mănânce - la o masă de lemn de hambar pe care o cumpărase de la un prieten al lui CiCi.

- Dacă pleacă în altă parte, oamenii aceia o să-i spună altfel și asta nu va face decât să-l deruteze și mai tare. Frate, pastele astea sunt excelente, spuse el după ce băgă prima oară în gură. Cum de mi-ai ascuns chestia asta? Tu chiar te pricepi să gătești?

Ea clătină din cap.

- Pot face câteva lucruri ca lumea și încă niște feluri mâncabile. Ceea ce înseamnă mai degrabă supraviețuit, nu gătit.

- În sistemul meu de referință înseamnă gătit. Mulțumesc. Cum ți-a mers astăzi?

- Mi-a mers bine, dar mi-am dat seama că am nevoie să iau o pauză de la îndeplinirea misiunii pe care o am. O rupere de ritm. Am nevoie de schițele alea cu tine.

- Ce zici despre o fâșie care să-mi acopere partea din față? Aș putea purta o astfel de fâșie.

- Ai tu așa ceva?

- Nu, dar poate aș putea improviza ceva. Așa gol...

- Te-am mai văzut gol.

- Nu e același lucru să mă vezi gol cu să mă studiezi sau să mă desenezi gol. Nu ai cum să-ți dai seama, tu ești de partea cealaltă a întregului proces.

- Ba am fost de ambele părți.

- Ce?

Se opri din mâncat.

- Când eram în New York, mi-am sporit veniturile lucrând ca model.

- Goală?

- Pentru studii, răspunse ea amuzată, deși puțin surprinsă de reacția lui și băgând furculița într-un tăiețel. E vorba despre artă, Reed, nu despre voyeurism.

- Pot să-ți garantez că unii dintre tipi - și poate și unele fete - erau cât se poate de voyeuri.

Ea izbucni în râs.

- Oricum, m-au plătit pentru ce făceam, spuse râzând. Așa că seara asta e perfectă. Mi-am adus blocul de schițe. Poți să o consideri ca răsplată că ți-am dat de mâncare - și ce-o să-ți mai dau după sesiunea asta de pozat.

- Vrei să spui că încerci să mă mituiești cu favoruri sexuale? Cred că așa ceva... e cât se poate de acceptabil.

- Așa m-am gândit și eu. Nu mi-ai spus că FBI-ul ți-a făcut azi o vizită.

- Bârfele din sat, murmură el.

- Mda, sunt cât se poate de exacte în toate privințele. Nu mi-ai spus despre asta că te-ai gândit c-ai putea să mă superi.

- Ei, nici chiar așa.

Nu era ceea ce auzise ea, dar voia să audă și versiunea lui.

- Atunci, ce-ar fi să-mi spui tu chiar cum? Ai încredere, pot face față oricărui răspuns.

Reed ridică paharul de vin, căci ea insistase că acesta mergea mai bine cu pasteles decât berea. Și i-ar fi fost greu să o contrazică.

- Nu e vorba că nu faci tu față. Cred că are mai degrabă de-a face cu ideea de a nu aduce acasă problemele de la serviciu.

Arcuindu-și sprâncenele, ea se înclină dinadins ca să se uite la câinele de sub masă.

- Ok, ai dreptate, așa este. Dar asta numai în cazul în care nici tu, nici eu nu ne confruntăm cu niște chestiuni foarte dificile. Deci?

- Agentului special Cretinozaurul nu i-a plăcut deloc faptul că un LEO obsedat cu o slujbă calduță într-o vâgăună de insulă la dracu' în praznic l-a călcat pe bătături.

- Te-a făcut leu?

- A... nu, zise el izbucnind în râs și mai luând o gură de paste. LEO de la Law Enforcement Officer¹. L-E-O. Leo, adică polițai.

- Aha. Și după părerea lui, insula asta este o văgăună la dracu' în praznic.

- Cam așa și este. Iar mie îmi convine de minune să slujesc și să apăr interesele locuitorilor din văgăuna asta. Nu-mi convine însă deloc faptul că îndrăznește să vină în biroul meu și să încerce să-mi forțeze mâna. Îi relată pe scurt întâlnirea, ridică din umeri și adăugă: Așa că i-am spus să mă scutească și a plecat.

- Nu l-a interesat că o femeie a murit?

- Eu sper din toată inima că da, l-a interesat și îl interesează, ceea ce este încă un motiv în plus pentru care a decis să se dea la mine. Dar s-a dat degeaba. Uite ce e, cei mai mulți agenți FBI cu care m-am intersectat în munca mea sunt niște oameni foarte dedicați care vor să prindă răufăcătorii - și prin urmare sunt cât se poate de dispuși să coopereze cu orice LEO local, să îi includă în anchetele lor când situația o cere. Cât despre tipul acesta, ce să zic? Ia la propriu cuvântul „special” din agent special. Pur și simplu are impresia că e mai bun decât polițistii.

- Mie nu îmi place.

- Hei, nici mie. E un mare bou. Ceea ce nu înseamnă că nu se pricepe la ceea ce face.

- Atunci de ce nu a prins-o pe Hobart?

- Pentru că e dibace. E deșteaptă, e dibace și al dracului de vicleană. Are un mare talent în acest sens, are și cunoștințe și în plus dispune și de o grămadă de bani. Și știe să-și concentreze toate eforturile într-o anumită direcție. Nu i-aș face o vină agentului Cretinozaur pentru că nu a fost încă în stare să pună mâna pe ea, zise ridicând dintr-un umăr. I-am făcut însă o vină din faptul că-și dă atâta importanță și i se pare că este centrul universului și mai ales pentru că nu ia în considerare

¹ Ofițer însărcinat cu aplicarea legii - denumire generică pe care o au membrii forțelor polițienești în SUA (n.tr.)

nici o informație sau ofertă de ajutor din afară, mai ales – pentru cine știe ce motiv – din partea mea.

– CiCi cunoaște o mulțime de oameni. Pun pariu că are relații printre oamenii care au legătură cu șeful FBI sau oameni care cunosc pe cineva care are legătură cu el.

– Nu, în nici un caz, zise bătând-o ușurel pe mână. Deocamdată am rezolvat cazul și dacă la un moment dat se dovedește că nu, ce crezi? exclamă terminând vinul din pahar. În cazul acela putem să contemplăm din nou ideea de a apela la puterea nemaipomenită a măreței CiCi.

Se ridică să curețe bolurile de resturile de paste. Câinele sări imediat în sus, lovindu-se la cap în grabă de un picior de la scaun.

– Dumnezeule, stai potolit. Trebuie să îi mai dau o pastilă și să-i mai pun chestie de-aia în urechi. Faza cu pastila e ușoară. Există niște chestii cu arome în care se bagă pastilele ca să le ia. Faza cu urechile s-ar putea să iasă urât.

– Sunt convinsă că e un câine foarte bun, zise Simone întorcându-se pe scaun în timp ce câinele îl urma pe Reed la chiuvetă. Sunt convinsă că e foarte curajos.

Lipit de piciorul lui Reed, câinele o privea.

– Ești așa de chipeș și ai niște ochi atât de blânzi, spuse ea lăsându-se să alunece în jos până ajunse să stea pe podea. Cum Dumnezeu a fost posibil să se poarte cineva urât cu tine? Dar acum totul o să fie bine. Ai ajuns în raiul mâncării pentru câini.

Făcu un pas precaut înspre ea, se dădu înapoi, dar Simone continuă să vorbească:

– Și nu-i așa că ai fost atât de isteț când l-ai găsit pe Reed? O să te păstreze, să știi. Își tot zice că nu este adevărat, dar o va face.

Încă un pas încet, cu grijă, apoi încă unul.

Nemișcat și fără să scoată un sunet, ca să nu distragă atenția animalului, Reed privi întreaga scenă părându-i-se că privirea câinelui era pe jumătate hipnotizată.

Se târî pe burtă spre locul în care Simone pusese o mână pe podea. O mirosi, încercă și să o lingă. Se crispă când ea ridică mâna și începu să tremure când i-o puse pe cap.

- Ușurel, ușurel. Nu te va mai lovi nimeni niciodată.

El se apropie și mai tare de ea, fără să-și dezlipească ochii de fața ei când ea continuă să îl mângâie.

- Se simt cicatricile, murmură ea. Înseamnă că a avut multă forță și rezistență. Și cu siguranță are un suflet foarte pur și bun dacă mai e în stare să se încreadă într-o ființă umană. Nu l-au putut înrăi. Nu are absolut nimic rău în el. Se aplecă și sărută câinele pe nas. Bine ai venit acasă, străine!

Reed scoase una dintre pastile și o băgă în buzunărașul gelatinos și comestibil. Și recunoscă și față de sine însuși că își luase câine.

Partea proastă a acestei afaceri deveni evidentă în momentul în care scoase câinele afară să îl plimbe. În cele din urmă, se gândi el, câinele avea să se învețe cu locul acesta, să îl considere teritoriul lui și să iasă pur și simplu singur să-și facă nevoile și să se miște. Dar, pentru moment, avea să meargă cu el să-l plimbe în pădure.

Dacă urșii își fac nevoile în pădure, e normal să facă și câinii același lucru.

Când câinele nu se comportă deloc ca un urs, Reed presupuse că animalul nu mâncase încă destul ca să aibă ce elimina. Până ce ajunseră în fața casei pe aleea de pavele și câinele se lăsă pe vine și se ușură.

- La dracu', da' ce-avea pădurea aia? Acum am nevoie de o lopată.

Când ieși cu lopata, câinele se lăsă în jos, scheunând.

- Doamne, Dumnezeule, nu vreau să te lovesc cu asta!

Îl scoase din minți ideea că fusese în stare cineva să bată bietul câine cu o lopată. Ajuns din nou înăuntru, luă un biscuit pentru căței, se ghemui lângă el și îl întinse.

- Să nu crezi că asta este o recompensă pentru că ai făcut rahat pe aleea din față, căci să știi că așa ceva este absolut necivilizat. Ți-o ofer așa, pur și simplu. Acum trebuie să urc și să mă dezbrac și asta nu pentru distracție și sex. Deja nu am nici un chef. O luă în sus pe scări, cu câinele alături. Apoi se uită înapoi când ajunse sus și auzi scheunatul. Cum ai reușit?

Reed tropăi coborând din nou scările până la jumătate, unde câinele își băgase capul printre zăbrelele balustradei și se înțepenise acolo.

- De ce ai făcut asta? Stai cuminte. Nu te mai bâțai.

Reuși să încline capul ca lumea, să mute trupul, să încline din nou capul în alt unghi și în cele din urmă să îl elibereze.

- Să nu mai faci așa ceva.

De data asta, câinele nu i se mai dezlipi de picioare până în dormitor.

Simone stătea pe fotoliul de lângă foc și schița la întâmplare diferite imagini în blocul de desen. Poziții de trupuri omenеști - trupuri goale. Oare trupul lui gol? Și dacă asta nu era suficient de ciudat, aruncă o privire spre pat. Chiar făcu un pas în direcția lui.

- Aia e o sabie. E o sabie pe pat.

- Păi ți-am spus că vreau să te schitez cu o sabie în mână.

- Ai o sabie!?

- Am împrumutat-o de la CiCi.

- Deci CiCi are o sabie!?

O luă în mână - era destul de grea - și îi studie teaca lungă și frumos gravată. Părea veche, realizează el. Nu era incrustată cu pietre prețioase și nici nu părea de mare valoare, dar era veche și... încercată în bătălii.

- Cât de tare este!

O scoase și se minună cât de strălucitoare și suplă era lama. Încercată în bătălii, se gândi din nou, dând cu ochii de câteva locuri unde tăișul era zimțat. Oțel pe oțel.

- Mi se pare foarte, foarte tare. De unde și până unde are CiCi sabie?

- A primit-o cadou. De la nu știu ce ambasador. Sau poate de la Steve Tyler. Mai are și o katana la care m-am gândit, dar tu ești cât se poate de american prin înfățișare și aer, iar katana este mult prea exotică pentru asta.

- Are o katana și o... ce-i asta, o spadă?

- Habar nu am. Scoate-ți hainele, șefu'.

Reed ridică sabia, o legănă încet către dreapta și pe urmă către stânga căci i-ar fi fost imposibil să se abțină și pe urmă se încruntă din nou înspre ea.

- Ar trebui să fii nebun de legat să umbli cu o sabie pe-aici gol.

- Așa făceau celții.

- Da, dar nu înainte de a o lua razna.

- Scoate-ți hainele, repetă ea necruțătoare. Poți să bei din sticla aia de vin să-ți faci curaj.

- Poate ar trebui să-ți folosești mai întâi tehnicile de ademenire prin favoruri sexuale.

- Ei, în cazul acesta nu ai mai avea parte de nimic care să te surprindă mai încolo, nu? Nu fi timid! Îți repet, te-am mai văzut dezbrăcat.

- Dar câinele nu m-a mai văzut, murmură el, însă lăasă jos sabia ca să se dezbrace și să termine odată cu toate astea.

- Foarte drăguț din partea ta că ai luat cățelușul acela de jucărie!

- Păi nu eu. Donna mi le-a pus în pungă. Să nu crezi că după părerea mea e normal ca un câine să se joace cu păpușile.

- Pe bune? Atunci ai face bine să-i zici.

Fără cămașă, cu mâinile pe nasturii de la blugi, Reed se uită să vadă ce făcea câinele care acum se făcuse colac, cu o lăbuță pe cățelușul de jucărie și lingându-l pe față bucuros.

- Deja e o rușine în ceea ce mă privește.

Scoase o răsufare resemnată și își scoase și celelalte haine.

- Stai mai aproape de foc - e mai bună lumina acolo. Cu sabia în mână, adăugă ea. Întoarce-o către stânga, dar îndreaptă-te cu fața înspre mine. O să încercăm și vreo două poziții în care ții sabia de mâner cu vârful în jos.

- Nu am cuvinte.

- Se pare că insula a început să se pregătească de sosirea sezonului.

Conversație de salon în pielea goală. Conversație de salon în pielea goală și cu sabia în mână. Dar încercă, totuși.

- Mda, o mulțime de oameni au început curățenia de primăvară și văruitul.

Ea îndreptă conversația în diferite direcții ca să-l facă să fie mai puțin conștient de postura în care se găsea.

- Vreau să ridic sabia deasupra umărului stâng, ca și cum ai vrea să dai cu ea. Și ține-o acolo o clipă.

Avea umeri lați, se gândi ea, bicepși puternici și abdomenul plat. Cicatricea care se vedea pe mușchiul oblic drept, *latissimus dorsi*, deltoidul adăuga însemnul acela aproape tangibil al violenței.

- Las-o jos o clipă și scutur-o.

Ea se ridică și îi duse niște vin.

- Relaxează-te.

- Am terminat?

- Nu încă. Vreau să-ți întorci capul și să te uiți spre ușă. Imaginează-ți că dușmanul tău intră chiar acum, că vine după tine.

- Poate să fie Darth Vader?

- Nu Kylo Ren? L-a omorât pe Han Solo, ceea ce Vader nu a reușit niciodată.

- Mi se pare foarte tare că știi asta, zise el înapoiindu-i paharul de vin. Dar nimeni nu e mai întunecat decât Vader.

- Atunci, Darth Vader, spuse ea luând paharul și punându-l jos, după care se întoarce pe fotoliu. Vreau să respiri adânc de câteva ori, după care să te întorci spre ușă. Uite-l pe Vader. Ține-ți ochii la el și ridică sabia,

după care rămâi așa. Păstrează privirea aceea și postura. Vreau să fii tensionat, pregătit, în plin avânt pentru prima lovitură. M-ai înțeles?

- Da, da.

- Prefă-te că e real. Nu e nevoie decât să crezi și va părea cât se poate de real. Nu te grăbi.

El încercă să-și imagineze că-l aude răsuflând greu pe înspăimântătorul Vader și când avu sentimentul acesta clar în minte se uită spre ușă și ridică sabia.

- Rămâi așa, chiar așa.

Perfect, gândi ea. Arcuirea, mușchii din brațe, venele gâtului, toracele. Ușorul tremur al umerilor și al brațelor încordate. Tensiunea din maxilare, spatele drept.

- E bine, e bine, murmură ea schițându-l iute pe hârtie. Doar nu te mișcă! Își luă telefonul și îi făcu iute trei poze ca să aibă termen de comparație pentru schiță. Gata. Ai învins Imperiul. Relaxează-te.

El coborî sabia și își mișcă umeri.

- Am terminat?

- Gata, am obținut ceea ce îmi trebuia. Ești un model excelent.

- Să vedem.

- Nu, nu.

Închise brusc blocul de schițe.

- Haide!

- Vreau să vezi lucrarea finală. În plus, spuse ridicându-se și îndreptându-se spre el, acum, că am isprăvit sesiunea de modeling, mă gândesc să mă bucur de prezența unui bărbat dezbrăcat numai și numai din motive pur egoiste.

Îl sărută mușcându-l ușor de buza de jos.

- Ai grijă la sabia aia, murmură el.

Ea își coborî mâna peste pieptul și abdomenul lui, în jos, și întreabă:

- Care dintre ele?

- Ha!

- Pune-o deoparte pe cea de metal. În noaptea asta este lună plină. Până voi termina cu tine intenționez să te fac să urli pur și simplu la ea.

Până termină cu el, într-adevăr, decise și el că, dacă aceasta era răsplata, avea de gând să facă fără îndoială carieră în modelingul nud.

Se trezi amețit, cu o mare nevoie de cafea și își aminti de câine abia când se împiedică de el.

- Scuze, mă ocup eu de el, șopti când Simone mor-măi gata să se trezească.

Își luă hainele și le aruncă pe el la întâmplare, scoase câinele prin bucătărie și apucă iute o cola în drum, că era varianta mai rapidă decât cafeaua.

Nu ar fi trebuit să-și facă griji cu viteza, că înainte să apuce să ducă câinele spre pădure se și ușură pe verandă.

După ce se ocupă de chestia asta, intră la loc în casă, hrăni tembelul de câțel, făcu niște cafea și o bău în timp ce câinele înfuleca mâncarea. Parcurse toată rutina de tratament și urcă înapoi la etaj ca să facă duș.

Se opri la jumătatea scărilor când văzu că din nou câinele își prinsese capul între zăbrelele balustradei.

- Care-i treaba cu tine? Sau ești cumva foarte dobitoc de tot nu ești în stare să urci niște scări cum trebuie?

Începu iarăși procedura ca să-l mute, să-i încline gâtul la unghiul potrivit și într-un final să îi scoată capul după care goni câinele în sus pe scări tocmai la timp ca să o vadă pe Simone coborând din pat.

- I-am găsit un nume câinelui.

- Cum îl cheamă?

- Foarte Dobitoc.

- În nici un caz nu o să-i pui așa unui cățeluș drăguț numele Foarte Dobitoc.

- Ba i se potrivește, și întotdeauna un animal trebuie să primească numele ce i se potrivește. Dar putem să îi spunem FD, pe scurt.

- Mai gândește-te.

- Și-a făcut nevoile și mari, și mici peste tot pe verandă și iar și-a prins capul între zăbrele pe scară. Doar nu poți să zici că nu e Foarte Dobitoc?

Reed vorbea, iar câinele se uita țintă la el cu ochii plini de dragoste.

- Măcar a așteptat până ce a ieșit afară, susținu cu tărie Simone. I-ar trebui un nume drăguț. Cum ar fi Chauncy.

- Chauncy e un nume de... Se opri înainte să apuce să spună „nume de fătălău“. În nici un caz nu mi-aș numi câinele Chauncy, reveni el. Mai am nevoie de cafea. Am nevoie și să îmi fac un duș. Duș, zic. Vii și tu cu mine, spuse apucând-o pe Simone de mână. Tu, nu, îi spuse câinelui.

Sexul la duș îi îmbunătățește starea de spirit.

Îmbrăcată, dând pe gât prima ceașcă de cafea pe ziua aceea, Simone își luă jacheta.

- Adu-l pe Herman la CiCi în seara asta.

- Nu am de gând să-i spun Herman. Dar o să-l aduc.

- Foarte bine. Ne vedem atunci, zise sărutându-l pe Reed. Și pe tine, Raphael, zise sărutând nasul câinelui.

- Nici Raphael.

Reed strânse câteva provizii pentru câine - pastile, buzunărașele cu arome în care se băgau pastilele, mâncare, chestiile acelea gumate de mestecat, vreo doi biscuiți.

- Mergem la muncă. E timpul să începi să-ți câștigi existența cum se cuvine.

Conduse câinele afară și se opri când observă că din pământ începuseră să răsară tulpinițe de plante.

- Ce tare! Vine primăvara, se pare. Ai grijă, nu cumva să scurmi să scoți plantele alea de-acolo, că nu mai primești nici un fel de Milk Bones. Hai, urcă.

Câinele îl ascultă imediat, bucuros, și se lovi instantaneu cu capul de geamul închis.

- Vezi, Foarte Dobitoc. Dacă asta ești, asta ești, n-ai ce-i face!

În ciuda vremii răcoroase, Reed coborî geamul.

- Bănuiesc că va trebui să te fac și pe tine agent, dacă îți târăsc târțița la serviciu în fiecare zi. Ceea ce înseamnă că vei fi agentul Câine. Ai înțeles?

Câinele scoase pur și simplu capul pe geamul deschis.

- Asta să fie? Imensul meu talent detectivistic mă face să cred că ai impresia că amărățele alea de zăbrele sunt un fel de toc de geam și că dacă bagi capul pe-acolo, o să-ți sufle vântul urechile pe spate. Ceea ce înseamnă că ești un agent prost făcut grămadă.

Clătinând din cap, Reed dădu înapoi de pe alee și întoarse mașina luând-o spre sat. Inspirația îl lovi chiar atunci.

- Prost făcut grămadă, dar un agent foarte simpatic. Cum era Barney Fife, nu? Asta este. Tu ești Barney. Gata, ți-am găsit numele.

Lui Barney păru să îi convină judecând după limba scoasă afară și urechile date pe spate de la vânt.

Descuie ușa secției de poliție și se duse în biroul lui. Îi umplu lui Barney bolul cu apă și îi dădu un băț de-al lui, de piele, să roadă.

- Să nu mă faci să-mi pară rău.

Își luă o cană de cafea și o auzi intrând pe Donna - aproape întotdeauna ajungea prima - în timp ce se ducea la birou și își pornea computerul.

- Ai de gând să aduci câinele acela aici în fiecare zi?

- Barney a fost numit agent.

- Barney?! exclamă ea cu mâinile în șolduri. Ca dinosaurul mov și prietenos?

- Nu. Ca Barney Fife. Agentul Barney Fife.

- Păi serialul acela nu a fost pe vremuri, sau oricum, nu pe vremea ta?

- E un serial clasic.

- Mda, așa este. Poți să nu te mai uiți la mine cu privirea aia speriată, spuse către Barney. Am luat corespondența când am intrat.

Se apropie de birou și puse un teanc de scrisori pe el. Apoi mai schimbă o privire cu câinele și ieși.

Tocmai când dădea să deschidă primul plic, îi sună telefonul. Era Suzanna Dorsey, care voia să afle ce mai făcuse cu câinele. Îi povesti totul de-a fir a păr și apoi ascultă ce avea femeia de spus despre insistența câinelui de a folosi pajiști, verande și alei din fața caselor ca să-și facă nevoile.

– Dat fiind tot restul comportamentului? Aș spune că a fost închis într-un țarc strâmt cea mai mare parte din viață. Cu podele de beton. Nu știe altceva decât suprafețe solide, dure, bietul de el! O să se învețe altfel, Reed, dar s-ar putea să fie nevoie de ceva timp.

– Atunci o să-mi țin lopata la îndemână.

După ce încheie convorbirea, aruncă o privire spre Barney. Barney se uită la rându-i spre el, se târî pe burtă puțin mai aproape și îl învâluie în privirea aceea de încredere și adorație pură.

– O să ne ocupăm de chestia asta, îi spuse Reed și îl scarpină ușor pe cap înainte să se întoarcă la corespondență.

Scrisoarea adresată lui personal, deși la secția de poliție, cu ștampila poștei din Coral Gables, Florida, îl făcu să-i înghețe sângele în vene.

Scoase o pereche de mănuși folosite la prelevarea de probe, își scoase briceagul ca să dezlipească cu grijă plicul. Scoase o felicitare.

FELICITĂRI!!!

Letterele lucioase străluceau deasupra unor artificii colorate. Deschise felicitarea cu degetele înmănușate și citi mesajul tipărit din fabrică.

Să dăm drumul la petrecere!

Desenase cranii și oase încrucișate în jurul cuvintelor și pe urmă adăugase un mesaj scris de mână.

Ai supraviețuit! Bucură-te cât mai poți de chestia asta. Cât despre mine, să știi că nu am terminat cu tine, dar cu siguranță tu vei fi terminat când voi ajunge acolo.

XXOO, Patricia.

P.S. Iată și un mic suvenir din marele stat Florida.

Luă pungața mică de plastic închisă și examinează bucla de păr dinăuntru. Era, fără îndoială, a lui Emily Devlon.

- Bine, nenorocito, să-i dăm drumul! Ai îngăduit ca toată acțiunea asta să devină ceva personal și asta a fost o mare greșeală.

- Hei, șefu', ai... Cecil intră, dar se opri brusc când văzu sclipirea de gheață din ochii lui Reed. Ah, pot să revin dacă e...

- Ce îți trebuie?

- Mă gândeam să-ți spun că la Beach Shack se zugrăvea și cineva a doborât de pe scară un galon întreg de vopsea. S-a împrăștiat în oarecare măsură și pe Jewels Of The Sea și a stropit-o pe Cheryl Riggs care era afară și spăla vitrina. E foarte furioasă, șefu'.

- Și te poți ocupa tu?

- Da, mă rog, eram în drum spre muncă atunci când s-a întâmplat, așa că am făcut ce-am putut. Să știi că și trotuarul e plin de vopsea. Dar doamna Riggs vrea să vii tu acolo.

- Spune-i că vin, dar mai întâi trebuie să rezolv ceva.

- Desigur.

- Ocupă-te tu, personal, blochează trotuarul ca să nu se-apeuce oamenii să tropăie prin vopseaua proaspătă. Și să o pui pe Donna să ia legătura cu serviciul de curățenie de pe insulă ca să se apuce să o îndepărteze de pe trotuar.

- Da, domnule!

- Și închide ușa, Cecil.

Vopsea vărsată, proprietari de magazine cu care trebuia să vorbească, se gândi Reed. Dar toate acestea trebuiau să aștepte.

Făcu poze cu telefonul plicului, pe ambele părți apoi cu felicitarea pe față, pe spate și în interior. O altă poză cu bucla de păr.

Pe urmă scoase cartea de vizită a lui Xavier din sertar și formă numărul.

capitolul 23

Seleena își veni în fire încet, încet și gemu. Ce mahmureală teribilă, gândi, amețită și cu mintea încă tulbure. O dureau capul, ochii îi zvâcneau în orbite, avea senzația că are șmirghel în gât, iar stomacul îi era dat peste cap.

Oare câte pahare băuse... Atunci își aminti.

Se trezi brusc tresărind și lumina crudă îi răni ochii. Încercă să-și ridice mâinile ca să și-i ferească, dar simți că nu le poate mișca. Scoase un țipăt sălbatic, înnebunit.

- Mamă, dar știu că ești prost dispusă când te trezești îi apărui Patricia în fața ochilor sorbind cafea dintr-o cană. Probabil că nu te simți prea bine și să știi că dacă îți dai o să îți fie și mai rău. Nu are cine să te audă, așa că mai bine fă-ți o favoare și încetează.

- Unde suntem? De ce faci asta? Dumnezeuule, te rog să nu mă ucizi.

- Suntem în adâncul pădurii, undeva spre nord. Ți-am spus deja de ce - vreau să îți spun povestea mea. Cât despre ucis, dacă te voiam moartă, aș fi făcut-o deja. Așa că relaxează-te. Îi întinse un pahar cu un pai. E doar apă. Am nevoie de tine trează și gata de acțiune. Îmi pare rău de acul pe care ți l-am înfipt în gât, dar nu eram sigură dacă pot avea încredere în tine. În felul acesta este bine pentru noi amândouă.

Seleena începu să tremure involuntar când o privi pe Patricia în ochi. Vezica amenința să-i cedeze.

- Nu e nevoie să faci asta. Ți-am spus că nu voi chema poliția.

- Da, partea asta mi-a fost clară. Vrei povestea, așa că în nici un caz nu te-ai apuca să suni la poliție din prima. Dar tot e mai bine în felul acesta, zise Patricia dându-și ochii peste cap, după care folosi paiul să sugă niște apă. Vezi? E doar H-doi-O.

Disperată, Seleena acceptă și bău paharul până la fund.

- Nu am cum să-ți fac un macchiato - acesta e preferatul tău, nu-i așa? Pun pariu că ți-ar prinde bine niște cafea acum, ca să-ți dezmorească mintea și să începi să funcționezi.

- Da. Te rog.

- Stai mai întâi să-ți spun regulile casei.

- Mai întâi? Îmi mare rău. Am nevoie de o baie.

- E de înțeles, dar încearcă să te ții, Seleena. E mai bine să auzi regulile de la început ca să n-avem vorbe mai încolo. Îți dau drumul și tu te duci la baie, încep Patricia. Am scos ușa, să știi. Hei, suntem amândouă fete, nu? Pe urmă te întorci și te așezi aici. O să-ți leg din nou mâna stângă și gleznele, dar îți las liberă mâna dreaptă ca să-ți poți bea cafeaua, să mănânci un iaurt - să nu-ți pierzi puterile. Dacă încerci ceva, mă apuc să-ți rup degetele. Nu te voi uide - avem nevoie una de cealaltă - dar îți voi face rău.

- Înțeleg.

- Excelent.

Când Patricia scoase niște clești - lungi, cu vârfuri ascuțite - Seleena se crispă trăgându-se înapoi.

- Ca să tai plasticul. Mai am o grămadă de legături dintr-astea.

I le tăie, deci. Se dădu un pas înapoi și își scoase pistolul din tocul de la curea.

- Du-te să faci pipi.

Picioarele Seleenei începură să se clatine când dădu să se ridice.

- Sedativul - ești încă puțin fragilă. Nu te grăbi. Avem tot timpul din lume.

- O să mă caute cineva.

- Poate. I-am trimis asistentei tale un text de pe telefonul tău, în care i-am spus că pleci în urmărirea unui pont fantastic și că lipsești din oraș o zi sau două. Dar s-ar putea ca asta să nu funcționeze prea mult timp.

- O zi sau două.

Se chinui să perceapă detaliile - era un fel de cabană, realiză ea, iar jaluzelele erau trase. Mobila era grosolană, rustică, nu se auzea nici un fel de zgomot de trafic. Nici un fel de zgomot.

- Nu o să ne ia mai mult de-atât. Și pe urmă o să ai povestea pe care o dorești cu atâta ardoare.

- Și o să mă lași să plec, spuse Seleena încercând să uite de rușine și ridicându-și fusta ca să facă ce avea de făcut.

- De ce n-aș face-o? Asta a fost înțelegerea. Eu îmi spun povestea, tu te duci să o faci cunoscută lumii. Vreau să mă asculte oamenii.

- Și o să te predai?

- Ei bine, e-adevărat că în legătură cu asta am mințit, rânji Patricia. Si despre faptul că m-aș sinucide. Dar uite! Făcu un gest larg cu mâna. Am un tripod, o cameră video profesională, am lumini, am tot ce trebuie. Consideră că acesta este studioul nostru ad-hoc. Vom sta aici. Poți să-mi pui întrebări. Eu voi vorbi. Voi da totul pe față. Asta vreau. Asta vrei și tu.

Cu coada ochiului, Seleena își văzu poșeta. În poșetă se afla un pistol.

- Dar aș fi păstrat toată afacerea confidențială. Nu e nevoie să mă legi de scaun.

- Gândește-te. Unele chestii pe care am să ți le spun sunt, cum să-ți zic, șocante. S-ar putea să te supere sau să te sperii. S-ar putea să-ți treacă prin cap: „Oh, nu! O să mă omoare și pe mine, așa că ar trebui să încerc ceva“. De exemplu, acum, te întrebi dacă ai putea să

ajungi la Glockul acela roz și drăguț din poșeta ta. Și pe urmă? Aoleu. Degete rupte.

Se dădu înapoi și scoase pistolul de unde îl băgase în curea, la spate. Îl ridică.

- Așa că ai avea parte numai de durere fără nici un câștig. Încerc să te salvez de la așa ceva, îi zâmbi fermecător, dar apoi rânji cu toți dinții la vedere. Stai dracului jos, altfel în loc să-ți rup un deget te împușc în picior chiar cu pistolul acesta de fetiță al tău.

- O să cooperez, zise Seleena, păstrându-și glasul calm și privirea ținută la ea și se înapoie la scaun. Vreau să-ți aflu povestea.

- O vei afla.

Patricia își băgă la loc în toc propriul pistol - un Sig serios, profesional, dar păstră Glockul ațintit asupra Seleenei. Începuse să-i placă arma rozalie. Luă niște legături de plastic și le aruncă în poala Seleenei.

- Leagă-ți gleznele de picioarele scaunului. Pe urmă mâna stângă de rezemătoarea pentru braț. O să bem o cafea, mâncăm ceva și vorbim despre cum aranjăm totul. Ți s-a dus machiajul, e întins, și părul e în mare dezordine. Dar nu-ți face griji, te aranjez eu. Mă pricep la coafuri și machiaje, crede-mă.

În timp ce Patricia făcea cafea, Reed se ocupă de incidentul cu vopseaua, calmă proprietarii magazinelor, se lămuri cu zugravul neîndemânatic - un puști în jur de douăzeci de ani, îngrozit că avea să-și piardă slujba sau să fie arestat.

Pe drumul de întoarcere, agentul lui canin, Barney, dădu să se ușureze pe trotuar.

- Nu face asta!

Riscându-și blugii, Reed ridică în brațe câinele și zori pasul. Barney începu să tremure și împunse cu botul agitat bărbia lui Reed.

- Ține-te! Ține-te!

Intră ca o furtună în secție, speriiind-o pe Donna și pe agenții umani aflați acolo.

- Am nevoie de o pungă pentru probe. Repede!

Matty sări în sus întinzându-i una.

- Ce e?

- Ordinul Consiliului local 38-B.

Matty își dădu ochii peste cap în timp ce Reed alergă înapoi înăuntru.

- Adică strânge rahatul, îi spuse ea lui Cecil.

Reed îl puse pe Barney pe pajiștea din spatele secției.

- Acum poți să-ți dai drumul.

Cum câinele părea temător și cât se poate de confuz, Reed îl plimbă înainte și înapoi pe iarba.

- E furioasă. N-a reușit să mă omoare și, mai rău, am reușit eu să bag un glonț în ea, nu știu unde. Și din cauza asta a trebuit să fugă. Și-a împușcat bunica exact când se chinuia să meargă cu cadrul de colo-colo. Închipuie-ți așa ceva.

Barney amușină neîncrezător iarba.

- Deci nu a moștenit căsoaia aia. Care valora pe puțin un milion de dolari și încă ceva mărunțiș. Și cu tot ce avea în ea? Încă niște mărunțiș în plus. Pune la socoteală conturile înghețate.

Se înfruptase deja copios din ele, dar ar mai fi avut de unde.

- Mda, am făcut-o să piardă mulți bani și asta o face s-o usture de moarte fundul ăla de psihopată. Psihopată, repetă el privind vizavi la clădirile care adăposteau magazine, bistrouri, unele cu apartamente pe care proprietarii le închiriau celor care veneau vara să muncească aici. În mare parte, asta este problema. Întotdeauna a obținut ce a vrut până la mine. Frate-său a dat-o în bară, dar e fratele ei și doar sângele apă nu se face, nu? Dar până la mine și-a lovit toate țintele. Cu o rată de succes de sută la sută, și asta fiind abia la început.

Sucind și învărtind totul în minte, se opri din mers.

- Eu nu numai că i-am doborât recordul ăsta mizerabil, nu-i așa? Am făcut-o să piardă o avere întreagă pe care, în mintea ei de psihopată, și-o închipuia ca aparținându-i de drept. E ca și cum i-am furat-o. Și am rănit-o.

Am făcut-o să sângereze. Și de-atunci încoace a luat-o razna, asta s-a întâmplat.

Revăzu cu ochii minții privirea de pe fața ei când trăsesese în ea – șocul și groaza. Mai mult, își aminti sunetul vocii ei când țipase la el și fugise. Insulte și lacrimi exprimând la fel de bine furie și teamă.

– Mereu am știut că va fi furioasă și că va dori să-și mai încerce o dată norocul cu mine. Dar să trimită felicitarea aia? Cred că vrea să se asigure că nu am uitat-o. Vrea să simt și eu același lucru pe care l-a simțit ea, șocul și groaza aceea. Dar asta e o greșeală. Și odată ce faci o greșeală, e mult mai ușor să o faci și pe următoarea.

Barney scheună, trăgând de lesă.

– Ori pe iarbă, ori deloc. A pus aia la poștă înainte să părăsească Florida. A pus-o la poștă imediat după ce ucisese, simțindu-se cât se poate de plină de ea. Probabil a luat-o înspre nord, asta e impresia mea. Poate că nu chiar până aici, dar oricum, în direcția asta. Privi în jos spre câine. Vom fi pregătiți să o primim.

În semn de răspuns și cu o mutră vinovată, câinele se ușură în sfârșit.

– Ei, vezi, așa se face, spuse Reed și când acesta termină, îl mângâie cu mult entuziasm. Din câte se pare, am înțeles amândoi ce era de înțeles. Ce băiat bun! Exact asta îți spuneam. Păcat că nu te pot învăța să cureți singur în urma ta, dar la urma urmei pentru asta există partenerii.

Reveni înăuntru, scăpă de punga de plastic, se spală temeinic pe mâini și intră în încăperea comună.

– Donna, vreau să îi chemi și pe Nick și pe Leon de pe teren.

– Pentru ce?

– Fiindcă trebuie să vorbesc cu voi toți. Intră în biroul lui ca să ia dosarul pe care îl ținea acolo în caz de nevoie. Scoase poza Patriciei Hobart. Cecil, vreau să faci copii după poza asta – copii color, cu rezoluție mare.

– Câte?

– Cincizeci pentru început.

- Cincizeci? Cecil clipi nedumerit. Asta va dura ceva timp.

- Atunci ai face bine să-i dai drumul. Donna, vezi că o să vină poliția federală. Știu poziția ta în privința asta, dar ți-aș fi recunoscător dacă ai face un filtru proaspăt de cafea când ajung.

- Bine, o să fac o excepție. Leon și Nick sunt pe drum.

- Bine. Preiei apelurile câtă vreme sunt ei aici, dar în afara urgențelor extreme, totul va trebui să aștepte până după briefing. Se așază în fața lui Matty. Spune-mi părerea ta despre agenții de pe timpul verii. Mă interesează cine ar fi în stare să se ocupe de alte chestii în afara unor contravenții mărunte de trafic sau niște vopsea vărsată.

- Le-ai citit dosarele și ai și vorbit cu unii dintre ei.

- Da, așa este, și mi-am făcut o părere. Acum o vreau pe a voastră.

Ea se încruntă, dar cedă. Reed dădu din cap și se ridică, căci intra Leon.

- Ai vreo problemă, șefule?

- Încă nu. Stai jos, Leon, spuse ducându-se să ia o fotografie din cele pe care le multiplica Cecil și în timp ce intra pe ușă și Nick, o prinse în avizierul principal. Stai jos, Nick. Cecil, deocamdată e de ajuns. O să termini după briefing. Vreau să vă uitați cu atenție cu toții la fotografia aceasta. Veți avea fiecare propria copie și vom distribui câteva prin sat, agențiilor care închiriază camere, personalului de pe feribot. Aceasta este Patricia Hobart, vârsta douăzeci și șapte. Până acum a ucis zece oameni de care se știe. Și a încercat să mă ucidă și pe mine.

Deși își închipuise că toți cunoșteau istoria, sau cel puțin majoritatea detaliilor, trecu încă o dată în revistă elementele principale. Voia să le fie proaspete în memorie și voia să le audă de la el însuși.

- Mi-a trimis asta astăzi. Scoase punguța de probe cu felicitarea, cea cu plicul și cea cu bucla de păr din dosar. O să le predau FBI-ului când ajung aici.

-Mai dă-i dracului, murmură Matty. De aproape un an sunt cică pe urmele ei și nu au descoperit absolut nimic.

-Habar nu avem noi ce au descoperit sau cât de aproape de ea au ajuns, că nu sunt siliți să ne dea nouă raportul. Așa funcționează lucrurile astea, spuse punând deoparte dosarul acela și deschizând altul. Acesta este dosarul meu - dosarul nostru - cu o copie a felicitării, plicul și câteva fire de păr pe care le voi da la laborator. Am niște relații. Vom coopera din plin cu FBI-ul, dar asta nu înseamnă că vom sta cu mâinile în sân. Femeia asta o să ajungă aici, mai devreme sau mai târziu, continuă el. Simone Knox a fost și ea în mallul acela. E și ea o țintă, mai ales că a fost prima care a sunat la 911, prin urmare, consider că e una dintre cele mai importante ținte. Începând de astăzi, vom institui patrule regulate în jurul casei lui CiCi. Cineva va fi pe doc ca să urmărească cine coboară de pe feribot. Voi chema doi dintre agenții de vară încă de pe acum ca să ne ajute cu chestia asta.

-Dar se deghizează, spuse Matty.

-Așa este și se pricepe de minune la asta. Deci, băgați-vă poza aia a ei în memorie. Nu vă lăsați înșelați de o altă culoare a părului, de altă coafură, culoare a ochilor, ochelari de soare sau mici modificări ale trăsăturilor feței sau trupului. Va fi singură. Va avea nevoie să închirieze un loc unde să stea fiindcă va trebui să petreacă aici ceva timp ca să studieze obiceiurile și programul zilnic al celor pe care îi are în vizor. Va fi înarmată și e cât se poate de sigur că este extrem de periculoasă. Am nevoie ca locuitorii de pe insulă să fie avertizați, iar voi să le repetați cât se poate de clar să nu se apropie de ea, să nu o abordeze sau să încerce să o demaște. Dacă intră în magazin ca să-și ia cele trebuincioase, o servesc, îi urează o zi bună și pe urmă iau legătura cu noi. Nu intenționează să rănească pe nimeni altcineva în afară de mine și Simone, dar asta nu o va opri în cazul în care este încolțită. Aceasta este insula noastră, continuă

el. Când va ajunge pe ea, o încolțim. Doar cunoaștem insula mai bine decât ea. Vedeți că are răbdare. Poate că va apărea săptămâna viitoare sau poate că va mai aștepta încă doi ani.

Dar după părerea lui, nu avea să mai aștepte prea mult. Nu credea că avea destulă răbdare încât să o facă.

- Nici unul dintre noi nu-și poate permite să devină delăsător, căci de venit sigur va veni. Se opri când se deschise ușa și intră Xavier - urmat de o colegă. Donna, ți-aș rămâne recunoscător dacă ai aduce cafeaua aia acum.

- Absolut, șefu'.

Se uită urât la Xavier în timp ce se îndrepta spre camera oficiu.

- Domnilor agenți, le făcu Reed semn spre biroul lui.

Femeia purta un costum negru, cămașă albă și pantofi comozi. Lui Reed îi păru că are în jur de patruzeci de ani, o siluetă athletică, părul șaten-închis tuns scurt - la fel de practic ca pantofii - și foarte puțin machiaj pe fața frumoasă cu ochi căprui serioși.

Reed își imaginează că era probabil la fel de încuiată ca Xavier. Asta până ce zâmbi la câine.

- Ce drăguț e!

- E cam timid în prezența oamenilor, îi explică Reed în timp ce Barney se ascundea sub biroul lui. Cineva l-a aruncat pe insulă - după ce l-a bătut și maltratat.

- Îmi pare rău să aud asta. Soră-mea a salvat și ea o corcitură de cățelușă cam în aceleași condiții. Acum este cel mai bun câine din lume.

- Nu ne aflăm aici ca să facem schimb de povești cu câini.

Femeia se uită scurt spre Xavier, după care îi întinse mâna lui Reed.

- Agent special Tonya Jacoby, domnule șef de poliție.

- Mulțumesc că-ți venit, spuse el și cum deja o plăcea mult mai mult decât pe Xavier, îi oferă pungașele

cu probe. Am primit felicitarea cu corespondența de dimineață.

Jacoby își puse mânușile și desigilă punguța cea mare.

– Fotografiile pe care le-ai făcut au fost foarte clare, începu ea.

– Iar acest contact, adică faptul că a luat legătura cu tine în felul acesta, face cu-atât mai evidentă necesitatea de a face un pas înapoi.

Reed abia dacă îi aruncă o privire fugară.

– De vreme ce nici vorbă de așa ceva și cum n-ar avea nici un rost să reluăm discuția de ieri, hai să încercăm altceva. Am ținut deja un briefing de informare cu agenții mei.

– Ultimul lucru de pe lumea asta de care am avea nevoie ar fi ca un grup de nătăfleți să se apuce să tragă în umbre înarmate.

Reed se ridică încet în picioare. Jacoby dădu să spună ceva, dar el reuși să i-o ia înainte.

– Dacă vrei să faci mișto de mine, ești liber să faci. Dar ai grijă ce spui despre oamenii mei. Ai fost invitat astăzi aici. Ai putea la fel de ușor și să fii dat afară.

– Aceasta este o anchetă a FBI-ului.

– Agent special Xavier, ce-ar fi să faci o mică plimbare? spuse Jacoby uitându-se și mai fix și mai intens la el. Ieși puțin la aer.

El ieși cu pași mari și – încă o dată, trânti ușa secției în urma lui.

– Tu ești acum șefa? o întrebă Reed.

– Cam da. Mi s-a repartizat cazul acesta abia săptămâna trecută. Lui nu-i place deloc chestia asta, ceea ce s-ar putea să justifice comportamentul pe care l-a avut aici ieri. Mi-am dat și eu seama din raportul pe care l-a făcut. Îmi cer scuze.

– Nu este nevoie.

Donna aduse cafeaua - într-un vas de filtru, plus ceștile, zahărul și cele trebuincioase, pe o tavă. Habar n-avea că dispuneau de o tavă.

- Mersi, Donna.

- Da, mersi, spuse Jacoby turnând un lapte în cafeaua ei și așezându-se. Să stăm de vorbă.

Petrecu treizeci de minute cu ea și când dădură din nou mâna, se simțea mai bine în legătură cu întreaga istorie. După ce plecă ea, termină briefing-ul pentru echipa lui și le ascultă întrebările încercând să le răspundă.

- Agentul special Jacoby este noul SAC¹ în ancheta Hobart...

- L-au dat afară pe idiot? întrebă Leon.

- Este încă implicat în anchetă, dar nu mai este șeful.

- În cazul ăsta, măcar cineva din FBI-ul ăla nu este complet idiot, decise Matty.

- De vreme ce Jacoby nu mi s-a părut câtuși de puțin idioată, aș zice că sunt cu siguranță mai mulți. M-a informat că în momentul acesta urmăresc niște indicii în Tennessee. Memphis. Dacă se dovedesc a da roade, e posibil să putem îngropa toată istoria. Dar până atunci vreau să instituim patrulele alea și să supraveghem feribotul. Eu și partenerul meu vom face ture.

- Partenerul? întrebă Matty.

Reed mângâie capul câinele.

- Agentul Barney. Acum este unul dintre noi.

În cabana ei, cu laptopul pornit pe *Fox News* în caz că se anunța ceva ce s-ar fi putut dovedi de interes pentru ea, Patricia îi refăcu machiajul Seleenei.

- Trebuie să ai grijă de tenul tău, spuse în timp ce aplica fond de ten. Și eu la fel. Mama s-a lăsat pe tânjală. Adică a ajuns să arate ca o baborniță oribilă, mai ales după ce l-au omorât pe JJ. Dar nici înainte nu se aranja. Nu l-aș fi condamnat pe babacu' dacă ar fi înșelat-o în-

¹ Special Agent in Charge, prescurtat SAC - agentul desemnat să conducă investigația

coace și încolo sau dacă i-ar fi tras câte-o bătută din când în când, dar era așa un nemernic! O să folosesc o paletă neutră pentru ochi. Clasic, profesionist. Închide-i.

„Supune-te“, își porunci Seleena. „Și conectează-te.“

– Te-a lovit și pe tine?

– Pe mine aproape că nu mă băga în seamă, ca să nu trebuiască să aibă grijă de mine în vreun fel. M-am îngrășat – și asta a fost vina ei. Că mă mituia întotdeauna cu dulciuri și prăjiturile și mă lăsa să mănânc pungi întregi de chipsuri. El îmi spunea Butoi de Grăsime, Butoi pe scurt.

– Ce cruzime!

– Ți-am spus că era un nemernic? Iar la școală copiii își băteau constant joc de mine, știai asta?

Trebuia să se retragă înainte să se aleagă praful de opera ei. Seleena deschise ochii.

– Dar am cam anticipat. Închide ochii și ține-i închiși până îți zic eu.

Ea închise ochii și îi ținu închiși. Ascultă. Auzi nebunia din glasul ei, o, Doamne, și încă cum o auzi. Și amărăciunea și, mai rău, Dumnezeule, mai rău, detașarea rece cu care vorbea de serviciul pe care i-l făcuse maică-sii când o omorâse.

– A fost... poliția a conchis că a fost un accident.

– Asta pentru că eu mă pricep de minune la chestia asta, fato! Nenorocita aia plângăcioasă și dusă cu capul mi-a ușurat mult treaba, e-adevărat, dar trebuie să te și pricepi. Deschide ochii.

Seleena îi deschise, încercând să-și ascundă teama.

– O, da, mă pricep. Acum închide-i la loc. Știi că am învățat totul despre machiaj, păr și îngrijirea pielii de pe internet. De pe YouTube, pentru că maică-mea nu m-a învățat nimic despre nimic. Am un IQ de 164 și cu siguranță nu l-am obținut nici de la ea, nici de la drăguțul 'al bătrân. Deschide-i, spuse și începu să estompeze cu pensula linia dermatografului pe care o trăsese pe pleoapele inferioare al Seleenei. Ești obișnuită să fii fardată de altcineva.

- Da.

- Eu mă fardez singură. Fac absolut totul singură fi încă sunt deșteaptă. JJ nu era prost, dar nu era nici foarte deștept. Adesea îi făceam eu parte din temele pe care le primea pentru acasă, chiar și după ce nemernicia de părinți ai noștri ne-au despărțit. N-ar fi trebuit să facă asta.

- Nu, nu ar fi trebuit. Și asta a fost o chestie crudă și extrem de egoistă.

- Mare dreptate ai! JJ este cel care m-a învățat să trag cu arma, că 'al bătrân nu putea fi deranjat să se ocupe de mine. Uită-te în jos cât îți fac genele. Nici chiar așa!

- Scuze.

- Se pricepea la arme, dar și aici m-am dovedit a fi mai bună. Nu îi păsa. JJ era mândru de mine. Mă iubea. De fapt, a fost singurul care m-a iubit. Iar eu l-au omorât.

- Probabil că îți este dor de el.

- E mort, ce rost ar avea? Știa că sunt deșteaptă, dar nu m-a ascultat, a plecat așa, câine surd la vânătoare. Ai priceput? La vânătoare, cum se spune.

Încercând să citească în ochii ce îi sfredeau pe-ai ei, Seleena ridică ușor colțurile buzelor, zâmbind doar puțin.

- Ce joc de cuvinte bun!

- Pot fi și eu amuzantă când vreau. Nu prea apuc să vorbesc cu oamenii și niciodată fiind eu însămi. Trebuie să vorbesc cu diverși boi când urmăresc o țintă, dar atunci nu pot fi eu. Atunci eu sunt doar pe interior, iar la suprafață arăt numai ce vor să vadă, la ce se așteaptă. Tu ești foarte norocoasă că apuci să mă vezi și la interior.

- Cred că a fost foarte greu pentru tine să păstrezi ascuns interiorul, ceea ce simți, de fapt.

- A trebuit să o fac ani întregi, niște ani blestemați în mausoleul acela cu momăile alea plângărețe de bunici ai mei. O, lasă că fac eu asta, buni. Nu-ți face griji, mă ocup eu să curăț, bunule. Nu știu de ce nu voiau să moară odată și să mă lase în pace. Nimeni pe lumea asta nu

le-ar fi suportat rahaturile atâta vreme. Ochii arată bine. Studie trusa, alese un fard de obraz și apoi o pensulă. Spuneau lucruri îngrozitoare despre JJ, mai ales după ce a murit. Lucruri îngrozitoare și a trebuit să mă abțin foarte tare să nu le tai pur și simplu beregata. Poate că băiatul acela nu era prea deștept, poate că nu m-a ascultat, dar nici ei nu ar fi trebuit să spună lucrurile acelea îngrozitoare despre el.

- Sânge din sângele lor, spuse Seleena.

- Ziceau că este bolnav, că e handicapat, chiar că e dracul gol. Ei bine, au plătit pentru chestia asta, nu-i așa? Nu suficient, dar au plătit. El pur și simplu nu a vrut să mă asculte, asta s-a întâmplat.

- Tu ai încercat să-l oprești.

Patricia se dădu înapoi, îi studie obrazii fardați și dădu din cap mulțumită.

- Acum o să punem puțină pudră iluminatoare pentru efectul final, spuse ea și se întinse să ia pudra aceea. L-aș fi oprit dacă aș fi știut că și-a devansat planurile în halul acela. Mai aveam încă niște detalii de pus la punct. Și-atunci ce s-apucă să facă, inițiază acțiunea în iulie, când prea mulți oameni sunt în vacanță sau mă rog. Trebuia să fie în decembrie, în timpul sărbătorilor. Ar fi putu astfel să doboare cel puțin de două ori pe-atâția. Și, mai mult decât atât, până la momentul acela aș fi reușit să îi fac o rută de scăpare.

- Așa ai fi făcut?

Patricia își înclină capul într-o parte și în cealaltă, ridicând bărbia Seleenei cu degetele ca să o vadă ca lumea.

- Arăți bine. Ca o profesionistă adevărată, cu clasă, după cum ți-am promis. Vrei să bei ceva rece?

- Da, te rog. Mulțumesc.

Se ridică și se duse în bucătărie.

- Am cola dietetică, apă, V-8 Splash.

- O cola dietetică ar fi foarte bine, mulțumesc. Aș avea nevoie de puțină cofeină înainte să începem înregistrarea.

- Bună idee, zise desfăcând sticla și turnând o parte în pahare de plastic peste niște cuburi de gheață. Deci, despre ce vorbeam? Se înapoie și îi întinse paharul Seleenei. A, da. Despre JJ. Nu ți-am spus că nu era chiar foarte isteț? Doar nu îți închipui că el și cei doi idioți de prieteni ai lui ar fi fost în stare să se gândească la așa ceva? DownEast a fost ideea mea, planul meu și ar fi funcționat dacă m-ar fi așteptat suficient cât să stabilesc toate detaliile.

- Tu ai... plănuit atentatul?

- Eu l-am gândit, l-am plănuit, am furat cardul de credit al Bunicului-de-Rahat suficient timp ca să pot comanda vestele antiglonț și căștile, spuse bătându-se ușor cu degetul la tâmplă. Până acum i-am lăsat să considere că JJ a fost creierul din spatele întregii operațiuni. Dar acum vom schimba percepția asta. Tu și cu mine. Mă rog... Ridică paharul și sorbi din cola. Ești gata, în afară de buze. Le voi face chiar înainte să începem. Acum mă voi machia și eu și mă voi schimba în ținuta potrivită pentru o filmare. Va dura ceva timp. Vreau să arăt bine și pe urmă să dăm drumul la petrecere. Gândește-te la niște întrebări bune, Seleena. Contez pe tine.

capitolul 24

Seleena stătu timp de patru ore sub reflectoare, cu scaunul îndreptat spre scaunul Patriciei, cu camera de luat vederi pusă pe înregistrare.

După a doua oră, Patricia o lăsă să se ducă din nou la toaletă și schimbă bateriile camerei. O lăsă pe Seleena și să bea apă cu paiul și apoi își împrăspătă machiajul, apoi pe cel al Seleenei.

După care intrară din nou în priză.

Iar pe măsură ce trecea timpul și Seleena intra în ritmul interviului, se trezi din ce în ce mai subjugată de subiect și teama i se estompă sub sentimentul puternic de ambiție.

Avea acum parte de cea mai tare poveste din viața ei desfășurându-i-se în fața ochilor. Faptul că fusese drogată și răpită pălea în confruntarea cu satisfacția pe care o simțea ego-ul propriu.

Reușise să aibă parte de un interviu exclusiv, față în față, cu inteligența malefică ce fusese în spatele tragediei de la DownEast, cu o criminală în serie. Și încă una, după cum îi șopteau ambiția și ego-ul Seleenei, care datorită priceperii extraordinare a jurnalistei din ea era în stare să dea tot din ea, așa cum fusese, punct cu punct. Cu privire la fiecare omor, fiecare detaliu, urmărirea, documentația făcută, alegerea timpului și a metodei.

Când legăturile pe care le avea la glezne și la mâna stângă (Patricia îi lăsase mâna dreaptă liberă să ia notițe) o incomodau prea tare, se liniștea (chiar crezând în acest lucru) că Patricia i le lăsase numai ca să fie înregistrate pe filmare și să slujească drept probe că Seleena nu era acolo de bunăvoie și deci în nici un caz nu ar fi putut fi acuzată de complicitate sau de obstrucționarea justiției sau cine știe ce.

Erau împreună în chestia asta, exact așa cum spusese Patricia.

Entuziasmul pe care îl simțea gândindu-se cu ce avea de-a face și la efectul pe care avea să-l producă atunci când interviul devenea public. Frica nu avea cum să fie mai mult decât o picătură într-un ocean.

Ca într-o transă, începu să-și imagineze beneficiile ce aveau să decurgă de-aici.

Știa cum să „joace” un invitat, cum să-l măgulească și cum să-l facă să se simtă înțeles și aprobat. Femeia asta, monstrul ăsta, era dispusă să-și reverse în exterior toată nebunia, toată furia, tot sângele-rece de care fusese în stare când crezuse cu-adevărat că avea dreptul să ucidă, fiindcă Seleena o conducea cu măiestrie pe drumul acesta.

Într-o bună zi aveau să studieze acest video la cursurile de jurnalism – iar ea avea să încaseze drepturi de autor pe perioadă nedeterminată.

Pentru Patricia, concluzionă ea, cei trei puști fuseseră doar armele ei, cele care nu se dovediseră eficiente până la capăt. Sentimentele pentru fratele ei erau un amestec bizar de iubire și dispreț. Și în continuare își justifica toate crimele, în măsura în care simțea că are nevoie să le justifice, ca răzbunare pentru moartea lui la doar șaptesprezece ani.

Dumnezeule mare, era absolut fascinantă. Și dacă pe ea o fascina, oare care avea să fie reacția privitorilor?

- Ești cel mai tare invitat pe care l-am avut vreodată, Patricia. Fac eforturi să țin pasul cu tine! Putem să mai luăm o pauză?

- Dar nu am terminat!

- Nu, nu, să luăm doar zece minute, ce zici?

Seleena îi zâmbi larg.

Avea un butoi de pulbere în mâini și nu voia în nici un caz să scapere un chibrit. „Flateaz-o“, își spuse în gând. „E cea mai sigură cale, continuă!“

- Trebuie să-mi organizez gândurile. Vreau să fragmentez întreaga istorie - parte din procesul acesta va fi la editare -, dar aș vrea să-mi organizez întrebările următoare. Și chiar mi-ar trebui ceva de mâncare și încă ceva de băut ca să-mi mențin nivelul de energie. Plus, spuse ea repede, că aș vrea ca și tu să iei o pauză, să răsuflă câteva minute ca să-ți reîncarci bateriile. Doar vrem să fim proaspete în fiecare astfel de segment.

- În regulă, spuse Patricia ridicându-se în picioare.

- E atât de intens totul, Patricia. Am nevoie de puțin timp să absorb informațiile acestea.

- Bine, spuse Patricia îmbunată. Am niște biscuiți integrali și humus.

- Super! Ca să ne înviorăm pentru următorul segment. Și crezi că aș putea să-mi întind puțin picioarele? Doar alergi, spuse ea. Știi ce înseamnă să fii activă, și la fel sunt și eu. Dacă aș putea. Dacă aș putea să mă plimb puțin în jurul cabanei ar fi foarte bine, spuse zâmbind larg încă o dată. Trebuie să îți mărturisesc că mi-a amorțit fundul.

- Gândește-te la degetele alea, Seleena.

Seleena izbucni în râs relaxată, căci acum nu mai credea că e cazul.

- În momentul acesta am parte de mama exclusivităților din media. Putem lua Premiul Pulitzer, putem lua Premiul Emmy. Poți fi sigură că nu am de gând să fac ceva care să pună toate astea în pericol.

- O să fii foarte tare după apariția interviului, zise Patricia tăind legăturile.

- Amândouă vom fi. Doar toată lumea îți va cunoaște povestea.

„Și pe a mea“, se gândi Seleena plimbându-se ca să scape de acele pe care le simțea în mușchii picioarelor. Stai să vezi când va face un reportaj în care să-și relateze propria experiență. Răpită, în puterea Patriciei Hobart. Și totuși, jurnalista neînfricăată e în stare să conducă un interviu genial în fața camerelor prin care scoate la iveală toate detaliile. Mobilul crimelor, victimele, metodele, mișcărilor. Tot, absolut tot.

- Pulitzer, Emmy, repetă Patricia. Nici măcar cerul nu va fi o limită pentru tine, zise deschizând cutia cu biscuiți. Ai un mare avantaj că ai fost în mall în noaptea aceea, că ai înregistrat ceea ce ai înregistrat. Asta te-a pus pe hartă.

- Mi-am păstrat cumpătul, încuviință Seleena. Asta este ceea ce trebuie să faci dacă vrei să răzbați. Mai ales dacă ești femeie. O femeie deșteaptă, o femeie puternică. Toată lumea spune că ești arogantă, cu nasul pe sus, băgăreată și a dracului, dar de fapt cum ești? Ești puternică și ambițioasă. În fiecare an, în iulie, faci o întreagă emisiune dedicată tragediei de la DownEast, că doar e principalul motiv pentru care ai devenit faimoasă. Asta până acum. Oh, așa mai merge. Aproape că pot să-mi simt din nou fundul.

Își frecă fundul cu ambele mâini în timp ce se plimba de colo-colo.

- Interviul acesta reprezintă o mare șansă la celebritate și la bani pentru tine. Ai scris cartea aceea despre

DownEast, dar au mai făcut-o și alții. Și nu ești chiar o scriitoare extraordinară.

- Nu sunt nici prea rea, dar ai dreptate, formatul de carte tipărită nu este chiar punctul meu forte. De data asta o să angajez pe cineva să scrie pentru mine. Iar ratingul pe care îl vom avea cu interviul acesta, Pat? O să avem suficient material pentru o serie din cinci părți, iar ratingul va crește și va crește, căci oamenii vor fi din ce în ce mai interesați. La dracu' cu campionatul de baseball Superbowl, o să scoatem din joc orice altă transmisiune.

- Fiindcă va fi urmărită de miliarde de oameni.

- Da, așa vor face. Nu se vor mai dezlipi de ecranele televizoarelor, tabletelor sau telefoanelor, mă rog. Fetița de paisprezece ani care a plănuțit un masacru fiindcă își ura existența, își ura părinții și putea să-l manipuleze pe fratele ei. Cum a reacționat când el a dat-o la o parte ca să facă totul după capul lui. Anii întregi în care a reușit să disimuleze, să-și ascundă adevărata natură.

Seleena clătină din cap și expiră zgomotos.

- E un sentiment atât de puternic, atât de viu să vrei să vezi toate astea. Prima ta crimă? Dumnezeu, erai atât de tânără! Pe urmă propria mamă. Metodele ingenioase pe care le-ai folosit pentru a-i slabi pas cu pas voiața, anii întregi în care ai influențat-o și ai ademenit-o practic în situația de a fi complice la propria ucidere. Genial. Absolut genial.

- Stai jos și mănâncă ceva.

- Mulțumesc. Mi-e o foame de lup, exclamă și luă farfuria de carton pe care puse niște biscuiți cu humus. Vezi ironia sorții, Pat? Faptul că l-ai ratat atunci pe polițist - cel care a salvat puștiul acela la mall. Faptul că ai ratat crima aceea și ai fost tu însăși împușcată, dar ai reușit să scapi și să rezisti apoi ca să ajungi la bunicii tăi pe care să te poți răzbuna. După câte se vede, Dumnezeu însuși are planurile lui despărțite în segmente separate. Nu are cum să fie altfel.

- Crezi că polițistul merită un segment separat, spuse Patricia încet.

- Absolut. În momentul în care ți-ai dat seama că nu l-ai terminat și pe urmă te-a împușcat el pe tine - vreau să mai vorbim puțin despre asta. Și la ce te gândeai când ai fugit înapoi ca să iei banii, armele, actele false - și ai putut să profiți de ocazie ca să-ți omori bunicii înainte să te faci nevăzută.

- Nu m-am făcut nevăzută. Pur și simplu m-am dus să-mi refac forțele, să mă regrupez.

- Mmm, ce bun e, zise Seleena scoțând încă puțin humus cu biscuitul pe post de furculiță. O să vorbim și despre perioada petrecută în Canada, dar doar așa în trecere. Fiindcă a fost un fel de trecere, de ocazie în care ți-ai refăcut forțele, deci „regrupare” e un termen bun. Punctul de cotitură însă a fost acela când ți-ai dat seama că nu ai reușit să-l ucizi pe Quartermaine și te-a împușcat el pe tine - și pe urmă ai avut parte de mâna sorții, care a făcut ca tocmai polițista care ți-a omorât fratele să contribuie la salvarea bărbatului pe care ai încercat să-l omori.

- Mâna sorții.

- E o expresie excelentă pentru televiziune, excelentă. Vreau să mă concentrez mai mult pe următorul punct de cotitură apoi, pe cum greșeala cu Quartermaine ți-a schimbat direcția, te-a forțat să te regrupezi. Merci, adăugă ea când Patricia îi întinse încă un pahar de cola dietetică.

- Adică asta a fost o greșală, după tine. Cu polițistul ăla nenorocit?

Foarte înfometată și mult prea prinsă de subiect, Seleena uită că un jurnalist bun lăsa mereu invitatul să vorbească mai mult. Un jurnalist bun observa schimbările de intonație și limbajul trupului.

- Mă rog, o eroare de calcul tot a fost și din nou un punct de cotitură pe care trebuie să punem accent. Până la momentul acela, tu nici măcar nu erai avută în vedere ca posibil suspect, corect? Bău o gură de cola și se ina-

poie la biscuiți. E așa cum ai spus înainte – i-ai făcut să creadă că JJ este vinovat pentru întreaga afacere.

– Că este creierul întregii operațiuni.

– Creierul. Tu erai doar sora unui criminal adolescent, nepoata devotată a bunicilor ei, care ducea o viață absolut liniștită. Și, bum, dintr-odată ești dată în urmărire generală fiindcă ai încercat să ucizi cu premeditare un polițist numai pentru că a supraviețuit tragediei de la DownEast. Fiindcă ți-ai omorât cu sânge-rece bunicii bătrâni înainte să fugi să te ascunzi – și să te regrupezi – în Canada. Ai mai ucis și înainte, Pat, dar faptul că ai ratat la mustață cu Quartermaine a schimbat totul.

– A avut noroc.

Seleena încuviință din cap.

– Da, într-adevăr, a avut mare noroc. Faptul că te-a recunoscut chiar cu o clipă înainte să fi fost prea târziu și că apoi te-a rănit, ca să nu mai vorbim de ironia sorții că partenera lui se îndrepta deja spre casa aceea – aceeași polițistă care, din nou, ironia sorții, se aflase chiar în fața cinematografului de la mall. Cea care îl omorâse pe JJ a contribuit la salvarea lui Quartermaine. O poveste excelentă pentru televiziune.

– Crezi?

– Crede-mă, știu foarte bine. Gata, acum mi-am organizat în minte următorul segment.

– Segmentele tale nenorocite, ratingul, șansa ta să ajungi super faimoasă!

– Poftim? Ce vrei să spui?

– E povestea mea. Doar a mea!

– Da, și va face cea mai mare vâlvă posibilă. Cred că ar trebui să ne împrăștiăm puțin machiajul înainte să-i dăm drumul din nou, spuse scuturându-și umerii și punând picior peste picior.

– Nu ai nevoie de așa ceva, spuse Patricia, fiindcă am terminat!

Seleena privi spre ea și reuși doar să scoată un sunet înfundat din gât înainte ca Patricia să tragă și să tragă încă o dată și încă o dată în ea. Ironia sorții, după

cum îi trecu prin minte Patriciei, cu propriul Glock roz al Seleenei. Expiră de câteva ori violent încercând să elimine toată furia pe care o acumulase. Și se simți mai bine.

- Și nu-mi spune mie Pat.

Își umplu o farfurie cu biscuiți cu humus și îi mănca în timp ce Seleenei i se scurgea tot sângele pe podeaua cabanei. Avea să ia camera de luat vederi, decise ea, dar voia să lase acolo tripodul și luminile. Erau prea greoaie să le care cu avionul ce avea s-o ducă înspre sud.

Cum se oprise deja ca să schimbe farfuriile și își îngădui un răstimp în care să zăbovească, se gândi că mașina Seleenei era suficient de sigură să parcurgă distanța pe care o avea în față.

Era timpul să mai ia niște bani și alte acte false din depozitul de la banca din New Hampshire, își făcu socoteala. Apoi avea să lase mașina la aeroport și să ia un avion. Pe urmă avea să închirieze ceva în Louisville.

Cadavrul urma să fie găsit în câteva zile, își închipui ea. Închiriase cabana pentru o săptămână și mai avea patru zile. Până atunci, ea avea să fie... în cu totul și cu totul alt loc.

Râse ușor dând pe gât niște cola dietetică după biscuiți și zâmbi înspre cadavrul Seleenei.

- Deci acum cine a făcut o greșală?

După ce-și termină schimbul, Reed plecă acasă pe jos însoțit de câine. Luă câteva provizii de la magazin, se sui în mașina personală și porni spre CiCi. Trebuia să le spună - lui Simone și lui CiCi - despre felicitarea primită și amenințarea implicită și să le vorbească și despre măsurile de precauție pe care femeile trebuiau să și le ia.

Când ajunse, se opri să studieze casa. Era atâta sticlă, atât de al dracului de multă sticlă. Atât de frumoasă și de vulnerabilă. Pe de altă parte, nu era stilul lui Hobart să spargă geamuri ca să intre undeva.

Îi plăceau subterfugiile. Simpla spargere a unor geamuri? Așa ceva nu era deloc elegant.

Auzi muzică – unele dintre ferestre erau deschise spre aerul primăverii – recunoscui ritmul susținut și atât de sexy al trupei After Midnight. Duse câinele înăuntru și dădu cu ochii de CiCi – în blugi strâmți trei sferturi și tricou lung și negru, cu părul lung fluturându-i sălbatic în vânt în timp ce dansa.

Se pricepea, se gândi el în timp ce ea își legăna umerii și se mișca prin cameră în ritmul chitarei geniale și al glasului seducător al lui Clapton. Nu-l observă pe Barney trântindu-se la pământ ca să privească alături de el și bătând ritmul cu coada.

CiCi făcu o răsucire completă și-l observă. În continuare în ritm de dans, se mișcă spre el zâmbind și făcându-i semn lui Reed să se apropie.

– Să dansăm. E absolut delicios.

El se apropie de ea, o cuprinse cu un braț după talie și o lăsă în jos cu o mișcare largă, teatrală.

– Uită-te la tine!

– Bărbații care știu să danseze au parte de și mai multe fete, îi spuse el, ridicând-o și răsucind-o încet pe călcăie.

– Ai ascuns asta față de mine.

– Păi dacă nu m-ai mai invitat până acum la dans.

Simone coborî scările și dădu cu ochii de bunică-sa dansând cu șeful poliției – foarte elegant – în timp ce câinele stătea și se uita la ei fascinat.

Terminară dansul cu brațele lui în jurul mijlocului lui CiCi și ale ei în jurul gâtului lui. Și zâmbindu-și unul altuia.

– Deci așa este.

– Simone, tu știi că ești comoara mea cea mai de preț, spuse CiCi oftând fericită odihnindu-și pentru o clipă capul pe umărul lui Reed. Dar acum, că știu că bărbatul aceasta știe să se miște atât de sexy pe muzica lui Clapton, s-ar putea să ți-l fur.

- Sunt în întregime al tău, îi spuse Reed sărutând-o pe creștet.

Simți parfum de șampon amestecat cu un vag miros de terebentină și o foarte, foarte ușoară undă de marijuana. Toate atât de caracteristice pentru CiCi.

Ea îl strânse în brațe și pe urmă se întoarse să studieze câinele.

- Și uite-l și pe drăguțul tău patrușed. Ai dreptate, Simone, are o fătuță foarte dulce și ochii vii și plini de iubire. Nu se ghemui, doar întinse mâna spre el. Vino să mă saluți, micuțule!

- Îi ia un timp ca să se obiș...

Reed se opri brusc când Barney se ridică și se îndreptă spre ea.

Nu ar fi zis că Barney se obișnuise cu oamenii după cât stătuse toată ziua în prezența lor. Deși se mai dezamorsea față de Cecil, se crispase, ferindu-se de orice ființă umană pe care o întâlneau în drumul lor spre casă.

Și aici, întinzând doar mâna, pur și simplu, el se duse la CiCi, și dădea din coadă vesel când ea se aplecă să-l mângâie pe cap.

- Poate că ești cu-adevărat o vrăjitoare.

- Sigur că sunt și am și o afinitate înăscută pentru animale, mai ales pentru câini, căci în altă viață am fost lupoaică. Plus că eu și iubițelul ăsta mic ne-am recunoscut, nu-i așa, frumosule? Am dansat și cu el, dar în altă viață.

Ceea ce nu l-ar fi mirat deloc pe Reed.

- El este Barney.

- Acceptabil, decretă Simone, după care luă telecomanda să dea muzica puțin mai încet. Cum cu toții am terminat ce aveam de făcut pe ziua de azi, sunt gata să beau un pahar de vin. Mai vrea cineva?

- O, nu, nici pomeneală, glumi CiCi.

- Poate că-ai trebui să ieșim afară cu vinul acela. Este destul de cald. Am ceva important de vorbit cu voi amândouă.

- Pare ceva serios.

- Chiar este.

- Mergi tu și ia vinul, Simone, îi zise CiCi. Să vedem cum o să îi placă lui Barney priveliștea de pe verandă.

Încet, gânditoare, îi conduse afară pe Reed și pe câine.

- Are legătură cu Patricia Hobart.

- Știi din bârfe sau chiar ești medium?

- Să zicem că am simțit o schimbare în dimineața asta.

- A Forței?

- Eu știu ce știu atunci când știu, spuse bătându-se ușor cu un deget în piept. Pe urmă m-a sunat Hildy în după-amiaza asta, după ce te-ai întâlnit tu cu ea. Hildy nu se poate spune că e chiar gură spartă, dar ne cunoaștem de multă vreme. A vrut să vorbim despre asta, noi amândouă. Lui Simone nu i-am spus nimic. A lucrat tot timpul și nu am vrut s-o deranjez, să-i distrag gândurile. Și m-am gândit și că vei vrea tu însuși să o faci. Pot să îl duc la plimbare pe Barney dacă vreți să rămâneți singuri.

- Nu, dar mulțumesc. Aș vrea să vorbesc cu voi amândouă.

- Eu cred cu tărie în regula întrepririi. Ce trimiți tu în univers, bun sau rău, ți se întoarce întreit. Dar aș risca să mi se întoarcă orice pe lumea asta dacă aș putea transmite în univers dorința să o văd pe nemernica asta secerată la pământ de trăsnete pentru că a încercat să vă facă rău ție sau copilei mele.

- Nu o să-i dau eu voie să vă facă rău nici ție, nici lui Simone.

CiCi își duse mâinile la față.

- Pune-te și pe tine pe lista aia.

- Eu... am mai dansat cu ea și altă dată. Îi cunosc bine mișcările.

- Și se pare că s-a apucat din nou de ele.

Dându-și ochii peste cap exagerat, Simone scoase c sticlă de vin și trei pahare. Le puse pe masă și mai scoase apoi și un ciolan mare de piele de ros pentru câine.

- Acum toată lumea are parte de ceva bun. Turnă vinul în timp ce Barney se tolăni tacticos cu osul. Doamne, am avut o zi foarte bună, iar seara asta este minunată.

- Regret că trebuie eu să ți-o stric cumva.

Simone aruncă o privire către Reed.

- În cazul ăsta e clar că e chiar o treabă serioasă.

- Haideți să stăm jos. Încercase în minte mai multe abordări și nu se hotărâse asupra nici uneia. Așa că, în cele din urmă, zise cât se poate de direct: Am primit o felicitare în corespondența de dimineață. De la Patricia Hobart.

Așezată lângă CiCi, Simone se întinse să o ia de mână pe bunica ei.

- Ce fel de felicitare?

- Felul acela care costă trei dolari nouăzeci și nouă, plus TVA și timbru.

Le descrie felicitarea, apoi le recită și mesajul din ea.

- Te amenință. A mai făcut asta vreodată?

- Nu, nu în ceea ce mă privește și cei de la FBI mi-au confirmat astăzi că nu există probe cum că a contactat sau amenințat pe altcineva. E foarte furioasă că în cazul meu a ratat și că am și împușcat-o. Din cauza mea și-a pierdut casa aia mare și o mulțime de bani. Fiind așa furioasă, a trebuit să tragă în altă parte - metaforic vorbind. Și faptul că astfel și-a ieșit din tipare îmi spune că va mai face și alte greșeli. Asta este partea bună.

- Există vreo parte bună când primești o amenințare cu moartea? întrebă Simone.

- Cel puțin una. Asta îmi spune că am zguduit-o suficient încât să-i pătrund în mintea aia încâlcită. Îmi spune că imediat după ce a omorât-o pe Emily Devlon, s-a gândit la mine și a trimis felicitarea aia. Avea o buclă de păr în interior. Cu siguranță, este părul lui Emily Devlon.

- Dumnezeule, e o creatură oribilă, bolnavă, absolut malefică, murmură CiCi. Karma o va face să plângă cu lacrimi de sânge, dar până atunci...

- O va face mai întâi justiția să plângă cu lacrimi de sânge, îi zise Reed. Mi-a trimis felicitarea din Florida, iar FBI-ul va depista de unde anume mai exact.

- Dar ea nu va mai fi acolo, îl contrazise Simone.

- Nu, dar asta ne va spune pe unde a fost. Ne va spune când a fost acolo. Care a fost legătura dintre datele acestea și cazul Devlon? În momentul în care vor coordona toate informațiile acestea, vor afla unde a stat câtă vreme a urmărit-o pe Emily. Vor vorbi cu oameni care au stat de vorbă cu ea, care au văzut-o măcar. Orice bucătică de informație contează. Și, pe deasupra, m-a și avertizat în felul acesta. Sigur că a făcut-că să mă sperie, dar a ratat încă o dată. Așa, avertizat, pot să iau măsuri.

- Ce măsuri?

- Păi în primul rând am adus FBI-ul aici.

- Cretinozaurul? îi reaminti Simone porecla.

- Acum nu mai este el SAC. Noul SAC este agentul special Tonya Jacoby.

- O femeie! exclamă CiCi dând din cap mulțumită. Așa mai vii de-acasă.

- După ce m-am întâlnit azi cu ea, pot să-ți spun că da. Și în plus, ea e departe de a fi vreo cretinozaură. La momentul acesta și foarte probabil din pricina situației nefericite pe care am întâmpinat-o cu Hobart, vom împărți informațiile. Voi ști mai multe, iar ei - inclusiv Xavier, care acum primește ordine de la ea - vor fi mai dispuși să mă asculte.

- Era nevoie de o femeie, spuse CiCi ridicând paharul.

- De multe ori este nevoie de o femeie. Mi-am instruit agenții și pe Donna. Am pus poza lui Hobart mărită, fix în mijlocul avizierului secției de poliție. Și o să distribuim copii peste tot. Am vorbit cu primarul despre asta și despre necesitatea de a aduce încă niște agenți care lucrează în mod obișnuit numai pe timpul verii. Se pricepe bine să rezolve chestii dintr-astea.

- Suntem pe o insulă, spuse Simone. Va avea nevoie de feribot, de o cursă charter de avion sau de o ambarcațiune particulară care s-o aducă aici sau să plece. E mai dificil accesul în locul acesta.

- Ai dreptate. Exact așa.

- Ar putea să aștepte până ce te vei duce la Portland pentru cine știe ce.

- De unde ar ști când? o contrazise el fiind exact de părerea aceasta, nu neapărat pentru a o liniști pe Simone. Nu am cont pe rețelele de socializare, și aceasta este sursa ei principală. Va fi aici, ceea ce este un avantaj pentru noi.

- Ai dreptate, spuse Simone încuviințând din cap și sorbindu-și vinul. Ai cât se poate de multă dreptate, dar...

- Există o mulțime de *dar*, și vom ajunge la ele. Un alt avantaj pentru noi este că încă o dată încearcă să elimine un polițist. Și încă unul dintr-un serviciu care știe perfect cu cine are de-a face. Am studiat-o și pot spune că sunt absolut convins că am studiat-o cu mai multă atenție și mai mult timp decât m-a studiat ea pe mine. Sau pe tine, Simone.

Acum CiCi se întinse să o ia de mână pe Simone.

- Trebuie să învingem chestia asta, nu? Dat fiind că, silită să vină aici, ar putea încerca să obțină două la preț de una.

- Trebuie mai întâi să ajungă aici și apoi să stea suficient timp încât să observe programul zilnic al fiecăruia și să-și construiască un plan. Asta este în avantajul nostru - chiar și la vară, căci atunci va veni. Vara e mai prielnică. E plin de lume, foarte aglomerat, peste tot în magazine și în restaurante. Noi o să începem să fim atenți la posibila ei venire încă de pe acum, dar ea va aștepta vara. Acum, să ne ocupăm de partea cu „dar”. Se aplecă în față. Este deșteaptă, și vicleană, și inventivă și are și multă răbdare - deși senzația mea este că răbdarea a cam început să o lase din cauza furiei și a nebulnii ei. Se pricepe să se deghizeze de să n-o mai cunoști

și se pricepe și să se comporte astfel încât să fie de nerecunoscut. Se pricepe să treacă neobservată, să se amestece în mulțime și să inventeze tot felul de lucruri ca să păcălească oamenii. Pe de altă parte, voi două vă pricepeți la trăsături faciale. I le veți studia pe ale ei până ce le veți cunoaște la perfecție. Sunt sigură că o veți putea recunoaște indiferent cum arată. Veți ști cine e.

- Da, de noi nu va trece, zise CiCi strângând-o pe Simone de mână. Nu-i așa, iubito?

- Nu.

- Iată o listă cu reguli, începu Reed.

- Eu urăsc regulile. Prea multe dintre ele se trag dintr-un sistem patriarhal menit să subjuge femeile.

Reed aruncă o privire lungă către CiCi.

- Mi-ar plăcea mie să văd patriarhul sau sistemul care ar putea să o subjuge pe oricare dintre voi.

CiCi zâmbi în paharul cu vin.

- Mulți au încercat și-a fost vai și-amar de fundul lor.

- Cu riscul de a-mi pune fundul la bătaie, acestea nu sunt niște sugestii sau recomandări. Acestea sunt reguli, fie că vă plac, fie că nu. Dacă o vedeți, nu vă apropiați de ea și în nici un caz nu încercați să acționați contra ei. Luați legătura cu mine sau cu cel mai apropiat polițist. Dacă vedeți o mașină necunoscută, ori o bicicletă ori vreun trecător care se învâрте pe lângă casa voastră mai mult e o dată, luați legătura cu mine. Dacă începeți să primiți telefoane și vi se închide sau e număr greșit, luați legătura cu mine. Am instituit patrula la intervale regulate.

- Dar la tine acasă? întrebă Simone.

- Eu sunt polițist. Deja e instituită o patrulă la mine acasă. Dar dacă ești tu acolo și eu nu, încui ușa și nu răspunzi. Dacă vine cineva, iei legătura cu mine. Dacă vă duceți cu mașina în sat sau cine știe unde și vedeți pe cineva rămas în pană pe marginea drumului, mergeți mai departe.

- Și luăm legătura cu tine, îmi închipui, presupuse CiCi.

- Exact, ați prins ideea. Nu vă asumați nici un risc. Acestea sunt simple măsuri de precauție. Pe urmă, am nevoie să vă diversificați programul. Nu că ați avea oricum unele bătăute în cuie. Dar nu mergeți la cumpărături în aceeași zi a săptămânii sau la aceeași oră din zi. Nu mergeți la plimbare la aceeași oră sau în aceeași zi. Indiferent dacă așteptați sau nu să vi se livreze ceva, dacă apare un camion în fața casei, îi lăsați să livreze acolo și să plece. Nu deschideți ușa, nu ieșiți. Orice, oricine vă dă de gândit sau o senzație aiurea, luați legătura cu mine. Și nu scrieți nimic pe rețelele de socializare despre planurile pe care vi le faceți. Se lăsă din nou pe spate. Ați putea instala și un sistem de alarmă.

- Asta, spuse CiCi hotărâtă, în nici un caz.

- Mă gândeam că vei spune asta, dar trebuie să încui tot timpul, și dacă ești și dacă nu ești aici. Pentru mine, bine?

- Asta pot să o fac. Nu îmi place, dar aș putea să o fac.

- Foarte bine. Nu am de gând să sugerez că voi două nu sunteți în stare să aveți grijă de voi însevă. Mai ales că nu vreau să fie vai și amar de fundul meu și mai ales că sper să primesc și ceva de mâncare la cină. Dar o să vă spun că vă iubesc pe amândouă și că o să am grijă de voi. Asta e tot.

- Să nu crezi că nu o să avem și noi grijă de tine fix din același motiv, zise CiCi ridicându-se și dând pe gât ce mai avea în pahar. Acum o să încep, chiar, pregătindu-ți niște mâncare caldă.

- Nu te apuca să gătești, spuse el imediat. Vreau să vă scot undeva la masă.

- Ba gătitul o să-mi restabilească echilibrul chi-ului, răspunse ea aplecându-se și sărutându-l pe Reed pe obraz. Tu ești mult mai deștept decât ea, și la fel e și fetița mea. Iar eu sunt cu siguranță mult mai vicleană.

Simone așteaptă până ce CiCi se duse înăuntru.

- Nu am vrut să deschid discuția despre asta, fiindcă mi s-a părut că veștile acestea au fost suficiente să ne dea

peste cap, dar dacă Hobart apare aici, se va întoarce în Portland. Acolo e mama, e sora mea.

- Am vorbit și cu Essie, și cu Jacoby. Ele se vor ocupa ca familia ta să fie sub supraveghere.

Ea se ridică și se duse să privească înspre apă. Câinele care terminase cu ciolanul se întinsese acum la picioarele lui Reed.

- Ar fi trebuit să știu că te-ai gândit deja la ele.

- Am vorbit la Departamentul de poliție din Boston așa că sunt în alertă. Trebuie să îi spui lui Mi despre asta. Eu am vorbit cu un prieten de-al meu pe-al cărui număr cred că îl are ea. El se află la New York în momentul acesta. Îmi pare rău că am adus toate aceste discuții aici.

- Nu e vina ta. Ea a făcut-o. Ea a început totul. A fost planul ei și, oricât de oribil ar fi fost, nu a dat rezultatele pe care și le dorea. La fel se va întâmpla și cu acesta. E ciudat. Eu iubesc insula asta, mereu am iubit-o, dar nu mi-am dat seama cât de mult, în ce măsură pot spune că este a mea până ce am realizat că e posibil să vină ea aici să încerce să-i facă rău cuiva care înseamnă atât de mult pentru mine. Sau altcuiva care înseamnă atât de mult pentru mine. Să întineze cumva locul acesta așa cum a făcut la mall și în Portland. După noaptea aceea nu m-am mai simțit niciodată în siguranță în Portland. Se întoarce. Am plecat la New York cât am putut de repede. Am plecat în Italia, am plecat unde am văzut cu ochii, doar să nu mai stau acolo. De cele mai multe ori, însă, am venit aici. Am încercat să rezist, să găsesc un adăpost la fața locului, dar în permanență am continuat să caut un alt loc sau altceva. Nu sunt sigură că mi-am dat seama de asta până la tine, că de fapt pentru mine locul acesta nu a fost doar unul în care să-mi caută adăpost. A fost casa mea, căminul meu. Nimic din ce ar putea face ea nu ar avea cum să schimbe vreodată acest fapt.

Se întoarce și alunecă de pe brațul fotoliului pe geunichii lui.

- Adăpost înseamnă diferite lucruri. De exemplu, tu reprezinți pentru mine un fel de loc în care mă pot adăposti. Vreau să fiu același lucru pentru tine.

- Am căutat mult timp un loc al meu și te-am căutat și pe tine. Și mă consider al dracului de norocos că am găsit și una, și alta aici.

- Știi la ce mă gândeam mai devreme când am coborât scările?

- La cât de ușor ai putea fi înlocuită?

Râzând, ea se cuibări în curbura gâtului lui.

- În afară de asta. Mă gândeam că aş vrea să îi sculpez - pe Reed și pe CiCi exact așa. Ținându-se în brațe într-un dans și zâmbind.

- Goi? Ascultă...

- Domnu' șef, după cum știi, există opere de artă și există chestii ciudate și complet neadecvate. Nu, nu goi.

- Atunci, bine. Părai fericită când ai coborât.

- Am avut o zi excelentă, am lucrat la un nou proiect fascinant.

O sărută și el ușor.

- Și mă lași și pe mine să arunc un ochi la ce ai făcut?

- Când e gata. Rămâi aici în noaptea asta. Rămâi cu mine.

- Speram că mă vei invita. Am luat tot ce ne trebuie mie și agentului meu - bagajul e în mașină.

În bucătărie, CiCi îi privea prin fereastră. Imaginea asta, gândi ea, chiar asta - albastruiul îmbujorat al cerului în timp ce soarele cobora dincolo de linia orizontului, bărbatul acela bun și puternic, chiar și câinele cu nutrița lui drăguță - totul îi dădea speranță pentru un viitor mai luminos pentru fetița ei.

Și nici o vrăjitoare din iad nu avea să-i distrugă speranța aceea.

Două zile mai târziu, Reed primi un telefon de la Essie.

- Seleena McMullen a fost dată dispărută.

- De cât timp nu a mai fost văzută?

- De-acum, deja de peste patruzeci și opt de ore. Asistentă ei a primit un mesaj că avea să lipsească din oraș fiindcă pusese mâna pe o poveste foarte tare și se ducea să investigheze, dar apoi nu a participat la niște întâlniri pe care le avea programate și nici nu răspunde la telefon.

- Se potrivește profilului, Essie, dar acesta ar fi primul caz de răpire. Chiar și uciderea ei și aruncarea cadavrului cine știe unde nu se potrivește cu modul de operare al lui Hobart.

- Nu este nici un semn de intrare prin efracție sau de luptă nici acasă, nici la birou la McMullen. A primit un telefon pe fix chiar înainte de miezul nopții în ziua în care a dispărut. Imposibil de detectat. De pe cartelă.

- A ademenit-o undeva, spuse Reed încruntându-se. Nici asta nu este metoda obișnuită a lui Hobart.

Totuși.

- Treaba e că e posibil ca Hobart să nu fie singura care ar vrea să îi facă ceva. Mai are și un fost soț care e destul de pornit împotriva ei și o mulțime de oameni pe care i-a ars într-un fel sau altul de-a lungul carierei. Dar am pus niște polițiști să verifice dacă apare mașina lui McMullen la aeroport. Acesta este, într-adevăr, modul de operare al lui Hobart. În momentul acesta, fără legătură directă cu Hobart, cazul e încadrat la Infracțiuni majore - fiindcă așa am reușit eu să-l clasific. Dacă găsim legătura, intră sub jurisdicția agenților federali.

- Jacoby e cum trebuie.

- De acord. Dar, Reed, dacă găsim legătura aceea, înseamnă că femeia s-a întors și e prin preajmă. Ai grijă de tine, partener.

- Așa voi face. Și tu la fel!

Închise și se gândi. McMullen, mda, ar avea sens. Dar să vină după Essie acum - la atâta distanță de bloggerița aceea oportunistă - asta nu prea avea sens. Sau să vină după el imediat după ce trimisese felicitarea?

Nu, nici asta nu avea sens. Mai avea alte chestii de făcut mai întâi.

Deci, dacă Hobart o răpise sau omorâse pe McMullen, înseamnă că se întorsese la Portland pentru asta? De ce?

Trebuia să se gândească la asta.

Două zile mai târziu, echipa de curățenie de la cabană găsi cadavrul lui McMullen. Essie îi trimise o copie după raportul de la locul crimei.

Un tripod pentru cameră de luat vederi, două mini-reflectoare în suportul lor, suficientă mâncare și băutură pentru câteva zile, urme de fard pe podea, două scaune, o serie de legături de plastic tăiate.

Și amprenteale lui Hobart peste tot în cabană.

De ce ar fi răpit cineva o jurnalistă/bloggeriță care avea propria emisiune la televiziunea locală și o mulțime de vizualizări pe internet.

Din câte se părea, gândi Reed, cineva avea de spus o poveste.

Date fiind răpirea/crima și felicitarea recent trimisă, decise că în momentul acesta ceea ce dorea Patricia Hobart era să aibă parte de atenție.

Iar el avea să fie cât se poate de fericit să i-o acorde.

În timp ce Jacoby și Essie se coordonau cu privire la cazul McMullen, Reed se concentra asupra cazului lui. Găsi un medalion în formă de insignă de agent de poliție pe internet și, amuzat, comandă două. Una pentru Barney, una pentru Puck, când Essie veni cu familia ei să îl viziteze.

Îi cumpără câinelui un pătuț și trebui să îl pună de la început exact lângă al lui, căci altfel Barney l-ar fi ignorat și ar fi dormit în continuare pe podea. Gândindu-se la o strategie, începu să îl mute mai încolo câte un centimetru în fiecare dimineață.

Când încerca să-i arunce mingea roșie pe care i-o cumpărase, Barney se uita la el cu o privire întrebătoare.

Aveau să lucreze la chestia asta.

Aprilie se apropie de sfârșit, iar începutul lui mai aduse florile care începură să înflorească. Ca gest de împăcare, cumpără un ghiveci cu narcise și i-l duse Idei Booker împreună cu Barney.

Femeia ieși în fața ușii, dar lăsă înăuntru pisica.

- Ar dori să vă ceară scuze pentru necazurile pe care vi le-a pricinuit.

Ida își încrucișă brațele.

- Câinele acela este o adevărată amenințare.

- S-a cumițit acum, doamnă Booker, după ce l-am dus la Doc, avea tot felul de infecții și de afecțiuni fizice. E plin de cicatrici de când cineva l-a strangulat aproape cu un lanț dintr-alea.

Privirea ei încruntată deveni mai intensă.

- Cineva a încercat să strangleze câinele ăla?

- Da, doamnă. Doc și Suzanna mi-au spus că asta s-a întâmplat. Era absolut îngrozit de oameni fiindcă cineva îl ținuse într-un lanț, în țarc și îl și bătuse. Doc spunea că probabil v-a fugărit pisica fiindcă pur și simplu voia să se joace. Acum, eu nu pot să fiu absolut sigur de asta și deci nu îl voi mai aduce în preajma pisicii dumneavoastră - sau a grădinii - fără să-l țin în lesă. Era aproape mort de foame, doamnă Booker.

- Acum arată mai bine, spuse ea înjurând printre dinți. Mie nu-mi prea plac câinii, dar oricine e în stare să se poarte în felul acela cu un animal nu merită nici măcar un scuipat. Am auzit că vrei să-l păstrezi.

- Da, l-am numit Barney și l-am înfiat, practic. Tocmai venim de la Doc și mi-a spus că s-a vindecat complet. S-a și îngrășat câteva kilograme. Nu are nici un pic de răutate în el, dar e posibil să-i placă să fugărească pisicile. Îi place să fugă și după păsări pe plajă.

- Mda, probabil că e normal să fie așa. Mulțumesc pentru flori, continuă mirosind parfumul lor și luându-i ghiveciul din mâini. Eu făceam parte dintre aceia care considerau că e o greșeală să aduci pe cineva din afară și să-l faci șeful poliției. E posibil să mă fi înșelat. Doar timpul va spune asta.

Reed conduse înapoi în sat și se opri să vadă feribotul sosind. Avea deja doi agenți cu jumătate de normă care se ocupau de chestia asta, dar nu strica deloc să vadă și el cu ochii lui.

Niște familii cu copii destul de mici ca să nu fie la școală încă, niște locuitori de pe insulă care se întorceau din oraș, camionete de livrări, vreo doi turiști aflați în drumeție care o luară imediat din loc. Mulțumit, o porni înapoi spre secție.

- Ce a spus Doc? întrebă Donna.

- Că Barney e în formă maximă. E sănătos și apt pentru serviciu activ.

Ea pufni.

- Ai grijă să nu mai bage nasul în gunoi, că altfel îi dau eu serviciu activ.

- Căuta doar indicii.

Îi sună telefonul de pe birou, așa că se întoarse, cu Barney pe urmele lui.

- Șef de poliție Quartermaine.

- Agent special Jacoby. Mă aflu în Louisville, urmăresc niște indicii. Avem un martor - fost polițist - care a urmărit cazul. Jură că a văzut-o.

- Kentucky? Adică să fi dat înapoi? Cât de credibil este martorul?

- Eu îl cred.

- Bine, unde a văzut-o?

- Într-un mall de-aici. Spune că s-a uitat cu atenție la ea și când și-a dat seama de unde știe fața aia a încercat să o urmărească la ieșirea din mall. A pierdut-o. Era foarte mare aglomerația. Este oricum un centru comercial foarte popular și, pe deasupra, se mai apropie și Derby-ul. Dar a avut din nou noroc și a văzut-o ieșind cu mașina din parcare. Așa că am marca, modelul, culoarea și numărul mașinii. Ești pregătit?

- Da.

Notă tot ce auzi.

- A cumpărat o pereche de ochelari, câteva trico-uri și niște blugi. Poartă mărimea șase. Niște haine

de antrenament. Acum verificăm magazin cu magazin, dar martorul nostru a putut să-și dea seama ce avea în unele dintre pungile de cumpărături înainte să o piardă. A plătit totul cu un card Visa pe numele Marsha Crowder, înregistrată la o adresă falsă din San Diego. Avea părul prins în coadă – șaten-deschis. Am dat mașina în urmărire. Încă fără nici un rezultat.

– Asta e o veste bună. Eu nu am pe listă Louisville și nici Kentucky. Nu există ținte acolo de care să știu.

– Indiciul pe care îl aveam în Memphis s-a dovedit nu prea grozav, dar dat fiind numărul mașinii, se poate să fi fost mai solid decât crezuserăm. Este foarte posibil să o fi luat spre nord. Urmărește numărul acela de înmatriculare.

– Asta cu siguranță.

– Suntem pe urmele ei. Nu avem cum să nu progresăm.

– Mulțumesc pentru că m-ai pus la curent. Spor la vânătoare. Donna! strigă el în clipa în care închise.

– Dacă ai nevoie de mine, intră ea tăfnoasă cu ochii numai flăcări, vino acolo.

– Transmite informația asta agenților, indiferent dacă sunt în timpul serviciului sau liberi. O Toyota Sienna, gri-închis, poate model din 2016, cu plăcuțe de înmatriculare din Tennessee. Șase-Opt-Trei-CKO. Hobart a fost văzută la volanul ei în Louisville.

– Am înțeles.

Reed deschise dosarul pe care îl ținea tot timpul la îndemână și studie fața lui Hobart.

– Poate că de data asta...

Ea schimbă plăcuțele într-o parcare a unui Wal-Mart lângă Route 64. Avea o senzație aiurea. Era absolut sigură, al dracului de sigură, că un moș o urmărise un timp în Louisville.

Mai bine să fiu prea precaută decât să mi-o iau, se hotărâse ea, și își distruse documentele de identitate și cardurile curente, pe care le aruncă.

Intră în Wal-Mart, la rafturile cu produse pentru îngrijirea părului. Cumpără o vopsea roșcată, plăti cash. Merse numai pe străzi lăturalnice, învârtindu-se în cerc, până ce dădu de o rulotă hârbuită cu semnul „De vânzare” pe el, lângă care se afla unul cu față de drogat.

Se târgui cu nebunul și îi spuse că se duce să ia bani cash. În jur erau suficiente păduri ca să lase mașina.

Se întoarse, cumpără rulota și o conduse scârțâind din încheieturi înapoi la Toyota. După ce își mută bagajele, lovi cu putere Toyota și o distruse complet ca să se elibereze ceva din tensiunea pe care o resimțea.

Se aștepta să fie găsită de vreun alt bețivan – sau poate chiar același – care să dea de ea din întâmplare și să o dezmembreze bucată cu bucată ca să o vândă.

Luă hârbul și conduse până la un motel ieftin unde se cază plătind cash.

Își vopsi părul, se tunse puțin, își puse lentile de contact verzi și își luă alte acte înainte să plece de acolo. Deși hârbul de mașină se clătina și tușea la fiecare mișcare, reuși să ajungă într-un orașel suficient de mare cam la vreo șaptezeci de kilometri de acolo. Parcă hârbul, pe urmă parcurse pe jos kilometrul ce o despărțea de dealeul de mașini pe care îl observase mai devreme.

Într-o oră, cu lucrurile mutate încă o dată, demară într-un Chevy Tahoe second-hand proaspăt spălat, cu optzeci și cinci de mii de kilometri la bord.

Plătise cash, făcuse actele și se suise din nou la volan.

Carrie Lynn Greenspan, cea cu părul roșcat și ochi verzi, o luă înspre nord.

Avea o oprire de făcut în sălbatica și minunata Virginie de Vest.

capitolul 25

Essie își aduse familia pe insulă la un grătar înainte de Memorial Day. Weekendul cu Memorial Day nu era

neapărat cea mai populară sărbătoare de pe insulă, dar dădea startul sezonului. Reed avea să-și țină toți oamenii la muncă întregul weekend, inclusiv el însuși.

Își îngăduise ca în weekendul dinainte să facă a doua încercare de petrecere în noua lui casă.

Prima, desfășurată mai la începutul lunii cu familia lui, mersese cât se poate de bine. Iar a doua era de așteptat că va fi exact așijderea.

După ce se mirosiră reciproc un timp, Barney se îndrăgosti de-a dreptul de Puck. Se jucă cu celălalt câțel, se jucă cu Dylan și acceptă îmbrățișările și cocoloșirea băiatului cu ochii plini de încântare.

O acceptă și pe Essie – probabil că avea ceva din mirosul copilului și al câțelului – și poate și datorită bebelușului pe care îl purta în pântec.

În schimb, la Hank tremură, ferindu-se de el.

– Cred că e din cauza bărbii, îi spuse Reed. Și fratele meu are barbă, și Barney nu a vrut cu nici un chip să se apropie de el. Probabil că bărbatul care l-a maltratat avea barbă.

– Copiii și cățelei mă asaltează de obicei ceva de groază, spuse Hank. Am mare lipici la copii și la căței. O să-l câștig eu de partea mea înainte să ne întoarcem la feribot.

Hank se apropie de balustrada terasei din spate, unde Reed pusese grătarul la încins și privi înspre pădure.

– Locul ăsta e absolut fantastic, Reed. Și îmi place și doamna ta. Sau ar trebui să spun doamnele tale?

– Am intenția să le păstrez – și locul, și doamnele.

– Mi-ar plăcea să văd studioul lui CiCi Lennon. Și alte creații ale lui Simone.

– Ai întreg weekendul la dispoziție.

Dylan, cu insigna lui de agent prinsă pe tricou, veni în fugă și sări în brațele lui Hank. Barney se opri brusc lângă el și se lăsă pe burtă.

– Uită-te la mine, spuse Hank așezându-se pe prima treaptă a terasei.

Găsi locul perfect unde băiatul lui se gădila la maximum și începu să-i dea de treabă făcându-l să râdă în hohote. Puck se apropie iute pe piciorușele lui scurte și își vârî fața de mops sub brațul lui Hank.

- Tati! strigă copilul.

- Așa mi se spune.

Hank sărută și îmbrățișă copilul - ascultând aparent fascinat turuiala lui Dylan despre câini și pești și despre plaja unde să meargă.

- Ce-ar fi să îl chemi și pe Barney aici?

- Hei, Barney, hei, Barney.

Căinele scheună și se trase înapoi puțin târându-se pe burtă.

- Încearcă cu ăsta.

Reed scoase un biscuit din buzunar și i-l dădu lui Dylan.

- Prăjiturică! Prinde prăjiturica, Barney!

Puck fu primul care răspunse invitația și se aruncă să-l înhațe. Mai încearcă cu unul, zise Reed scoțând altul.

- E rândul tău, Barney!

În mod evident neștiind ce să facă, Barney se mai apropie puțin. Voia biscuitul, voia să se ducă la puști, dar îi era teamă de barbă.

- E un biscuit bun. Yum, yum, yum!

Dylan se prefăcu că ia și el o îmbucătură și pe urmă începu să râdă la propria glumă scuturându-se cu tot corpul. Iar râsul își făcu efectul. Barney alergă înainte, îi smulse prăjiturica și fugi înapoi. Aruncă câte o privire spre bărbat în timp ce mânca.

- A fost primul pas, zise Hank punându-l jos pe Dylan și urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndepărta. Ce zici, te bate și pe tine gândul să faci unul? Un copil, adică.

- Trebuie să o conving să se mute cu mine. ăsta ar fi primul pas.

Hank se ridică și își luă berea pe care o pusese deoparte.

- Fac pariu c-o să reușești.

- Băiatul tău e un mare vrăjitor, spuse CiCi intrând cu Essie în bucătărie.

- Una dintre asistentele de la maternitate mi-a jurat că puștiul i-a făcut cu ochiul și i-a zâmbit. Nu m-ar mira defel.

- Mi-a spus că am păr frumos. O să facă multe fete să ofteze. Stați jos cât mă ocup eu puțin de legumele astea. Sperați să aveți fată sau băiat de data aceasta?

Așezându-se pe un scaun lângă blat, Essie ridică din sprâncene.

- De unde ți-ai dat seama? Nu este atât de evident... încă.

- Aura, spuse CiCi cu tâlc și scutură bucățile de legume puse la marinat într-o pungă cu fermoar.

- Aura, repetă Essie. De vreme ce am fost dată în vileag, pot să-ți spun doar că sper să fie un copil sănătos și măcar pe jumătate la fel de vesel ca Dylan. Mereu se trezește cu zâmbetul pe buze.

- Parte din chestia asta se datorează firii lui și parte vi se datorează vouă, ție și bărbatului tău. Mereu ai fost un om deosebit pe care Reed s-a putut baza. Părinții lui l-au crescut cum trebuie. Sunt oameni buni și iubitori, dar tu ai fost cea care i-ai apărut în cale într-un moment crucial al existenței lui și l-ai ajutat să o ia în direcția potrivită.

- Cred că momentul acela crucial când ni s-au încrucișat cărările a fost foarte benefic pentru amândoi. Știi, nu mi-l aș fi închipuit niciodată aici, șef al poliției, cu o casă ca asta. Dar când mi-a vorbit despre toate acestea, mi-am dat seama că i se potrivesc de minune.

- Pentru că îl cunoști și pentru că ții la el.

- Așa este. Iar văzându-l aici, am realizat că este exact din filmul ăsta. Cu siguranță știi că este nebun după Simone.

- O, da, știu. Și ea este îndrăgostită de el, dar nu a vrut să recunoască chestia asta nici măcar față de ea însăși. Fetița mea e puternică și deșteaptă, dar nu la fel

de încrezătoare în anumite privințe precum este Reed. Sunt fiecare dintre ei exact ceea ce are nevoie celălalt.

- O potrivire excelentă, spuse Essie zâmbind.

- Da, exact. Am văzut asta înainte să-și dea seama Reed și am terminat prima tranșă de clătite cu afine.

Simțindu-se aici ca acasă la ea, CiCi se duse să scoată o carafă din frigider. Îl învățase pe Reed cum să facă ceai rece de plante de vară și cât de bun era, și acum umplu încă o dată paharul lui Essie.

- Aș zice că legumele astea sunt fix potrivite pentru grătar.

- Reed făcând legume la grătar, zise Essie ridicându-se. Asta e încă o imagine pe care nu mi-am închipuit că o voi vedea vreodată.

- Este un băiat foarte cuminte și a comandat toate produsele pentru grătar pe care i le-am recomandat. Acum vom vedea dacă reușește și să le folosească așa cum trebuie.

Într-adevăr, el le folosi cum trebuie și se bucură să vadă pe toată lumea aruncându-se pe mâncarea pe care o făcuse cu mâinile lui. Cu ceva ajutor, e drept, dar reușise astfel să ducă la bun sfârșit a doua sa experiență de gazdă cu mâncare ca lumea.

- Ei, prin asta putem spune că ai intrat oficial în rândurile bărbaților, îi zise Hank.

- Mă simt ușurat să aflu asta.

- Prietene, un bărbat nu se poate numi bărbat până ce nu e în stare să facă friptură la grătar, dar să o facă așa cum trebuie.

- Da, cred că Shakespeare a spus: bărbăția prin grătarit se dovedește.

Hank râse și închină în cinstea lui CiCi.

- Vechiul bard nu s-a înșelat niciodată. Mă întrebam dacă pot să-ți văd și studioul câtă vreme mă aflu aici. Mai am încă afișul cu Zeul Chitarei pe care mi-l agățasem pe perete în camera mea de cămin când eram student.

- Acum e înrămat și pus pe peretele biroului lui de acasă, adăugă Essie.

- Treci mâine pe la mine.

- Pe bune? E cea mai tare chestie, ca o ocazie unică în viață! Nu exagerez deloc. Simone, ar fi vreo șansă să îți văd și atelierul tău câtă vreme mă aflu acolo?

- Sigur. Tu, nu, spuse arătând înspre Reed. Acum lucrez la o sculptură a lui Reed. Și nu are cum să pună piciorul în studioul meu până ce nu e gata.

Essie aproape se înecă cu ceai.

- Ai reușit să-l faci pe Reed să-ți pozeze?

- S-a folosit de farmecele feminine.

- Cum adică farmecele feminine? vru să știe Dylan.

- E ca și cum Pink Power Ranger ar avea capacitatea de a controla totul doar cu puterea minții.

- Asta ar fi fantastic!

- Chiar este fantastic, încuviință Simone. Puterea minții este o armă foarte tare împotriva răului, cum ar fi împotriva ticăloasei de Rita Repulsa.

Reed se sprijini de spătarul scaunului holbându-se la ea.

- Știi Power Rangers?

- Cum să nu știu? Am fost Pink Power Ranger de Halloween când aveam cinci sau șase ani.

- S-a folosit de farmecele feminine ca să mă convingă să-i cumpăr costumul ăla, îi confirmă CiCi. Am poze.

- Trebuie să le văd. Trebuie neapărat să le văd.

- Eram adorabilă.

Simone împunse cu furculița ultima bucată de ardei la grătar de pe farfurie.

- Pun pariu că da.

- Acum putem să mergem la plajă? zise Dylan trăgându-l pe taică-său de braț. Mi-am terminat toate legumurile.

- Legu-me-le.

- Mi-am terminat legu-me-le. Putem?

- Eu votez că da, zise Reed când telefonul îi sună în buzunar.

Se ridică și îl scoase. După ce aruncă o privire la ecran, Simone îi văzu privirea pe care i-o aruncă scurt lui Essie.

- Scuze, trebuie să răspund. Nu vă faceți griji pentru vase. Mergeți cu copilul la plajă. Vă ajung și eu din urmă.

Dădu să iasă pe ușă.

- Domnule șef Quartermaine.

Simone zâmbi larg și se ridică și ea.

- Haide, haide, mergeți la plajă. Poate să vă arate CiCi cel mai bun drum să ajungeți acolo. Eu îl aștept pe Reed.

- Ura! Luăm și cățelușii. Hai să mergem!

Essie dădu din cap ușor către Simone.

- Paradisul personal al lui Dylan, câinii și plaja, spuse ea. Da, hai să mergem!

Plecară cu Dylan și câinii în frunte, iar Simone duse farfuriile înăuntru. Avea să-și țină mintea ocupată, să încerce să nu se gândească prea mult la nimic, pur și simplu să curețe mesele de picnic, să pună vasele în mașina de spălat vase și să aștepte.

Fiindcă ceea ce avea să vină nu erau deloc vești bune.

Trecură cinci minute, apoi zece, apoi cincisprezece înainte să-l audă coborând. Scoase o bere rece și i-o întinse când intra.

- I-am trimis înainte. Essie știe că s-a întâmplat ceva și știi că vei vrea să vorbești cu ea despre asta. Dar vreau să îmi spui și mie. Că nu este nici o problemă legată de activitatea de pe insulă, nu, dar fiind modul în care te-ai uitat la Essie.

- Nu, nu e nimic legat de insulă, spuse luând un gât mare de bere. Nu voiam ca Dylan să-mi audă discuția.

- Știu. Acum e pe plajă, se joacă. Era agentul Jacoby?

- Da, începu el. Au găsit mașina pe care o conducea Hobart la momentul când a fost văzută în Louisville. Cu plăcuțele schimbate și în bună măsură distrusă. Idiotul care a găsit-o a hotărât să și-o însușească și a lucrat

la ea niște improvizații ca să poată merge. Au găsit-o când polițiștii de la circulație l-au oprit pentru depășirea vitezei legale – și pentru că era la volan sub influența drogurilor, după cum s-a dovedit. Și au scos dinăuntru o grămadă de substanțe interzise. La care tipul a început s-o dea la întors după modelul clasic. „Nu e mașina mea, frate. Eu doar am împrumutat-o.”

– „Nu știi de unde au apărut drogurile alea”, încheie Simone fraza.

– Mda, numai că avea ceva din drogurile alea inclusiv în propriile buzunare. În sfârșit, înainte să-l bage la arest pentru toată târăsenia, au găsit amprente de la Hobart, iar în torpedo contractul de închiriere și actele false pe care le folosea la mall. A reieșit că omul găsise mașina lovită și abandonată. Ceea ce a condus la găsirea altui tip care îi vânduse o rablă de Ford pe niște cash și fără acte.

– Acum au descrierea mașinii respective.

– Nu are cum să mai circule și acum cu ea. Se încearcă descoperirea locului unde a fost abandonată.

– Asta nu e tot.

– Nu, spuse el mângâind-o pe braț în trecere, mergând către ușile de sticlă. Nu, nu e tot. Ți-am spus că au mers pe urmele fetei pe care mi-a trimis-o mie până în locul de unde a pus-o la poștă.

– Și au putut să-i dea de urmă și cu privire la locul unde a stat în Coral Gables. Ceea ce i-a ajutat să meargă pe urmele ei la Atlanta și apoi să afle de zborul spre Portland.

– Puțin cam târziu pentru McMullen, dar da. Așa s-a aflat numele pe care l-a folosit ca să închirieze cabana.

– Când a fost văzută în Louisville, au verificat numele pe care l-a folosit ca să cumpere lucrurile alea de la mall și să ia mașina și talonul. Ai spus că asta e o treabă bună, foarte bună. Ai spus că a început să facă greșeli.

– Da, zise el întorcându-se. Asta nu a împiedicat-o să o omoare pe Tracey Lieberman.

Simone își încleștă mâinile pe marginea blatului, apoi se așeză.

- Unde, cum?

- În apropiere de Elkins, Virginia de Vest. Lieberman lucra ca ghid. National Forest e chiar acolo. Se aflase în cinematograful cu mama, mătușa și verișoara ei. La momentul acela avea paisprezece ani. S-a căsătorit anul trecut. Atunci se numea Tracey Mulder.

- Dumnezeu! O cunoșteam - puțin. Era un an mai mică decât noi, dar ea și Mi mergeau împreună la gimnastică. O cunoșteam.

Reed se apropie ca să se așeze lângă ea.

- Mama ei a fost ucisă în noaptea aceea. I-a acoperit trupul lui Tracey cu propriul trup ca să o protejeze. Iar Tracey a fost împușcată în ambele picioare. Mătușa și verișoara ei au fost doar rănite ușor, dar rănilor lui Tracey au fost grave. Nu erau siguri că va mai putea merge vreodată singură sau fără să șchiopăteze foarte tare. Niciodată nu avea să mai intre într-o sală de gimnastică. Cazul ei a fost foarte mediatizat.

- Iar Hobart e chitită pe astfel de ținte.

- Da. Și a fost mediatizată în continuare, chiar și după ce ecourile tragediei s-au stins, fiindcă nu a vrut să renunțe. A făcut o mulțime de operații și nu a renunțat. A făcut ani întregi terapie și a atras astfel atenția unor campioni din echipa de gimnastică a Statelor Unite. I-au dat o medalie de aur pentru curaj. Altă vâlvă în presă. Nu numai că a mers din nou, dar la douăzeci de ani a încheiat prima ei cursă de cinci kilometri cross, pe locul cinci. Altă vâlvă. Câțiva ani mai târziu, o cursă de 25 de kilometri, locul trei și i-a dedicat performanța aceasta mamei ei.

- Altă vâlvă în presă.

- A ținut câteva cuvântări motivaționale, s-a dus să lucreze pentru Park Service, s-a mutat la Elkins cu slujba. S-a măritat. McMullen, printre alții, a făcut multă publicitate pe seama acestui eveniment. Au apărut poze cu ea după vreo cursă, înfățișând-o cât se poate de sănătoasă și în formă, altele cu ea în rochie de mireasă și medalia de aur frumos prinsă în buchet.

- Întruchipând în felul acesta tot ce detestă Hobart mai mult pe lumea asta. A reușit să se ridice după tragedie și durerea și-a transformat-o în putere și rezistență și a reușit.

- Și a primit aurul - simbol al bogăției și recunoașterii publice.

- Dar rețelele de socializare? întrebă Simone.

- Era activă pe vreo câteva site-uri pentru atleți. Avea și ea două ale ei, o pagină publică despre pădurea națională, circuite, fotografii și relatări de felul acesta. Și una privată cu treburile ei personale.

- Dar niciodată chestiile astea nu sunt cu adevărat private, nu-i așa?

Reed întoarse sticla și clătină din cap.

- Nu e nevoie decât de puțină pricepere și îndemănare de hacker sau să găsești o modalitate prin care proprietarul paginii să-ți permită accesul. Oricum ar fi, Hobart știa suficient despre ea ca să o urmărească în cursele pe care le făcea dimineața devreme. Alerga în fiecare zi, nu pe exact același traseu, dar alerga în fiecare dimineață.

- Iar despre Hobart se știe că face jogging. Probabil că a alergat pe unul dintre trasee de câteva ori, a lăsat-o pe Tracey să o vadă, să se obișnuiască s-o întâlnească. Poate chiar a și intrat în vorbă cu ea.

- Mda, suficient de plauzibil, încuviință el. Femeia a fost ucisă în dimineața asta între 6.30 și 8.30. Cu un glonț în fiecare picior și unul în cap.

- Picioarele, rosti Simone cu inima arzându-i în piept. Hobart a vrut să o distrugă mai întâi, înainte de a o uide.

- Da, să îi ia din nou picioarele, încuviință Reed. Să-i aducă iarăși durerea și teroarea pe care le trăise atunci. Agenții federali vor afla unde a locuit în zona aceea, pentru cât timp, ce mașină conducea.

- Dar între timp, ea va fi dispărut și oricum va avea altă mașină.

- Face parte din tiparul ei obișnuit, dar orice bucăți-că de informație contează. Se adună. Ar trebui să ducă undeva, murmură el.

- Tracey era pe, cum să-i spun, lista ta cu nume aflate sub supraveghere?

- Da, era, dar... Știi, ea nu avusese parte de avantaje financiare și nici nu căpătase alura de erou media în urma incidentului în sine. Nu avusese nimic de-a face cu modul în care se terminase povestea de la mall. O pusesem pe listă, dar nu mă concentrasem prea tare asupra ei.

Se ridică iute și începu să se plimbe agitat de colo-colo. La dracu', femeia plecase în Florida cu mașina după Devlon, luase un avion spre Atlanta, apoi înapoi în Portland să pună mâna pe McMullen, o ținuse într-o cabană din White Mountains, la mulți kilometri depărtare de aici timp de ore întregi. Calmul admirabil părea să i se fi cam dus, observă ea. Deci fusese calmă pentru el.

- N-a mai răpit sau ținut ostatic pe nimeni până acum.

- Cu McMullen voia mai mult decât o simplă crimă. Voia să aibă parte de atenție. Tripodul, luminile, urmele de fard și un jurnalist? Cu siguranță a filmat ceva, nu avea cum să n-o facă.

- Dumnezeule, a înregistrat uciderea lui McMullen?

- E posibil ca asta să fi fost ca bonus. Voia să i se ia un interviu, ceea ce are sens. A închiriat cabana, avea provizii pentru o săptămână întreagă, dar a omorât-o pe McMullen la mai puțin de douăzeci și patru de ore de la răpire. Nu s-a putut ține de plan, probabil că nu a putut rezista dintr-un motiv sau altul.

Ca să-și ocupe mâinile cu ceva, Simone luă alte farfurii la rând.

- Și asta ce îți spune?

- Că e pe cale să își piardă cumpătul. Sunt foarte convins că nu mai rezistă psihic. Îmi spune că simțea nevoia să vorbească, să spună cuiva - și să rămână

înregistrat – cât de nemaipomenit de deșteaptă este, să le spună ce a făcut și de ce.

Simone se întoarse din nou spre el.

– Este izolată, și așa a fost de fapt toată viața ei. De multe ori a fost alegerea ei, dar oricum ar fi, a fost izolată și silită să joace diferite roluri.

– Foarte adevărat.

– Eu nu am fost, nu chiar, fiindcă le-am avut pe CiCi și pe Mi, dar m-am îndepărtat de familia mea, și asta poate că a fost cumva din cauză că și ei s-au îndepărtat de mine. Am jucat un rol timp de un an, încercând să îi mulțumesc pe părinții mei și am ajuns să mi se facă greață efectiv de mine și să mă simt îngrozitor de nefericită înainte să încetez.

– Ce rol?

Se smulse din supărarea provocată de noua crimă a lui Hobart și se uită cu atenție la Simone.

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre așa ceva.

– A fost acum mult timp – în facultate. Începusem o facultate economică, specializare în afaceri, purtam costume *office*, mă întâlneam cu tineri de familie bună cu perspective, pe care părinții mei îi considerau potriviți pentru mine. Știi, e oribil să încerci să fii ceea ce nu ești de fapt. Ea face asta tot timpul și a făcut-o dintotdeauna.

– Mai puțin cu fratele ei. În prezența lui putea fi ea însăși.

– Mai întâi părinții ei l-au luat de lângă ea, pe urmă noi – fiindcă noi toți ne-am dovedit a fi împotriva ei, nu-i așa? Pe urmă l-am omorât. Acum a rămas singură să joace niște roluri. Tu ești singura persoană în viață care a văzut-o pe adevărata Patricia Hobart.

– Da, ai pus exact punctul pe i. Avea nevoie să facă o declarație, să petreacă ceva timp fiind ea însăși. Pun pariu că urmărește înregistrarea aceea iar și iar, la nesfârșit.

Neputincios, dezgustat, el se lăsă să cadă pe un taburet lângă consolă.

- Dar ea în continuare își acoperă urmele și încă al dracului de bine. Lasă cadavrul lui McMullen la cabană, făcându-și socoteala că nu va fi găsit timp de câteva zile - și pe bună dreptate. Între timp, ia mașina lui McMullen și pornește spre vest, în New Hampshire, schimbă plăcuțele de înmatriculare pe drum, o lasă în parcare de la aeroport în Concord - locul ei favorit și o ia din nou din loc. Poliția o identifică în Louisville, pe urmă se află de crima din Virginia de Vest, dar noi începem să căutăm în vest. De ce naiba să vină până aici, să o ducă pe McMullen înspre vest, să ia mașina și să meargă tot spre vest, dacă avea de gând să revină în sud?

- Kentucky e totuși la vest față de Maine, remarcă Simone.

- Da, am notat și amănuntul acesta. În căutarea unui motiv pentru care s-a dus până în New Hampshire și pe urmă, dată fiind mărturia, îndreptându-se înspre sud-vest. Deci m-am concentrat asupra unui tip care s-a mutat în Arkansas acum câțiva ani, asupra altuia din Texas, și așa mai departe și nu m-am gândit prea mult la Virginia de Vest ori la Tracey.

- Dacă ți-ar trece prin cap să-ți asumi fie și o frântură infimă de vinovăție în ceea ce privește crima asta, m-aș supăra foarte tare pe tine.

- Nu e vorba de vinovăție, dar... nu știu cum să-i spun sentimentului care mă încearcă. S-a întors în aceeași regiune și nici unul dintre noi nu a fost în stare să anticipeze mișcarea aceasta.

- O să discuți asta cu Essie mai târziu. Eu plec acasă cu CiCi, zise ridicând o mână înainte ca el să apuce să obiecteze. Din câte l-am văzut pe Hank, o să-l țină ocupat pe Dylan. Iar noi o s-o ștergem de-aici ca să poți analiza totul cu Essie.

Reed se ridică de pe scaun, se apropie de ea și o îmbrățișă lipindu-și fruntea de fruntea ei.

- Ai dreptate. Hai să mergem să ne plimbăm pe plajă. O sărută. Cu prieteni și câini și un copil nebun și iubit.

Iar Simone se duse cu el. Nu știa unde putea fi Elkins, dar era sigură că dacă trasa o rută spre nord-est pe hartă pornind din Louisville, avea să-l găsească.

În ciuda șocului provocat de o nouă crimă, Reed îi conduse pe Essie și familia ei la feribot luni dimineață devreme, după un weekend foarte frumos și reușit.

Cei trei se îndepărtară alunecând pe apă și făcând la revedere din mâini printr-o ploaie mocănească ce ținu exact până la răsărit. Ceea ce lui îi plăcu, căci acum avea lalele și brândușe și alte chestii neidentificate care îi apăruseră pe neașteptate în jurul casei, se bucura și de căderea ploii.

El și Essie petrecuseră ceva timp în biroul lui și se dovedise că funcționau în continuare perfect împreună, la fel cum se întâmpla pe vremea când erau parteneri. Căzura de acord că, în afară de cazul în care ieșea complet în decor, următoarea zonă de interes a psihopatei avea să fie în împrejurimile D.C.

Aveau acolo un funcționar la un birou al Congresului, avocatul pledant al unei victime, un reporter pe subiecte politice și un cuplu care avea un adăpost pentru femei – toate aflate pe o suprafață cu o rază de optzeci de kilometri.

Reed avea de gând să-i transmită lui Jacoby teoriile pe care le făcuseră, concluziile la care ajunseseră și cele mai noi liste întocmite îndată ce ajungea la secție.

Lângă el, Barney scheună când feribotul se îndepărtă.

– O să mai vină. Ai fost foarte bine, prietene. Ai reușit chiar să iei un biscuit de la omul acela înfricoșător cu barbă, chiar dacă pe urmă ai fugit de lângă el. Ai făcut progrese. Hai să mergem la treabă.

Ajunse devreme, făcu cafeaua, trimise lui Jacoby raportul pe care îl întocmise împreună cu Essie, și se așeză să-și studieze notițele și rapoartele despre incidente pe care le avea pe birou.

Un turist sau așa ceva, băut și agitat, făcuse scandal sâmbătă noaptea și fusese adus la secție, trezit și amendat. Cineva aruncase cu o grămadă de suluri de hârtie

igienică în grădina casei familiei Dobson tot sâmbătă noaptea. Câtă acțiune!

Cum Richard Dobson era profesor de matematică la liceu și nu era deloc cunoscut pentru relațiile excelente cu elevii sau pentru notele mari pe care le dădea, ofițerii constatatari – Matty și Cecil – suspectau că era vorba despre un elev sau, mă rog, un elev aflat în pericol să rămână corigent.

Cum perioada de monitorizare aproape se încheiase, după calculele lui Reed, fu și el de acord cu concluziile celor doi agenți.

O reclamație în legătură cu muzica dată prea tare și gălăgia făcută tot în nebunia de pe insulă de sâmbătă seara. Agenții care acționaseră – din nou Matty și Cecil – puseseră capăt unei petreceri de adolescenți care se adunaseră să profite de absența părinților lor plecați în weekend.

Fuseseră descoperiți mai mulți minori care consumaseră alcool.

Reed remarcă faptul că cei doi ofițeri ajunseseră la ora 2.30 să pună capăt petrecerii. Iar Dobson nu văzuse nici urmă de hârtie igienică atârând din copaci când își scosese câinele afară înainte de culcare, la ora 23.

Dobson descoperise ceva când se trezise chiar înainte de ora două, ca să-și facă el însuși nevoile de data asta, și aruncase o privire pe geamul de la baie.

Reed se uită la Barney.

– De unde pot deduce, tânărul meu ucenic, că anumiți petrecăreți nu se pricep prea tare la algebră sau trigonometrie – ceea ce pot înțelege. Am impresia că unii dintre ei s-au întâlnit din nou după plecarea poliției, și-au luat proviziile și și-au dus la bun sfârșit răzbunarea.

În mod normal ar fi lăsat lucrurile așa. Era, la urma urmei, vorba doar de niște hârtie igienică, dar remarcă faptul că Dobson sunase de două ori duminică cerând găsirea și pedepsirea vandalilor. Un memo îl informa

că Dobson făcuse reclamație și la primar și voia un răspuns personal de la șeful poliției.

- Atunci, foarte bine.

Observă din orar că Matty și Cecil erau liberi, dar raportul lor fusese cât se poate de clar, așa că nu avea de ce să îi aștepte. Se ridică de pe scaun tocmai când intră Donna.

- 'Neața, Donna.

- Șefu'. Ai avut un weekend plăcut?

- Da. Tu?

- Măcar nu a plouat, ceea ce este suficient de bine.

- Da, e perfect adevărat. Donna, cât este de dur și încuiat Dobson - profesorul de matematică?

- Ei, e tare ca piatra, exact ca aceea pe care o are în loc de inimă. Nepotu-meu învață de-i sar capacele și abia reușește să obțină notă de trecere la geometrie. Dobson nu acceptă reexaminări, măriti, teme salvatoare, absolut nimic. De ce mă întrebi, din cauza ălor care i-au vandalizat curtea?

- Exact.

- Dacă e să mă întrebi pe mine, le-aș fi cumpărat eu însămi hârtia igienică, așa părere bună am despre el.

- Voi pretinde că nu am auzit ce tocmai ai spus. Trebuie să mă duc să stau de vorbă cu el.

- Mult succes, spuse Donna cu amărăciune. Nu va fi mulțumit până când cel care a făcut asta va fi biciuit în piața publică.

- Avem bice?

- Probabil că va face el rost de undeva, din garajul lui, de exemplu. Nu m-ar mira să aibă așa ceva.

- Nepotul tău a fost la petrecerea de la familia Walker sâmbătă noaptea?

Ea înălță capul.

- Poate.

- Donna, începu el făcându-i semn spre un scaun să ia loc și așezându-se la rândul lui. Nimeni nu o să scoată biciul, nimeni nu va fi pus la stâlpul infamiei, bătut, umilit, scalpat sau linșat. Nimeni nu va fi arestat. Sunt

absolut sigur că nimeni nu se va lua de niște puști pentru așa ceva. Dar m-ar ajuta să știu cine a fost implicat ca să pot vorbi cu ei. Mă ocup eu de Dobson.

- Nu am de gând să torn pe cineva care-i carne din carnea mea.

- Vrei să îți jur că nu va avea de suferit nici el, nici nimeni altcineva?

Ea trase de un sertar, îl deschise și scoase dinăuntru o Biblie.

- Vorbești serios?

- Pun mâna dreaptă pe ea și jur. Iisuse Hristoase...

- Nu lua numele Domnului în deșert câtă vreme am eu Biblia în mâini.

- Scuze, spuse el punând mâna dreaptă pe ea. Jur că voi avea grijă ca nepotul tău și ceilalți copii implicați să nu aibă de suferit din cauza acestei fapte.

Ea dădu din cap, apoi puse cartea deoparte.

- E băiat bun. Ia la școală numai 9 și 10, în afară de o singură materie. Deja e pedepsit pentru petrecerea aia, și pe bună dreptate.

- Păi, da. S-a consumat alcool la petrecerea aia.

Ea îndreptă un deget muștrător spre el.

- Vrei să-mi spui tu cu mâna pe inimă că atunci când te apropiai de optsprezece ani sau îi împliniseși deja, așteptând să termini școala în câteva săptămâni, nu ai băut o bere sau două?

Trase din nou de sertar să-l deschidă.

- Nu mai scoate aia încă o dată. Nu am de gând să neg. Sunt convins că pe tine te ascultă.

- Toată lumea mă ascultă pe mine dacă știu ce e bine pentru ei.

- Atunci sprijină-mă în chestia asta. Vorbește mai târziu cu el, spune-i să evite să mai bea și... să mai facă prostii, să stea departe de Dobson în afara orei de matematică și oricum departe de casa lui.

- Așa o să fac.

- Bine. Cine e cel mai bun prieten al lui?

- La naiba, Reed!

- Am jurat pe Biblie.
- Fratele lui Cecil, Mathias, și Jamie Walker.
- Jamie Walker cel care a dat petrecerea cu pricina?
- Exact.
- Foarte bine, atunci. Să mergem, Barney.
- Să nu mă dezamăgești, șefu'!
- În nici un caz.

În timp ce împreună cu Barney se îndrepta către școală, Reed se gândi că se simțea bine că se întorsese la muncă.

Îl prinse pe Dobson, profesorul de matematică, cu servieta în mână și o expresie acră pe față îndreptându-se cu pași mari spre ușile principale ale clădirii care adăpostea și gimnaziul, și clasele primare.

În momentul acesta, cuprinzând cele trei niveluri de studii și o grupă de preșcolari, două sute douăzeci și șapte de elevi participau la cursurile găzduite de Complexul Educațional Trinity Island.

- Era și timpul, se stropși Dobson. Vă primiți salariile din taxele plătite de mine.

- Așa este. Ce-ar fi să mergem înăuntru să discutăm, nu aici în umezeala asta?

- Nu poți intra cu câinele în școală.

- Este agent de poliție.

Ca să lămurească lucrurile, Reed deschise ușile și îl conduse pe Barney înăuntru.

- Mă aștept să nu...

- Putem discuta în clasa dumneavoastră sau în cancelarie, unde preferați.

„Sau poți să mă târăști în biroul directorului“, își spusese Reed în sinea lui.

Dobson o luă înainte cu pașii mari. Era un tip destul de mic de statură, gândi Reed. Poate avea vreun metru șaptezeci, destul de îndesat și cu un mare băț în fund, dată fiind atitudinea lui generală.

Poate că era un liceu mic, în comparație cu altele, dar lui Reed i se păru că mirosea exact a școală - mirosul

acela de detergent de podele, amestecat cu izul înțepător de hormoni adolescenți și plictiseală aferentă.

Și același era și zumzetul ce se auzea, își spusese auzind pașii pe care îi scoteau adidașii lui uzi pe podea. Și așa și arăta cu birourile administrative drept în stânga și șirul de dulăpioare gri, uniforme, străjuind peretele din dreapta.

- E o școală frumoasă, spusese Reed pe un ton relaxat. Am vizitat-o astă-iarnă când am trecut pe la clasele primare și cele gimnaziale.

- N-are-a face să fie frumoasă. Este un loc dedicat instruirii și disciplinei.

Deși se simțea ca și cum ar fi fost din nou elev de liceu, Reed își dădu ochii peste cap în spatele lui Dobson când acesta deschise ușa unei clase.

- Timpul meu este limitat.

- Atunci voi fi cât se poate de rapid. Potrivit raportului privind incidentul, nu ați văzut pe nimeni în curte sau în jurul casei la momentul la care v-ați sculat și ați văzut hârtia igienică din copaci.

- La momentul la care am văzut actul de vandalism, fusese deja dus la bun sfârșit. Dacă nu sunteți în stare să identificați și să arestați o bandă de vandali, nu aveți ce să căutați în poziția pe care o dețineți.

- Îmi pare rău că asta e părerea dumneavoastră. Ce ați făcut cu dovezile?

- Dovezi?

- Hârtia igienică.

- Am dat-o jos, desigur - cu mult efort și după mult timp - și am aruncat-o.

- Ce păcat! Poate că aș fi reușit să găsesc niște amprente. Nu pot garanta, însă, căci infractorii e posibil să fi purtat mănuși. Dar la momentul acesta nimeni, inclusiv dumneavoastră, nu a văzut pe nimeni, nu a auzit nimic, iar dovezile au fost distruse de propriile dumneavoastră mâini. Ați putea să-mi dați o listă cu numele celor care v-ar vrea răul.

Dobson căscă gura involuntar, complet șocat.

- Dar nimeni nu-mi vrea răul! Sunt câțiva profesori în școala asta și niște elevi, desigur, și probabil sunt și niște părinți care au ceva împotriva mea, dar...

- Ceva împotriva dumneavoastră?

- Mulți nu sunt de acord cu metodele mele didactice și filosofia mea de viață.

- Mulți, câțiva, niște. Asta înseamnă mult raportat la numărul de elevi din școala asta. V-a amenințat cineva pe dumneavoastră sau proprietățile pe care le dețineți?

- Nu pe față.

- Domnule Dobson, voi fi cât se poate de alert - și la fel și agenții mei - în privința asta. Dar fără martori, fără probe și fără ca dumneavoastră să puteți nominaliza niște indivizi care ar fi avut timpul, ocazia și motivul pentru a comite această faptă, nu prea avem de la ce să pornim.

- Eu mă așteptam la mai mult! Vreau să mi se facă dreptate!

- Domnule Dobson, chiar dacă aș identifica individul sau indivizii responsabili pentru ce s-a întâmplat, dreptatea pe care ați obține-o ar fi în cel mai bun caz câteva ore de muncă în folosul comunității sau poate o amendă cu valoare neglijabilă. Iar prin faptul că nu ați renunța și că ați solicita așa ceva, nu v-ați atrage altceva decât sporirea numărului celor care au ceva împotriva dumneavoastră în momentul acesta.

- O să mă duc din nou la primar.

- Foarte bine. O zi bună!

Îl luă pe Barney și ieșiră. Câțiva elevi începură să intre aducând culoare și zarvă și miros de păr ud.

Reed ieși și așteptă.

Mathias îl văzu în același moment în care îl văzu și el pe Mathias însoțit de alți doi puști. Instantaneu, expresia de pe fața lui Mathias deveni una vinovată. Reed se repezi spre ei.

- Mathias, ce mai faci?

- Bine, domnule. Ăăăă... trebuie să intrăm în clasă.

- Mai e puțin timp. Jamie Walker?

Puștiul cu pălărie de hipster, cu părul ras de-o parte și de alta a capului și vâlvoi în față și în spate, ridică din umeri.

- Trebuie să vorbesc cu voi despre petrecerea de acum două seri, spuse el suficient de tare încât să fie auzit de oricine trecea pe lângă ei. Să mergem mai încolo. Și tu îi spuse celui de-al treilea puști - cel cu gluga de la hanoracul portocaliu Under Armour tras peste părul blond nisipiu și la a cărui apariție trendy contribuiau și ochelarii de soare purtați pe ploaie.

- Deja ne-am luat pedeapsa pentru asta, domnule șef, începu Mathias. Eu sunt pedepsit pentru două săptămâni.

- Dacă greșești trebuie să plătești. Cine altcineva mai este pedepsit?

Ceilalți doi băieți ridicară amândoi mâinile.

- Eu am optsprezece ani, spuse Jamie fără să-și mascheze sentimentele care îl încercau, și sunt pedepsit pentru că am dat o petrecere.

- În casa părinților tăi, fără permisiunea lor. Cu bere... și marijuana.

- Nu a găsit nimeni nici o marijuana, spuse Jamie indignat.

- Pentru că ați fost suficient de isteți și de iuți să scăpați de ea. Agenții mei au mirosit-o însă. Dar asta ce-a fost a fost și voi ați avut noroc că nu v-au băgat în arest.

- A fost doar o petrecere, murmură Jamie.

- Aș fi înclinat să îți dau dreptate, dar ați fost suficient de netoți să faceți atâta gălăgie încât să fiți prinși. Data viitoare poate o să aveți mai multă minte. Acum, de unde ați făcut rost de hârtia igienică?

- Nu știu despre ce vorbiți.

Reed se întoarse de la Jamie la Mathias. Fratele lui Cecil avea și el gluga trasă pe cap - tot Under Armour, dar o culoare mai potolită, gri.

- O cunoașteți pe Donna, dispecera de la poliție.

- Da, domnule. E bunica unui prieten de-al meu și e prietenă cu mama.

- Uite care-i treaba. M-a pus să jur cu mâna pe blestemata aia de Biblie - la dracu', cred că m-ar jupui dacă ar auzi că am spus blestemata de Biblie - că voi avea grijă că nepotul ei care cred că a fost implicat în chestia asta - și voi, restul, să nu pățiți ceva.

- Îmi închipui.

Mathias lăsă capul în jos, dar Reed îi văzu zâmbetul.

- Nu o să risc să am de-a face cu mânia Donnei ca să vă iau la omor pentru că ați aruncat cu hârtie igienică în jurul unei case. Întreb pentru că dacă ați fost suficient de tăntălăi încât să o cumpărați, asta va ieși la iveală și va trebui să iau măsuri.

Mathias își coborî umerii și începu să scormonească în țărână cu pantoful Nike deja plin de noroi.

- Am luat fiecare dintre noi vreo două suluri de acasă.

- Deci nu sunteți complet idioți. Vă rog să nu mai faceți asta niciodată - și transmiteți-le și celor pe care nu i-am prins. Încă. Între timp, feriți-vă de Dobson în afara orei lui și stați cât mai potoliți. Nu aveți ce să căutați în jurul casei lui și, pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să vă lăudați că ați făcut asta. Dacă sunteți în stare să vă țineți de planul ăsta, nu vi se va întâmpla altceva decât că toți - plus nepotul Donnei pe care l-am prins, dar cu care nu am vorbit încă - va trebui să faceți niște ore de serviciu în folosul comunității. Să curățați timp de două săptămâni curtea sau orice altceva au nevoie mamele voastre în gospodărie. Fără mutre sau discuții. O să verific.

- Nu îi veți spune domnului Dobson? întrebă Mathias.

- Nu. Cu toții veți merge la facultate sau vă veți găsi un serviciu. Vă veți întâlni cu o mulțime de alți Dobsoni în viață, credeți-mă. Găsiți o altă modalitate de a avea de-a face cu ei. Hai, treceți în clasă!

- Mulțumim, domnule, spuseră cei trei aproape în același timp.

Reed plecă mulțumit. Da, gândi el, se simțea bine că se întorsese la muncă.

capitolul 26

Dura ceva până ce corespondența ajungea pe insulă. Reed primi următoarea felicitare la cinci zile după weekendul lui liber și chiar înainte de weekendul de Memorial Day cu parada din sat, Festivalul Homarilor, activități pentru cei care își anunțaseră primii prezența pe insulă, într-un cuvânt, primul flux de turiști din sezon.

La fel ca întotdeauna, Donna culese corespondența în drum spre serviciu și sosi la puțin timp după el. Își făcuse prima ceașcă de cafea la secție, la aparatul pe care îl cumpărase el însuși (storsese bugetul pentru un espressor bun pentru oficiu, ceea ce îl făcuse să crească mult în ochii celor care lucrau acolo).

Lăsase câinele să se tolănească pe jos cu un os de plastic, deși putea fi considerat umilitor, cu micul câțel de pluș pe care Barney îl iubea. Reed se așteptase ca Barney să facă fărâme jucăria, dar de obicei acesta o clămpănea ușor sau se juca cu ea cu lăbuțele așa că nu o stricase în nici un fel.

Deschise computerul aruncând încă o dată un ochi la calendarul lunii iunie, când Donna apăru în ușa deschisă.

– Șefu’.

– Da. Deci Festivalul ăsta de Arte și Meșteșuguri este în a doua săptămână din iunie? Îmi amintesc că mai-că-mea m-a bătut mult la cap cu chestia asta într-un an. Avem o estimare privind...

– E o problemă.

Nu suna ca o întrebare.

– Ai primit încă o felicitare prin poștă. E același scris, l-am recunoscut. Ștampila este din Virginia de Vest. Am atins-o doar într-un colț ca să o bag în geantă.

– Să o vedem.

Nu se așteptase să mai primească încă o felicitare, dar își dorise să se întâmple așa.

O altă urmă. O altă dovadă că femeia își pierduse stăpânirea de sine.

Donna o puse cu grijă pe biroul lui și se așează.

- Trebuie să mă ocup de chestia asta, Donna.

- Știu că trebuie, dar mai întâi am ceva să-ți spun, zise strângându-și poșeta din răchită în poală. Vreau să o spun înainte să apuci să o deschizi, fiindcă amândoi știm că nu e decât o nouă amenințare la adresa ta.

- Dă-i drumul, atunci, spuse el în timp ce-și scotea o pereche de mănuși și briceagul.

- Ți-ai ținut cuvântul. Cred că ți l-ai fi ținut oricum, și dacă nu ai fi jurat pe cartea sfântă. Dar aceea a fost un fel de garanție. Ai făcut ceea ce era corect și nu i-ai lăsat pe băieții aceia - inclusiv pe nepotu-meu - să scape basma curată, dar nici nu le-ai distrus viețile pentru o farsă. Dobson te-a presat și s-a dus să insiste la primar, dar tu tot ai făcut ceea ce era corect.

- N-a fost decât niște hârtie igienică, Donna, probabil biodegradabilă.

- Nu despre asta e vorba. Eu nu am știut ce să cred în momentul în care ai fost adus aici ca șef, dar oricum nu aveam o părere prea bună. Ești tânăr, nu locuiești aici și ești și foarte obraznic în cea mai mare parte a timpului.

El nu se putu abține să nu zâmbească, chiar dacă îl ardeau mâinile să desfacă felicitarea care îl aștepta pe birou.

- Eu, obraznic?

- Nu e un compliment. Dar faci treabă bună, îți respecti agenții și te-ai ținut de cuvânt. Ești bun cu câinele acela idiot.

- Deja de-un timp încoace este numai pe jumătate idiot.

- Nu mi-a plăcut ideea de a-l aduce aici, dar e drept că am ajuns să-l îndrăgesc foarte tare.

Faptul că-l îndrăgea, după cum știa Reed, era evident și din modul în care îi dădea câinelui din când în când pe furiș câte-un biscuit în formă de os dintr-o pungă pe care acum o ținea la secție.

- Și Barney a început să te placă.

- Cred că ai nevoie de o tunsoare ca lumea și de niște pantofi adevărați în locul adidașilor ălor jerpeliți.

Reed se încruntă uitându-se la bascheții pe care îi avea în picioare. Nu erau chiar atât de praf.

- Am notat.

- Altfel, spuse ea pufnind, te descurci destul de bine. Mai mult sau mai puțin.

- Sunt mișcat de spusele tale.

- Și ești șef, deci asta e situația, spuse băgând mâna în geantă și scoțând o șapcă de baseball neagră pe care era brodat cu alb cuvântul ȘEF. Deci, asta este pentru tine.

- Mi-ai luat o șapcă!

- Urmăresc serialul ăsta în care Tom Selleck joacă rolul șefului poliției dintr-un loc denumit Paradise din Massachusetts. Are o șapcă la fel ca asta.

- Jesse Stone, murmură Reed.

- Te uiți la filmele alea?

- Am citit unele dintre romanele lui Parker. Nu am văzut filmele. Dar o să mă uit.

- Mie îmi plac serialele la televizor. Îmi place Tom Selleck. Cheryl Riggs face șepci și tricouri la comandă, așa că am pus-o să o facă pe asta.

Sincer impresionat, Reed o luă și și-o puse pe cap.

- Cum îmi stă?

- Ei, nu ești chiar Tom Selleck și mai și ai nevoie de o tunsoare ca lumea, dar merge.

El o scoase, studie inscripția ȘEF de pe ea și și-o puse la loc.

- Îți mulțumesc foarte mult, Donna. Sunt mândru să o port.

- Cel puțin o vor vedea oamenii și nu vor mai crede că ești vreun vagabond de pe plajă cu părul ăla neîngrijit și adidașii jerpeliți

Se ridică de pe scaun.

- Mă duc să îi chem pe agenți ca să poți să îi instruiești după ce te uiți la felicitare.

- Mulțumesc.

Femeia se opri în ușă.

- Să ai grijă și să fii isteț.

- Intenționez să mă conformez în ambele privințe.

- O să mă ocup eu să o faci. Am dat bani buni pe șapca aia. Nu vreau să se întâmple ceva cu ea.

El zâmbi ușor când ieși ea, după care își puse mănușile de cauciuc și tăie plicul cu lama briceagului.

Pe aceasta scria:

CU GÂNDUL LA TINE

Pe un fundal cu flori.

În interior, deasupra unui curcubeu arcuit peste alte flori, erau tipărite următoarele rânduri:

*Însemni atât de mult pentru mine că trebuie să
îți spun.*

Oriunde merg și pe-oricine-ntâlnesc.

Tu ești mereu în gândul meu.

Semnase XXOO Patricia și pe coperta interioară își scrisese propriul mesaj.

*De-abia aștept să ne întâlnim din nou. A trecut
atâta vreme! Sper că și tu te gândești la mine la fel
de des cât mă gândesc eu la tine și cu aceeași... să-i
spun pasiune?*

Găsești atașat un alt simbol al urii mele nepieritoare.

Până la... Patricia.

Scoase încă o buclă de păr dintr-o punguță cu fermoar.

Nu avea cum să fie al lui McMullen, își spuse el. McMullen, răpirea, filmarea, crima, toate acelea fuseseră nu numai chestiuni personale pentru Hobart, ci chiar unele intime. Bucla aceasta îi aparținea lui Tracey Lieberman.

Făcu fotografii, puse felicitarea și bucla de păr într-o pungă de probe.

- Te aștept, nemernico! Termină odată cu aiurelile astea și vino! Să terminăm povestea asta.

Luă legătura cu Jacoby, îi trimise pozele, și la fel și lui Essie.

Pe urmă se puse pe scaun și se răsuci cu el cu tot să se uite afară la tufișurile înflorite. Azalee... chiar și el știa atâta lucru. Arătau absolut spectaculos. Avea și el câteva acasă, pe roșu aprins, și mai avea și un fel de iasomie sălbatică - după cum o identificase CiCi - care înflorise la sfârșitul lui martie, între două reprize de viscol.

Bărcile de pescuit aveau să iasă curând, și la fel pescarii de homari. Curând aveau să li se alătore și iahturile, ambarcațiunile cu pânze, plăcile pentru plutit pe apă, oamenii veniți la plajă și castelele de nisip.

Indiferent când avea să vină și oricum avea să ajungă aici, trebuia să găsească el o cale să o împiedice să lase vreo cicatrice pe insula asta.

Își duse un deget ca un salut la cozorocul noii sale șepci și se ridică să se ducă să-și instruiască agenții. Câinele îl urmă cu jucăria în gură.

În studioul ei, Simone studia cu atenție lutul. Căuta imperfecțiuni, posibilități de îmbunătățire. De câteva zile încoace lucrase la detalii, retezând firmituri de lut cu un fel de croșete, netezind cu scalpelul și dând totul cu multă grijă cu dizolvant ca să îndepărteze urmele acelea.

Știa, din experiență, că un artist putea tăia, reteza, ajusta și netezi o statueta - în căutarea perfecțiunii - și ajunge să îi distrugă esența, spiritul, în acest proces.

O mâncau mâinile după instrumente, dar ieși și strigă în josul scărilor, unde știa că se afla CiCi la cafeaua de dimineață.

- CiCi, poți să vii sus să mai arunci o privire la Reed?

- Întotdeauna sunt gata să mă uit la Reed. Nu m-ai lăsat de zile bune să îl văd - l-ai acoperit chiar și când i-ai dus pe Hank și Essie sus, acolo.

- Știu. Nu era gata. Acum știu că e gata, dar nu mă pot abține să nu caut motive să-l mai ajustez ici-colo. Oprește-mă, îi spuse lui CiCi când aceasta ajunsese lângă ea. Sau spune-mi să continui.

CiCi păși în cameră, dându-și coada pe spate dintr-o mișcare, apoi se învârti în jurul statuetei cum făcuse și Simone.

Avea cam jumătate de metru și era pusă pe un piedestal pe care îl crease ca să semene cu o bucată de stâncă. Îl prinsese, exact așa cum și-l imaginase, întors pe jumătate, cu sabia ținută cu ambele mâini, ridicată deasupra umărului stâng, cu trupul întors din șoldul stâng, picioarele încordate și cel din dreapta în fața celui din stânga, răsucit. Părul vâlvoi, ușor ondulat, părea să-i fluture în mișcare. Iar pe față îi zugrăvise furia aceea teribilă, imposibil de ascuns, și hotărârea nestrămutată de a învinge. În spatele piciorului lui stâng, se afla Barney, cu capul ridicat și ochii plini de speranță și de încredere.

- Dumnezeu, dar este minunat, murmură CiCi înconjurându-l.

- În realitate sau statueta?

- Și, și. Chiar și, și. Simone, lucrarea asta este grozavă! E absolut uluitoare și aidoma cu Reed. *Protectorul*, mi-ai spus că l-ai denumit. E absolut perfect. Nu-i mai face nimic. Perfecțiunea este de multe ori inamicul desăvârșirii, dar ceea ce ai făcut tu aici este absolut perfect. Își trecu degetul foarte aproape de cicatrice. Perfect întruchipate în imperfecțiunea lor. Reale. Masculine. Umane.

- Totul a devenit din ce în ce mai important pentru mine cu fiecare zi care a trecut. Și ce e cel mai important... vreau să torn statueta aceasta în bronz.

- Da. Da. O, dar se vede asta, spuse CiCi strecurându-și un braț în jurul taliei lui Simone. O să-l lași să vadă modelul de lut?

- Nu.

- Foarte bine. Lasă-l să aștepte.

- Am lăsat-o să se usuce. Întuiam în bună măsură că am terminat treaba. Pot începe procesul de turnare în dimineața asta.

- Bine, te las să te apuci. Fetița mea talentată! O să fie o capodoperă.

- Foarte bine, atunci, murmură ea când rămase singură.

Își luă pensula și amestecul de gumă de latex. Se întrerupse, luă o sticlă de apă, puse muzică alegând un CD New Age de-al lui CiCi. Cu harpe, clopoței și fluie-re - acorduri ambientale liniștitoare.

Cu pensula, întinse mixtura pe lut. Evitând să se formeze chiar și o singură bulă de aer pe fiecare centimetru pătrat, era nevoie de răbdare, de grijă și de timp.

Îi cunoștea atât de bine trupul acum, lungimea spatelui, linia șoldului, locul exact în care se aflau cicatricile.

După ce termină, se dădu înapoi, căutând orice bucă-țică, oricât de mică, pe care era posibil să o fi ratat. Apoi curăță pensulele și puse mixtura deoparte.

Procesul acesta necesita chiar și mai multă răbdare. Avea să aplice al doilea strat în dimineața următoare, apoi un al treilea. Era nevoie de patru straturi, se hotărî ea, ca să obțină forma necesară din argilă.

Când aceasta avea să se usuce, urma să scoată forma, să taie pur și simplu cauciucul de pe lut. Așa rămânea cu imaginea în oglindă în care să toarne ceara.

Decise să aștepte până ajungea în stadiul acela îna-nte să vorbească la turnătorie din oraș. Turnatul cerii trebuia să treacă prin câteva etape, apoi avea nevoie să urmărească totul pentru retușuri - să repare imperfecțiuni, să îndepărteze liniile de convergență și orice altă urmă.

Era nevoie de mult efort, dar prefera să își facă propriul mulaj de ceară așa cum învățase în Florența. La momentul acela, chiar și cu etapele ce aveau să urmeze,

putea să-și dea seama într-o clipă când avea să fie gata să toarne.

Sorbi niște apă și se întoarse spre tabla ei cu fețele care așteptau acolo. Era timpul, se gândi, să se întoarcă la misiunea ei. Voia să facă o plimbare pe plajă ca să-și limpezească gândurile, după care, din nou la treabă.

Reed îl plimbă pe Barney în drum spre casă în aerul proaspăt al primăverii. Clădirile, multe dintre ele de curând zugrăvite pentru sezonul care se apropia, se conturau frumos pe fundal în rozuri îmbujorate, nuanțe strălucitoare de albastru, nuanțe de galben pal și de verde. Ca un fel de grădină, cu tușe deosebite sub forma coșurilor cu panseluțe sau a jardinierelor de la ferestre de unde se revărsau flori – pe care nu le cunoștea, dar care arătau foarte, foarte draguț.

Faptul că mergea pe jos în loc să-și ia mașina își arăta-se roadele. Oamenii pe care îi întâlnea în mod obișnuit pe drum îl cunoșteau acum și se opreau din drumul lor să vorbească cu el sau să pună o întrebare. Ca să devii parte a comunității, ca să te împletești în textura ei, cel mai bine era să fii vizibil, cât mai vizibil – și să faci remarci pozitive privind ghivecele cu flori, zugrăveala de pe pereți, vreo frizură nouă și așa mai departe nu avea cum să strice.

Barney era în continuare retras, dar nu ca la început și nu cu toată lumea. Câinele avea preferații lui de pe toate traseele pe care le făceau.

Principală favorită a lui Barney – și a lui Reed – tocmai cobora din mașină pe aleea din fața casei lui când ajunseră și ei acolo. Barney scoase un lătrat vesel și începu să sară în sus, așa că Reed îi dădu drumul din lesă și îl lăsă să plece.

– Ce sincronizare perfectă, spuse Simone lăsându-se în jos ca să-l mângâie, dar privirea i se îndreptă în sus, amuzată. Frumoasă șapcă, șefu'.

– Și mie îmi place. Mi-a dat-o Donna.

- Donna? întrebă ea mirată, ridicând din sprâncene. Ca să vezi! Înseamnă că te-a acceptat în sfârșit.

- Așa se pare.

- Felicitări! spuse ea apropiindu-se de el, cuprinzându-l în brațe și sărutându-l intens și îndelung.

- Mamă! exclamă el. Ce mod minunat de a încheia ziua de muncă.

- Și eu am avut o zi foarte bună, așa că...

Îl sărută din nou până ce el își încheștă degetele pe cămașa ei.

- Ce-ar fi să...

- Mm-mm, îngână ea mușcându-l scurt de buza de jos. Mai întâi avem niște chestii de făcut. Poți să duci înăuntru proviziile.

- Avem provizii?

- Da, avem salată cu paste - o altă variantă a repertoriului meu culinar limitat și niște piept de pui marinat - dăruit cu multă generozitate de CiCi. Spune că dacă nu știi cum să faci pui la grătar poți să cauți pe Google.

- Da, asta pot să fac. Și să ofer eu vinul.

Scoase sacoșa cu mâncare în timp ce ea scoase pachetul pătrat pe cealaltă parte. Iar el văzuse de-acum suficiente încât să recunoască un tablou împachetat.

- Ce-i acolo?

- Sirena ta, după cum ți-am promis. Tu adu-mi vinul cât îi scot eu ambalajul.

- Cât de tare! exclamă el zâmbind spre ea în timp ce o luară amândoi spre ușă, peste veranda pe care el - cu ajutorul lui Cecil și al lui Mathias - o vopsise în culoarea orhideelor. Din câte se pare, chiar ai avut o zi de muncă excelentă.

- Da, exact. Dar tu?

- Hai să luăm mai întâi vinul acela și vorbim.

Începuse deja să dezvolte o pasiune pentru vin, așa că turnă în două pahare în timp ce ea despacheta tabloul.

Avea în jur de patruzeci și ceva de centimetri, era pătrat și plin de lumină. Cerul albastru înroșit ușor,

cu tente de roz pal, alb și auriu, apa albastră în care se reflectau aceleași tonuri vii.

Dar sirena era elementul-cheie.

Stătea pe niște stânci, la marginea apei, cu coada aceea plină de nuanțe de albastru sclipitor și accente de verde cu auriu. Își trecea un pieptăn auriu prin coama-i de păr roșcat care i se revărsa și peste sâni și spatele-i dezgolite. Se uita drept spre privitor.

Și fața aceea, se gândi el, de-o frumusețe nepământească, exotică, cu ochii aceia verzi, îndrăzneți, atotcunoscători și buzele perfecte curbate într-un zâmbet seducător profilat perfect pe fundalul valurilor ce se spărgeau de stânci.

- Este... foarte tare. O sirenă cât se poate de sexy.

- CiCi i-a făcut rama - e mult mai pricepută la asta decât voi fi eu vreodată. Hai să mergem să o agățăm la locul ei.

- Imediat. Mai întâi, încă o dată: foarte tare! Și mulțumesc!

Puse tabloul jos și o trase în brațele lui pentru încă un sărut. O ținu apoi în brațele lui încă o clipă.

- Cred că până la urmă nu ai avut o zi chiar atât de bună la muncă.

- Depinde de unde privești. Vreau să-ți spun chestia asta ca să mi-o iau de pe suflet și să putem lăsa totul la o parte ca să ne bucurăm de această seară, zise trăgându-se puțin înapoi. În dimineața asta am mai primit o felicitare.

- O, Doamne!

- Stai puțin. Pentru mine asta înseamnă că o obsedez în continuare și și-a pierdut din interes pentru principalul obiect de până acum. Își permite ca emoțiile și răutatea aia oribilă pe care le are să interfereze cu ceea ce vrea să facă. Ne-a oferit astfel niște urme pe care putem merge, Simone, apucându-se să comunice cu noi în loc să se concentreze să se facă nevăzută. Ceea ce reprezintă un plus pentru noi.

- Dar vrea să te omoare pe tine.

- A mai încercat o dată, îi aminti el. Mereu am știut că va mai încerca. Acum în loc să lase lucrurile să se liniștească și pe urmă să vină după mine când sunt nepregătit fiindcă nu mă aștept, îmi oferă niște indicii, niște urme și un orizont de timp. Și nu numai mie, ci și FBI-ului. Jacoby e la curent cu toată istoria.

- Dacă încerci să mă aburești...

- Nu încerc deloc. Femeia asta este o psihopată periculoasă, însetată de sânge și de răzbunare. Iar tu nu numai că ești pe insula asta, ci ești cu mine pe insula asta. Ea nu are de unde să știe încă al doilea aspect, dar își va da curând seama și atunci va dori să pună mâna pe amândoi. Nu te aburesc deloc.

- Ceea ce îmi este cât se poate de clar acum, spuse Simone răsuflând zgomotos. Povestește-mi despre felicitare.

- Era genul acela cu *Mă gândesc la tine*, începu el și își scoase telefonul ca să-i arate poza.

- Și din nou o șuviță de păr, murmură Simone. Nu este a lui McMullen, nu-i așa? A trecut prea mult timp de atunci.

- Dintr-un motiv sau altul, McMullen se pare că făcea parte din altă categorie pentru ea.

- Este al biete Tracey, nu?

- Așa cred și eu. Vor confirma cei de la medicină legală.

- Eu am cunoscut-o doar sporadic și numai prin intermediul lui Mi, dar..., se întrerupse puțin ca să se liniștească. Asta face legătura cu mine, asta este de fapt legătura care duce la mine. Și de asta mi se pare și mai greu de suportat decât celelalte crime.

El o mângâie ușor pe păr.

- Te iubesc. Insula asta este casa mea - am chiar și un câine ca dovadă în sensul acesta. Oamenii care locuiesc aici, care vin aici, în momentul acesta sunt responsabilitatea mea. Am nevoie ca tu să ai încredere în mine, să ai încredere că mă pot ocupa de chestia asta.

Ea se gândi la sculptură, la esența ei. O crease fiindcă știa cine e el.

- Dar am încredere în tine. O s-o faci să plătească pentru Tracey și pentru toți ceilalți, ceea ce face ca totul să mi se pară mai ușor. Mă bucur că mi-ai spus de la început asta, ca să putem să lăsăm la o parte totul.

- Foarte bine. Hai s-o facem. Să lăsăm la o parte totul și să ne bucurăm de o seară normală.

- Normală mi se pare exact ce trebuie.

- Atunci bine.

O ridică în brațe și porni cu ea spre trepte.

- Ce înseamnă asta?

- Înseamnă că sunt eu. Te duc precum Rhett Butler în brațe în sus pe scări și apoi în pat.

- Așa arată o seară normală?

- Exact așa, după părerea mea. Intră în dormitor, o puse pe pat și se aruncă deasupra ei. Tu ai început. Cu sărutul acela de pe alee. Așa că acum trebuie să închei eu.

Barney, care mai fusese martorul acestui gen de comportament și altă dată, păși tiptil până la pătuțul lui, cu jucăria în gură, unde se tolăni în așteptare.

- Numai gura e de tine. Poate că îmi place să închei eu ceea ce încep.

- O să ai ocazia.

Își coborî gura pe gura ei și o sărută și o sărută și o sărută fără să se mai oprească.

Era tot ce-și dorea și ea, gândi Simone. Era chiar prea mult din tot ce-și dorea ea. Toate aceste sentimente și nevoi, slăbiciunea și puterea îngemănate pe care le simțea ridicându-se ca într-un vârtej în sufletul ei.

Se prinse de el și se lăsă cu totul în voia lui.

O dezbracă încet, scoțându-i pe rând fiecare lucrușor de pe ea. Nu era nici o grabă, căci se simțea deja îmbătat de ea, de senzațiile pe care i le dădea. Își trecu mâinile peste pielea ei goală, simți fierbințeala de sub atingerea lui, își trecu buzele peste tot, o simți tremurând.

Timpul păru să-și încetinească pasul; aerul deveni parcă vâscos. Fiecare suspin, fiecare oftat, fiecare geamăt ușor ca o fâlfăire de aripi pluti în jur în timp ce mișcările li se sincronizară perfect, ca într-un dans lent, până ce în cele din urmă terminară amândoi odată.

Reed o iubea – iubea totul la ea, tot ce era, tot ce fusese, tot ce avea să devină. Îl iubea și ea, asta o știa bine, așa că putea să aștepte să îl privească, să se uite în adâncul sufletului lui și să rostească aceste cuvinte. Căci aici și acum, ea îi arătase asta și nu mai era nevoie de cuvinte.

El reușise să o deschidă; ceea ce femeia nu-și putea explica. Reușise să descuie lucruri din ea despre care nici nu știa că există, și le păstrase, lucrurile acelea, secrete și avusese atâta grijă de ele.

Își trecu mâna peste spatele lui, peste cicatrici. Protectorul, gândi ea, dar oare pe el cine îl proteja?

„O voi face eu.” Îi prinse fața în palme, se ridică spre el. O voi face eu.

El se strecură din nou în ea, încet, încet, fără să-și dezlipească ochii din ochii lui.

„O voi face eu”, se gândi ea din nou și i se abandonă cu totul.

Sub el, simțindu-și inima gonind nebunește în același ritm cu inima ei, frumusețea acestui moment îi umplu ochii de lacrimi.

– Îmi place ce înțelegi tu prin seară normală, reuși să șoptească.

– Așa speram și eu, răspunse el sărutându-i linia umărului. Aș putea petrece câteva vieți făcute din astfel de seri normale alături de tine.

„Nu încă”, se gândi ea. „Nu încă.”

– Serile normale includ cumva și cina?

– Da, imediat după ce mă uit pe Google cum să fac puiul pe grătar, zise el ridicându-se și uitându-se în jos spre ea. Hei!

Îi șterse lacrimile de pe pleoape.

– Sunt lacrimi bune, îi spuse ea. Chiar bune. Mă faci să simt mai mult, Reed. Și încerc încă să mă obișnuiesc

cu asta. Hai să facem așa: tu te duci să vezi ce poți face cu puiul acela, iar eu agăț tabloul. În felul acesta, fiecare va face exact ceva la care se pricepe.

– Să vedem dacă mai zici asta și după ce mâncăm puiul. Lacrimi bune?

– Chiar bune.

Reed hrăni câinele și făcu și puiul la grătar, care ieși destul de bun până la urmă. Admiră sirena cea sexy de pe peretele băii. Se plimbară, iar el studie tulpinile ver-zulii ale lupinelor ce ieșiseră în fața casei, înainte să o ia pe poteca din pădure și apoi către plajă.

Își îngăduiră amândoi o seară normală unul alături de celălalt.

El încercă în zadar să-i arunce lui Barney mingea ca să i-o aducă. Apoi o luă Simone și o aruncă. Barney se repezi după ea, o înșfăcă dintr-o mișcare și i-o aduse înapoi.

– De ce ție ți-o aduce?

– Fiindcă este un gentleman.

– Mai arunc-o o dată.

Ea se conformă, obținând același rezultat.

– Ia dă-mi-o și mie. Du-te după ea, Barney!

Reed o aruncă; Barney rămase pe loc, cu ochii la el.

– Ei, fir-ar al...

– Barney, spuse Simone arătând înspre minge. Du-te și adu-o.

Câinele dădu din coadă, alergă pe plajă și îi aduse mingea pe care o puse în fața ei.

– Își bate joc de mine, decise Reed. Pot să-l fac să șadă. Am deja cam 95% rată de succes în privința asta. Dar tot își prinde capul între zăbrelele de la balustradă de câteva ori pe săptămână. Și se face din ce în ce mai mare, așa că nu mai e chiar atât de ușor să îl scot.

Merseră mai departe, iar el încercă o nouă tactică. Reed aruncă mingea înapoi peste umăr. Barney o luă la fugă după ea.

– Hai că încep să mă pricep.

Cu mâna lui Simone în mâna lui și câinele alături tropăind cu mingea roșie în gură, privi luna ridicându-se deasupra apei.

- Poți rămâne în noaptea asta?

- Trebuie să plec devreme. E o chestie de sincronizare, dar pot rămâne.

El îi duse mâna la buze, o sărută privind luna și își dădu seama că în ruptul capului nu ar fi putut cere o seară mai normală decât asta.

capitolul 27

Vara sosi pe insulă, și la fel și turiștii. Cei care făceau excursii de-o zi, cu cearșafurile lor de plajă și loțiunea pentru protecție solară, cei care stăteau câte un weekend, pregătiți să profite la maximum de soare și de distracție în cele două zile. Veniră și foarte mulți alții, turiști gata să rămână aici o săptămână sau două, o lună sau întregul sezon.

Feribotul venea acum la fiecare oră, aducând mașini, bicicliști, turiști pe jos, aliniați pe docuri de ambele părți ale golfului. La fiecare oră, nesmintit, Reed însuși sau unul dintre agenții lui erau acolo să privească. Verificase o mulțime de rezervări făcute de femei singure, dar nici una nu se dovedise de interes.

Se preocupa în fiecare zi, fie că era de serviciu sau nu, umbla peste tot, prin sat, pe plaje, în locurile cu adăposturi de închiriat.

„Mai devreme sau mai târziu“, își spusese el.

Într-o seară minunată de iunie, la o serată pentru strângere de fonduri în Potomac, Maryland, Marlene Dubowsky - avocată a victimelor, activistă politic, supraviețuitoare a tragediei de la DownEast Mall - ținu un scurt discurs și ridică paharul ca să închine.

Sorbi, înghiți, coborî printre oameni, sorbi, înghiți, schimbă câteva vorbe. Și începu să rămână fără aer.

Chiar când se prăbuși, Patricia, îmbrăcată și machiată ca o mare bogătașă venită să doneze bani, se repezi jos lângă ea și îi smulse iute o șuviță de păr.

- O, Doamne sfinte, sunați la salvare!

- Sunt medic, strigă cineva din spate. Lăsați-mă să trec.

În confuzia creată, Patricia se făcu nevăzută.

Trecu cu mașina pe lângă locuințele frumoase, aleile șerpuite, oficiul poștal pe care îl reținuse deja. Fredonând o melodie, strecură șuvița de păr într-o punguță, iar punguța în felicitarea pe care deja o scrisese, îi puse se expeditorul și chiar și timbru.

Alesese următorul text:

NUMAI PENTRU CĂ

Tu ești Tu!

După ce lipi plicul, îl lăsă să cadă în cutia poștală din fața poștei.

Mulțumită de ea însăși, o luă pe centură, apoi ieși pe autostradă și apoi trase la hotelul de nivel mediu unde-și făcuse rezervare, luând în calcul mulțimea de turiști.

Nu avea nevoie decât de o noapte de somn bun și de o masă ca lumea.

În micul apartament închiriat - fusese singura posibilitate - își scoase peruca de un blond platinat proaspăt coafată, lentilele de contact albastre și dispozitivul pe care îl ținuse în gură ca să-i facă maxilarul mai proeminent.

Mormăind, își scoase și rochia de cocktail scumpă, de babă, și stratul de material vătuit de dedesubt, care o făcuse să pară mai plină. Își scoase și talonetele din pantofii de seară.

Ceru room-service, făcu un duș lung ca să scape întru câtva de loțiunea autobronzantă pe care și-o aplicase.

De dimineață, avea să abandoneze mașina pe care o închiriasse în parcare pe termen lung de la aeroportul din Dulles, apoi urma să închirieze alta. Avea să facă

o schimbare de plăcuțe undeva pe drum și pe urmă pornea din nou la treabă.

Puse o poză cu Reed pe noptiera de lângă pat – îi cumpărase și o ramă.

– Avem întâlnire, nu-i așa? Numai pentru că de-aia.

Jacoby se afla în biroul lui Reed, transpirând frustrare prin toți porii.

– Trimisesem un agent la nenorocita aia de serată, și totuși a reușit să scape. Panica stârnită i-a făcut pe o grămadă de oameni să se înghesuie, și astfel i-au blocat accesul. A apucat să o vadă, chiar s-a luat după ea, dar... Crede că a fugit cu un Mercedes sedan negru, dar nu a văzut numărul de înmatriculare. Nu era luminat.

Băgă mâna în geantă și scoase o schiță.

– Portretul-robot.

– A adăugat câțiva ani, ceva kilograme, și-a modificat maxilarul inferior. Și s-a reîntors la cianură.

– A stat ca să se asigure că victima se prăbușește la pământ, ba chiar s-a și lăsat în jos lângă ea într-un moment în care ar fi fost mult mai înțelept să se țină deoparte și s-o șteargă.

– A devenit mai arogantă și nu știa cât de aproape vă aflați voi.

– Nu suficient de aproape, după cum s-a dovedit. O să-ți mai trimită o felicitare.

– Abia aștept. S-a micșorat simțitor intervalul dintre crime.

– Încă un semn că își pierde controlul care a ținut-o atâta vreme la adăpost. Probabil că are legătură cu tine, Reed, și cu faptul că ai reușit să o împuști. Inițial m-am gândit, iar analiza pe care am întocmit-o noi mi-a dat dreptate, că face toate astea ca să te stârnească pe tine. Că toate crimele astea reprezintă pentru ea modul în care te torturează pe tine. Acum nu mai cred asta, însă. Trebuie să repare ce s-a stricat.

– De acord. Dacă vrea să mai comită încă una în drum spre încoace, și dat fiind ritmul la care s-a ajuns,

cred că o va face, trebuie să îi puneti pe Mi-Hi Jung și Chaz Bergman sub protecție. Cred că în categoria asta intră și Brady Foster. Nu se va duce încă după Essie. Essie este mult prea importantă în ierarhia ei. Nu s-ar duce încă nici după Simone, dacă nu aș locui eu pe insula asta. Dar nu ar fi în stare să reziste tentației de a ucide doi dintr-o lovitură. Cu toate acestea...

Femeia se ridică, se duse să-și ia o cola, apoi se opri o clipă.

- Ai cola zero?

- Stai puțin.

El ieși, traversează încăperea principală, intră în oficiu și scoase un pepsi fără zahăr din frigider.

- Îți rămân dator, îi spuse lui Matty și intră la loc în birou, închizând ușa în urma lui.

- Merci. Cu toate acestea?

- E-adevărat că a început să se precipite și să-și piardă cumpătul, dar e în continuare la fel de isteată, la fel de vicleană. Am văzut asta din felul în care s-a jucat cu noi atunci cu McMullen și după asta. Știe foarte bine, nu are cum altfel, că ești pe urmele ei, că unești punctele și pui lucrurile cap la cap.

- Deci crezi că va schimba brusc direcția și va face un ocol.

- Dacă are nevoie să mai omoare pe altcineva înaintea mea, ar fi proastă să meargă direct spre Maine. Și nu e proastă.

Jacoby se ridică, se apropie de harta pe care o pusese el pe perete și studie locurile în care bolduri colorate marcau crimele comise de Hobart din momentul în care își începuse călătoria.

- Ce-ți spune intuiția în legătură cu locul în care ar face ocolul de data asta?

- Trebuie să mă gândesc. Oare va rămâne în continuare la condus sau își va lua bilet de avion? Oare va rămâne în continuare la cei faimoși și/sau bogați sau va rupe ritmul și în privința asta? Trebuie să mă gândesc.

- O să mă gândesc și eu, și tot restul echipei care se ocupă de cazul acesta. Am avut un om în aceeași încăpere cu ea și tot a reușit să-și ucidă ținta și să fugă.

Reed ridică schița.

- Când te uiți la chestia asta, tu îți dai seama că este Hobart?

- Probabil că nu aș fi recunoscut-o nici eu și au fost martori care au confirmat faptul că avea și un puternic accent sudist - și încă unul bun. S-a amestecat printre oameni, Reed, a făcut conversație de salon și chiar a vărsat câteva lacrimi când a îndrugat o poveste despre fiică-sa și calvarul prin care a trecut după ce a fost victimă unui viol. A plătit cei cinci mii de dolari ca să se afle acolo.

- Trăiește pur și simplu orice rol își asumă. Și e genială. Nebună și genială ca actriță.

- Trebuie să plec. Sună-mă când primești următoarea felicitare.

El avea treburi de care să se ocupe: probleme de trafic, probleme cu parcare, probleme cu ambarcațiunile, probleme cauzate de bețivi, chiar și niște furturi mărunte. Fiecare zi era o zi de vacanță, iar oamenii ieșeau bu-luc pe străzi, în magazine, pe diferite trasee, pe plaje.

În cele mai multe zile, lucra până după apusul soarelui și chiar și după aceea câțva timp. Dar în majoritatea serilor o avea pe Simone. Dacă găsea o oră sau două de liniște și singurătate, se încuia în biroul lui, studia harta, fețele, încercând să se pună în pielea Patriciei.

Ieși afară într-o dimineață - Simone pleca aproape întotdeauna chiar când se crăpa de ziuă - și o găsi pe CiCi în curtea lui cu șevalet, pânză și vopseluri.

- Bună dimineață, Domnu' Șef Delicios.

- Bună dimineață, dragostea vieții mele. Pictezi, vād.

- Am nevoie de lumina de dimineață. Am ieșit de câteva ori săptămâna asta, mai târziu în cursul zilei - ceea ce arată cât sunt de hoată, dar am nevoie de lumina asta.

El se apropie de ea să vadă pânza - câinele deja se repezise dând din coadă și se lipise de picioarele ei.

- E casa.

Și lupinele, observă el. Pârâiașele acelea de culoare de care se minuna încă erau ale lui.

- Nu sunt încă înflorite cum trebuie. Săptămâna viitoare abia. Dar am nevoie de lumina asta și de un început bun înainte să fie gata, în culmea înfloririi. Îmi plac mult liniile casei ăsteia, mereu mi-au plăcut. Cineva a fost destul de deștept să vopsească veranda aia în culoarea orhideelor.

- Cineva a avut pe altcineva cu ochi de artist care să-i spună să o facă.

- Da, dar ți-ai dat seama singur că dacă pictezi ușile principale, culoarea aceea violet ca pruna o să sporească efectul.

- Am și eu momentele mele de creativitate. Și televiziune prin cablu.

- Momentele tale de creativitate se pare că sunt numărate. Lupinele acelea, de exemplu, sunt ele însele o operă de artă.

- Leon m-a ajutat cu ele și în general cu tot ceea ce ține de flori. El se pricepe la fertilizatoare. A trebuit să cumpăr o mașină de mărunțit crengi și așa mai departe. Nu a fost altfel chip să scap de el.

CiCi îl studie în timp ce vorbea.

- Nu prea te-ai odihnit în ultima vreme, drăguțule. Se vede cu ochiul liber.

- E vară. Sunt foarte ocupat.

- Și nu e numai asta. De ce nu pot pune eu mâna pe ea...

- E alunecoasă, răspunse el aplecându-se să o sărute pe obraz. Dar o vom prinde.

Scoase cheile din buzunar și desprinse una de rezervă din breloc.

- E cheia de la casă. Intră când ai nevoie și simte-te ca acasă - când pleci, să încui. Poți să păstrezi cheia. Doar

că te rog să nu fumezi marijuana cât timp te afli aici. Sunt șeful poliției. Am și șapcă în sensul acesta.

Îl apucă pe Barney de lesă și plecă la muncă, oprindu-se pe drum la o căsuță închiriată ca să-i trezească pe cei dinăuntru - niște studenți - să le spună să-și adune sticlele de bere și de vin împrăștiate aiurea peste tot. Cu avertismentul că un agent va reveni într-o oră să îi amendeze dacă nu se conformează.

Deci, se gândi el, acesta era începutul unei noi zile pe insulă.

Și cum estimase deja sosirea ei, nu se miră deloc când Donna îi aduse a treia felicitare.

- Nu mai chema pe toată lumea, avem prea multă treabă acum. Ia legătura însă cu ei și spune-le că am primit-o pe a treia, iar aceasta este din Potomac, Maryland.

- Nemernica asta nebună îmi strică toată vara.

- Nici eu nu mă bucur prea tare de viață, murmură el scoțându-și mânușile, briceagul și deschizând felicitarea.

- Drăguț, spuse când citi rândurile printate.

De data aceasta desenase inimi străpunse de săgeți, cu sângele șiroind din ele.

Ce zici? De data asta mi-aș putea încerca măiestria la trasul cu arcul. Sau poate aș putea să rămân la trasul cu pistolul ca să-ți vâr niște gloanțe în inimă și în cap. Poate te voi împușca mai întâi în vintre, așa ca să mă distrez. Marea avocată la modă, aia cu inima cât roata carului, s-a cățărat pe cadavrul fratelui meu ca să se înalțe pe pedestal. Am avut eu grijă s-o dăram de acolo. Nici nu a știut ce a lovit-o. Și nici tu nu o să știi, nenorocitul!

XXOO, Patricia

Desenase cât se poate de clar și un deget mijlociu ridicat după nume.

O luase razna, se gândi el. Era mai furioasă sau mai puțin capabilă să-și controleze furia, ceea ce însemna că reprezenta o amenințare și mai clară.

Dar cine? Și unde?

Se uită la hartă în timp ce o apela pe Jacoby.

Simone examinează fiecare centimetru de fontă pe care o turnase peste ceară. Studiase și ceara, folosind instrumente delicate pentru a scrijeli orice imperfecțiune, instrumente fierbinți pentru a netezi sau a umple unde era cazul. Așa că o studie din nou, încă o dată, și concluzionează că era gata.

Ore întregi proiectase, crease și atașase sistemul de umplere, sistemul de tuburi pentru ceară și orificiile prin care avea să pătrundă bronzul topit în formă.

Alte ore le petrecuse acoperind ceara cu un fel de pietriș. Mai întâi cu nisip foarte, foarte fin – două straturi – ca să prindă și cele mai mici detalii. Alte straturi – nouă în total – de diferite grade de măcinare și amestecuri, lăsând fiecare strat să se usuce înainte de a pune următorul ca să creeze acel înveliș gros de ceramică.

Toată munca aceea asiduă, extrem de solicitantă, îi ținuse mintea ocupată zile întregi și îi îndepărtase anxietatea pe care i-o provocase nenorocita aceea de felicitare, a treia.

Nici nu a știut ce a lovit-o. Și nici tu nu o să știi!

Nu te gândi acum la asta, își spuse. Nu lăsa o psihopată să îți dicteze viața.

Puse statueta într-o cutie și o duse jos.

– E Reed?

– Da, pregătit de plecare, spuse Simone așezând cutia pe blatul de bucătărie gâfâind de la efort. Îți mulțumesc că renunți la o zi frumoasă de vară ca să mergi cu mine.

– Îmi face plăcere un drum la turnătorie. Să văd toți bărbații aceia – și femeile – asudați de acolo, adăugă CiCi. Pot să fac niște schițe.

Se uită în oglindă să vadă cum îi stă părul – lung și desfăcut, de sub care se vedeau niște cercei rotunzi, uriași, în ambele urechi.

– Si chiar abia aștept să aud sporovăiala lui Natalie în legătură cu nunta. O să fie o zi foarte tare, spuse punându-și pe umăr o geantă de pai mare cât toate zilele. Hai să-l ducem pe frumușel la mașină. I-ai spus că traversăm pe continent, nu?

– O să-i trimit un mesaj de pe feribot.

CiCi își îngustă privirea, cu ochii la ea, în timp ce ieșeau din casă.

– Simone.

– Așa are mai puțin timp în care să-și facă griji.

– Și nici un fel de timp în care să încerce să te convingă să nu pleci de pe insulă.

– Exact.

Simone puse cutia în portbagaj, aruncă și rucsăcelul ei alături de ea și își puse ochelarii de soare în timp ce și CiCi și-i puneă pe ai ei, cei cu lentile reflectorizante. Se urcă la volan, porni radioul și îi aruncă un zâmbet lui CiCi.

– Excursie de fete!

– Ura!

În condiții normale, Simone ar fi închiriat poate o cameră de hotel lângă turnătorie în loc să forțeze întregul proces într-o singură zi. Nu fiindcă nu ar fi avut încredere în cei care supervizau treaba sau în muncitorii care erau ei înșiși artiști, la rândul lor. Dar prefera să ia ea însăși parte la fiecare etapă, la fiecare pas.

Acestea nu erau condiții obișnuite și nu voia să fie departe de Reed și de insulă, așa că se grăbea.

El avea grijă de ea, se gândea ea, așa că și ea avea grijă de el.

O lăsă totuși pe CiCi să se distreze singură la nivelul de turnare sau să colinde în jurul furnalelor în timp ce ea stătea practic lipită de muncitorul care îi băgă opera în cuptor.

Folosise metoda cerii, preferata ei, iar căldura și presiunea din cuptor avea să forțeze ceara să iasă din cochilia tare.

Și dacă făcuse treabă bună, se gândi ea, *Protectorul* avea să rămână cu forma lui perfectă în interiorul cochiliei goale și întărite.

CiCi i se alătură în timp ce muncitorii transferau forma fierbinte la nivelul de turnare.

- Și am pornit, spuse CiCi.

Muncitorii cu căști, măști pe față, costume de protecție, mănuși groase și cizme o duceau întotdeauna cu gândul la niște astronauti încercați de vitregia meleagurilor nepământene.

Îi fixară opera în nisip în timp ce alții topeau blocuri solide de bronz, transformându-l în lichid. Își imagina mușchii tensionați mișcându-se greoi în costumele acelea groase în timp ce amestecau strălucitorul bronz topit.

Și aici era vorba de artă, se gândi ea, în căldura aceea îngrozitoare, în mijlocul mirosului de chimicale, de sudoare și de metal lichid. Și era vorba de magie în lumina aceea strălucitoare când muncitorii ridicară cazanul de metal topit din furnal.

Și când turnară - momentul adevărului - momentul acesta întotdeauna o vrăjea. Mișcările iuți ale muncitorilor la unison, curgerea fluidului adânc și auriu ca lumina topită a soarelui.

În formă, în cochilie, munca ei, opera ei de artă, viziunea ei umplută de lumina topită a soarelui. Negativul devenea pozitiv și avea să ia naștere simbolul și studiul bărbatului pe care ajunsese să-l iubească.

- Nu se compară cu sexul, murmură CiCi lângă ea. Dar tot e o stare de excitație aparte.

- Oh, Doamne!

Cu un oftat îndelung, Simone răsuflă eliberând aerul din plămâni.

Cum forma și ceea ce se afla în ea avea să necesite câteva ore ca să se răcească, plecă împreună cu CiCi

în Portland ca să ia un prânz lung – slavă Domnului, nu la club – alături de mama și de sora ei.

Discuțiile despre nuntă fură predominante, dar Natalie radia de fericire, și lumina aceea se reflecta și asupra mamei lor. Dacă nu îi poți învinge, trebuie să li te alături, gândi Simone.

– Ai văzut pozele pe care le-am trimis cu rochiile domnișoarelor de onoare, spuse Natalie sorbind din al doilea pahar de șampanie.

– Da, îi confirmă Simone. Sunt minunate – sexy și elegante și îmi place mult culoarea.

– Culoarea murei, spuse Tulip, bucurându-se și ea de încă niște șampanie. Aveam îndoielile mele și recunosc că am încercat să o conving pe Natalie să ia ceva mai tradițional. Dar avea dreptate. E o culoare care iese în evidență, mai ales date fiind nuanțele pe care le vor purta doamnele din familie.

– Arămiul și argintiul pal, încuviință din cap CiCi. Ai ochi de artist când vrei, iubito.

– Speram ca tu și Simone să purtați argintiu. Dacă vreți să căutați rochii în nuanța aceea, buticul unde merg eu are niște modele foarte frumoase. Și mai este suficient timp pentru ajustări.

– Mie îmi stă bine în argintiu, gândi CiCi cu voce tare.

– Tu nu vei fi în alaiul ce va păși spre altar, zise Natalie mutându-și privirea la Simone. Dar aș vrea ca tu... aș vrea ca amândouă să faceți parte din el.

– Ce-ar fi să mergem la butic după ce mâncăm, îi sugeră Simone. Poți să mă ajuți să-mi aleg o rochie.

Natalie clipi de câteva ori nedumerită.

– Serios?

– Tu ești mireasa, Nat, spuse Simone ciocnindu-și ușor paharul de paharul surorii ei și prinzând sclipirea lacrimilor din ochii mamei. Hai să mergem toate la cumpărături.

Pentru ea era o simplă rochie, se gândi, dar pentru sora și mama ei era un simbol care conta. Și care avea să mai umple încă vreo două ore cât se răcea bronzul.

Când ajunseră în sfârșit pe drumul de întoarcere spre turnătorie – cu rochii, pantofi, poșete și șaluri pentru o nuntă de toamnă – se simțea plină de energie.

– Să știi că m-am simțit chiar bine, se minună ea.

– Nu strică niciodată să ieșim din zona de confort. Le-ai făcut fericite.

– Amândouă le-am făcut fericite.

– Da, așa este, răspunse dându-i un cot lui Simone. Acum ne sunt datoare.

– Și-ncă cum!

Fiindcă voia să facă restul trebiilor de una singură și nu voia să petreacă prea mult timp departe de insulă, Simone îi rugă pe cei de la turnătorie să încarce cutia cu forma plină de bronz înapoi în mașină.

– Îi trimit mesaj lui Reed, spuse CiCi când urcară cu mașina pe feribot. Vreau să știe că suntem în drum spre casă.

– Nu vreau să vină la noi înainte să apuc să scot statueta de bronz din formă și să o duc înapoi în studio, ca să plesc metalul.

– Îl țin eu de vorbă și chem și niște bărbați puternici ca să ridice cutia pe verandă, îi spuse tastând mesajul și aruncând o privire către Simone. Vreau să fiu acolo când spargi forma.

– Păi nici nu mă gândeam să fac altfel.

Două ore și jumătate mai încolo, Simone își ștergea transpirația de pe frunte. Bucățele de formă, mai mici sau mai mari, erau împrăștiate peste tot pe prelată la un loc cu tot felul de ciocane și bormașini.

Iar statueta de bronz stătea în picioare sclipind în lumina serii care se lăsa.

– Minunat, Simone! Minunat!

– Chiar așa va fi.

Avea să șmirgheluiască statueta, să netezească suprafața cu diferite tipuri de șmirghel, de la aspru la foarte

fin, să completeze ici-colo textura și apoi urma să fie perfect.

- Mai sunt câțiva pași, spuse dându-i roată. Trebuie să mă ocup de metal, să dau cu nisip și pe urmă să-i dau lustru, dar văd, CiCi. Îmi pot da seama că este exact așa cum speram.

- Ceea ce se poate spune și despre el, indiferent dacă îți dai seama de asta acum sau nu.

- Nu speram să am parte de cineva ca el, asta este chestia. Un timp, nu am sperat să am parte de nimeni și de nimic, așa că totul mi se părea în zadar. Pe urmă m-am trezit și am sperat să pot face ceva de genul acesta. Ceea ce era suficient, chiar era, căci te aveam pe tine și locul acesta unde puteam reveni oricând. Și pe urmă... s-a uitat la mine el.

Se ghemui și trecu un deget peste fața de bronz.

- El mă iubește.

- Pe mine m-au iubit o mulțime de bărbați și câteva femei, chiar. Nu e suficient, iubito.

- Nu, nu ar avea cum. Nu ar avea cum să fie suficient, chiar dacă este un om frumos, și bun, și deștept, și în atâtea feluri. Nu ar avea cum să fie suficient.

Își trase bandana pe care o legase ca să-i țină părul.

- Dar a reușit să îndepărteze lacătul cu care zăvorăsem totul în interiorul meu, CiCi, și așa, fără zăvoare, pot să văd mai mult, să simt mai mult, să vreau mai mult. M-a făcut să cred. Îl iubesc pentru ceea ce este și pentru ceea ce sunt eu când sunt cu el.

- Și când o să-i spui?

- Când termin totul și îi arăt statueta. Ți se pare o prostie? spuse îndreptându-și spatele.

- Mi se pare foarte profund. O să te ajut să cureți pe aici și să duci frumusețea asta sus.

În timp ce Simone șmirghelua metalul, Reed puse mâna pe vreo doi puști care aveau chef să arunce artificii aprinse în coșul de gunoi din toaletele publice, ca punct de atracție maximă a vacanței lor.

Poate că i-ar fi lăsat să plece după ce le-ar fi confiscat pur și simplu restul de petarde și artificii și le-ar fi ținut predica de rigoare, dar tatăl, care din câte se părea depășise de mult limita normală de alcool pentru o seară pe plajă se luase de el.

- Care-i problema? Se distrează, atâta tot. Nu au făcut rău nimănui. Și am mai și dat o grămadă de bani pe petardele alea.

- Problema este că au încălcat legea, au pus în pericol siguranța publică și siguranța lor proprie și au făcut mizerie pe proprietatea altcuiva.

- Niște aiureli, toate astea.

Încercând în continuare să-și mențină abordarea diplomatică, Reed dădu din cap.

- Ceea ce vor curăța imediat.

- Băieții mei nu sunt oameni de serviciu.

- Astăzi sunt.

- Ei, sunt pe dracu'. Hai, Scotty. Matt, plecăm.

- Nu pleacă nicăieri până nu curăță mizeria pe care au făcut-o.

Bețivul de tată își umflă pieptul.

- Și cum o să-i oprești?

Diplomația, concluzionă Reed, nu funcționa de bună seamă întotdeauna.

- De vreme ce sunt minori, o să vă amendez pentru sprijinirea lor în săvârșirea unor infracțiuni și pentru aducerea de substanțe explozibile ilegale pe insulă.

- Rahat!

El zâmbi afabil.

- Absolut nici un rahat în ceea ce spun.

- Nu am de gând să plătesc nici un sfanț unui puști polițai de jucărie care-mi dă bătăi de cap și-mi hărțuiește băieții în vacanță. Am spus *să mergem!*

Se întoarse; Reed se întoarse și el ca să-l oprească.

Roșu la față, plin de nervi, bărbatul îl împinse pe Reed.

- Foarte bine, vom adăuga și ultrajul la lista aceea.

Uimit, dar nu peste poate, Reed se feri din fața brațului ridicat asupra lui, după care isprăvi istoria întorcând bărbatul cu spatele și punându-i cătușele dintr-o mișcare.

- Nu așa trebuie să te porți, le spuse Reed băieților, căci cel mai mare rămăsese cu gura căscată, iar cel mic începuse să plângă. Domnule, sunteți serios sub influența alcoolului, continuă Reed în timp ce omul se zbătea înjurând - iar mai mulți oameni se strânseră deja în jur făcând poze și filmând bineînțeles cu telefonul mobil. Vă opuneți reținerii, acum deranjați și ordinea publică, ca să nu mai vorbim de exemplul pe care îl dați unor copii minori. Mama voastră este aici? îi întrebă Reed pe băieți.

Cel mic se bâlbâi printre suspine.

- E weekendul nostru cu tata.

- Bine. Să rezolvăm problema asta la secție. Domnule, pot să vă târăsc până acolo sau veniți de bunăvoie.

- O să te dau în judecată de-or să-ți meargă fulgii!

- Deci trebuie să te târăsc. Scotty, Matt, trebuie să mergeți și voi cu noi, spuse aruncând o privire către câinele care stătea, așteptând. Hai, Barney!

Până ajunse la CiCi - primise o invitație la cină - era deja trecut de ora nouă și simțea nevoia imperioasă să bea ceva.

- Probleme? întrebă ea.

- Ei, probleme de diverse feluri, culminând cea mai enervantă dintre toate cu doi puști cu petarde, care i-au speriat de moarte pe niște oameni, și tatăl lor beat și certăreț care a pus capac vomitând în biroul meu din cauza nervilor și a băuturii ingerate fără măsură. Nu a fost prea plăcut.

- Mă duc să-ți aduc o bere și pe urmă îți pregătesc un sendviș picant cu carne la grătar, una dintre specialitățile mele când nu sunt vegetariană.

- Te iubesc, CiCi.

- Tu du-te să stai jos, bea-ți berea și uită-te la apă. Și nu ar strica să încerci și niște tehnici de respirație cum te-am învățat.

Berea îl ajută, la fel și apa - privești, mirosul, zgomotul valurilor. Poate și tehnicile de respirație îl ajută. Dar faptul că Simone ieși afară, cu părul lăsat pe spate - o nuanță mai arămie în ultima vreme, prins cu o bandană albastră - purtând în brațe o farfurie mare cu carne la grătar și salată de cartofi îl făcu să uite pe dată de stresul zilei.

Îi întinse farfuria, îi scoase șapca să-i ciufulească părul și se aplecă să-l sărute.

- Petarde și vomă de bețiv.

- Da, răspunse făcând un gest spre câinele care deja sforăia la picioarele sale. L-au epuizat de tot pe agentul meu. Cum a fost pe uscat?

- Am cumpărat rochia pentru nunta soră-mii - la fel și CiCi - și am câștigat mult la impresie artistică fiindcă le-am lăsat pe Natalie și mama să ne ajute să ni le-alegem. Și pantofi. Am făcut niște schițe - au fost mai multe, dar până la urmă m-am hotărât asupra celei mai tari - pentru figurinele de pe tortul de nuntă al lui Natalie și Harry.

- Mi-ar plăcea să o văd. E veselă, spuse el. Iar vesele se spune că face minuni în contracararea vomei de bețiv.

- Mă duc s-o aduc.

Mâncă privind valurile și ascultând sforăitul câinelui.

Ea aduse blocul de schițe și se așeză pe brațul fotoliului lui.

- Aceasta mi se pare mie cea mai expresivă.

El studie schița - era silueta unei femei - frumușică, făcută din pastă de zahăr - îmbrăcată într-o rochie de prințesă. Fusta clopot, înfoiată, și corsajul sclipitor se potriveau de minune miresei cu coroana ei pusă peste pletele blonde ridicate în coc.

Mirele purta frac de culoare gri-închis și o cravată lungă, argintie care se potriveau și ele de minune înfățișării de zeu auriu.

Mirele tocmai răsucea mireasa într-o mișcare de dans – ceea ce făcea fusta să pară și mai înfoiată. Și se uitau unul la celălalt cu atâta fericire, ca și cum descoperiseră fiecare la celălalt răspunsurile la toate întrebările de pe lumea asta.

– Trebuie să i-o pui într-o ramă.

– Dar nu e lucrată cum trebuie, e doar o schiță.

– Ba nu e, și sunt convins că i-ar plăcea foarte tare să o aibă. Semneaz-o, pune-i data și pune-o într-o ramă.

– Ai dreptate. Chiar că i-ar plăcea. O s-o pun pe CiCi s-o înrămeze și să-i pună geam. Iar eu o să fac figurinele din porțelan și-o să le pictez.

– Judecând după rochie și frac, aș spune că va fi o nuntă mare și formală.

– Două sute șaptezeci și opt de oameni – până acum – pe lista de invitați. Ținută de gală din partea oaspeților. Ceea ce înseamnă că va fi și mare, și formală. Cât despre restul? Va fi o nuntă cât se poate de stilată.

– Asta îți dorești și tu? O nuntă cât se poate de stilată?

– Nu am spus niciodată c-aș vrea o nuntă.

– O să ajungem și acolo, mai e puțin. Iar cei trei copii ai noștri nu o să pună niciodată mâna pe petarde sau vreun nenorocit de chibrit.

Ea simți fluturi în stomac și nu-și putu da seama dacă erau de îngrijorare sau de plăcere.

– Mi se pare că ai mers cu proiecțiile prea departe, șefu'.

– Exact așa văd eu lucrurile. În afară de cazul în care CiCi se răzgândește și mă ia pe mine drept sclavul ei sexual. Atunci înțelegerea noastră pică.

– Desigur.

– Înainte de toate astea, însă, trebuie să te conving să te muți la mine. Și asta poate să aștepte. Trebuie

să construim mai întâi un studio în care să poți lucra. Lucrez deja de asta.

- Lucre... lucrezi deja la ce?

- Nu lucrez în sensul propriu al cuvântului. Vara e prea multă treabă aici ca să am timp. Doar că l-am rugat pe vărul Donnei - îl știi pe Eli, este arhitect. L-am rugat pur și simplu să pună pe hârtie niște idei în privința asta.

Bău din bere și se gândi că era aproape un miracol cum puteau o bere rece și niște carne picantă la grătar atenua în așa măsură efectele unei zile atât de lungi și obositoare.

- Desigur, dacă CiCi îmi va răspunde rugăciunilor mele, mă voi muta aici și te vom scoate afară pe tine. Altfel ar fi ciudat pentru toată lumea.

Închise ochii în timp ce vorbea. Atenuat, atenuat, dar Dumnezeule cât era de obosit...

Ea se uită lung înspre orizont, la scânteierile lunii pe apa care îi despărțea de capătul lumii.

- În fantezia asta a ta am și eu un cuvânt de spus în proiectarea acestui potențial studio?

- Desigur, tocmai de asta Eli pune pe hârtie câteva idei. Ca să te poți uita tu apoi la ele, să le învârți, să le ajustezi, și așa mai departe. E suficient timp.

Ea se gândi la sculptura din studioul ei și la cât timp îi trebuise să o termine, să o șlefuiască, să i-o arate. Poate că ar fi trebuit să i-o arate acum, cât era încă în plin proces de devenire. Așa cum îi arătase el ceea ce putea fi.

- Cred că ar trebui să...

Se întrerupse când se auzi telefonul lui și se dădu la o parte ca să-l lase să-l scoată din buzunar.

Văzu ce scria pe ecran. Jacoby.

Ce putea fi, se gândi ea lăsându-l singur ca să vorbească despre crimă, trebuia să mai aștepte.

Hobart lovi din nou și încă foarte repede într-o suburbie luxoasă de la marginea orașului Columbus. Ținta,

un jurnalist foarte popular de la o televiziune locală, primise avertismentele FBI-ului și le luase foarte în serios.

Nu uitase nicicând noaptea aceea de la DownEast. La momentul acela avea douăzeci și opt de ani, lucra la postul din Portland ocupându-se cu știrile mondene și de timp liber și încercând să acumuleze suficientă experiență ca să avanseze la știrile mai cu greutate. Când iadul se dezlănțuise practic în jurul lui, se dusesse să-și caute o cameră video nouă.

Se adăpostise și înregistrase ceva din carnagiul produs, încercând cu propria-i voce tremurătoare să comenteze, să descrie ceva din ceea ce vedea, auzea, simțea.

McMullen mersese pe o cale datorită norocului ei de jurnalist, iar Jacob Lansin pe alta. El predase înregistrarea poliției cu mâinile lui tremurătoare încă, dar când ieșise din mall, găsisse echipa de la propriul post TV. Le făcuse o relatare la prima mână, în timp real, despre cele întâmplate.

Avansase repede în carieră și ajunsese să prindă postul de principal jurnalist de știri în Columbus, când se ivise ocazia. Se căsătorise cu o fată din Columbus, fiica unui om de afaceri înstărit.

Ajunsese astfel să aibă parte de faimă și avere.

Norocul Patriciei apăru când o femeie care conducea și trimitea în același timp mesaj prietenei sale cum că va întârzia la prânz lovi BMW-ul decapotabil al lui Lansin.

Bărbatul suferi o luxație de umăr, o gleznă fisurată și multiple contuzii ușoare.

Fericit că nu fusese mai rău de-atât, Lansin își luă concediu ca să se recupereze și aranjă să vină cineva la el să facă kinetoterapie.

Patriciei îi trebuiră numai două zile să afle că persoana care făcea terapie cu el era o tânără cu părul șaten prins în coadă, îmbrăcată aparent tot timpul în blugi și tricou și care avea la ea o masă de masaj pliabilă cu care sosea zi de zi la adresa respectivă, negreșit la ora două după-amiaza.

Patricia închirie o mașină cu aceeași marcă și culoare ca și a kinetoterapeutei și, îmbrăcată cu un simplu tricou și niște blugi, sosi cu zece minute mai devreme. Ținu masa de masaj astfel încât să nu i se vadă fața.

Lansin, cu ghipsul la gleznă, cu mâna suspendată de gât și gâtul într-un guler special, se uită pe monitorul camerei de la intrare, opri alarma și deschise ușa.

– Salut, Roni, ai ajuns mai devreme.

– Exact la timp, îi spuse Patricia și îl împușcă în piept, după care mai trase de două ori și în cap când omul se prăbuși la pământ.

Împinse masa înăuntru, smulse o șuviță de păr, închise ușa și alergă înapoi la mașină. Totul îi luă mai puțin de un minut. Cum intenționa să o abandoneze la aeroport, nu o deranjă dacă o vedea cineva demarând.

După ce o abandonează, luă taxiul înapoi în Columbus și cumpără un SUV de lux la mâna a doua cu banii jos.

Era timpul pentru o vacanță pe insulă, se gândi ea zăbovind suficient ca să îi trimită lui Reed ceea ce intenționa să fie ultima felicitare pentru el.

În săptămâna cu sărbătoarea de 4 iulie, vizitatorii crotiră pur și simplu insula. Hotelurile, pensiunile și căsuțele de închiriat erau ocupate la capacitate maximă și fiecare fâșie de plajă se umplu ca o mare de umbrele, cearșafuri și șezlonguri.

În parcul mic de pe High Street, orchestra din chioșc interpreta melodii patriotice, în timp ce copiii – și destui adulți – stăteau la rând să fie pictați pe față, să primească înghețată sau clătite.

Ca să se lupte cu căldura – de altfel din belșug –, oamenii se bălăceau, înotau sau pur și simplu făceau pluta pe apă. Bărți intrau și ieșeau în continuu din port, pânze albe se ridicau, motoarele zumzăiau.

Aerul mirosea a loțiune de soare, a cartofi prăjiți în ulei de arahide, a zahăr și a vară.

Iarna, insula păstra atmosfera aceea liniștită și extraordinar de frumoasă a unui glob de sticlă cu particule albe ca de zăpadă. Primăvara îmbobocea și se trezea la viață. Dar vara exploda practic de culoare, de lumină, de zgomot și de mulțime și muzică de toate felurile.

Ca un carnaval ce avea loc în fiecare zi, se gândi el.

Iar de când începea vara, existau două feriboturi, unul care aducea în debarcaderul insulei mașini și oameni, în timp ce al doilea îi încărca pe cei care plecau și îi ducea înapoi la lumea reală.

Pe 4 iulie, la fel ca în orice altă zi în care reușea să ajungă acolo, stătu să privească debarcaderul, urmărind mașinile, camionetele, turiștii cu corturi și tot restul lumii care se împrăștie ca potârnicile în toate direcțiile.

Alături de el, Simone studie cu atenție fețele, la fel cum făcea și el.

- Crezi că astăzi va veni.

- Cred că astăzi este cel mai mare aflux de oameni, așa că e o bună ocazie să se strecoare. Compania care deține feriboturile are oameni la ambele capete, la debarcader, care caută femei singure. Iar eu am trimis doi agenți acolo, zise ridicând bărbia înspre vas. Din iunie încoace au dibuit câteva și toate au plecat de-atunci. Agenții din port fac același lucru cu ambarcațiunile private și cursele charter.

- Dar tot sunt o mulțime de oameni.

- Mda. Pe de altă parte, este suficient de deșteaptă ca să știe că vom supraveghea totul și încă și mai și în weekendul acesta prelungit și pe 4 iulie. Dacă aș fi în locul ei, aș aștepta.

- Așa cum aștepti și următoarea felicitare.

- Pe 4 iulie nu funcționează poșta, zise urmărind ultimii pasageri, o minidubă plină de copii, coborând rampa. Eu și Barney trebuie să ne întoarcem la muncă.

- Ai putea să mă faci și pe mine agent.

- Pe tine nu mi-aș permite să te plătesc, zise dându-i un sărut. M-aș simți mai bine dacă ai sta departe de mulțime astăzi. Mi-ai spus că tu și CiCi și-așa nu prea sunteți amatoare de aglomerație și că veți urmări focurile de artificii diseară de pe verandă. Fă ceea ce faci de obicei.

- Eu m-aș simți mai bine dacă ai fi și tu cu noi.

El se bătu ușor cu degetul pe cuvântul ȘEF inscripționat pe șapcă.

- Dată fiind parada, activitățile organizate în parc și pe plajă și nebunia generală din sat, ar putea fi oriunde, Reed. Ar putea, Dumnezeuule, să tragă în tine cu o armă cu lunetă de la o fereastră din Overlook Hotel.

- Nu mă va ataca pe mine în felul acela. Nu are cum. E o chestie personală. Trebuie să îmi vadă chipul, trebuie să mă privească în ochi, și eu s-o privesc pe ea. Și trebuie să scape după ce o face. Ai încredere în mine.

- Am, spuse ea apucându-i mâinile. O să te aștept.

- La CiCi. Stai acolo în seara asta. O să vin și eu acolo după artificii. Nebuna nu a ajuns încă. Poate că ceva din puterile paranormale ale lui CiCi se lipește și de mine, dar încă nu a ajuns pe insulă, să știi.

Ceea ce nu-l opri pe el să cerceteze cu multă atenție mulțimea de oameni, să se uite mai cu seamă la femei, să caute dacă nu cumva îl urmărește cineva. După ziua aceasta lungă, rămase cu echipa de pompieri voluntari să privească cerul umplându-se de culoare și să asculte zgomotul ca de împușcături al artificiilor.

„Încă nu“, se gândi el în timp ce oamenii ovaționau. „Dar curând.“

capitolul 28

Veni într-adevăr, trei zile mai târziu, strecurându-și SUV-ul la mâna a doua în rândul format la debarcaderul de pe uscat. La fel ca mulți alții care așteptau, ieși din mașină să se plimbe în jur.

Își lăsase părul să crească până la umeri și îl făcuse blond-deschis. Folosise cu religiozitate în ultimele câteva săptămâni loțiunea de bronzat și, cu straturile de fond de ten și fard aplicate cu grijă, reușise să capete o sclipire sănătoasă. Sub ochelarii de soare stilați, cu rame mari, lentilele de contact îi transformaseră ochii în floricele albastre.

Și sub rochia bleu vaporosă, de vară - una cu mâneci scurte, ca să-i ascundă cicatricea de la subraț - purta o burtă falsă care să simuleze o femeie însărcinată în aproximativ douăzeci de săptămâni. Pe degetul inelar al mâinii stângi își pusese un set - verighetă plus inel de logodnă - cu un diamant enorm - de fapt zirconi, dar suficient de strălucitor ca să treacă drept unul cât se poate de veritabil.

Își făcuse manichiură și pedichiură - gen franțuzească, pentru a adăuga clasă - și avea și o geantă Prada de vară care să i se asorteze cu sandalele.

Arăta ca o tânără femeie însărcinată, destul de înstărită.

Puse ochii pe o pereche de turiști - bărbat și femeie - așezați pe rucsacurile lor așteptând să se imbarce. Erau tineri și ei, iar femeia părea obosită și asudată.

Se apropie de ei cu mâna pe abdomenul proeminent pe care îl avea, așa cum observase că făceau femeile gravide.

- Bună. Sper că nu vă deranjez, dar aș vrea să vă întreb dacă știți vreun traseu ușor - adică foarte ușor - pe insula Tranquility? Soțul meu este mare amator de drumeții și când va sosi și el mai târziu săptămâna asta va dori neapărat să facă una. Iar eu nu prea sunt în stare de drumeții grele.

Zâmbi în timp ce spunea asta, mângâindu-se pe pântec.

- Sigur că da, îi răspunse zâmbind femeia. Poți lua o hartă de la centrul de informații de acolo.

- Și poți să iei hărți și de pe insulă, îi spuse bărbatul. Cele de la centrele turistice sunt gratis, dar au unele mai bune la magazine. Și nu costă mult, cred.

Scoase o hartă din rucsac.

- Putem să-ți arătăm niște drumeții foarte drăguțe și ușoare pe țărm. Cea până la far e puțin mai lungă și mai dificilă, dar merită.

- Excelent. De fapt, ceea ce vreau eu să fac cea mai mare parte a timpului este să stau pe plajă, să citesc și să mă uit la valuri, dar Brett iubește drumețiile. De unde sunteți?

Începu să discute cu ei. Ea - Susan, poți să-mi spui Susie Breen - venea de la Cambridge. Soțul ei - Brett - fusese nevoit să plece din oraș pe neașteptate, cu treburi legate de afaceri, dar ea se bucura să aibă câteva zile ca să ajungă la căsuță, cea pe care o închiriasse pentru șase săptămâni minunate, să o pregătească, să aducă proviziile și să aibă timp să stea pur și simplu să se bucure de lectură și de priveliștea apei.

Ei - Marcus Tidings și Leesa Hopp - părură la fel de încântați de cunoștință.

- Hei, ce-ar fi să mergeți cu mine? Eu oricum trebuie să plătesc pentru mașină și nu costă nimic pentru pasageri. Și asta v-ar scuti să plătiți biletul pentru cei care călătoresc pe jos. Plus că vă pot duce în sat, cel puțin până la biroul de închirieri, de unde trebuie să îmi ridic cheile.

Recunoscători, cei doi se apropiară de mașina ei când Patricia își dădu seama că uitase să schimbe plăcuțele de înmatriculare de Massachusetts pe Subaru. Zâmbind în timp ce se ocăra în gând pentru scăpare, improviza o explicație plauzibilă pe care să o dea la cerere - împrumutase mașina fratelui ei.

Dar tinerii cei prietenoși nu observară nimic, prinși în conversația cu ea, care continuă fără încetare.

Îi spuse Leesei să stea în față cu ea, ca să nu se simtă ca o șoferiță de taxi.

Se urcară la bord ca grup de trei persoane și se apropiară de balustradă.

Când Patricia coborî cu mașina pe chei, pe insula Tranquility, agenții care urmăreau feribotul nici nu se uitară mai mult decât în trecere la SUV-ul cu plăcuțe de Ohio în care se aflau trei pasageri și o grămadă de bagaje.

În timp ce Patricia se oprea la biroul de închirieri ca să-și ia cheile și pachetul de întâmpinare, Simone folosi o flacăra ca să încălzească bronzul până ce se făcu auriu. Dădu cu nitrat feric pe părul lui Reed, la fel pe blana lui Barney, peste tot pe unde voia ca bronzul să capete ușoare nuanțe roșietice și aurii.

Avea să folosească nitrat de argint pe sabie, pe zgarda pe care i-o făcuse lui Barney ca să scoată o nuanță patinată de argintiu. Procesul avea să dureze ore întregi, dar considera că e o metodă mai bună decât cea învechită de a îngropa bronzul pentru a-l oxida. Iar aceasta îi oferea și posibilitatea de a deține controlul, de a sublinia anumite aspecte, de a adăuga mișcare și viață proiectului.

Lucrase și studiasă alături de artiști care dădeau patină sculpturilor în Florența și New York ca să învețe arta, aspectele științifice, tehnicile. Pentru aceasta, o operă care îi devenise atât de personală, de apropiată, apelase la toate cunoștințele pe care le putuse dobândi vreodată și pe care le considera mai de valoare.

Când făcea pauză, se plimba prin studio, bea apă și își limpezea gândurile. Și studia fețele de pe policioară. Acum mai mult decât înainte. De-a lungul întregului proces de finisare a bronzului făcuse pauze și lucrase la fețele acelea.

Ultima pe care o terminase se uita acum la ea cu ochii mari și zâmbitori. Trent Woolworth, băiatul pe care îl iubise – așa cum numai în adolescență se poate iubi. Nu apucase să devină bărbat. Crezuse că îi zdrobise

inima, dar de fapt abia dacă i-o înțepase. Știa asta acum și simțea pentru el numai regret și amărăciune.

Avea să îi pună fața alături de celelalte, de toate celelalte, și să le încrusteze în bronz așa cum făcuse cu Reed. Pe urmă, nitrat cupric, se gândi, pentru nuanțele subtile și foarte frumoase de albastru și verde, care să se potrivească cu apa.

Putea face asta, și avea să o facă, nu numai fiindcă în sfârșit găsisese în interiorul ei putere, dar și fiindcă bărbatul pe care îl iubea o ajutase să se deschidă așa cum nu crezuse posibil.

Își puse mânușile și reveni la sculptura lui Reed.

Câteva ore mai târziu, cu umerii înțepeniți de la ultima etapă de etanșeizare – ceară plus tamponare, coborî în studioul lui CiCi.

Prin fereastră, o văzu pe bunică-sa în locul în care înrăma tablouri, așa că intră.

– Mă întrebam când o să apari.

– La fel și eu, dar am.... Oh, CiCi, îmi place mult! Casa lui Reed, lupinele ca o mare de culori, pădurea, lumina! Zânele din pădure care abia se ghicesc în penumbra de dincolo de copaci, murmură ea. Și Reed în fața ferestrei cu mine și cu Barney.

– Așa văd eu lucrurile. O să i-l fac cadou – și după câte se pare, o să vi-l fac cadou – de Crăciun. Până la momentul acela vei sta și tu cu el acolo, în afară de cazul în care am o nepoată idioată. Ceea ce nu am. Cred că s-ar potrivi de minune în dormitorul principal.

– E perfect. Tu ești perfectă, spuse luând-o de mână pe CiCi. Poți să te întrerupi puțin, să vii înăuntru?

– Dacă este rost și de ceva băutură alcoolică, sigur că da.

– Pot să fac rost.

– Luați-vă o pauză, tu și cu Reed, spuse CiCi în timp ce ieșeau să traverseze veranda. Du-te la el în seara asta. Amândoi ați muncit peste măsură în ultima vreme. Amândoi sunteți tensionați așteptând să se întâmple

inevitabilul de când a sosit ultima felicitare oribilă. Du-te, deschideți o sticlă de vin și faceți mult sex.

- Sunt complet de acord cu tine fiindcă, vezi, l-am terminat.

Lui CiCi îi sări inima din piept - și artista, și bunica din ea simțiră inima sărindu-i din piept de mândrie.

- Oh, oh, Simone! exclamă apropiindu-se de blatul de lucru unde se vedea statueta profilându-se în lumina după-amiezii târzii. Are atâta viață, atâta putere, atâta suflet și atâtea altele statueta asta. Oh, patina, felul în care se reflectă lumina și adâncimea, și mișcarea. Detalii și fluiditatea trăsăturilor.

Lăsă lacrimile să-i curgă șiroaie pe obraji ca să-și elibereze nodul din gât.

- Adu-mi vinul acela, iubito, și un șervețel. Sunt copleșită pur și simplu.

Trase aer în piept și dădu roată sculpturii în timp ce CiCi deschidea o sticlă.

- Cu ani în urmă, când erai în Florența, la prima ta expoziție, modul în care ai întruchipat-o pe Tish, *Apariția*, statueta ta m-a luat prin surprindere exact în felul acesta și mi-a adus lacrimi în ochi exact ca acum. Faci lucruri atât de frumoase, Simone, unele dintre ele chiar absolut uluitoare. Dar aceasta, la fel ca și *Apariția*, are parte din sufletul tău în fiecare linie, în fiecare curbă, în fiecare unghi.

Luă paharul și șervețelul.

- E absolut magnific. Parcă respiră. Nu va trebui să îi mai spui că îl iubești după ce îi arăți asta. În afară de cazul în care este idiot. Ceea ce nu este.

- Sunt gata să îi spun.

- Atunci, fă-o, îi spuse CiCi îmbrățișând-o. Du-te după bărbatul tău.

În căsuța ei de pe plajă, Patricia folosi al doilea dormitor ca să-și depoziteze armele - pistoale și muniție, un binoclu cu infraroșu pentru timp de noapte, otrăvuri, seringi, cuțite. Cartierul ei general, se gândi. Avea

să aducă aici hărți ale orașului, să studieze rutina zilnică a țintei, persoanele cu care se vedea. Avea să afle unde își bea berea, unde își mânca prânzul, cu cine făcea sex.

Avea să țină ușa încuiată și să-i spună menajerei care venea că soțului ei nu îi plăcea să i se umble prin birou. Așa că nu avea voie nimeni să intre acolo.

Pusese obiecte de toaletă masculină în baia principală, pusese haine bărbătești în șifonierul din dormitorul principal și în sertarele comodei. Mai târziu, în decursul șederii, avea să lase încălțăminte bărbătească și alte obiecte ici-colo, ca și cum le-ar fi pus din întâmplare cineva.

Scosese un exemplar din Cartea Mamelor pe care o răsfoise de câteva ori făcând însemnări și îndoind colțul unor pagini în avans. Echipament bărbătesc pentru drumeții, o sticlă de gin dintr-o marcă de top din care mai vărsa din când în când în chiuvetă câte puțin, Scotch-ul ei pur – din care bea ea din când în când – câteva sticle de vin bun și bere de calitate, plus proviziile de mâncare pe care le cumpărase de la magazin.

Mulțumită, plecă să-și facă prima plimbare prin sat.

Îi fu foarte simplu să se amestece și să se piardă în mulțimea de oameni, să intre într-un magazin și să cumpere câteva fleacuri – inclusiv un slip și un tricou cu Light of Tranquility despre care îi spusese vânzătoarei că soțul ei avea să le adore pur și simplu.

Nu trecu nici jumătate de oră, că și dădu cu ochii de Reed, care ducea un câine de lesă în timp ce el – din câte se părea – le arăta unor oameni pe unde s-o ia.

Rău ai ajuns, detectiv mare și tare cum te credeai, se gândi ea.

Nu se duse direct după el. Se plimbă, traversă strada, se uită prin vitrine. Dar nu-l pierdu din ochi până ce bărbatul se întoarse la secția aia de poliție de doi bani. Și îl consideră un început bun.

După ce primise mesajul lui Simone, Reed decise că măcar de data asta putea pleca acasă înainte de căderea

întinericului. Poate că i se părea doar că ziua fusese liniștită după nebunia din timpul sărbătorii, dar era suficient de liniște.

Îl luă pe Barney și porni spre casă. Senzația de neliște pe care o simțea în permanență îl făcu să dea roată prin diverse locuri, dar nu văzu nimic și nimeni nu îi atrase atenția.

- Nu putem îngădui ca așteptarea asta să ne omoare nervii, Barney. Să o luăm pe rând, zi după zi.

Iar când văzu mașina lui Simone parcată în fața casei lui se simți și mai înviorat. Dădu cu ochii de ea pe verandă sorbind dintr-un pahar de vin, ceea ce chiar îl însufleți.

- Ai ajuns devreme.

- A fost destul de liniște azi. Așa că șeful poliției își ia liber în seara asta.

- Ce bine! La fel și eu. Îmi era chiar dor de serile libere cu tine, spuse scoțând un os de piele din buzunar. Și cu tine, Barney.

- Stai acolo. Mă duc să-mi iau o bere rece și o să stăm puțin afară.

- De fapt, vreau să-ți arăt ceva, îi spuse luându-l de mână. Și am și să-ți spun ceva, adăugă trăgându-l înăuntru.

Găsise la piața de vechituri un suport pe care să-și așeze opera - căci știa că și lui îi va plăcea nota de antichitate pe care o dădea asta. Așa că acum stătea chiar la intrare, mărturie vie a sentimentelor și gândurilor ei, pe care el avea să le protejeze mereu.

Și acolo, în locul acela, bronzul reflecta lumina dulce a înserării exact așa cum și-o imaginase.

El rămase cu ochii la ea, fără să poată rosti vreo vorbă, iar ea citi pe fața lui exact ceea ce sperase. Uimirea mută se transformă în altceva când el se uită la ea.

Nu, se gândi ea, nu era idiot. Și totuși, părea ușor precaut.

- Am nevoie... îmi trebuie o clipă. Sau o oră. E greu să-mi revin acum. Nu m-am așteptat niciodată să...

nu știu de ce nu m-am așteptat niciodată la așa ceva, când ți-am mai văzut și alte opere.

- E altceva când e vorba de tine.

- Da, e-adevărat, dar...

Pur și simplu nu-și putea face mintea să funcționeze.

- Ai... l-ai pus și pe Barney.

- La început m-am gândit să folosesc o femeie sau un copil. Pe urmă te-am văzut pe tine în preajma lui, pe el în preajma ta, am văzut cum încrederea lui în tine i-a schimbat lumea, i-a schimbat viața. La fel cum s-a întâmplat cu mine, căci tu mi-ai schimbat viața.

- Este absolut extraordinar. M-ai făcut să arăt...

- Exact așa cum ești, îl întrerupse ea. Fiecare oră pe care am petrecut-o ca să fac opera asta mi-a arătat mai mult și mai mult din ceea ce ești. Din ceea ce sunt. Și din ceea ce suntem noi. Nu m-am îndrăgostit de tine în timp ce lucram.

Puse o mână pe pieptul lui.

- Poți să-i mulțumești lui Barney pentru asta, căci s-a întâmplat când te-am văzut pe tine prima oară cu el, când am văzut cum îl spălai pe bietul câine chinuit, speriat, numai piele și os, când am văzut cum ai râs când te-a udat flească și te-a lins pe față, atunci s-a întâmplat. Atunci mi-am dat seama că ești absolut special.

El întinse mâna peste mâna ei.

- Spune-o, te rog... Nu-mi pasă dacă trebuie să-i mulțumesc lui pentru asta. O să-i cumpăr Milk Bones cu caviar. Dar vreau să te uiți la mine, Simone, să te uiți la mine și să rostești cuvintele.

- Acesta ești tu pentru mine, îi spuse ea punând mâna pe sculptură. Acesta ești tu, repetă apăsându-și cealaltă mână pe inima lui. Acesta este omul pe care îl iubesc. Tu ești cel pe care îl iubesc.

El o ridică pe vârfuri și apoi și mai sus, în brațe, punând stăpânire pe gura ei în timp ce atârna suspendată și nedându-i drumul nici după ce o puse jos.

- Să nu încetezi niciodată.

- Am pus inimile, a mea și-a ta împreună în bronz. Asta înseamnă că e pentru totdeauna, spuse ea îmbrățișându-l strâns, apăsându-și fața pe umărul lui. M-ai așteptat. Ai așteptat până ce am putut să îți spun.

- Așteptarea s-a terminat, spuse el sărutând-o din nou și conducând-o orbește spre scări. Vino cu mine. Fii cu mine. Te vreau...

Atunci îi sună telefonul.

- Rahat! Fir-ar al dracului!

Îl smulse din buzunar.

- Da. Da, sper că este urgent..., începu el, dar ochii i se răciră brusc și expresia de pe față i se schimbă. Unde? A fost rănit cineva? Bine. Vin acum. Îmi pare rău. La dracu'!

- Vin și eu cu tine.

- Nu, nu, treburi la serviciu.

- Ce treburi la serviciu?

- Cineva a tras prin fereastra unei cabane de pe Forest Hill.

- Doamne!

- Nu a fost rănit nimeni. Cecil se află deja acolo, dar... trebuie să merg și eu.

- Ai grijă.

- Probabil a fost un idiot care a încercat să împuște o căprioară și care sigur a dispărut de mult de acolo. Hai, Barney. Mă întorc repede.

Prinse în palme fața lui Simone și o sărută.

Când Reed sosi la cabana care era destul de dosită în pădurile din centrul insulei, Cecil tocmai ieșea.

- Salut, șefu'. Am auzit dispecera semnalând incidentul tocmai când pornisem spre casă, așa că i-am transmis Donnei prin radio că mă duc, că tot eram în zonă.

- Ce-avem?

- O familie din Augusta care a închiriat cabana pentru o săptămână - mama, tatăl și doi copii. Tocmai mâncău niște înghețată vorbind despre o plimbare pe care

urmau s-o facă, când au auzit o împuşcătură - un fel de pocnet - şi un geam spărgându-se. Fereastra de aici.

Îl conduse pe Reed să se uite la o fereastră laterală prin care se vedea o gaură şi cioburi de jur împrejur.

- A lovit şi o veioză dinăuntru, spuse Cecil. Soţia a dus copiii sus şi i-a pus să stea pe jos, departe de ferestre. Soţul a sunat la 911. La ceva timp după aceea a ieşit să se uite prin jur, dar nu a văzut pe nimeni.

Reed examinează fereastra spartă şi se întoarce ca să studieze copacii şi umbrele pe care apusul le făcea din ce în ce mai dense.

Înăuntru, petrecu ceva timp potolind emoţiile şi îngrijorarea membrilor familiei, înainte să se ghemuiască lângă veioza spartă. Evitând aşchiile ascuţite ale abajurului, scoase o lanternă de buzunar şi o îndreptă spre un scaun, mai precis sub el.

Unde găsi un BB.

În timp ce el liniştea şi încerca să îmbărbăteze familia buimacă şi foarte speriată, Patricia urmărea cabana prin binoclu. Notase timpul de reacţie al lui Reed, maşina lui - culoare, marcă, plăcuţe de înmatriculare - pentru viitor. Când el ieşi din nou din casă, ea ridică puşca BB pe umăr, strigă „Bang!” şi izbucni în râs.

- Nici un puşti de pe insulă nu este atât de prostănac încât să tragă cu o armă BB în felul acesta, şefu'. Cu siguranţă este unul venit aici în vacanţă.

- O să trecem pe la toate cabanele şi căsuţele din zonă să vedem dacă găsim un prostănac de felul ăsta. Mulţumesc că lucrezi peste program, Cecil.

- O, nu e problemă.

Se despărţiră ca să se ocupe de chestia asta, dar gândurile lui Reed continuară să nu-i dea pace. O cabană mică, se gândi el, cu patru oameni înăuntru. Dar neşabuitul acela trage într-o zonă în care nu este nimeni în apropiere la momentul acela. Şi loveşte fix abajurul unei veioze.

Poate era un prostănac. Poate nu.

În următoarea săptămână, Reed se confruntă cu o avalanșă de acte de vandalism minor. Obscenități scrise cu spray pe vitrina de la The Sunrise, ghivece cu flori furate chiar de pe veranda casei primarului, trei mașini zgâriate cu cheia în timp ce proprietarii lor luau cina la The Water's Edge, toate cele patru cauciucuri ale unei alte mașini sfâșiate în fața unei căsuțe de închiriat ce dădea spre glofulețul sudic.

Era așezat în biroul primarului și o asculta pe Hildy vărsându-și năduful.

- Trebuie să pui capăt situației ăsteia, Reed. În fiecare zi a dracului e vorba de altceva și nu sunt problemele obișnuite de sezon. Majoritatea timpului meu este ocupat cu faptul că trebuie să stau la telefon să mă ocup de reclamații. Dacă o mai ținem așa, ni se duce dracului credibilitatea, și asta va însemna reduceri considerabile de venituri. Dobson mârâie cum că va iniția o petiție prin care să fii destituit din funcția de șef. Trebuie să rezolvi chestia asta.

- Insula este deja patrulată în continuu de echipe, cu mașina și pe jos. Am suplimentat patrulele de noapte. Suntem la muncă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

- Și tot nu puteți pune mâna pe niște puști descreierați.

- Dacă ar fi vorba despre niște puști descreierați, am fi pus. Ceea ce se petrece dovedește mult prea multă inteligență să fie opera unor puști.

Se ridică, se apropie de harta de pe peretele ei și puse mâna pe diferite porțiuni.

- Fiecare zonă a avut parte de un anumit gen de probleme. Asta înseamnă că persoana care face asta trebuie să aibă o mașină sau o bicicletă. Iar intervalele orare când s-au produs incidentele au acoperit practic întreaga zi.

- Deci nu crezi că e vorba de un puști sau mai mulți descreierați și plictisiți, ci de o încercare deliberată de a submina viața de pe insulă?

- Cam așa ceva. O să pun capăt istoriei ăsteia, doamnă primar. Acesta este și căminul meu, la urma urmei.

Reed reveni la secție gândindu-se că nu putea s-o învinovățească pe Hildy pentru supărarea ei. Era și el la fel de supărat. Nu putea s-o învinovățească pentru faptul că i se clintise încrederea în el, căci bănuia că acesta fusese de fapt chiar unul dintre scopurile actelor de vandalism.

Acționase în fiecare colț al insulei, se gândi el, ca să vadă cum reacționează el, în cât timp, unde mergea, cum ajungea acolo și așa mai departe. Nu era nici pe departe vorba de niște puști plictisiți, se gândi el. Era vorba de Hobart, care îl urmărea.

Verifică la agențiile de închirieri, la pensiuni, la hotel. Nici urmă de cineva care să fi închiriat o cameră single. Dar cu siguranță ea găsisese un mod de a rezolva problema asta, fiindcă se afla pe insulă. Și îl supraveghea.

Mai citi o dată ce scria pe ultima felicitare - cea cu numărul patru. Era de fapt ceva ce se trimitea pentru exprimarea condoleanțelor, de ce ar fi avut nevoie să fie mai subtilă?

Te bucuri de vară, idiotule? Încearcă să înmagazinezi cât poți din razele alea, căci te așteaptă o veșnicie în frig și întuneric. Nu o să vin la înmormântarea ta, deși toate lacrimile alea m-ar face să mă simt minunat! Dar o să mă întorc la un moment dat ca să scuip pe mormântul tău.

Din câte se pare, mi-a revenit norocul. Asta când al tău se pare că s-a cam dus. E timpul să dispari.

XXOO, Patricia

Era destul de directă, se gândi el, dar ceea ce îl interesa mai mult fusese scrisul scrijelit și presiunea cu care apăsase stiloul pe hârtie. Scrisese cuvintele acestea fiind cuprinsă de o emoție puternică, și nu fusese la fel de precaută și de isteată cu mașina închiriată pe care o folosisese pentru ultima crimă. Nu, dat fiind că agenții federali

reuşiseră să o localizeze prin GPS la o oră de la comiterea ei. Trebuise să lase pe seama aceloraşi agenţi să determine dacă luase un taxi sau autobuzul de la aeroport, dacă închiriasse sau cumpărase altă maşină. Poate că deja o aştepta o alta în parcare.

Dar indiferent cum plecase din Ohio, cu siguranţă trecuse cu maşina pe feribotul din Portland şi ajunsese pe insulă.

Fiindcă era aici.

Patricia deschise uşa menajerei care venea de două ori pe săptămână îmbrăcată într-un halat, cu părul ud dat pe spate.

– O, vai de mine! Cred că am dormit prea mult.

– Pot să revin.

– Nu, nu, vă rog. E în regulă. Doar nu are rost să vă dăm peste cap programul. Soţul meu este încă la duş, dar poate că aţi putea începe de la mansardă, ce ziceţi? Mi-a spus să vă mulţumesc pentru oferta de a da măcar cu aspiratorul în birou, dar nu e nevoie, spuse dându-şi ochii peste cap. Jur că atunci când vine vorba despre munca lui, ai zice că sunt secrete de stat sau mai ştiu eu ce de genul acesta. Eu o să mă duc să mă îmbrac. Puteţi fără probleme să vă faceţi nişte cafea. Că eu, una, ştiu că-i duc dorul.

Se bătu uşor pe pântec în timp ce traversa livingul ca să intre în dormitorul principal. Deschise uşa ca să se audă zgomotul duşului pe care îl lăsase să curgă înainte să o închidă din nou.

Se îmbracă – pantaloni trei sferturi şi un tricou roz, plus ghetе frumoase şi comode de drumeţii – vorbind de una singură ca şi cum ar fi avut interlocutor, izbucnind şi în râs de câteva ori, deschizând şi închizând sertare şi uşa de la dulap.

Inspectă camera – patul desfăcut şi răvăşit în ambele părţi – o carte de aventuri şi un pahar de vin aproape gol pe o noptieră, un roman de dragoste de epocă şi o ceaşcă de ceai pe cealaltă. O curea bărbătească atârna

suspendată pe spătarul unui scaun. Prosoape ude în baie – două periute de dinți – ude. Obiecte de toaletă și pentru femei, și pentru bărbați.

Mulțumită, deschise ușa și se uită înapoi în spate peste umăr.

- Da, Brett, vin! Ia-o înainte. Mergem la plimbare, Kaylee, îi strigă ea menajerei. Poți face patul oricând.

- Distracție plăcută!

- Mulțumim! Ne place mult aici. Stai să-mi iau sticla de apă și rucsăcelul, iubiture. Bărbații ăștia, spuse ea ca să o audă menajera din mansarda de deasupra. Nu au răbdare deloc.

Ieși pe ușa de vizavi și se hotărî să facă o mică plimbare până la casa despre care aflase din niște bârfe amicale că îi aparținea șefului poliției.

Era o plimbare destul de lungă pentru o femeie însărcinată, se gândi ea rânjind. Dar ea, una, era în stare să o facă.

În următoarele câteva zile, actele de vandalism părăuă să se liniștească, făcând pe majoritatea să creadă că vacanța celor puși pe rele se terminase și că părăsiseră insula.

Doar că Reed nu credea o iotă.

- Este în continuare aici, spuse Reed sorbind dintr-o coca-cola pe veranda lui CiCi în timp ce soarele apunea într-o cascadă de lumini la marginea apei. E suficient de deșteaptă ca să știe că dacă mai face chestii de-astea cresc șansele să fie prinsă de echipajele suplimentare pe care le-am introdus, dar e în continuare pe aici, supraveghind ce se petrece.

Se întoarse spre ele, spre femeile acestea pe care le iubea.

- Ați putea să-mi faceți un mare serviciu și să vă suiți de dimineață pe feribot să faceți o excursie undeva.

- În nici un caz ea nu e dispusă să te lase aici, spuse CiCi. Iar eu nu sunt dispusă să vă las pe nici unul dintre voi. Cere-mi altceva.

- Dacă v-ați afla undeva, insistă el, cum ar fi Florența sau New York...

- Reed, îl întrerupse Simone.

- La dracu', să rămâneți nu înseamnă altceva decât că va trebui să-mi fac tot timpul griji în legătură cu voi. În mod evident se pregătește să lovească. Căci clar nu e nici o coincidență că este aici - și chiar este aici - când ne apropiem de împlinirea a treisprezece ani de la tragedia de la DownEast. A strecurat asta în felicitarea trimisă. Norocul meu s-a dus, al ei se pare că a revenit. Treisprezece, număr cu ghinion. E în mai puțin de o săptămână și nu am nevoie de voi două care să-mi distrați atenția și concentrarea numai și numai din pură încăpățănare feminină. Îmi stați în drum, spuse fără să țipe, dar tocmai acest ton egal, rațional, adăuga parcă sârmă ghimpată în ceea ce spunea. Așa că ștergeți-o de aici și lăsați-mă să-mi fac meseria dracului.

- Nici asta nu va funcționa, spuse CiCi calmă și rece. Să încerci să te cerți cu noi, să ne enervezi sau să ne superi să nu crezi că va schimba ceva. Dar, oricum, bună încercare.

- Uite ce este, eu nu...

- M-am mai ascuns și altă dată, îl întrerupse Simone.

- Ei, rahat!

De data asta țipă și îl făcu pe Barney să se bage sub masă.

- Nu mă lua pe mine cu rahaturi de-astea!

- Dar chiar m-am ascuns. Nu am zis că nu a fost ceea ce trebuia să fac, fiindcă a fost. Dar în acest moment nu mai este ce trebuie să fac și rezultatul ar fi doar să dă râm ceea ce mi-a luat ani întregi să reconstruiesc la loc.

- Simone, începu el la capătul răbdării, scoțându-și șapca și trecându-și degetele prin păr. Am jurat că voi avea grijă să nu vi se întâmple nimic ție și lui CiCi.

- Ai spus că vrei să începi o viață nouă alături de mine. Aceasta este viața noastră. Tu crezi că ea va încerca să... facă asta pe data de 22?

El încercă din nou să aducă argumente logice.

- Cred că pentru ea în felul acesta s-ar închide cercul. Cred că știe foarte bine că tu și cu mine suntem împreună și, dacă nu poate ajunge la mine, va încerca să te omoare pe tine. Ba nu, pe tine mai întâi, se răzgânde el. Ești oricum mai sus pe lista ei față de mine. Și va vrea să elimine amenințarea cea mai mare. Eu sunt polițistul înarmat, tu nu. Dacă voi două ați pleca de pe insula asta până trece ziua de 22, nu aș mai avea și siguranța voastră de care să mă preocup pe lângă toate cele.

- Pentru ca eu - și CiCi - să nu mai fim în siguranță înseamnă ca ea să apuce să te elimine pe tine. Și nu vei îngădui să se întâmple asta. Nu vei îngădui să se întâmple asta, repetă Simone ridicându-se și apropiindu-se de el. Fiindcă știi că dacă te omoară pe tine mă va omorî și pe mine. Poate că nu acum, dar mai devreme sau mai târziu o va face, iar tu nu vei îngădui să se întâmple asta. Sunt sigură, sunt absolut convinsă de asta. În plus, spuse ea prinzându-și capul în palme, am prea multe de făcut ca să plec pur și simplu la Florența sau oriunde în altă parte. Am munca mea și m-am mai și gândit că data de 23 ar fi absolut perfectă să mă mut cu tine. Am o grămadă de împachetat.

El își plecă fruntea spre a ei.

- Asta e o lovitură sub centură.

- Ziua de 23 pentru că până atunci toate astea se vor termina. Mă mut la tine. Iar tu, CiCi, poți să ne vizitezi la cină.

- Aduc șampania.

- Va trebui să-mi păstrez studioul aici până ce eu și Reed vom finaliza proiectul și planurile legate de camera mea de lucru de... acasă.

- Studioul de-aici rămâne oricând la dispoziția ta, fețița mea deșteaptă.

- Ziua aceea, 23, va fi un simbol pentru noi, îi spuse ea. Ne va aminti mereu că indiferent de ce nenorociri se vor întâmpla, noi rămânem împreună.

- Cred că acest moment necesită o carafă mare de sangria.

Reed clătină din cap înspre CiCi.

- Nu pot. Trebuie să mă întorc la treabă. Stai aici, îi spuse lui Simone. Revin cât pot de repede. Haide, Barney, că nu ajungem nicăieri cu astea două. Sunt făcute din același aluat.

- De asta ne iubești, strigă CiCi în timp ce Reed ieșea pe ușă. Sunt mândră de tine, Simone.

- Mi-e o frică de mor.

- Și mie.

În timp ce Reed mai făcea încă un tur cu mașina, Patricia se afla în cartierul ei general, sorbind dintr-un pahar de gin tonic - în care punea din ce în ce mai mult gin odată cu trecerea timpului, dar i se părea că prea îl irosește aruncându-l la chiuvetă.

Iar ginul reprezenta o schimbare bine-venită după atâta scotch.

Două pahare - sau trei - o ajutau să doarmă. Cum naiba ar fi putut să doarmă fără puțin ajutor când avea atâtea pe cap, când mintea ei era atât de plină?

Nu era ca taică-său - doar ea nu se îmbăta, nu-i așa? Nu era ca maică-sa. Doar nu folosea băutura ca să-și dea pe gât pastilele.

Avea nevoie doar de puțin ajutor ca să se liniștească. Nu era nimic în neregulă cu asta.

Astfel, sorbind din gin, studie hărțile, termenele pe care le stabilise, pozele făcute cu telefonul.

Faptul că cei doi aflați în fruntea listei ei de ținte erau înamorați unul de celălalt o înfuria și o și bucura în același timp. Nu meritau să aibă parte nici măcar de un singur ceas de fericire. Dar, pe de altă parte, asta îi oferea șansa să le reteze fericirea și să și stea acolo să se uite cum sângerau până la moarte. Și, cu încă puțin timp - mai avea încă puțin timp - s-o observe pe nemernica aia, poate că putea să doboare doi dintr-o lovitură.

Pe de altă parte, se gândi ea ridicându-se să se plimbe prin cameră, mereu își imaginase că nemernica aceea care chemase poliția avea să moară ultima. Mai erau

ținte pe tablă, culminând cu putoarea care îl omorâse pe JJ, și pe urmă nemernica aia băgăcioasă care se ascunsese ca o lașă.

Ajunsesese atât de departe numai datorită faptului că se ținuse de plan, se asigurase să nu facă vreo greșală, iar FBI-ul se învărtise în cerc. Trebuia să se țină de plan. Dacă JJ s-ar fi ținut de plan...

Nu fusese vina lui, se gândi ea, bătându-și nervoasă cu degetele în coapsă în timp ce se învărtea de colo-colo, sorbind din băutură iar și iar. Simone Knox îl omorâse pe JJ, iar ea, una, nu avea să uite asta.

Așa că poate – și doar dacă – i se ivea ocazia în mod miraculos, avea să o ucidă pe nemernică mai devreme. Altfel, nu.

Își luă pistolul și-l îndreptă spre poza cu Reed.

– Acum suntem doar noi doi, nemernicule! Și faptul că o să te ucid? Da, asta o să-i rupă inima târfei ăleia mici – și de fapt și pe a putorii de polițistă. Lacrimi-le alea care mă vor face să mă simt minunat. Ceea ce îmi convine.

capitolul 29

Uneori ginul cu apă tonică, plimbatul prin casă, plănurile, toate astea nu funcționau. Ca să se relaxeze, ca să-și calmeze mintea care gândea în continuu, Patricia se bucura de felul său favorit de petrecere a timpului, până târziu în noapte.

În căsuța de pe plajă pe care ajunsesese s-o urască – și plănuia să-i dea foc să ardă din temelii înainte de a părăsi insula – cu ușile încuiate și draperiile trase, Patricia schimbă ginul pentru un scotch cu gheață și se așeză să-și vizioneze filmul făcut.

O distra și o umplea de un mare entuziasm, oricât de des și de mult l-ar fi urmărit.

Arăta bine! Al dracului de bine. Se dusesse de mult fata aceea grăsuță cu coșuri și păr neorânduit care stătea

tot timpul în camera ei învățând cum să spargă programe și conturi pe calculator.

De fapt, arăta absolut uimitor, dichisită și în formă fizică excelentă, așa cum era în rochia aceea roșie ce dădea bine la cameră, pe care și-o alesese. Era conștientă de propria frumusețe, cum se spunea în reviste, cugetă ea punând încă o dată filmarea de la început. Machiată impecabil, dar totuși, ea. Fără lentile de contact care să-i schimbe culoarea ochilor, fără chestii aplicate pe corp, fără perucă.

Patricia în carne și oase.

Arăta mai bine decât reportera aia idioată, fără îndoială. Mai tânără, mai puternică, și, la naiba, și mai frumoasă. Poate că ar fi trebuit să mai stea puțin ca să aibă timp să calce costumul pe care îl purtase McMullen - arăta ca și cum - ha, ha, ha! - femeia ar fi dormit în el.

Dar nu conta. Patricia Hobart era vedeta, așa cum era și normal să fie.

Se dusesse de mult fata aceea care visa să ajungă cineva, care-și ondula părul pe întuneric și își imagina cum îi omoară pe puștiul care o poreclise Patty Pourceau, pe fetele care îi furaseră chiloții și îi agățaseră de elefant, pe maică-sa, pe bunicii ei, pe familiile perfecte pe care le vedea la mall.

Visa, visa să îi omoare pe toți, absolut pe toți, până la unul.

Pe toți până la unul.

Ronțâind chipsurile cu smântână și ceapă (o recompensă binemeritată pe care și-o îngăduia doar de data asta), se ascultă vorbind. Cât de clar își spunea povestea, cum spunea cum lumea o abuzase și cât de îngrozitor se purtase cu ea. Părinții, bunicii, profesorii, nemernicii de copii care-și băteau joc de ea. Râse, la fel cum râdea mereu, când ajunse la partea în care vorbea despre puștiul idiot care căzuse în cap de pe bicicleta la care umblase ea în prealabil și își spărsese nasul.

Își dorise, o, cum își mai dorise, să fi căzut în cap și să-și rupă gâtul.

Deci vedeți cât de deșteaptă fusese? Era din naștere mai deșteaptă decât oricine altcineva. Iar înregistrarea video dovedea exact acest lucru.

Și uite cât de fascinată părea McMullen urmărind-o, cât de uluită și plină de respect îi suna vocea, nu-i așa? Știuse că fusese depășită de departe de cineva cu mult mai multă clasă ca ea. Înțelegea de câtă minte, de câtă voință era nevoie ca să îndeplinești tot ce reușise să îndeplinească Patricia Hobart.

Păcat că McMullen începuse să bată câmpii, că își arătase încă o dată adevărata față. Aceea de oportunis-tă sadea care nu căuta altceva decât să se îmbogățească și să iasă în fața camerelor să se laude.

- Păcat că m-ai scos din sărite, murmură Patricia și își mai turnă încă un deget de scotch în pahar înainte să deruleze până la momentul crimei.

Singurul regret pe care îl avea în privința asta? Nu se gândise să intre în zona de acoperire a camerei de filmat. I-ar fi făcut plăcere să se vadă ridicând pistolul și trăgând. Dar reacția lui McMullen compensa lipsa asta, și o făcu să râdă din nou.

- Ia te uită, fața aia șocată și bang, bang, bang, strigă hohotind de râs și luându-și alte chipsuri. Asta că veni vorba de rating și cât de tare va fi totul! Doar că nu pentru tine.

Nu, nu pentru tine, se gândi ea întorcându-se și închi-zând clipul. În filmarea aceasta ea era vedeta, filmarea aceasta era o mărturie în fața întregii lumi nenorocite că înainte de a fi împlinit paisprezece ani, avusese min-tea, priceperea și viziunea necesare pentru a planifica un masacru în masă de dimensiunile fantastice pe care le avusese ce se petrecuse la DownEast.

Studie din nou imaginile și apoi încă o dată, dând din cap, încuviințând, peste măsură de mulțumită de cât de clar se exprimase, aprobând ceea ce interpreta drept nețărmurită admirație pe fața lui McMullen.

Acolo, abia la doi kilometri amărâți distanță de casa lui Reed, sparse contul de Facebook al unui dobitoc din Nashville și postă videoclipul pe *wall*-ul lui.

Era abia începutul, se gândi, și decise că merita încă o băutură. După data de 22, după ce ea – ha, ha, ha din nou – avea să-l împuște pe șerif, va mai trimite încă un clip rahatului de FBI.

Mulțumită, se uită la tabla pe care avea puse toate țintele și îndreptă degetul arătător înspre una dintre ele.

– Și pe urmă, Chaz Patru Ochi Bergman, e rândul tău, spuse ridicând paharul de scotch să închine. New York, așteaptă-mă că vin.

Puse din nou filmarea și se uită din nou până la capăt.

– Mă bucur atât de mult că ai venit, spuse Simone în studioul ei, îmbrățișând-o pe Mi. Îmi pare rău, însă, că trebuie să pleci atât de curând. O singură zi nu este suficientă.

– Ne vedem la nunta lui Nari, în septembrie. Și cu CiCi. Să îl aduci pe Reed.

– Îl aduc. Și pe urmă o să vii tu la nunta lui Nat, în octombrie.

– Absolut. Și mă întorc în decembrie pentru marele vernisaj al lui CiCi. Unu, doi, trei. Dar... Vino cu mine, Sim – trebuie să te mai rog încă o dată. Tu și cu CiCi, veniți cu mine la Boston câteva zile.

– Știi bine că nu pot. Reed nu ar fi trebuit să-ți ceară să încerci să mă convingi.

– Te iubeste. La fel cum te iubesc și eu.

– Știu. De asta ți-a cerut-o el și de asta ai venit tu. Eu îl iubesc pe el, așa că nu pot pleca. Te iubesc și pe tine, dar tu trebuie să pleci.

– Nu are nimic de-a face cu asta, dar omul m-a pus să jur că mă întorc cu feribotul în seara asta cu sau fără tine, spuse Mi, neputincioasă, îndesându-și cu ciudă mâinile în buzunare. Nu ar fi trebuit să-i dau cuvântul meu. Mâine este douăzeci și doi. De ce nu i-a fost

suficient ce a făcut, Sim? Toate crimele acelea, toată moartea pe care a cauzat-o frate-său nu a fost de-ajuns?

- Mereu a fost ea în spatele întregii istorii. Cred că el a fost doar o unealtă, o armă care nici nu a funcționat cum trebuia. Reed spune că femeia și-a pierdut cumpătul, că face greșeli. Dumnezeuule, Mi, a pus videoclipul acela pe Facebook. Simțea atât de acut nevoia de atenție, că a riscat să spargă un cont și să-l facă astfel public.

- Dar nu au reușit încă să-i dea de urme.

- O vor face la un moment dat. Și oricum Reed o s-o oprească, indiferent că o găsesc agenții sau nu.

- Nu-mi aduc aminte să te fi auzit atât de încrezătoare în cineva în felul în care crezi în el.

- Și în tine.

- Treisprezece ani, murmură Mi întorcându-se cu fața spre policioarele pline de chipurile celor pierduți. E atât de important ceea ce faci tu aici. Oamenii uită și pe urmă apare un alt coșmar și pe urmă un altul. Și, cu toate astea, după ce trece jalea și indignarea teribilă de început, oamenii uită. Dar nimeni nu are cum să uite dacă apucă să-ți admire lucrările.

- Și eu am încercat să uit.

- Dar nu ai uitat. Și Tiffany? întrebă Mi luând cu grijă bustul. E tot aici.

- Ca să-mi amintească faptul că toți cei care au supraviețuit acelei zile de 22 iulie își poartă propriile cicatrici. Dar noi am supraviețuit, Mi. Noi ni-i amintim pe cei care nu au avut șansa asta și ne bucurăm de fiecare secundă de viață care ne-a mai fost dată. Fără să vrea, Tiffany mi-a oferit darul acesta, al conștientizării acestui fapt. Așa că îi păstrez chipul în studioul meu în semn de recunoștință.

Mi puse la loc bustul.

- Pe Tish nu ai făcut-o.

- Vreau ca pe ea să o fac ultima. Pentru mine, înseamnă mai mult decât oricine altcineva, așa că trebuie să închei cu ea.

- Mie tot îmi lipsește. Vrei să-mi faci o plăcere? Nu, nu o să te bat la cap să pleci de-aici, spuse Mi iute când văzu că Simone se tensionase. Când ești gata să te-apuci de bustul lui Tish, vrei să mă chemi și pe mine? Știu că nu-ți place să ai pe nimeni în spațiul tău de lucru când crezi, dar mi-ar plăcea mult să fiu aici.

- Pot face chiar mai mult de-atât. Când sunt gata, o să te chem să mă ajuți. O să-l facem împreună.

- Mereu ai spus că am talent artistic exact cât are orice om dotat pentru științele exacte.

- Foarte adevărat, răspunse Simone zâmbind. Dar o să-l facem împreună. Acum lasă-mă să te dau afară ca să nu pierzi feribotul.

- Dacă ți se întâmplă ceva...

- Gândește pozitiv, spuse, luând-o de mână pe Mi și conducând-o afară.

- Poate că nu e aici, poate că nu e pe insulă. Asta înseamnă să gândești pozitiv negativ.

CiCi ieși din studioul ei, în timp ce fetele coborau scările.

- E aproape apusul soarelui. Ce ziceți să bem ceva ca să sărbătorim sfârșitul încă unei zile glorioase.

- Mi trebuie să plece.

- Aș putea rămâne să beau ceva.

- Și să pierzi feribotul.

- Îl iau pe următorul.

- Tragi de timp, spuse Simone. Ți-ai dat cuvântul.

- Nu ar fi trebuit să o fac, spuse Mi, supărată pe ea însăși, ridicându-și poșeta de jos.

Luase primul avion disponibil după ce primise telefonul lui Reed și nici măcar nu avusese timp să-și împacheteze o valiză. Acum oftă.

- A crezut că te voi suna doar și a pus biciul pe mine când a auzit că vreau să vin aici. E foarte viclean și foarte deștept. Îmi place mult de el, Simone. Chiar îmi place.

- Și mie. Vei avea mai mult timp să-l cunoști ca lumea când te întorci. Vom avea timp să-ți arătăm casa - și, până atunci, și planurile finalizate pentru studioul

meu. Mai mult timp, adăugă ea încă o dată conducând-o pe Mi la ușa.

- Vreau să-mi trimiți mesaje mâine. Din oră în oră.

- Dacă așa pot scăpa de tine.

- O să avem grijă una de cealaltă, spuse CiCi sărutând-o de la revedere. Te așteptăm înapoi curând.

- Am senzația că plec și vă las așa în voia sorții, spuse Mi în timp ce Simone o conducea spre mașina pe care o închiriasse din Portland.

- Nu mă lași. Ai încredere în mine, atât. Insula asta mereu mi-a oferit adăpost atunci când am avut nevoie de ea. Nu se va schimba nimic de data asta. Trimite-mi mesaj când aterizezi în Boston.

- Iar mâine - din oră în oră, Sim.

- Promit.

Simone o urmări plecând, apoi se întoarse spre casă. Prinse o mișcare cu coada ochiului, se opri și se uită la femeia ce pășea ezitând pe drumul liniștit.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Simone.

- O, nu. Sau, mă rog... Mă scuzați. Admiram doar casa. E atât de frumoasă. Atât de deosebită.

Femeia își puse palma pe burtica de gravidă și cu cealaltă își potrivi ochelarii de soare la ochi.

- Știu că sunt cam băgăcioasă, spuse cu un zâmbet tâmp. Am auzit prin sat că aici locuiește o pictoriță faimoasă și am vrut să o văd de aproape. Am văzut-o de pe plajă. Tu ești pictorița faimoasă? CiCi Lennon, spunea doamna de la galeria de artă.

Se întâmpla de obicei de câteva ori în fiecare vară - câte un turist care hoinărea trecea pe aici și făcea poze casei sperând să dea cu ochii măcar de CiCi Lennon.

Așa că Simone zâmbi.

- E bunica mea.

Păr blond, observă Simone, acoperit cu o pălărie de pai cu bor lat. Rucsac în spate, pantofi comozi și scumpi de drumeție, un tricou roz pe care scria: „Bună, sunt aici“ și niște picioare tonifiate într-o pereche de pantaloni sport trei sferturi.

- Sunt sigură că soțul meu îi cunoaște operele - Brett e mare amator de pictură. De-abia aștept să-i spun. Suntem aici în vacanță, am venit din Columbus pentru câteva săptămâni.

Ba nu, se gândi Simone, căci vocea îi răsuna mult prea tare a Maine ca să fie vorba de o persoană din Ohio. Columbus, unde fusese împușcat încă un supraviețuitor - și timbrul poștal de pe ultima felicitare.

- Vă urez ședere plăcută!

Simone făcu un pas înapoi spre casă. Acum vedea cât se poate de limpede, în ciuda ochelarilor închiși la culoare, a părării, a abdomenului proeminent. Se vedea în linia maxilarului, a profilului, forma urechilor.

Se pricepea la chipuri.

- Oh, mulțumesc mult. E vacanța noastră dinainte de sosirea bebelușului! Locuiești și tu aici?

- Insula este casa mea.

Încă un pas înapoi, încă o încercare de a pune mâna pe mânerul ușii din spatele ei.

Se pricepea la chipuri, se gândi iar, și așa că observă schimbarea. Într-o clipă, se recunoscuse.

Se repezi ca un fulger înăuntru, iar Patricia trase de rucsacul din spate. Încuie ușa și se aruncă spre CiCi, rămasă stană de piatră.

- Fugi, spuse ea.

Reed își instrui din nou oamenii și le mulțumi celor doi agenți FBI pe care îi trimisese Jacoby. Pe urmă se duse să colinde satul și plaja. Intenționa să meargă pe jos acasă - cât se poate de la vedere. Poate, doar poate, avea să o ademenească pe Hobart să iasă din ascunzătoare, își spuse.

O văzu pe Bess Trix prin ușa de sticlă de la centrul de închirieri căsuțe de pe insulă și decise să mai facă o încercare.

- Bună seara, șef Barney, clătină ea din cap spre el. Răspunsul e același. Și uite, s-a întors Kaylee. Ea se ocupă de o mulțime de căsuțe și cabane și, împreună

cu Hester, le supraveghează pe celelalte din echipele noastre de curățenie.

- Bine, hai să încercăm așa. Există cineva - scoateți din discuție familiile, oamenii cu copii - care să vi se fi părut ciudat? Sau despre care să fi pomenit cineva din echipele de curățenie cum că ar fi avut ceva aparte?

Kaylee își dădu ochii peste cap și se aplecă să-l mângâie pe Barney.

- Domnule, dacă aș începe să vorbesc despre ciudățeniile turiștilor de pe insula asta, nu mi-ar ajunge timpul nici până marțea viitoare. Sunt cei patru prieteni care stau în Windsurf, care plătesc pentru curățenie de trei ori pe săptămână și care sunt convinsă că-și schimbă partenerii între ei de cel puțin la fel de multe ori.

- Ei na, Kaylee.

- Este adevărul adevărat, Bess. Poți să o întrebi și pe Hester, că facem împreună curat acolo, zise învârtindu-și vârful cozii lungi pe care o avea pe spate în jurul degetului, îngăduindu-și să stea la bârfă. Pe urmă e perechea care merge lejer pe optzeci de ani care vor curățenie în fiecare zi și care golesc împreună o sticlă de votcă la fiecare douăzeci și patru de ore. Pe urmă e tipul care-și ține al doilea dormitor încuiat și cu draperiile trase la ferestre. Nevastă-sa spune că e biroul lui, iar eu nu am cum să mă întreb ce fel de treabă ar face cineva ca să trebuiască să țină tot timpul zăvorât.

- Ține tot timpul ușa încuiată la dormitorul acela?

- Ei, șefu', și dumneata ai acasă o cameră în care nu se intră.

- Eu nu încui ușa.

- Probabil că ai mai multă încredere că eu - sau Hester - în nici un caz nu ne vom băga nasul acolo.

- Dar el încuie ușa, repetă Reed.

- Da și după câte se pare lucrează foarte mult. Ceea ce nu-l împiedică să bea destul scotch și gin - numai mărci scumpe. Plus vin și bere pe deasupra.

- E singur acolo?

- Cu nevastă-sa. Și o să trebuiască să-ți spun că e o soție tinerică și frumușică, dar din câte se pare nu au făcut nimic - dacă-nțelegi ce vreau să spun - de când au ajuns aici. Persoana care schimbă așternuturile nu are cum să nu-și dea seama.

- Kaylee.

- Ei, m-a întrebat despre chestii ciudate, Bess, și asta e o chestie ciudată. Te face să te întrebi cum naiba a rămas soția însărcinată. Aruncă la coșul de rufe haine curate, ceea ce e mai bine decât grupul de la...

- Să rămânem la perechea asta - unde stau femeia însărcinată și soțul ei misterios?

- Oh, la Serenity. E mai izolată, în partea aceea. Are o priveliște frumoasă de pe terasa mansardei, dar e destul de mers până la plaje sau în sat.

- Unii vor mai multă liniște și intimitate, spuse Bess.

- Unii, da. Îi place să facă drumeții și ce spunei că o pune pe biata femeie să meargă cu el? Și dacă nu o târăște după el în drumeții, se încuie în birou să lucreze. Cel puțin în zilele în care mă duc eu să fac curat.

- Cum arată? întrebă Reed.

- Eu..., începu ea înfășurându-și din nou coada în jurul degetului, încruntându-se. Ei bine, acum că mă întrebi, nu aș ști să-ți spun. Nu l-am văzut niciodată.

Fiecare mușchi din spinarea lui Reed se tensionă brusc.

- Chiar nu l-ai văzut niciodată?

- Trebuie să mărturisesc că nu, dacă e să mă-ntrebi. Și asta cred că e o chestie ciudată. Ori de câte ori am trecut pe acolo, el era fie în duș, fie în celălalt dormitor. Pe urmă, de fiecare dată au plecat în drumeție. Iar eu mereu încep curățenia de la mansardă. Și termin înainte să se întoarcă.

- Scoate lista cu rezervări, îi spuse el lui Bess. Tu l-ai cunoscut? o întrebă.

- Nu cred. A făcut rezervarea on-line. Dacă îmi amintesc bine, ea a venit să ia cheile și pachetul de întâmpinare fiindcă el urma să sosească câteva zile mai încolo.

Pe ea am mai văzut-o, dar... uite, asta este. Brett și Susan Breen, Cambridge, Mass.

- Uite încă o chestie ciudată, spuse Kaylee. Mașina lor, un SUV foarte drăguț, argintiu, are plăcuțe de înmatriculare din Ohio.

- Marcă, model, an, turui Reed.

- De unde să știu eu?

- Nu știu anul, interveni Bess. Dar știu că e un Lincoln. Are fratele meu una la fel. Am văzut-o când a venit. E argintie, cum a spus și Kaylee și e destul de nouă, așa zice.

- Descrie-mi-o! se răsti Reed la Kaylee.

- Ăăă... e tânără și frumușică, cam studiată așa zice. Nu am văzut-o niciodată nemachiată, nici atunci când tocmai ieșise de la duș, fiindcă avea părul ud. Nu poate să aibă mai mult de douăzeci și șase de ani sau așa ceva. Cu părul blond și cred că de înălțimea mea. Cred că are ochii albaștri, dar nici pe ea nu am văzut-o prea mult. După cum am spus, de fiecare dată când mă duc acolo, ei pleacă. E însărcinată, asta e cât se poate de clar.

- Nu neapărat, se gândi Reed.

Scoase o carte de vizită.

- Sună la numărul acesta și spune-i agentului special Jacoby că am nevoie de o verificare rapidă a numelor acestora.

- La FBI?

- Acum.

Se repezi afară pe ușă și își scoase stația de emisie.

- Matty, e posibil să fi dat de ceva. Vreau să veniți tu și Cecil la căsuța de închiriat Serenity. Nu vă apropiați. Supravegheați doar locuința. Eu mă sui în mașină și pornesc într-acolo.

Ajunse chiar înaintea lor. Nu se vedea nici o mașină pe aleea din față și nici o lumină nu străpungea amurgul care se lăsa. Nu-i puse lesă câinelui în timp ce dădea roata casei. Dacă se întâmpla ceva, voia ca Barney să poată s-o ia la fugă.

Prin ferestre, studie camera cea mare, livingul deschis, bucătăria, zonele de luat masa. Lângă ușa se vedeau o pereche de bocanci de drumeție bărbățești – judecând după mărime. Ciudat, se gândi el. Un bărbat care făcea atâtea și-atâtea drumeții probabil c-ar fi trebuit să uzeze mai tare bocancii ăia. Fiindcă aceștia păreau ca scoși din cutie.

O singură farfurie și un singur pahar se vedeau pe blatul de lângă chiuvetă.

Încercă ușa – era încuiată.

Se duse spre ferestrele dormitorului. Încă un pahar – tot unul – pe noptiera de pe-o parte a patului și pernele ridicate doar pe acea parte. Un singur prosop atârnat peste ușa dușului, observă el. Ușa dinspre dormitor spre o mică terasă era tot încuiată.

Trecu mai departe, spre baia principală – ale cărei ferestre erau tot zăvorâte – dar prin ele văzu truse de machiaj – o mulțime de farduri – împrăștiate pe toaletă – două chiuvete – cu obiecte de toaletă bărbățești înghesuite grămadă în partea opusă.

– Bun spectacol, Patricia, dar nu suficient.

Încercă ușa din spate înainte să dea roată casei ca să ajungă la ferestrele de la al doilea dormitor. Se uită la jaluzelele trase complet, încercă ferestrele și văzu că erau încuiate.

Își băgă mâna în buzunar să-și scoată briceagul, când îi auzi pe agenții lui parcând.

– Dați în urmărire un Lincoln SUV, argintiu! le ordonă. Plăcuțe de înmatriculare din Oho. Și o femeie blondă, în jur de douăzeci și cinci de ani, aparent însărcinată. Mergeți în față și ocupați-vă de asta.

Matty îl măsură din ochi și pe urmă se uită la ferestrele întunecate.

– Ai de gând să intri pe acolo, șefu’?

– Mergi în față.

Ea scoase un briceag special cu mai multe unelte montate.

- Asta o să facă treaba mult mai bine și mai repede decât amărâtul ăla de cuțitaș al tău. Femeia aparent însărcinată e Hobart?

- Urmează să aflăm.

Reed luă unealta ei.

- Oh, rahat! Chiar o să intrăm prin efracție?

Fără să arunce vreo privire în spate la Cecil, Reed se apucă să meșterească la fereastră.

- Dați ordin de urmărire cum am spus și duceți femeia la secție. Dacă mă înșel, o să le datorăm niște scuze serioase unei gravide și soțului ei paranoic. Dacă nu, probabil că va trebui să justific cu o mie de hârtii faptul că am intrat fără mandat, doar pe baza unei suspiciuni.

- Ba nu va trebui, dacă ai grijă cum forțezi geamul acela. Ferestrele nu erau încuiate când am ajuns noi aici, spuse Matty pe un ton lejer. Iar jaluzelele erau ridicate doar puțin, așa încât să poți privi înăuntru. Nu a fost nimic de văzut? Atunci nici nu s-a întâmplat nimic.

Reed ridică geamul și pe urmă trase jaluzelele în sus.

- E rândul meu să zic - măculiță! spuse Matty străduindu-se să vadă ceva prin întuneric alături de el.

- Cecil! Suspecta pe care ți-am descris-o este cu siguranță Patricia Hobart. E înarmată și periculoasă. Vreau să opriți feribotul.

- Să-l oprim?

- Plecarea lui este suspendată până ce revoc eu ordinul. Matty, vreau o echipă de trei oameni care să supravegheze casa asta - fără să fie văzuți. Nick, Cecil și... Lorraine e bună. Dați-i drumul. Noi, restul, împreună cu tovarășii noștri de la FBI începem vânătoarea.

Își scoase radioul ca să înceapă coordonarea întregii acțiuni când îi sună telefonul.

- Simone, vreau să...

- E aici, la CiCi, răsună vocea întretăiată de spaimă făcându-i sângele să-i înghețe în vine. Am văzut-o - e blondă, are o burtă falsă de gravidă. E...

Se auzi vântul, zgomotul valurilor și frica îngrozitoare din glasul ei.

– Unde ești?

– Am fugit. Pe plajă, pe stânci. Am auzit zgomot de geam spart, dar nu a ieșit încă din casă. Trebuie să te grăbești.

– Găsește un loc unde să te adăpostești, rămâi la pământ, nu face zgomot. E la CiCi, strigă în timp ce fugea spre mașină. Vreau ca toată lumea să meargă acolo. Nick și Lorraine să vină înapoi, la casă, în caz că ne scapă. Și opriți feribotul ăla nenorocit!

Ca și când ar fi simțit graba și faptul că era vorba de o problemă serioasă, Barney sări înăuntru pe geamul din dreapta, dar pentru prima dată nu mai scoase capul pe fereastră în vânt.

CiCi aproape se împiedică atunci când ajunseră pe plajă.

– Tu ești mai rapidă. Du-te, iubito! Ia-o înainte!

– Nici gând. Trebuie doar să ajungem la stânci, să ne adăpostim în spatele lor, spuse îndrăznind să arunce o privire în urmă. O să creadă că suntem în casă. O să trebuiască să caute mai întâi acolo.

În afară de situația în care se uita pe fereastra imensă. Simone strânse cuțitul de bucătărie pe care pusese mâna înainte să se repeadă afară. Fugi, își spusese, ascunde-te! Și când nu mai ai de ales, luptă!

Ajunseră la stânci și se ghemuiră în spatele lor. Apa le trecu de pantofi, peste glezne și pulpe; stropi mari și reci de la valuri le loveau din spate, înfrigurându-le.

– Reed a pornit înapoi.

– Știu, iubito, spuse CiCi încordată la maximum, luptându-se din răputeri să-și găsească ritmul de respirație care să o calmeze. Datorită ție suntem în siguranță, iar el este pe drum. Apa crește, e ora fluxului.

– Înotăm foarte bine. Și chiar s-ar putea să fie nevoie să înotăm. Căci e posibil ca ea să ne vadă urmele pașilor pe plajă.

Mai calmă în momentul acesta, hotărâtă să rămână așa, CiCi clătină din cap.

- Se întunecă, asta le va face mai greu de văzut. Iar dacă le vede și vine încoace, vreau ca tu să înoți, să pornești către sat. Ascultă-mă, spuse când Simone clătină din cap. Eu mi-am trăit viața și am făcut cam tot ce se putea face pe pământul ăsta. Tu fă cum îți spun eu.

- O să înotăm sau o să ne ducem la fund împreună, spuse Simone riscând să ridice iute capul ca să se uite peste stânci și pe urmă ghemuindu-se la loc. E pe verandă. Stai jos, lângă stânci. Soarele a apus și încă nu a răsărit luna. Nu poate să ne vadă.

Acum erau până la genunchi în apă, iar valurile puternice le loveau trăgându-le în jos.

Reed văzu SUV-ul oprit la vreo 400 de metri de casa lui CiCi și viră brusc la o viteză care îi făcu cauciucurile să scrâșnească aproape la fel de tare cât țipa sirena.

Auzi asta, Patricia? Vin după tine.

Ea le auzi, dar deja coborâse treptele spre plajă. Nemernica aia cu 911, se gândi traversată de un val iute de panică. Se încheia astfel cercul acela blestemat. Se gândi dacă să fugă - poate că ar fi reușit să ajungă la mașină - doar că șansele nu erau prea mari.

Poate că nu ar fi trebuit să mai bea paharul acela înainte să pornească spre casa pictoriței hipiote și nebune, asta da, trebuia să recunoască. Și poate că nu ar fi trebuit să stea atâta timp să se uite la putoarea aia și la prietena ei asiatică. Felul în care se îmbrățișaseră și se sărutaseră o dezgustase nespus. Erau lesbiene, fără îndoială.

Nu ar fi trebuit să stea de vorbă cu nemernica de Simone Knox, dracu' s-o ia, nu ar fi trebuit să se apropie de ea ca să fie prinsă.

Atât de aproape, atât de aproape. Bang, bang, ești moartă.

Plecaseră la luptă pregătită doar pe jumătate, se gândi ea, exact ca JJ.

Acum nu mai avea nici un rost să-și facă griji. Trebuia să fie deșteaptă doar, la fel ca întotdeauna, și să termine chestia asta numai puțin înainte de vreme.

Lumina se împuțina, așa că o apucă înapoi spre zona mai ridicată. Avea să o ascundă vederii până ce poliștii – spera să fie și Quartermaine printre ei – ajungeau cel puțin la jumătatea treptelor. Avea să îi împuște apoi unul câte unul, până la ultimul, să nu mai rămână nici unul pe insula asta de doi bani.

Îi împușca, se gândi ea, după care, își scotea burta falsă plină de apă ca să se miște mai ușor și folosea întunericul ca să se adăpostească și să ajungă la apă. Pe urmă avea să înoate până în port și să fure o barcă.

Să meargă cu ea până undeva în lungul coastei, pe urmă avea să fure o mașină. Trebuia să ajungă la una dintre cutiile unde avea depozitat cash și acte false și să mai ia o armă, dar la asta avea să se gândească apoi.

Mereu fusese în stare să se descurce.

Și avea să se întoarcă într-o zi după nemernica asta din cauza căreia se întâmpla tot rahatul ăsta. Cea care provocase dezastrul.

Se uită înspre stânci, întrebându-se dacă putea ajunge acolo înaintea poliștilor. Se întrebă dacă nemernica și bătrâna hipiotă se ascundeau acolo.

Se pregăti să țâșnească când sirena se întrerupse.

– Trebuie să mă mai uit o dată, șopti Simone. Trebuie să văd.

– Sigur a auzit sirenele. Deci știe că vine Reed.

– Trebuie să văd.

Simone se ridică încet încordându-se să vadă prin întunericul care acum învăluia totul. Nu apăruseră nici luna încă, și nici stelele. Era exact intervalul acela de la îngemănarea zilei cu noaptea.

Atunci îl văzu pe el ieșind pe verandă, cu pistolul în mână, ducându-se în dreapta, pe urmă în stânga, pe urmă în dreapta din nou. Răsuflă ușurată brusc, după

care i se tăie din nou respirația când văzu mișcarea din partea de jos a casei.

- La dracu', ce se petrece? se iți și CiCi lângă ea. Slavă tuturor zeilor și zeițelor, iată-l pe eroul nostru.

- Nu poate să vadă. O să coboare ca să ne caute și nu are cum să o vadă.

- Ce faci? Simone, pentru numele lui Dumnezeu...

Simone se târî în sus pe stânci, își aruncă pantofii din picioare când valurile dădură să o tragă îndărăt. Se ridică în genunchi și strigă înspre el.

Totul se petrecu într-o fracțiune de secundă, deși el avea să retrăiască momentul acela de nenumărate ori, derulat cu încetinitorul. O auzi, peste zgomotul valurilor, o văzu pe Simone, îi văzu silueta îngenuncheată pe stânci. Chiar când femeia începu să dea din mâini și să arate într-un loc, Barney sări în sus lătrând fericit și o luă la goană spre treptele de pe plajă.

Jos, Barney privi în dreapta și se ghemui brusc cum făcea când îi era frică, începând să tremure.

Atunci ieși Patricia și se răsuci spre stânga ca să tragă.

Doar că mai întâi trase Reed. Glonțul ei îi zgârie umărul, chiar deasupra cicatricii. El reuși să tragă însă trei în ea, chiar în piept.

Își păstră ținta apropiindu-se de ea, cu pistolul în continuare spre ea, trase un picior pistolului ei din locul în care îi căzuse din mână.

Conștientă, respirând sacadat, femeia se holba la el cu ochii albaștri sticloși în care se citeau durerea și furia.

- Nu cumva să mori, Patricia. Chemați o salvare, strigă el când agenții lui apărură pe verandă urmați de alții și alții din partea de nord a plajei, așa cum transmisese ordinul. Suspecta e doborâtă. E doborâtă. Vreau ca doi dintre voi să mergeți să le ajutați pe Simone și pe CiCi să intre în casă ca să se încălzească, să se usuce.

- Șefu', spuse Matty oprindu-se lângă el când îngenunchea ca să apese pe rănila femeii căzute, încercând să oprească sângele. Ești rănit.

- Ba nu. Știu ce înseamnă să fii rănit. M-a zgâriat doar. Mulțumită iubitei mele și unui câine idiot, m-a zgâriat doar. Respiră, Patricia. Vreau să te știu în viață și să mă bucur de cele câteva vieți în care vei înfunda pușcăria. Respiră.

- Reed.

Se uită în sus spre Simone și CiCi, amândouă palide la față, cu ochii întunecați, amândouă tremurând.

- Vreau să vă duceți în casă, să vă schimbați hainele. Când puteți, să le dați declarații lui Matty și lui Leon. Separat. Vin și eu cât pot de repede. Acum nu mai aveți de ce să vă faceți griji.

Ar fi vrut să le ia în brațe, să le strângă pe amândouă la pieptul lui, dar nu cu mâinile pline de sânge.

- Te-a împușcat. Te-a...

- Trebuie să repet. E doar o rană superficială. Sunt bine. CiCi trebuie să se încălzească, îi trebuie haine uscate. Ia-l și pe Barney, bine? Este puțin cam zdruncinat și el.

- A venit salvarea, se repezi spre ei Cecil. Vin acum în partea asta.

- Bun. Cecil, vreau să-mi scoți tocul pistolului cu suport cu tot și să-mi iei arma până ce avem toate declarațiile. Matty este șef până se lămurește totul.

- Ba nu, domnule.

- Cecil, asta e procedura.

- Nu voi face așa ceva. Puteți să mă concediați, dar nu o s-o fac.

- Va trebui să mă concedieze și pe mine, interveni Matty. Și pe tot restul, fiindcă nimeni nu va face asta.

- A, bine.

Reed se ridică în picioare și se dădu înapoi la apariția paramedicilor.

capitolul 30

Deși Matty confirmă cu declarația de martor a lui Simone, aflată la zece pași în spatele lui Reed, dădu și el declarație în fața lui Leon.

- O să te rog să-mi iei arma.

- Nu.

- Agent Wendall, o să te rog să-mi iei arma cu care am tras ca să putem păstra probele neatinse. Nu îți cer să preiei comanda, doar să iei arma, să o pui într-o pungă de probe, să o sigilezi și să-i pui etichetă. Mai am una de rezervă într-un toc la gleznă, încă de la Memorial Day.

Leon se gândi, apoi își frecă bărbia.

- Atunci, bine. Poți să-ți scoți arma aia, șefu'.

Reed dădu declarația și în fața agenților federali în timp ce unul dintre doctorii de pe insulă îi puneă copci chiar în bucătăria lui CiCi.

Faptul că feribotul fusese suspendat o adusesse înapoi pe Mi, așa că cele trei femei stăteau acum la un loc, nebăgând în seamă agitația caracteristică a poliției care preleva probe cum se întâmpla de obicei în astfel de cazuri.

Intră Jacoby și se așeză chiar în fața lui.

- Insula Tranquility¹, ha?

El nu se putu abține să nu zâmbească.

- De obicei, da. Ce se aude despre starea lui Hobart?

- Au transportat-o cu elicopterul la Portland. Clinica voastră nu are dotarea suficientă pentru niște răni atât de grave. A intrat în operație. Am rugat-o pe fosta ta parteneră să lucreze cu noi de acolo. Ar vrea să îi dai un telefon când poți și mi-a zis să-ți transmit că o să-i sune pe ai tăi, să le spună că ești bine.

- Ești o tipă cumsecade pentru un agent federal. Agentul meu, Leon Wendall, are arma - sigilată și cu etichetă. Am tras trei focuri. Vrei să îți povestesc?

- Nu, știu deja totul. Ne ocupăm acum de căsuța închiriată și de mașină. Dacă ajunge la proces, avem tot

¹ Numele înseamnă „liniște și pace” în engleză.

ce ne trebuie. În afară de cazul în care mai avea vreun depozit pe undeva, se pare că nu prea mai avea acte de identitate. La căsuță am găsit doar două. E clar că și-a pierdut treptat controlul după momentul în care ai împușcat-o. Prima oară. O să mai vorbim, dar vreau să spun..., începu ridicându-se și întinzându-i mâna, a fost o plăcere să lucrez cu tine, domnule șef al poliției.

Cum Matty refuză să preia funcția, el își coordonă oamenii și vorbe cu primărița, care apăru în goană îmbrăcată cu un tricou roz cu volănașe și niște pantaloni de pijama cu stele de mare. Se ocupă și de redactorul de la *Tranquility Bulletin*.

Avea să trebuiască să facă o declarație de presă oficială și să se ocupe și de reporterii care aveau, fără îndoială, să inunde insula, dar asta putea să aștepte.

Cum Essie îi liniștise pe ai lui, avea să vorbească și cu ei ceva mai încolo.

Lăsând totul la o parte pentru moment, Reed se duse să stea la măsuta de cafea, vizavi de Simone, de CiCi, de Mi.

- Cum vă simțiți?

Puse mai întâi mâna pe genunchiul lui CiCi.

- O să mă simt mai bine după ce trag niște fumuri de-ale mele, dar am de gând să aștept până pleacă polițiștii ăștia de aici, ca să nu-l fac de râs pe șeful lor.

- Mulțumesc. Îmi pare rău că nu am ajuns mai repede. Îmi pare rău că nu am găsit-o înainte să apuce să...

- Taci. Taci. Taci.

Simone îi luă fața în mâini, își lipi gura de gura lui și turnă fiecare picătură din sufletul ei în sărutul acela.

- Ai făcut exact ceea ce ai promis că o să faci. Și la fel și eu. Așa că taci din gură.

- Mă duc să-ți aduc un whisky, decise CiCi.

- O să trebuiască să mă rezum la cafea pentru încă ceva timp. Sunt de serviciu, doar.

- Mă duc eu. Tu stai jos, spuse Mi către CiCi mângâind-o pe braț, apoi se ridică și își puse brațele în jurul gâtului lui Reed.

Rămase puțin așa.

- Ele sunt familia mea, îi murmură. Acum și tu ești.

Își îndreptă spatele și se duse în bucătărie.

- Fetele astea se poartă cu mine ca și cum aș fi o babă, se plânse CiCi. Nu-mi place deloc, așa că să nu cumva să te-apuci și tu să faci același lucru. Când se cară polițiștii ăștia din casa mea? Desigur, persoanele de față se exclud.

- Nu mai durează mult, zise el uitându-se peste umăr înapoi la ușa de sticlă spartă. O să punem ceva acolo pentru moment, să o acoperim.

Ea dădu din cap.

- Mi vrea să-i sune pe ai ei. O să se anunțe în curând la știri și nu le-a spus că vine aici, așa că oamenii o să-și facă griji pentru mine și Simone. Și la fel și Tulip, Ward și Natalie.

- Vă puteți suna familiile.

- În cazul acesta eu mă duc să-mi iau un whisky și o să fac exact asta, se ridică CiCi. Nu-l mai bateți la cap pe bietul om, măcar pentru o clipă.

Apoi se opri în fața lui Reed.

- Tu ești răspunsul la toate rugăciunile mele, toate pe care le-am făcut vreodată la toți zeii și zeițele din lume. Dă-i afară pe polițiști cât poți de repede - trebuie să aprind niște salvie albă să restabilesc energia în casa asta. Și du-o acasă pe Simone.

- În seara asta rămânem aici, îi răspunse Reed.

- Pentru că sunt o babă?

Cu mișcări studiate, el o mângâie în trecere pe Simone, dând-o la o parte, și se apropie de CiCi să-i șoptească în ureche.

- Ești dragostea vieții mele, dar va trebui să mă mulțumesc cu ea.

Când femeia izbucni în râs, Reed o sărută pe frunte.

- Și pentru că Simone nu vrea să se mute până pe 23 și atunci ești și tu invitată la cină.

- Accept. Mi, te rog toarnă-mi un whisky și, mă rog, toarnă-ți și ție ce vrei. Pe urmă o să mergem sus să dăm telefoanele astea. Al meu va fi fără îndoială întâmpinat de superistericale, așa că fă-mi unul dublu. Vorbim dimineață, îi spuse lui Simone, pe urmă îi zâmbi lui Reed. La niște clătite cu zmeură și niște pahare cu Bloody Mary.

- Ar putea totuși să se răzgândească, murmură Reed și luă cafeaua pe care i-o aduse Mi.

- Putem merge afară doar câteva minute?

- Sigur. Încă sunt șeful poliției. Să nu cumva să lași ce s-a întâmplat aici să influențeze modul în care percepi casa asta, plaja sau tot restul insulei.

- Nu o voi face, îi spuse Simone ieșind alături de el pe verandă și trăgând aer adânc în piept. Nici n-aș avea cum.

Luminile străluceau în continuare pe plaja de dedesubt, iar polițiștii își făceau în continuare treaba. Nu îi păsa. El era aici.

- După ce pleacă, putem face o plimbare pe plajă? întrebă ea rezemându-și capul pe umărul lui care nu fusese atins. În loc de niște fumuri și incantații cu salvie albă arsă.

- Sigur că da.

- Trebuie să îi suni pe ai tăi.

- A vorbit Essie cu ei, așa că știu că sunt bine.

- Trebuie să îi suni tu. Au nevoie să-ți audă glasul. Fă-o chiar acum. Eu o să aștept.

- Atunci sună-i tu pe ai tăi, iar eu o să-i sun pe ai mei.

- CiCi vorbește deja cu mama și cu tata.

- Sun-o pe sora ta, spuse Reed trăgând aer în piept. Ai dreptate.

În timp ce vorbea cu sora ei, îl auzi pe Reed trecând peste amănuntele esențiale ale istoriei la telefonul lui,

mângâindu-l agale și blând pe Barney care părea că tot nu-și revenise.

Nu-l condamna pentru asta, la urma urmei și ea evitase să spună chiar cum se petrecuse totul. Lucrurile grave puteau aștepta.

Puse telefonul deoparte și se uită spre apă așteptându-l pe Reed.

- Vin aici mâine, îi spuse el lui Simone. Nu am putut să-i conving să nu o facă.

- Bine, pentru că și Natalie vine cu Hank și pun pariul că și părinții mei o vor face.

- În cazul ăsta, cred că va trebui să pornim grătarele. Ea-i sărută umărul bandajat.

- Iar mâine poți să-mi povestești și mie tot. Am prins eu câte ceva, dar poți să-mi povestești tot. Nu în seara asta, mâine. Doar că e deja mâine. Nu-i nimic, dimineată, după clătitele alea.

- Ne-am înțeles. Tu m-ai salvat. Era posibil să apuce să tragă din nou în mine și să mă nimerească.

- Nu prea cred. M-am uitat eu cum s-a întâmplat totul și nu prea cred. Dar putem spune că ne-am salvat unul pe celălalt. Și a ajutat și el, adăugă uitându-se la Barney.

- Milk Bones cu caviar pentru tot restul vieții.

- Cu oase de mestecat din piele cu șampanie.

- Barney va trăi ca-n rai. Scuze, spuse el scoțându-și telefonul. Jacoby? Da, răsuflă șuierând. Da, mulțumesc că mi-ai spus.

Rămase o clipă holbându-se la ecranul telefonului, pe urmă îl băgă la loc.

- Nu a supraviețuit. Hobart, adică. S-a declarat ora decesului la 12.38.

- Douăzeci și doi iulie, murmură Simone. La treisprezece ani fix de la ziua aceea, spuse apucându-l de mână. CiCi ar fi spus că e vorba de karma sau că a fost mâna sortii, și pe bună dreptate. Este o ușă închisă, Reed, pentru noi amândoi. Și pentru toți oamenii pe care voia să-i omoare numai fiindcă supraviețuiseră.

- A auzit sirenele, nu avea cum să nu le-audă, dar nici măcar nu a încercat să fugă. Deci, da, e o ușa închisă.

Îi luă ambele mâini și îi întoarse palmele sărutându-le. Și le julise un pic pe stânci.

- O să facem o plimbare pe plajă, spuse el, și ne vom începe următorul capitol al vieții noastre. Și de vreme ce te-am convins deja să faci primul pas - să te muți cu mine -, o să încep să încerc să te conving de pasul al doilea. Mai ales că ușa aia e închisă de-acum și eu sunt rănit.

- Care anume e mai precis pasul al doilea?

- Trebuie să lămurim câteva aspecte. Nu mi-ai răspuns niciodată la întrebarea privind nunta fastuoasă. Eu, unul, aș înclina spre una simplă, dar sunt flexibil.

- Nici pe departe atât de flexibil pe cât te pretinzi. Iar primul pas nici nu s-a întâmplat încă.

- Astăzi se întâmplă. Plus că, au... sunt și rănit. Uite, pleacă. Hai să ne plimbăm pe plajă.

Coborî alături de el cele câteva trepte pe care alergase cu sufletul la gură împreună cu femeia la care ținea cel mai mult pe lumea asta, doar cu câteva ore înainte.

Acum luna răsărise și împrăștiă lumină peste apă, poaleind cu argintiu stâncile care îi oferiseră adăpost ei și femeii pe care o iubeau amândoi.

Ea nu se uită la nisip în locul unde cursese sânge. Timpul, vântul și ploaia aveau să le spele. Ea avea să toarne în bronz chipurile celor pierduți, și aceștia aveau să existe de-a pururi. Avea să înainteze spre ziua de mâine alături de el, iar el avea să existe de-a pururi.

Aveau să facă casă bună împreună și să se îngrijească de un câine bun, minunat, și să ia fiecare zi ca pe un dar prețios.

Se întoarse spre el.

- Nu spun că sunt pregătită sau că aș putea fi convinsă să fac al doilea pas - chiar dacă tu ești rănit.

- Sânge. Ace. Copci.

Ea-i atinse din nou umărul cu buzele.

- Sunt doar dispusă să spun acest lucru acum, și mie îmi place ce e simplu.

El zâmbi, îi sărută degetele, apoi porni mai departe pe plajă, cu câinele lipăind alături de el.

Un an mai târziu

În parcul în care Reed Quartermaine cel de nouăsprezece ani o întrebase pe agenta de poliție Essie McVee cum putea să devină polițist, se adunaseră sute de oameni. Supraviețuitori, familii și prieteni ai celor dispăruți, cu toții aveau în mâini un trandafir alb cu o crenguță de rozmarin.

Primarul din Rockpoint ținu un scurt discurs sub cerul albastru al verii, în timp ce pe deasupra apei zburau pescăruși albi. Printre cei adunați, copiii se agitau încoace și încolo, un bebeluș gângurea.

Simone își ocupă locul și privi fețele tuturor, deja plânse. Se uită la Reed, aflat alături de familia lui și a ei.

- Ah, vă mulțumesc, doamnă primar, și mulțumesc tatei, Ward Knox și bunicii mele, uimitoarea CiCi Lennon pentru că mi-ați dat posibilitatea să pun această operă de artă în parcul din Rockpoint. Mulțumesc mamei mele, Tulip Knox, pentru că a făcut această... întrunire posibilă pentru a o dezveli în prezența voastră.

Se străduise să pregătească un discurs, să-și scrie unul pe care apoi să-l repete, dar tot ce încercase să facă i se păruse că sună prea formal și rigid și... prea fabricat.

Așa că făcu exact ce o sfătuisese CiCi. Spuse exact ce îi trecu prin minte și vorbi din suflet.

- Eu am fost acolo, începu ea, pe 22 iulie, în seara aceea, acum paisprezece ani. Am pierdut o prietenă, o fată frumoasă, continuă ea uitându-se spre familia Olsen. O prietenă de care îmi este în continuare dor, în fiecare zi, la fel cum se întâmplă cu atâția pe care cei de aici i-au pierdut și de care le este dor în fiecare zi.

Mult timp am încercat să uit ce s-a petrecut. Unii dintre voi poate înțelegeți ce vreau să spun când vă zic că am încercat să mă prefac că se terminase și că nu mi-a afectat viața. Am crezut că nu aveam de făcut altceva decât să supraviețuiesc celor întâmplare. Dar m-am înșelat și toată lumea de aici, toată lumea știe că, deși trebuie să mergem mai departe, nu putem vreodată, nu avem voie vreodată să uităm. Voi le știți fețele, ale lor, ale fiului sau fiicei, ale tatălui sau mamei, ale fratelui sau surorii, ale soțului sau soției. Le știți. Am ajuns să le știu și eu și sper că prin faptul că le știu, că le aduc acest omagiu, nimeni nu le va uita vreodată. Sper că vă veți gândi la acest monument nu ca la unul comemorativ, ci ca la o piedică în calea uitării. Aș vrea să dedic această lucrare nu numai tuturor celor pe care i-am iubit și i-am pierdut, ci nouă, tuturor. Ei sunt, la fel ca noi, legați cu toții între ei, între noi, nu numai de o tragedie, ci de dragoste. De dragoste.

Întinse mâna să-i ia mâna lui Reed și așteptă ca Essie și Mi să-și ocupe locul de partea cealaltă a monumentului acoperit de pânză.

– Gata, spuse ea trăgând aer adânc în piept. Gata.

Împreună ridicară pânza.

Făcuse din bronz un fel de structură curbată, extrem de grațioasă. Mai bine de o sută de fețe o formau, legate toate între ele prin ramuri șerpuitoare de rozmarin și fire de trandafir. Toate vopsite deschis în nuanțe patinate de albastru și verde pal. La bază, structura curbată găzduia numele tuturor, fiecare nume în basorelief.

Simone îl strânse mai tare de mână pe Reed când auzi plânsetele, dar nu-și putu desprinde privirea de la fețele sculptate în bronz ca să se uite la fețele celor care plâneau.

Atunci se auzi vocea lui CiCi, uimitoarea CiCi începu să cânte *The Long and Winding Road*.

Se alăturară și alții, mai întâi timid, apoi din ce în ce mai tare, pe măsură ce-și aminteau cuvintele.

Acum se uită și văzu și alte mâini prinse la un loc, așa cum erau ale ei prinse în mâinile lui Reed. Văzu oameni îmbrățișându-se. Văzu lacrimi de alinare.

Iar când îi dădură și ei lacrimile, se întoarse spre Reed și găsi acolo alinarea ei.

Când se termină cântecul, oamenii înaintară spre monument. Unii se aplecară să atingă o mână sau o față. Unii veniră la ea să îi strângă mâna sau să o îmbrățișeze.

Reed aduse o femeie la ea.

- Simone, aceasta este Leah Royce. Mama lui Angie.

- Vreau să știi, spuse Leah apucându-i amândouă mâinile lui Simone. Trebuie să afli ce înseamnă cu adevărat asta pentru mine. Oamenii vor ști că ea a fost aici. Că a trăit odată. Îți mulțumesc mai mult decât aș putea spune în cuvinte.

Se apropie de monument și puse trandafirul alb pe iarba de la baza lui, așa cum făcuseră și alții.

Tulip așteaptă până mulțimea de oameni se subție înainte să se apropie de Simone.

- Sunt foarte mândră de tine.

- Suntem foarte mândri de tine, spuse Ward și o sărută pe obraz, zâmbind. Ai fi fost un avocat foarte prost.

- Asta cam așa e.

- Am deja doi foarte buni în familie, spuse, uitându-se peste umăr înapoi la Harry și Natalie, care își mângâiau pântecul proeminent. Și poate chiar o generație viitoare pe drum.

- Ward, spuse Tulip bătându-l ușor pe braț cu ochii mijiți spre Simone. Ce culoare are părul acela?

- Șaten Magnific cu Șuvițe Aurii de Zeiță.

- Eu nu o să-l înțeleg niciodată, și nici pe tine, spuse îmbrățișând-o strâns pe Simone. Dar te iubesc oricum.

- Și eu la fel.

- Reed, spuse oferindu-i un obraz pe care Reed se aplecă să-l sărute. Bănuiesc că nu ai cum să o convingi pe fiică-mea ca voi doi și cu mama să veniți cu noi la club să luăm cina în seara asta.

- Vă mulțumim mult pentru invitație, dar trebuie să ne întoarcem. În seara asta intru de serviciu.

- Ei bine, spuse ea, aranjându-i nodul cravatei ca să arate mulțumitor și netezindu-i reverele hainei, sper să vă văd pe amândoi curând.

Reed dădu mâna cu Ward și îi privi apoi pe amândoi plecând.

- Ți-ai luat liber și azi, și diseară, îi aminti Simone.

- De serviciu la grătar. Hai să le spunem la revedere lui Essie și alor ei, să le luăm pe sus pe Mi și pe CiCi și să mergem acasă. Trebuie să arunc naibii cravata asta.

- Ia-o înainte. Vin și eu într-o clipă. Vreau să vorbesc ceva cu Nat mai întâi.

El se apropie de Essie și de bebelușul din cărucior.

- Bună, Ariel.

Ea gânguri, zâmbi, dădu din pumnișorul ei grăsuț spre el, după care își reluă treaba de mestecat la inelul de cauciuc pentru gingii.

- Unde sunt bărbații și câinii?

- Acolo, la leagăne. Sau cel puțin acolo e Dylan, iar Hank se ocupă de el și de câini.

- Chiar că l-a câștigat pe Barney. Îi sunt recunoscător că s-a dus cu toată trupa într-acolo până ce am terminat noi cu totul, spuse uitându-se înspre banca unde odinioară stătuseră așezați amândoi. Uneori am impresia că s-a întâmplat acum o viață, alteori, că a fost chiar ieri.

- Eu, una, nu aș schimba nici măcar un singur lucru din momentul în care ne-am așezat pe banca aia.

- Nici eu. Sau, poate, în afară de momentul în care am fost împușcat, deși tot ce a urmat apoi a avut legătură cu asta. Tu ai apucat să vorbești cu Miss Letitia?

- Da.

- Frumos din partea ei că a venit, spuse uitându-se înapoi la structura de bronz frumos arcuită. A fost frumos.

- E minunată, sfâșietoare și atât de însemnată! Mă uit la ea și îmi vine să îmi îmbrățișez copiii atât de strâns, și pe Hank, și pe toți cei pe care îi iubesc.

- Putem s-o facem, se oferi Reed. Ia-i pe ai tăi și veniți la noi pentru restul weekendului. În seara asta fac grătar. Nu spune nu. Du-te să împachetezi câteva lucruri și ia un feribot.

- Ai habar cât înseamnă să împachetezi pentru un bebeluș și un copil mic?

- Încă nu. În curând. Haide, Essie, hai să terminăm ziua asta cu ceva fericit, să putem îngropa în nisip ce s-a întâmplat pe insula asta cu un an în urmă.

Ea râsuflă zgomotos.

- Bine.

- Excelent! Mă duc să-mi iau câinele și să-i spun lui Hank.

Simone îi făcu cu mâna lui Natalie în semn de rămas-bun și își trecu brațul pe după brațul lui CiCi.

- Tu ai plănuit chestia cu melodia formației Beatles?

- Nu, pur și simplu mi-a venit pe moment. Mi s-a părut exact ceea ce trebuia și mi s-a părut și că aveam nevoie de un cântec. Comoara mea, suspină, apropiindu-și capul de fruntea lui Simone și privind înapoi la statuia de bronz cu florile împrăștiate la bază.

- Am pus-o pe Tish în centru. Așa am simțit. Ea era a mea. Cu toții au devenit ai mei, dar ea a fost a mea de la început și așa va rămâne.

- Și așa și trebuie. Văd că Reed și Barney vin spre noi. Mă duc după Mi. E timpul să mergem acasă, să îl lăsăm să se apuce să facă grătarul și să punem niște muzică. Vreau să dansez în nisip.

- O să dansez și eu cu tine. Am nevoie doar de încă o clipă.

- La naiba, chiar ar fi timpul, exclamă CiCi răsucindu-se în loc. Știi că am și ceva puteri paranormale, nu? Haide, du-te și fă-l să zâmbească, spuse împingând-o ușor pe Simone.

Râzând ușor, dar și clătinând din cap în același timp, Simone decise că într-adevăr bunica ei nu avea cum să nu aibă ceva puteri paranormale.

Se intersectă cu Reed și Barney cel credincios chiar în fața statuii.

- I-am spus lui Essie să îi ia pe Hank și copiii și să vină la noi. Cred că avem nevoie de o petrecere în toată puterea cuvântului.

- Și eu cred că e o idee excelentă. Mi poate rămâne la CiCi.

- Da, e perfect. Ești gata?

- Aproape, spuse luându-i fața - oh, cât de bine știa fiecare trăsătură a acelei fețe - în mâini. Vreau să fie simplă. Poate cu o petrecere nebunească apoi, dar evenimentul în sine vreau să fie simplu.

- Păi eu nu voiam decât să fac niște burgeri și... un zâmbet îi apăru încet pe buze. Când? Trebuie să îmi fac loc în program.

- Vara e un anotimp aglomerat pentru șeful poliției. Deci, ce zici despre sâmbăta de după Ziua Muncii? Atunci insula e din nou destul de liniștită.

- Cred că pot în sâmbăta de după Ziua Muncii.

- La CiCi. Nimeni nu face petreceri mai nebunești decât CiCi, iar ea și Mi îmi vor fi domnișoare de onoare. Nu e nevoie de papion sau de frac, nu va fi cu etichetă.

- Pot începe să îți spun cât de mult te iubesc?

- O să ajungi și la asta. CiCi o să vrea să o chem pe una dintre prietenele ei preotese Wiccan ca să facă ceremonia. Aș vrea să îi fac plăcerea asta.

- Câtă vreme preotesele astea au licență ca să facă o cununie legală, eu nu am nimic împotriva. Acum pot să încep să-ți spun?

- Aproape. Vreau ca ceremonia să aibă loc la apusul soarelui. Nu vreau să schimbăm jurăminte tradiționale, dar vreau să avem verighete pe care să ni le punem unul altuia pe deget. Și vreau să mergem la Florența în luna de miere.

Se mai gândi puțin și dădu din cap.

- Cred că asta ar fi tot, în linii mari. După care poți veni și tu cu ideile tale.

- Eu sunt de acord cu toate astea. Singura mea problemă este, în momentul acesta și până la jurămintele propriu-zise, când totul o să fie legal, următoarea: dacă CiCi îmi face un semn cu mâna și spune: Haide, Reed, să luăm o barcă și să plecăm în lume, orice înțelegere cu tine cade.

- Mi se pare corect.

Zâmbind larg, el o ridică în brațe și începu să o învârtă în cerc în timp ce Barney țopăia în jurul lor dând vesel din coadă.

CiCi își puse brațul pe umerii lui Mi, privindu-i.

- Începe să-mi fie teamă de tine, CiCi. Chiar teamă.

- Doamnă doctor Jung, o să îi facem fetei noastre o nuntă de pomină.

Privi, cu ochii încețoșați de lacrimi de fericire, cum un bărbat pe care îl adora pur și simplu o învârtea în aer pe cea mai mare comoară a ei în fața sculpturii de bronz arcuite, înconjurată de grămada de trandafiri albi.